ЕЛМА

НЕОБЯТНОТО ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

ОСИЯНИЯ

(ЕДИНЕНИЯ, ХОЛИЗАЦИИ)

КНИГА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

СЪДЪРЖАНИЕ:

1220.2007.03.05 Сириус'2007.....10504

Пояснение за този том – 10504; Участник С'2007.001: Към старите и новите участници в опита – 10507; Участник С'2007.002: Тази нощ на Венера; Участник С'2007.003: Цитати от неизвестен автор - 10526; Що е ригиден характер – 10530; Участник С'2007.004: Спонтанно включване в експеримента – 10532; Участници С'2007.005 и С'2007.006: Преразказан диалог в интернет – 10532; Участник С'2007.007: Просто да се замислиш – 10534; Участник С'2007.008: Усещам те със всички сетива в най-ранната зора! - 10535; Участник С'2007.009: Съновидение във връзка с опита; Участници С'2007.010 и С'2007.011: Един разговор по интернет – 10536; Участник С'2007.012: Описание на прекрасен сън – 10542; Участник С'2007.013: Дивно съновидение – 10542; Участник С'2007.014: Контакт със Сириус, среща с "Великан" - 10542; Участници С'2007.015 и С'2007.016 и С'2007.017: Пожелание за успешен контакт със Сириус – 10543; Участник С'2007.018: Красиви изображения – 10543; Участник С'2007.014: Нова среща с "Великан" – 10543; Участник С'2007.019: Нови сведения за Сириус и за догоните – 10543; Участник С'2007.020: Пак ценна информация за Сириус - 10549; Участник С'2007.021: Поздрави от Дядо Вазов – 10551; Участници С'2007.021 и С'2007.022: Разговор в интернет – 10551; Участник С'2007.023: Върховното единство на рода Дуло със Сириус – 10553; За художничката Лола Лонли – 10559; Участник С'2007.024: Клуб "Сириус" и кучетата "малиноа" - 10560; Участник С'2007.025 изпраща картина – 10561; Участник С'2007.026: Реплики из филми за Неличната и Личната космична енергия – 10561; Участници С'2007.Х и С'2007.У: Още един удивителен полет в янтровселената - 10574; Участник С'2007.001: Сън във връзка със Сириус – 10576; Участник С'2007.001: Сириусово стихотворение "Железний чар" – 10576; Участник С'2007.001: Отново удивителни сънища с коментари – 10582; Из "Приказки за боговете" от Беа Нади – 10593; Новопостъпили материали от опит Сириус"2007 – 10643; Фантастичен разказ "Деветата симфония" - 10648.

1221.2007.09.11 Всички сме на изпити.....10668

1222.2007.10.17 60 милиарда "Отче наш".....10673

1223.2007.11.10 Пиета.....10686

1224.2007.12.05. Коефициент на любов към Бога.....

1225.2008.02.26 Един индивидуален опит с житния режим.....10693

1226.2008.04.16 Спонтанно физическо действо.....10708

1227.2008.07.05 Грозота, опозоряване и пропадане.....10709

1228.2008.07.18 Ала, или и елà.....10723

1229.2008.07.25 Приставане в стана на Стадото.....10735

1230.2008.08.03 Лозата на живота.....10748

1231.2008.08.15 Съборът вече премина.....10753

1232.2002.08.26 Представите за живота.....10772

1233.2002.09.05 Приставане, грабване и нов паспорт.....10789

ПОЯСНЕНИЕ ЗА ТОЗИ ТОМ:

Поредните текстове от участниците в експеримент "Сириус", започнал през 1994 г. в Рига и на други места, се включват и тук, както бяха помествани хронологично и в предишните томове. Това не е отклонение от замисъла на тази поредица, тъй като изследваме не само директното Слово на Елма, но и Неговите импулси в сърцето ни и реализациите им в нашия живот, както и опитите ни да прилагаме Словото на дело.

Развитите души от опит знаят, че Словото има смисъл само дотолкова, доколкото се превръща в Дело и Живот. Учителите от Божествения Път, за разлика от смъртните гурувци, посветени, гении, проповедници, лектори, писатели и пр. са преди всичко педагози – монологът и самоизявата не ги напъват. Лишени от човешко его, те изпитват особена радост и щастие, когато учениците от класа и хората от народа имат нужда да се изявяват. Божественият Учител и Школите му, както и най-добрите Му ученици винаги отделят време за самодейността на останалите и се отнасят към нея с най-нежно внимание и дълбоко уважение. Стърчащият житен клас изпълва аудиторията и медийното пространство само със себе си – той е твърде висок в очите на феновете си и в собствените си очи, понеже не е налят, наведен. И да допусне диалог или чужда изява, той е прокурор, квестор: трепери да се намеси авторитетно и да отреже, да сложи подпис и печат. Изключено е да даде ход на Божественото в другите, да отдели време за това или място в изявите си и книгите си. Максимумът, който допуска, е след пледоарията да му задават въпроси и той с тежест и апломб да отговаря от височината на духовното си или интелектуално величие. За частични изяви, много по-малки по обем и време от неговите, толерира само предишните си поклонници, които не спорят с него и видимо му се възхищават, а останалите пренебрегва или им налага цензура; други просто отрязва, все едно че не съществуват. Дори някой да си служи с името на един Божествен Учител и да го цитира точно, той няма да допусне друг да Го коментира, освен той самият: няма понятие как работи Учителят в специалните Си класове следобед и вечер. Не знае, че дошлият от Бога мълчи през цялото време, докато се изявяват другите, искрено им се радва и им ръкопляска като дете. Той слиза на хиляди нива под своето, за да се възхити на изявите и творенията, на мненията на другите. Именно затова е Баща, Педагог, Учител – за това именно го обичат най-

много, а не само за минутите, когато Го четат или сам той е на сцената. Знаем колко много се радва, когато излизат колективни издания и има братски изяви и концерти – няма да каже нито дума, дори и да го молят. Като представител на Бога, Той е като Него: има време за всичко, може да обърне внимание с благоговение и на най-малката мушица, когато тя прави първите си опити да хвръкне.

Именно в подражание на това и поради този принцип, и в тия книги по 300 страници не винаги има само директно Слово Божие от Единствения, Най-Висок Източник. Освен личните ни разкази, бележки и коментари и диалозите с Него, които Той допуска и Му е приятно да ги води "под прикритие" в синичките и лилавите текстове, Той ни моли да включваме и феномени с доста лични проблеми и несъвършени в много отношения. Това е лабораторна работа – психографът и лекарят се интересуват от всяка драсканица, от всяка буквичка на хората с тревожно съзнание. Който не е от Класа на Бога и на Божественния Учител, а от типа на духовете с по-малко любов към ближния, с по-ограничени дарби и по-голямо самомнение, е напълно свободен да изучава само "червеничките" букви – оригиналните осияния от Елма и "светлосините" – мислите от беседите на Учителя. Няма да сбърка: той е от вертикална фреквенция и има потребност от сгъстена истина, тотално Слово Божие. Знае, че То съдържа в себе си всичко и че може и без всичко останало. Но хората с обемна жажда и съзнание се интересуват от Божественото и в разклоненията Му: не само от ствола, но и от клоните и плодовете на Духа. Всички същества с монада са листа и вейки от Дървото на Живота. Освен възхищение от тяхното творчество и тяхната култура, има и нещо повече: импулс за грижа и милосърдие. Това вече е от самия Център на Божественния свят – от самото сърце на Христа и Бога. Такъв човек или ангел прелива от милосърдие, има грамадна емпатия, откликва със собствена болка в сърцето на всяка чужда болка и вик за помощ. Такива лекари и милосърдни сестри, такива Приятели, осияни вече от универсалното съзнание, а не само от индивидуалното и персоналното, отделят две трети от времето и силите си за помагане и лансиране на другите. Изучават не само шедьоврите и талантливите им изяви, но и нашите въздишки, сърцата, които кървят, грешките и отклоненията, които правим. Божественият човек понякога отлага собствената си работа и изява с месеци и години, за да намери една-единствена овца от Стадото в пропастта. Изнася я на ръце или на раменете си, не се интересувва в това време от нищо друго - знае

че ближният е сам той и сам Бог, играещ ролята на закъсал. Затова, именно, милостивият има прилика с Христа, а не с някой умник, виртуоз, авторитет или гений. Смисълът на живота му е висене над пропастта, а не ефектът на проповедта.

Божественият човек има време и за солист, и за диригент, и за виртуоз в оркестъра на виртуозите, и за учител и преподавател в самодейния оркестър или дет-

ския кръжок по музика. Дава и частни уроци по всички житейски дисциплини, също без да взима пари и без да назидава, тъпеливо слушайки стърженето на начинаещите. Те бавно напредват поради мъдростта и топлото Му внимание – и скоро излизат на годишна продукция.

Такива бисери и плахи опити, даже и стържения, неизбежно се включват в дейностите от Божествен произход, понеже Бог е преди всичко Баща и Утешител, помощник на униженте и оскърбените, ободрител на оклеветените - Ръка, която полага балсам или милва. Едва след това Той е безпогрешен Майстор, Мъдрец и Чомолунгма.

5.III.143(2007)

СИРИУС'2007

20.II.2007, София

Участник С'2007.001

КЪМ СТАРИТЕ И НОВИТЕ УЧАСТНИЦИ В ОПИТА

ЗА КОСМИЧЕСКИ СКОК КЪМ ТЕРМОНА

Тук се отправя покана и се дават само най-общи сведения за поредния космически скок към обекта Термона. Този опит, с богати резултати досега, ще се извърши за 14-а поредна година. Първият масов контакт на нашата планета с този обект и обмяната на гости между него и Земята се извърши в Рига, Москва и София в края на зима 1994. Има подробен архив на случилото се с много хора не само тогава, но и през всички следващи години до днес. Възможни са и изследвания на историята и културата при всички датирани събития в интервала на въпросния ежегоден цикъл.

Като се има предвид възможността за включване на нови желаещи, умоляват се старите участници да не съобщават никъде и никому името и координатите на обекта, за да бъде за тях чист експериментът. Това не пречи при старите участници той да протече със съзнателно насочване към обекта и с опита и познанията, които те имат за него – преживяванията са винаги нови, изненадващи и крайно интересни. Както всеки път, името му и материалите за опита от преди и от настоящата година ще бъдат оповестени един месец след точната дата на най-силния контакт.

От базовия тест за опита знаем, че той трябва да започне 8 денонощия преди съвпада на Слънцето с Уран всяка

година – значи, по различно време. През 2007 г. той е на пети март, в 17 ч. българско време (Цариградско, EET), т.е. в 15 ч.GMT – Гринвичко време. Последното се дава за участниците по света. Това означава, че началният час и дата на експоненциалната му фаза е 17 ч. на 25 февруари. Нямаме много дни за подготовка. Действието (широкият орбис) на съвпада и съответния коридор (трамплин) към Термона обикновено се проявява до един месец плюс-минус точната дата, особено при хора, които не знаят нищо за опита. При посветените в него има опасност от самовнушение. Експоненциалната фаза започва рязко именно в началото на осмия ден преди съвпада Слънце-Уран. След нея спада още по-рязко, но все пак продължава със забележителни явления още дълго време. Контактът с Термона може да е целогодишен само за хора, които постоянно живеят с импулсите и по законите на Новата Вселена.

През тези 8 дни, но може и преди и след това, се пият на малки глътки позатоплени малинови сокове, чайове и даже гореща вода с разтворен малинов конфитюр, ако не се намери друго. Малината е пренесена някога на Земята от системата на Термона. Пеят се със собствени мелодии две от общовалидните космически имена на обекта – Термона и Хис. Пиенето и пеенето се извършват само в Слънчеви, Лунни, Венерини, и Юпитерови астрологически часове, различни за всеки ден. Запознатите с тази система и притежаващите таблици ще се справят сами; останалите могат да отправят срочно искане на адрес anhira@abv.bg за безплатна доставка на материала по интернет.

На 25 февруари, неделя, 5 ч. следобед се пада в Лунен астрологически час - позатопленият малинов сок или приятно горещият малинов чай трябва да е готов до този момент и първата глътка да стане точно в 17 (за София). В случая не е важно количеството, а точността – от ***първата*** *минута. Може да са 3 глътки или малка чаша, защото най-много за 5 до 8 минути пиенето този ден трябва да е приключило – в 17,15 започва Сатурнов час, най-неподходящият за пиене и ядене. Пеенето да започне в 17,10 само за 5 минути, а от началото на Сатурновия час се пази мълчание със затворени очи и при напълно отпуснато тяло и подсигурена тишина и самота (на изток това е "савазана"). От това зависи правилното навлизане в ескпоненцията (рязкото ускорение на духа към Термона), дори и човек да заспи. Ако сме напълно сами или с някого, с когото правим опита заедно, той трябва да направи същото в рамките на този час – до 18,10 ч. След това, ако не е заспал или се събуди, всеки се поддава свободно на мислите, чувствата и вдъхновението, които са нахлули в него (мнозина рисуват, пишат, пеят, съчиняват музика или изразяват обичта си), но ако не преживее нещо особено, човек*

трябва да запази спокойното си състояние до мига на заспиването, не по-късно от 9,45 вечерта.

Поради липса на прецизирани сведения, стартът може да изглежда и по друг начин: горните съображения са на базата на един български астрономически календар за 2007 година на Петър Христозов от Пловдив в интернет:

(http://www.geocities.com/astrocalendar/Calendar.htm).

За разлика от него, програма Janus-3 изчислява точния съвпад на Слънцето с Уран за 17,35 ч. наше време, а ако това е вярно, то по това време Сатурновият час вече е започнал. Друга програма го изчислява даже за след 18,30 ч. Като се има предвид, че транзитната Луна, а и лунният час "издърпват" началото на даден аспект според времето, когато тя (той) прави аспект към дадено положение, може смело да се почне пиенето на сока още от 16,20, и тогава той може да е повече и да се пие по-бавно. Но едно начало на опита в Сатурнов астрологически час го спряга с коефициента на избора, самоопределението, точността и тоталната преданост. Като се има предвид и че е в неделя, става дума за ***пълнота*** *на преживяванията и самоотдаване на всички полета - т.е. за Божественост.*

Астролозите могат свободно да разгледат дирекциите, прогресиите, транзитите и пр. в рамките на тези 8 денонощия и да се съобразят с конкретните аспекти в съответните мигове и периоди.

Ето как изглежда небомигът за часа на съвпада, според програма Janus-3:

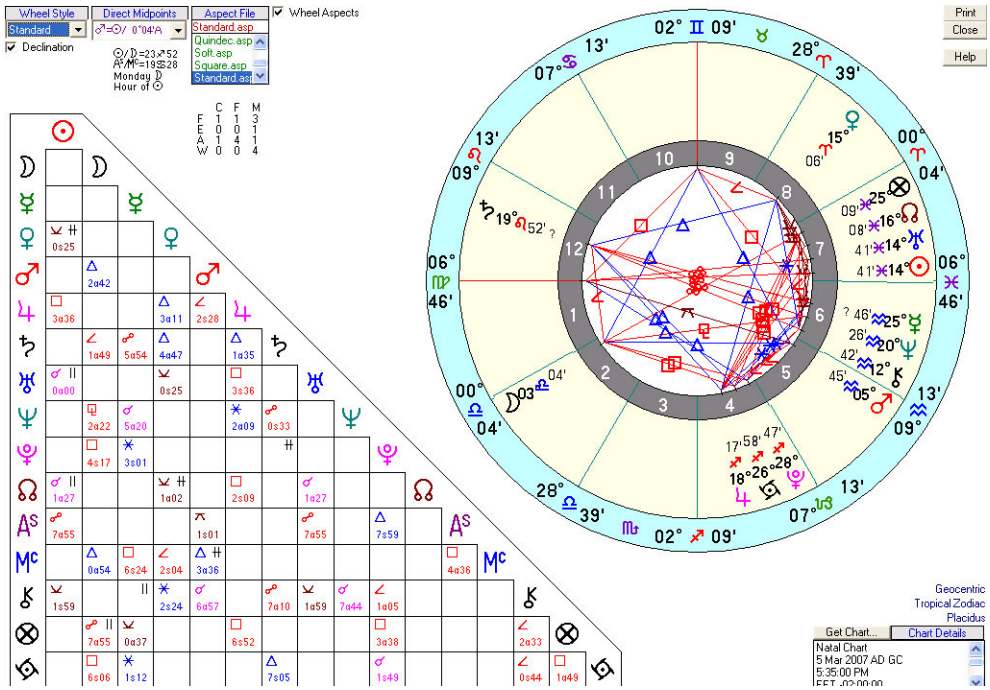

Един от най-силните аспекти в началото на периода (именно на 25 февруари) е Сатурн в опозиция с Нептун (това става само веднъж на 28-30 години. Правете сметка колко хилядолетия трябва да минат, за да е откъм същите градуси на същите знаци – Лъв и Водолей...). Ето, пак се явява Сатурн, като господар на нашия експеримент. Това може да се отрази по много различни начини, но във връзка с опита ни са възможни две основни реакции. Негативната е, че хората с по-силно его и себе и този път може да застанат на егоистични и индивидуалистични позиции и да проведат опита сами или в своите консервативни социални структури, съпротивлявайки се мощно на начина на живот и извора на безсмъртието в Новата Вселена ("Въртенето по гости", "Където Бог ни прати"). Положителната е, че ако някой вече е постигнал самоопределението на сърцето си и твърдата и пламенна преданост без колебания към ***един*** *Учител,* ***едно*** *Ято,* ***една*** *система от символи, упражнения и методи, то той ще може да превърне опозицията (противоречието, борбата на противоположностите) в синтез на единството на съзнанието с множествеността на Бога в Неговите най-чисти проекции.*

Това означава, че такъв човек, ако може да срещне още 7 души с подобно съзнание, би изпълнил втората, съществена част от опита за "опъването на кордата": обмяна на НКЕ (Нелична Космична Енергия). В изходния текст на тази тема се обяснява, че ако през тези 8 дни, в събота срещу неделя, човек е напълно сам, а в другите 7 е със 7 различни човека през всяко денонощие или в свободното им време вечерта и през нощта, при това всички те да са от противоположния пол, то Кордата ще се опъне достатъчно, за да ги изстреля право в Термона. В тази седморка не се включва съпруг или астрален партньор, връзката ни с когото е известна на трето лице или на хората въобще.

Денят е време за обмяна на духовните и умствените ни тела, а нощта – на душите и сърцата. След грехопадението, почти всички души са се зомбирали в егоистични, кармични системи на взаимоотношения, защото космическият им вкус и избор са пострадали и хората автоматично си избират партньори от по-ниска еволюция. В най-добрият случай се събират по двойки несменяеми партньори с висока съвместимост, привличане и хармония, но зациклянето им без подражание на кристала на водата и на който и да е атом, където има смяна и обмяна на повече от два елемента, кара Бог да отвърне лицето Си от тях и да ги изостави на последствията. Почти не се наблюдава стремеж за обединяване на дневната и нощната сфера чрез живот с човек и повече хора от по-висока еволюция, напълно се разчита на живота по двойки

и кармични или егоистични домове и семейства, затова пътят към остаряването и смъртта е очертан. Досега не е съобщавано за успех в този пункт, затова и всичко, което сме преживели при опита за връзка с Термона досега се дължи предимно на благодат свише или или на частични озарения, сънища, изцеления, подмладявания, излитания, възнесения. Щом те са тъй впечатляващи, какво остава, ако на цялата планета биха могли да се открият поне 7 души, които искат да общуват по волята на Бога! Задачката е сложна, понеже няма още и двама. В цялата история на човечеството още не е отбелязан такъв случай. Всеки бърка в бурето с мед за свое удоволствие и за удоволствието на "най-ближния".

Горното съобщение бе изпратено на всички бивши участници в експеримента и на нови хора. Изискването сега е да се дават подробни указания и да се включват в полетите само хора, което са се откликнали. Останалите имат други интереси в живота. Влиянието на Сатурн тази година изисква Разпознаване, Отклик и Преданост. Във всички тайни Школи през вечността посвщенията изискват пълно откъсване от аурите на хората, с които сме свързани кармично, ситуационно или поради нивото на вкуса и избора ни в Старата Вселена.

Фантастичният разказ, който следва, също не е написан точно в орбиса на обявения опит за контакт със Сириус чрез Слънцето и Уран. Идва два месеца по-рано, но както в много други случаи, подобни на горния, той става факт по време на преобладаващи и интензивни астрологически аспекти с тях. При проверка се оказва, че водеща аспектираща планета по времето на написването на този разказ е била именно Венера, на първо място и най-често към Уран, но също и към Марс, Нептун и Плутон. Разбиращите от астрология ще се уверят, че написаното в оптимална степен отразява този род аспекти.

Тук трябва да се повтори, че в някои периоди няма директни осияния от Елма с алените букви. Така е и от началото на този том: след три години пауза, необикновените мисли и внушения избухват в нови форми, без да има никаква гаранция какво точно е това. В човешките души Необикновеното се пречува и оцветява по най-различни начини. Отраженията на Мъдростта и Истината може да са ракъсани от човешкото несъвършенство, от нашите приумици, заблуди и неуправляеми вълнения, но за някого те може да изглеждат красиво. В края на краищата, такава е цялата субективна култура на човечеството. Сериозни изследователи пишат цели томове дори за грозното и отвратителното, когато са поднесени с талант. Както и да е, такива феномени се срещат дори в

домовете на хората с наранена психика. "Тънки" или "дебели", писания като тия по-долу може да са интересни за изследване. Ако не за друго, то поне за диагноза на сънуващите и пишещите такива фантасмагории. Както се случва в живота, не са длъжни да ни помагат само професионалните лекари. Изповедникът, приятелят, помагат много по-силно и от тях, когато ни изслушват. Който не изслушва, а почва веднага да съветва, не е в най-дълбоките води на приятелството – той иска сам да говори, сам да прави впечатление. За такъв човек, приятел е само онзи, който слуша него. Истинският приятел е майка: той се интересува и от бълнуванията ни, понеже по тях може да разбере какво ни е, какво може да се направи, за да ни помогне.

Случва се и така, че бълнуването на детето помага понякога на самата майка - да се замисли, да разбере себе си. А това е началото на всяко изцеление.

С нашите бълнувания, сам Бог изследва докъде сме стигнали, за какво мечтаем, какво ни боли и как да ни излекува.

2-6.12.2006

Участник С'2007.002

ТАЗИ НОЩ НА ВЕНЕРА

Изкачвахме се през кристалните води на една клисура с вирове от лазурит – прекрасна светлосиня скала на бели петна, която на места ставаше лъскаво-бяла като порцелан, с твърди включения в цианово (незабравково) синьо. Както всички обитатели на вселената, нямахме и помен от понятие за дрехи. Всички бяхме момчета и момичета - прекалено млади и хубави. На места лазуритът се пресичаше от малахитови и ясписови жили и скални ивици от розов кварц. Всичко бе светещо и полупрозрачно, носеха се фантастични цветни па̀ри и издаваха музика. От двете страни тясното и дълбоко дефиле, чак до небесата, бе със скали от монолитен, тъмночервен рубин, с инкрустирани от природата блестящи, огромни кристали злато.

Ние повечето сме без крила, но при желание можем и да се издигаме, да витаем и да летим с различни скорости, включително и много над светлината. Други, предимно венерианките (можем го и ние) си правят мислено крила и какви ли не още украшения - от седеф, от сребро, от пламъци, от северни сияния, от дъги, от снежни дантели, а също и елфови, ангелски, пеперудени и водно-кончеви - и какви ли още не. Тези крила и завъртулки са видими от всички (иначе нямат смисъл...) - даже могат да се преживеят с много от нашите сетива. Правят ги

само от суетност, "за красота" – може да си в безтегловност и да витаеш и си хвърчиш и без тях. Съвсем същото, както и когато изпаднат на Земята, жените от Венера си мислят, че с червила, помади, изкуствени мигли и маникюри и пр. не стават отвратителни – особено като правят дървени физиономии и ходят на кръст като жените закачалки за дрехи по модните ревюта (това съм го заимствал от колежката Анастасия от Сибир...). Не дай си Боже пък да се излъжеш да целунеш някоя по пудрата и помадата и да ти загорчи... Запушените пори правят кожата ужасна, а лакираните нокти говорят със сигурност, че тия туземки са почти слепи – не виждат предаванията на Двайсетте Програми в екраните на ноктите. Все едно да си замажеш телевизора с блажна боя... Не искам да кажа и какво става с жените, които ходят на токчета. Няма такъв кораб или телепорт, който би ги взел в космоса, защото им липсва зареждането през петите с най-ниските, повърхностни токове на Земята.

В някои вирове лежат двойки човеци – мъж и жена – от базалт, мрамор, платина, кобалт, диамант, мед, кристално желязо и какво ли още не, както и от комбинирани видове метали и скъпоценни камъни в едно тяло, с безумно красиви десени. От сплави почти няма, но при някои сливания най-вътрешната част на телата става на сплав. Проблемът е, че такива вече не могат да се разделят и да живеят индивидуално, освен чрез сложна електролиза. А съвършените двойки, когато вече са се слели напълно, се разлъчват периодично, поради потребността от Самота и Троен Ритъм. Това става навсякъде. Докато още се сливат обаче, те са в инкубационен период и не могат да раздѐлят телата си.

Това наистина са живи хора, не статуи. Неподвижни са, защото всяка влюбена двойка живее в различно време (за това сме ви разказвали не веднъж – най-много наши има измежду фантастите). Повечето двойки са се прегърнали и се целуват с неизразимо блаженство, а някои са навлезли с целите си тела един в друг в различна степен. Никъде не видях поза на "кама сутра" или "тантра" – те влизат един в друг с цялото си тяло, макар и от различни страни, както се срещат и разминават галактиките. По-късно разбрах, че идиотите на вселената са тези, които не искат са се приближават и съединяват, а кретените – които не искат да се разминават. Странно: галактиките се справят и с двата процеса без усложнения, но идиотите и кретените не искат и да чуят за това...

От Документалните Филми знаем, че такъв е бил Първият Човек. Условно и принизено го споменавам в мъжки род, както третират и Създателя ни във всички непълноценни религии. Един ден някой го е разделил с неведома цел, размножил е двете му половини в безброй малки копия, за да има тъга и изтичане на енергия. После разтръскал вселената - и различните половинки изпаднали в най-различни светове. Така всяка разделена двойка изпитва огромна, неистова космическа скръб, за-

щото е част от едно малко и едно много по-голямо цяло, разбити на части. Всички малки двойки почнали незабавно да се търсят и да правят бесни опити да се напаснат, но се оказало, че профилите на сглобките им били съвършено различни от тези на единствените любими.

Като сменяш в себе си честотите на времето, можеш да виждаш как се изменя ландшафтът през вековете и как тези двойки във вировете се мърдат. Най-бързото движение е при тези, които вече започват да се въртят един в друг в противоположни посоки (първо само единият в другия, после – обратно; а накрая – и двамата). Как става това с две твърди тела едно в друго, умът не го побира.

Както съм описал в една друга своя дописка за Родината, в даден миг двойката светва силно и изведнъж изчезва. Скалите около нея (и па̀рите, растенията, райските птици, плодовете и пр.) също силно засияват и се променят не само по очертания, но и като видове. Появяват се съвършено нови елементи и съединения, избухват меко във въздуха съвършено нови, непознати същества!

Самите хора наоколо, на по-малко или по-голямо разстояние, също изведнъж променят вида си коренно или просто стават много по-прекрасни и прозрачни и са щастливи и доволни от това – те са деца и клетки на своите родители, които току-що са анихилирали. Знаят, че майките и бащите им преди малко са се превърнали в далечни звезди или галактики, а някои и в частици, вълни, спинове, вихри, ядра, атоми, молекули. В органели, клетки, тъкани или органи на Най-Големия Човек. Той също постоянно си ги подменя, както е направил и в нас.

В космоса обаче никой не знае коя точно е майка му и кой – баща му, особено при брачните молекули, многостени, друзи и сложни конгломерати от човеци; не се знае и кои са кристалните ни или ефирни братя и сестри. На практика, всички сме роднини на всички и затова се обичаме много повече от смъртните двойки.

Но, както казах, тук все пак има двойки. Такава родова връзка на Вечерницата се разпознава едва след дадена мутация на любовната двойка – колкото по-силна и необикновена е тя, толкова по-близки са ни били тези, които са ни заченали.

Обикновено обаче се виждат, избухват или се свиват до точка и изчезват повече от двама човеци, понеже любовта тука става и по четворки, осмици, стотици, хиляди. Има цели планети, галактики и вселени от сплетени и навлезли едни в други ядрени, кристални или метални човеци, които ту потъват в земята, ту висят, ту летят или видимо се превръщат в лъчи и накрая оставят само по няколко струйки благоуханен дим. Само това е тамян, само това е богослужение. Музиката и видовете пълна тишина в това време, които се редуват, са нещо, неподдаващо се на никакво описание. При това, ние

преживаваме тук нещата с общо 247 сетива. Засега.

И наистина, тук сливането е богослужение. Най-висшият вид молитва и изливане на душата пред Бога и сливане с Нейго тук, по двойки и по групи, е нещо много повече от земното "нирвана" или "нирвакалпа-самадхи". За ревност не може да става и дума, понеже при такова нещо човекът просто изчезва. Продънва се надолу, към центъра на Венера, и там се сплесква или се претопява. Някои изпадат в най-долните измерения и се раждат на наказани планети като Земята.

Присъединяването на друг или други към двойката тук е крайно желателно – страстен копнеж на любимия и любимата, много по-силен и от огнението по двама. За нас те се прегръщат и сливат с векове и хилядилетия, ако не сменим честотите на времето. Само че това в началото не става лесно даже и тук – намирането на сродности е най-сложното нещо във всемира. Човекът с душа, даже и във вековна прегръдка с единствения си, вечен любим, не може да създаде Поле, Привличащо сродни души, ако през това време не си припомни до един всички случаи на Разпознаване и Приемане на Любимия през Вечността. Това са всички случаи в различните времена и пространства, когато Любимият е влизал в някой друг, много сроден човек, за да се съединят двамата чрез него. Това е Веригата - Брилянтната Огърлица на Любовта! Наричат го още Съзвездие, Галактика, Звезден куп, Вселена. Наистина, проникването един в друг и Божествените, неописуеми с думи и музика и даже със сънища преживявания на кристалните и метални сродни души – тук, из езерата и вировете на Венера - е величествена, приказна картина!

Простаците от Земята и от други смъртни цивилизации, когато идват тука с пушещи тенекии и боклучат космоса с милиони твърди и газообразни неща и с ужасяващи вълнови емисии, намират на Венера и по другите обитаеми светове само пустиня – ние се маскираме в други честоти. Все пак нито пушекът и смрадта от тенекиите и така наречените им "мисли и чувства", нито минусовият им коефициент на "сапиенс", нито това, което пият и ядат даже в космоса, не могат да ни инфектират. Все пак обаче се налага дезинфекция. Наскоро един от нашите бе облъчен и почна да прави дрехи и да строи къщи, а накрая изпадна в напълно идиотския стадий – мислеше как да ги продава... Тук, на Венера! Трудно го излекувахме, защото тук нямаме лудници и психиатри и извикахме специалист от Юпитер. На Юпитер все още има хора, които мислят едно, искат друго, а правят трето.

Ние тук всички сме ясновидци и ясномислещи, ясночувстващи, ясноусещащи и какво ли още не. Навъртаме се и кръжим около Кристалните Двойки и Семейства като облаци от мушици край пламък, понеже това е живот – неописуема наслада и за нас! Тяхното сливане излъчва мощни вълни и флуиди, неизразими звуци, чувства и главозамайвания, които са по-силни

от всички наши сливания с любимите през всички времена. Ние все още сме хора от цветове и лъчи, от музика, от ухания – нищо повече. Бивши или излъчени насън земни хора с душа, за които любовта е всичко, а въздухът - милувките и огненията; ала в нас все още няма и помен от кондензация.

Както обясних, за да почне да става човек минерален, метален и накрая ядрен, трябва да мине в регресия и да се опита да си припомни всички свои влюбвания и сливания във всички светове на вечността, където е живял и любил, а това е много трудно. Припомнянето е извикване – любимите идват незабавно, където и да се намират. Тогава човекът, с когото живееш в момента, трябва да е много специален: това е тест! Като види, че медитираш на тая тема и има резултати, да не изпадне в ипохондрия или истерия като смъртните. Ако се окаже, че е смъртен, ще имаш големи неприятности. Покултурните не те тормозят - изчезват веднага. Прилича на отстъпване поради благородство, но пак е смърт – ревност...

А сега – по-точно за Уравнението. Съществува строга формула за съотношението на симпатиите и влюбванията към броя на сливанията – те трябва да са количествено и качествено равни. Деца се раждат при всички истински сливания, макар и не винаги от земна плът. Там бройката е неограничена. Те са винаги около нас и са нашите ангели-хранители, но понякога и дяволчета. Последното се случва предимно при пропадналите и нещастни хора от Земята, защото при тях дробта е плачевна – влюбванията са много повече от сливанията. И обратно – втората половина нещастници на Земята са с големи рекорди от сливания, но влюбванията им се броят на пръсти или имат само по едно в един живот; някои нямат и едно.

Ако ги пуснат да дойдат тук - дори и нощем, а не само след смъртта си, - първият вид нещастници са розовите пàри и облаци около нас, а вторите – клисурите и скалите от гранат и рубин. Трети са над земята или надълбоко в нея, във вид на гранити и гнайси и други, още по-твърди скали. Не могат да върнат човешкия си облик, докато не стигнат до определен градиент на приближение към Равенството. За него споменах преди малко като за "Уравнение".

При това, и Числото е от значение. Даже от много голямо значение! Тези, които са завършили еволюцията си и са станали безсмъртни, се превръщат в кристални и метални или в звездни човеци. Те имат всички тела на всички същества в Битието в себе си и могат да ги ползват по желание и предназначение. Те са си припомнили – едно по едно, персонално и без никакъв пропуск и грешка – всичките си 60 милиарда влюбвания и сливания в синхрон, които са станали Без Замисляне и Незабавно (всеки един конкретен случай!). За броя на децата им да не говорим. Тях не са длъжни да си ги спомнят, но най-съвършените ги познават до едно и ги зоват по име.

Смъртта обаче наистина ни внушава, че се живее само един живот и се люби само веднъж и само едного. Затова и нейните най-верни агенти и жертви по Земята носят нейната униформа. Няма защо да изброявам типовите ѝ модели в черно: жениха, свещеника, официалното лице, ченгето, баретата, келнерите, вдовиците; даже и музикантите - кой знае защо.

Изведнъж нещо странно ме отвлече от тия мисли - до такава степен, че излязох навън от най-новата си Любима! (Както всеки път - добре забравена и припомнена стара...) Тя също се дръпна – наоколо почна да става нещо необикновено.

До такава степен необичайно, че се смениха всички честоти на времето и забуча тържествено и мелодично Единната. Това се случва само тогава, когато сам Тяй дойде някъде и почне да говори. До този момент ние не знаехме, че това става и когато най-силният от някоя любовна група завършва в себе си синтеза на 60-те милиарда. От този миг, всичко в цялата вселена ще почне да става по съвсем друг начин.

До днес ние мислехме, че светващите и изчезващи кристални и метални групи са само тия, които завършват еволюцията си. Сега разбрахме: и някой е успял, и Вселената е спряла, и Тяй е тук. ("Тяй" е Тя + Той). Тяй е винаги тук и навсякъде, но рядко се кондензира като Човек. Вселената спира за миг, за да се наслади и вземе участие и да тръгне обратно. Тяй идва и всички почват да Я чуват и да Го разбират прекрасно, само защото някой е постигнал. Вътре в нас, Тяй обяснява какво става в момента. Не с думи - думите са едно много ниско и позорно ниво, чиста порнография.

За това, което пиша сега и го пращам до Земята, може би ще бъда съден. Не от някого или нещо, а от самия Закон, от самото Устройство на безсмъртието: спадане автоматично надолу с определен брой нива. Но ако то стигне до някого от вас и го разбере, нека спадна дори под нулата – до жалкия вид на човек, които иска да се "урежда"! Даже до степента на онези, които искат да подчиняват, да се подчиняват или да се показват. Не вярвам обаче да падна чак до отрепките – ония, които продават или продават себе си. Все пак са ми казали, че имам душа. Скачал съм някоалко пъти в пропастта, горял съм по кладите и са ме разстрелвали, само и само защото не искам да предам вярата си, да стана някъде еничарин или за харемна употреба.

Работата е в това, че всички двойки и конгломерати от човеци, лежали с векове и хилядолетия на дъното на някой прекрасен вир, езеро, подмол или в самия Океан на Зорницата (който в превод се нарича "Обич"), в един миг преди малко се изправиха и застанаха перпендикулярно към скалите и канарите на планетата, а друзите от хора веднага се залепиха там като магнити! Някои двойки висят надолу с главата, в зависимост от извивката на скалата или от конфигурацията човеци - тъй, както са прегърнати или навлезли един в друг. Докосването на

ходилата или телата им до съответната аморфна скала явно изведнъж е почнало да предизвиква нови, извънредно силни и непознати тръпки, неизпитвани от никого досега. В началото никой не е могъл да разбере дали това става, защото Тяй е дошъл лично - или защото геният на някоя любовна молекула е постигнал числото 60 със споменатите нули.

По-късно ни обясниха по-подробно, че това наистина е троен процес - и някой е постигнал, и Тяй е тука, и цялата Вселена е извикала силно и е спряла за миг дъх от резонансното огнение. Това ставало не само в моменти като сегашния, но и във всеки миг на сливане и екстаз на истински същности в Битието. Не само на такива като нас, но и на най-обикновени хора по заробените планети; та дори и на животни, грешници и дяволи от ада, както и въобще на всеки два или повече вихъра в микросвета, когато са се влюбили. Но вселената тръгва обратно към синтез, само когато двама или трима от нашите си Припомнят Всичко; при това - в нулева дистанция и при пълно взаимно огнение, изпитвайки дива радост, когато се присъединяват и други.

Сливането е отричане от себе си, акт на отказване от собствения аз, действо на пълно приемане на нечие различие или противоположност и на присъединяване на все нови и нови души - несъпротивим Вихър на Възвръщане! Това, което начинаещите наричат "religare" и го практикуват само с теории, молитви и правила, при нас е пак "отново свързване". Но в истинския му вид - Частите на Пъзела щастливо се намират.

Днес ние знаем, че започва Нова Ера. Новата Радост и Щастие ще произлизат от навлизането на Човеците в скалите и канарите. Това потъване ще става милиметър по милиметър през вековете (може и веднага, ако смениш времето).

Направихме опит - не става. Нито веднъж не стана. Тя ми каза, че даже Той, т.е. Тяй не може да го направи! Нещо, което още не е станало и никога никъде не е станало, даже и Тяй не може да го види и преживее предварително - даже от своя най-върховен свят на Безвремието. Създал-а е света така, за да Йму е интересно и на Нейго. Инак ще преживява само вече известни неща и ще се усети "женен" – ще знае всяка дума и действие на ближния наизуст, както е в човешките семейства. И най-любимият и потресаващ филм - хит, шедьовър и абсолютен уникум на изкуството; и най-страхотният футболен мач не може да се гледа повече от 50 или 100 пъти, без да почне душата ти да мухлясва. А хората имат много повече от 100 абсолютно еднакви вѐчери в семейството, особено като се връщат вкъщи след еднаква работа...

Всеки микрон навлизане в терен, планина или планета от аморфен тип или някакъв съвършено нов и несрещан елемент или конгломерат, от сега нататък ще ражда неописуеми чувства, видения, наслади, блаженства, откровения, съзерцания, осияния и огнения! Не тия, които се изпитват при навлизането в любимия и любимите. То е нещо неизмеримо по-обширно и

спиращо дъха. Защо е станало така, никой не разбира. Нали любимият е цветът на Битието, висока и сложна организация? С какво една аморфна скала е повече от него?

Странно, описвайки това, дочувам някакво далечно кънтене и повтаряне на думите "нов наркотик"...

Човеците от кристал и метал досега не са знаели и усещали, че скалите и планините, планетите и астероидите, които са още аморфни, не са само някакъв твърд грунд, пейзаж, "руини от битките на титаните", "мъртва природа". Те знаят, разбира се, че няма нищо мъртво и че всяка вълнà и частица и всяко "очарование" до бездънните глъбини на Битието са живи същества, но не са подозирали, че твърдите дъна на Океана, на вировете и канарите около тях и всички други аморфни части на планетите, всички некристални и несиметрични планетоиди, астероиди, комети и метеорити са пресовани хора – от онези, които са още спящи, неуспели да се приближат към Равенството. Те са заспали поради великото и печално Неравенство, което се мъчат напразно или въобще не се мъчат да осъзнаят и променят към Равенство.

Неравенството е грандиозен закон на Тяй, когато се касае за неравенство и различие на същности, вещества, същества, индивиди, идеи, мисли, общества или космоси – то е гаранция за Изход от Смъртта и Път към Безсмъртието. Но самото Безсмъртие и цялата Вечност се дължи на Единството и Хармонията между Различията и Противоположностите.

И накрая – Великото Равенство: колкото влюбвания, толкова огнения!

Влюбване без незабавно и взаимно огнение е смърт; огнение без незабавно и взаимно влюбване е смърт. При по-слабите същества смъртта се отлага с няколко години или десетилетия, за да не се отчаят и да имат шанс да се осъзнаят. Всички останали са извън смъртта. Това важи за всички разумни и безумни същества в Битието, които са станали безсмъртни; за всички велики случаи в живота ни, които се доближават до Равенството. Казах "и безумни", защото сам Тяй казва: "И най-безумната постъпка на Любовта е по-разумна от най-разумната постъпка на Мъдростта". За хората от Земята, валенциите са 60 милиарда. Докато има ненаситени, ще умираме.

Главата ми се зави! "За хората от Земята"?!... Тогава какви числа ни предстоят след това? За пръв път го осъзнавам! Досега мислех, че 60 милиарда са валенциите на всеки човек с душа и броят на хората с душа в цялото Мироздание. Каква наивност!

Тя (в момента пак влезе в мене) знае много повече от мене. Този път аз имам късмет – аз попаднах на любима от по-висока еволюция. Именно Тя ми внуши да не мисля повече за тия 60 милиарда. Това означава, че преживееш ли само едно

влюбване и огнение в повече от 60 милиарда, изведнъж ще ...

- Какво "изведнъж"?... Нали стават съвършени и анихилират? Нали стават на звезда или галактика, даже на цяла вселена? Нали завършват еволюцията си?...

- Земната си еволюция! Освен това, само една вселена ми е, някак си, недостатъчна...

Тя продължи да говори. Винаги чува думите Йму първа и по-ясно от мене – както е било всякога, особено напоследък, с истинските жени по цялата истинска вселена. Затова някога ги горяха по кладите с преимущество, а сега се мъчат да ги баламосват с разни дрънкулки и залъгалки на Земята, за да не си спомнят произхода си.

Да, но когато се влюбиш, забравяш всички глупости. А дойде ли огнението - забравяш и мъдростите. Ставаш едно с Нейго. Защото Тяй е Влюбване + Възлюбване + Огнение: Незабавно, Без замисляне, Тотално и... без пушек от страх, съображения или запънато его. Получава се затворен цикъл – много икономично и екологично...

Не ми дават повече да разправям. Стигнал съм до Забранена Зона – ерес, даже и за Венера. И тук има заглушителни станции. Следят всеки, заглушават ни мислите и предаванията. Нарушават Конституцията.

Тяй бил почнал да раправя едни ей такива работи, че даже и на Венера, както и по всичките ѝ сестри и братовчеди из космоса, веждите на влюбените се били вдигнали чак на челото: Тяй ли е това? Да не е някоя нова машинация на Оня, дето Йму се подиграва? Сигурно пак иска да се представи за Нейго!...

Колко близо са били до истината...

Шушна (!) Шшшшшт, по-тихо (!) Клюката е, че уж Тяй бил казал, че всички досегашни влюбени са негодници - даже и когато е било по Нейговата воля и са се влюбили и слели в настоящия миг, незабавно, във взаимно огнение и на всички полета едновременно, без да отхвърлят и други влюбени. Че всички космически гальовници и любовници във взаимно огнение са също чиста проба негодници, дори и когато са се влюбили. Проблемът бил в това, че всички до един оставали заедно за по-малко или повече време, отколкото трябва. Мнозина затваряли цикъла и не допускали друг – обърквали космохимията. Други се каращисвали с който им падне – също като на Земята. Трети провеждали и благославяли тия каращисвания с името Божие на уста. Новият модел на Вселената – да се изправят перпендикулярно и да почнат да навлизат с векове и хиляди еони в аморфни канари, планини и дъна – била само една нова маневра на някаква нова шайка Големи Влюбени и Любовници, които си измислят нови удоволствия. Наркомания.

(Шшшшшт, тихо!)

Скалите, планетите, астероидите и въобще търдите тела и грундове навсякъде не били само аморфии от заспали, некадърни влюбени и любовници, но, напротив, били самата Надежда на Човечеството! Надеждата на самата и самия Тяй! Титаните били надушили и това и пак решили да излязат с няколко хода напред - като въшка на челото Йму. Пак искат да ни прецакат. Всичко най-хубаво и свежо да е отново само за тях - пак да се уредят!

Уреждането в живота е главната тръпка на имитантите. Заедно с компенсациите, печалбите и представленията. Те били чули, че Тяй се готви да направи нова вселена, но от най-пропадналите и негодни същества, неспособни за никаква любов и обич и с никакво понятие за равенство между Влюбване и Огнение. И че тази вселена ще бъде лично Нейгова - най-истинската, най-прекрасната и най-съвършената от всички досега, правени от грандомани и аматьори. Явно не може да им прости за закона за оцеляването на най-способния и най-силния...

Изумени и объркани, те се питали: Защо? Нима не ние сме гирляндите и бисерите на Битието? Нима не ние сме единствените - вече стотици и хиляди, - постигнали Равенството? Нима Онзи пак ще ни изиграе някой №? Какво не е доволен от нас? (Откакто са взели властта, те Йго споменават само в мъжки род)

Тука минавам на 10x16143 свръхсекретна, по корен кубичен от индивидуално число, повдигнато на личен факториел - който я има, да слуша. Тя е нещо съвсем ново и Титаните не могат да я подслушват. Поне засега; след три секунди може да разшифроват и нея - все някой предател пак ще им услужи. Ако мога да я прокарам, поне няколко души на Земята имат надежда....

Тяй бил-а казал-а, че скалите, канарите и дори най-простият камък от деветдесета глуха имали по-голям потенциал за любов и обич от всички тъпанари-титани, взети заедно – даже и от тия със Сродствата и Равенствата!... Още някога ни го е бил-а казал-а това – че от камъните ще въздигне човеци... Никой не е разбрал думите Йму за това, що е "ближен", що е любов към различния и любов към врага. Никой, в цялата имитация на Битие досега, не бил проумял и приложил на практика двигателя на живота – Любовта към любимия, приятеля, чуждия, грешника и неприятеля и към собствената си душа, – но в нужния ритъм и на нужните полета. Никой не знаел що значи да отдаде живота си и душата си не само за приятеля си, но за всеки друг без изключение. И то по начините, необходими реално на всеки поотделно, а не както самият той си мисли. При това, без да губи идентичността и свободата си.

Виж ти! От уличниците и негодниците и изметтта човеческа щял да направи Нова Вселена, недостъпна и за Елмазите! Те щели да станат по-разпознаващи, по-съвършени,

по-спонтанни, по-предани и по-добри и прекрасни даже и от тях, защото много са били лишавани и много са страдали.

И всичко това се било дължало изцяло и единствено на факта, че у тия отрепки, които не са проявили Влюбването и Огнението през цялата вечност досега нито веднъж както трябва - нито незабавно, нито в синхрон, нито на всички полета, нито с някой от по-висока еволюция и с мисъл за желанието и представата на другия...

...загубих си мисълта - стана много дълга и завързана, не мога да я довърша... Както повечето ми мисли напоследък - с изреждане на цели върволици еднородни думи. И това ми било стил... Имаше още нещо за натегачите рекордьори от елита и за разлагащите се трупове на непосрещнати около тях... За специалните защити, чакри и органи, които са си били направили, за да бъдат щастливи, без да усещат тази смрад... Приличали на апартаментите, стълбищата, улиците и терена около жилищните блокове на олигофренните народи...

Представете си: в боклуците на еволюцията имало натрупан такъв гигантски потенциал за истина и любов, че "елитните запъртъци на вселената" (така се бил-а изразил-а...) не можели да им се хванат и на най-малкия крайчец от атом от нокътя на малкото пръстче на левия им брилянтен крак! Отгоре на всичко, ги бил нарекъл и "мързеливи и гнусни малцинства на вселената", "вторични суровини за претопяване"... Макар че мирише на фашизъм, точно това казал. Въобще не си падали по идеята за Разпятието, освен когато им виси на врата, или когато го размахват, рекламират, цитират, тълкуват, рисуват или моделират. Колко по-приятно е да се уреждаш в живота и еволюцията, вместо да висиш лично на кръста и да те плюят!

Наистина сащистващо. През всички векове засичат Тяй да държи от време на време подобен хулигански език, въпреки че Първите считат това за диверсия на Врага. Макар и да не вярват, те са свикнали с такива изненади, защото тия изненади действат - винаги са нащрек кога ще им бъде скроен някой нов номер от Шефа или Врага Йму, веднага след като бъдат похвалени, че са "върхът"...

В случая подозират (още само виртуално), че може, все пак, да има някаква логика (дори от най-долен тип и най-просташка - като функционерската или формалната) в идеята за неподпаления динамит и спящата ядрена реакция в залежите на Битието. Тука има нещо! Затова бързат да заемат позиции в аморфните му скали и грундове из всички известни космоси. Нови преживявания! Нови наслади! И то - пак само за симпатичните, любимите и избраните – за "нашите". Кой знае – всичко може да се случи...

Въобще не подозират с колко хода е винаги Тяй пред тях. Не се сещат, че може да им крои клопка.

Още нещо нечувано: точно в този момент, когато се решава съдбата на Битието, ние с Нея, моята Любима, започваме спор! И то с такива изрази и думички, че... Би трябвало автоматично да изчезнем - да изпаднем в световете, където има противоречене и гнусни думи по екраните - като на тия със съответните физиономии.

Нещо става, ви казвам, нещо става! От няколко минути много неща не стават както трябва и както сме свикнали. Наистина, Старецът не само е замислил нещо, но и го е пуснал в действие (въпреки, че идеално може да се прави и на Мадама). Не че не знаем, че Той е и Тя, и даже първо Тя, но когато е Мадама, никога не поема инициативата. Чака, мълчи и съобразява. Само гледа. Иска ние, мъжете, да провокираме!

Други считат, че не Тяй е измислил тази гадост – че "законът" за агресията и пасивността на съответните жалки два пола в сбърканата вселена не било нищо друго, освен чисто разгонване. И че в този си вид то служи не на Живота, а на Смъртта.

Аз ѝ казвам: не може Тяй да иска от Щастливите да станат Свободни и Даващи, след като е допуснал някой да ги създаде хедонисти, и то само с една любовна валенция и две мотивации: да получават и да изпитват щастие. Те са "елит", "благородници" – те са движени от снобизъм, високомерие, претенции. Афинитетът им е да се съединяват само с перспективни, известни, лъскави, преуспяващи, уредени. В най-добрия случай – само със "сродните" и предпочитаните, но в официални, надеждни, стабилни, сигурни и консервативни структури. Затова умеят да се предпазват и да се пазарят – нито крачка без "мозък". В други случаи е точно обратното: отдават се на пройдохи и бунтари. Важното е да има "тръпка". Мислярите и тръпкаджиите изхождат винаги от себе си. Не може инертни и благородни да се превърнат във вода, в киселина, в разтворител; не го могат и бесните от "любов", когато са вторачени. Затова и е немислимо да са създадени от Тяй, нито е възможно Тяй да изисква нещо от някого. Съвсем очевидно е, че те не са Нейгови създания. Как може един Създател да иска от създанията Си да правят това, което не могат?

- Не - казва Тя, - могат! Ако не могат, ще замогат! Ако в тях все пак има частица от Нейго, въпреки че ги е ваял онзи самодеец, няма начин един ден да не се променят. Животът не е само перчене, сигурност и лично удоволствие. Не чуваш ли слуховете по бунтарските честоти и модулации, че под аморфиите, в които сега изведнъж се набучиха и почнаха да стърчат шансарите, с надежда за още по-големи и разнообразни наслади, бучàт реки от Разтворители? Не усещаш ли тътена на Майка Магма, която си пробива път към всички аморфии, дето са се набучили най-много егоисти, и очаква "Изключителните" и "Сродните" с огнен гняв? Как да не могат да се промѐнят! Защо да не могат?! Нима в цялата все-

лена не става ядрен синтез и велика алхимия? Нима втораченте в ближния водороди не се превръщат с неистово огнение в хелиеви човечества навсякъде? Коя звезда прави изключение? Пита ли ги някой искат ли или не искат? Хайде, хелият също е едно малко семейство, но тежките елементи?... Колко още модела на атомен морал и атомни и молекулни семейства и родове има в космоса? Любовта не е само един електрон в орбита!

- Да, но конгломерат е едно, а загубване на идентичността – съвсем друго – възразявам аз.

- А кой ти гарантира – не се предава Тя, - че не се изпитва най-върховна и истинска наслада именно като се откажеш от естеството си? Дали това е само болка, смърт? И, въобще, дали това, сегашното, е истинското ни естество? Колко пъти са ни препрограмирвали? Защо да сме така заковани? Кой не знае за безбройните женитби на водата и въобще на флуидните човечества, способни да разтварят безчет други цивилизации и да се съединяват с още повече, ставайки и създавайки гигантски космически роеве от съвършено нови вселени и същества?

- Да, но това е естеството им! Никой не ги нарича "развратни" поради тяхната грамадна ненаситеност и ненаситност и тъй многото отворени валенции, че афинитетът им към всичко и всички е практически безкраен. Течните и огнетечните са едно, а инертните и благородните – съвсем друго.

- Е, да, но има и "царска вода"... Изумителна цивилизация! Реките и океаните от нея създават фантастични пейзажи навсякъде, където, от планините на самомнението, в нея се втичат милиони Високи и Горди - волю или неволю. Знаеш какво става със златните глетчери и ауберги по бреговете на Царските Вселени и Океани... *(ауберги – от "au" – златото в Менделеевата таблица.* ***Има ли нещо по-величествено и зашеметяващо от това, да гледаш как прекрасно Неотразимите, Величията и Уредените се разрушават и рухват завинаги?...***

Изведнъж Тя ме загледа и каза нещо съвсем друго:

- ...А бе ти май вечно си влюбен в някоя благородна или инертна и затова все се мъчиш да отмъщаваш... Ами като си толкова наранен, превърни се в царска вода или в някое човечество, което е чума за инертните! Ние поне сме създадени да се превръщаме във всичко... Защо понякога сам Тяй се превръща в бедствие? Тия, в смрадливите кочини, дето са се сдушили по чифтове и все още си пускат кръв, за да съществуват - да не би те да са моделът на вселената? Как да възпитаваш тумор?

...Не можахме за довършим разговора си, понеже изведнъж Тя изчезна. Но и аз изпаднах от Венера и се озовах сред панелите. Изглежда вече няма да Я видя скоро. Сигурно е имало теч в Закона и не са го поправили веднага. За няколко минути нещо ни удари по главата да разговаряме като семейни – точно

като простаци, смъртни... Много интересно... Употребихме толква много "но" и "ама", с парадигмата "не си прав, чакай да ти кажа", че в нормални условия трябваше да експлодираме или имплозираме още в първия миг... Сега има да се търсим още неизвестно колко Венерини цикъла, произнасяйки ремонтните думи, изкопавайки ремонтните, т.е. нормалните чувства и добродетели. Те са се затрупали под тежки пластове от плебейски манталитет и диалог, който допуснахме и който е главният оргазъм на смъртните. В ада - долу и на повърхността, - смъртните си правят приятни блудства на душата чрез джафкане и отджафкване. Чрез осъждане, одумване, мъдруване, назидаване или съветване. Чрез чувство за собствена правота и неправота на другия. Чрез налагане на волята си. Чрез правене на впечатление. Ако въобще тук говорим за душа.

С една дума, поради някаква повреда; заради нещо, което е дало на късо в Закона, ние и двамата сме попаднали на някое подобно течение. Изпихме на екс няколко чаши спор и противоречене – главното питие на непълноценните. Залютяха ни приятно няколко миризливи думички... Даже - сладко и остро - ни резна на няколко пъти клозетният дъх на пресичането на говорещия...

Затова и сега мръзна тука, на течение, в тая тясна и тъжна самотия - и пиша този разказ... Безсмъртните не назидават и не описват - те живеят. Всекиму е известно, че който кандърдисва или описва, а не живее, енергията му изтича на фандаци и водопади и само за 50-60 години заприличва на туземците по тукашните села и градове. "Живее" най-много до 90, закопават го, връща се – и пак почва да се занимава с глупости...

16.II.2007

За разширен орбис на действието на Хис чрез съвпада Слънце-Уран се отчита времето един месец преди и след точната дата на съвпада (в случая – 5 март 2007). Затова тук се включва и един имейл от приятел, изпратил мисли за любовта, които са напълно в духа на нашите доминантни проблеми, разговори и опитности по време на експеримента. Не само личните писма и творения отразяват това влияние – мнозина изпращат и чужди материали, но те са в духа на специфичното влияние. А главното благо, което разпространява по цялата вселена тази звезда, е ***Неличната Космична Енергия****. За нея, по същество, се говори и от автора на изпратения текст от участник 4, в интервала на опита. Името му не е съобщено.*

И още нещо: някои интелектуалци и духовни хора, които се смятат за много напреднали, нямат вкус към школи и текстове, в които се говори най-много за любовта. Считат,

че това е несериозно и че произтичало от непълноценността и комплексите на техните фенове. Те за себе си са прави: избрали са си вертикалния път на Мъдростта и Истината. За това има пълна свобода. Но обикновено те са горделивци и падат, защото имат неразвито сърце. Божественото започва с облагородяване и истинско задоволяване на сърцето. Само когато то стане чисто като кристал, можем да напредваме към ум, светъл като слънцето, душа, обширна като вселената и дух, мощен като Бога и едно с Бога. Любовта е тялото на Птицата, а крилете са Мъдростта и Истината. Ето защо онези, които се дразнят от школи и текстове и от хора, които дават предимство на сърцето, просто не са за този път. Те съвсем естестено отпадат от него и търсят общества и пътища, които предлагат "мръвки": строги правила и упражнения, напредване в чинове и степени, ясни и видими постижения. Братският живот, взаимопомощта и служенето, милостта и саможертвата и развитието на добродетелите не ги интересуват.

Има още нещо: заем прогнозата, че в сегашните времена Словото и Делото ще "пробият" от много страни. Епохата на индивидуализма си отива безвъзвратно със залеза на Петата раса, свидетели сме на Божия глас и Присъствие на много места. Ето защо истинските представители на новата епоха – епохата на Водолея – няма да бъдат монополисти на истината. Тяхното кредо, тяхната дейност, даже техните издания периодично ще бъдат комплексни и колективни: те имат нуждата да представят и други тръби, през които е текло и тече Божественото. Яви ли се човек от Бога сред публиката, Божите хора моментално му отстъпват мястото си на сцената; или, най-малкото, ги молят да им партнират. Това вече се е случвало, случва се все по-често и в момента.

Ето мислите от споменатия по-горе текст с неизвестен автор. Нямаме гаранция дали са точно така в оригинал, понеже ни е пратен с имейл. Всички опити да се открие авторът в интернет останаха напразни – цитира се на десетки места, но никой не казва откъде е. Много прилича на мисленето на Ошо. Това тук обаче не е дисертация или научна студия, затова в момента не е важен източникът, а това, което се казва и което може да ни наведе на размисъл:

Участник 2007.003 изпраща анонимен текст:

"Крайният резултат на всяка връзка, в която двама души са като едно цяло, е двама получовеци..."

"Изворът на любовта не е другият човек. Изворът на

любовта дори не е онзи, за когото обикновено смятате себе си. Любов е начинът, по който съществува вселената, нейната същина! Вие можете да преживеете любов до степен, съответстваща на вашата готовност да гледате на нея като на своя изходна точка и да не се опитвате да я притежавате. Не е нужно да тръгвате да я търсите. Тя не е "някъде". Тя е навсякъде. Любовта е гостенка, която идва при вас, когато не е длъжна. Вие не можете да извикате и задържите нейното присъствие. Истината е, че не е нужно да я трупате, да се запасявате с нея. Любовта ви принадлежи, само когато я отдадете."

"Да се нуждаете от нещо е състоянието, в което се намирате, когато смятате, че за да оцелеете, трябва да имате нещо строго определено. Вярно - любовта е нещо, което трябва да имате на всяка цена, за да оцелеете, но не е задължително да я получите от някоя определена личност. Ако робувате на подобно схващане, за вас в света ще има само един човек, когото ще си мислите, че можете да притежавате, и който, за съжаление, няма да ви обича истински или въобще няма нужда от вас. А обикновено той е точно този от когото си мислите, че се нуждаете... Всички от опит знаем, че почти никога не ни е дадено да сме щастливи с човека, от когото се нуждаем - и обикновено не сме обичани от него. Освен това, истинската любов може да съществува прекрасно и без задоволени потребности. Любовта е единственото нещо, което дори времето не може да заличи. Тя е това, което сте вие всъщност и откъдето идвате."

"Истинската любов винаги признава и уважава неповторимостта и независимостта на партньора."

"От всички хора, които търсят нашето внимание, трябва да изберем онези от тях, които заслужават да бъдат обичани. Трябва да бъдат взети предвид много фактори, но преди всичко това е способността на бъдещия ни партньор да отговаря на нашата любов с импулс за собствено духовно развитие. Да се опитваш да обичаш човек, който не иска или не може да оползотвори това чувство с духовно издигане, значи да загубиш енергията си напразно. Истинската любов е ценност - и тези, които са способни да я упражняват, знаят, че тяхната обич трябва да бъде колкото се може по-добре фокусирана чрез самодисциплината."

"Висша цел в живота си остава духовното израстване на личността, самотното покоряване на върха, който може да бъде покорен, само ако си сам. Обаче когато дойде любовта, саможертвата за духовното издигане на другия води до още по-бързо и качествено лично израстване."

"Любовта идва, когато най-малко я очакваме, когато не я търсим. Търсенето на любов никога не ни довежда до подходящ партньор. То само създава копнеж и нещастие. Любовта никога не е вън от нас - ние я носим в себе си.

"Не настоявайте тя да пристигне веднага. Може още да не сте готов за нея или да не сте достатъчно напреднал, за да привлечете онази любов, която желаете."

"Не се примирявайте с когото и да е, само за да сте с някого. Уточнете изискванията си. Каква любов искате да привлечете? Избройте качествата, които наистина желаете да имате във взаимоотношенията ви. Развийте тези качества първо вътре себе си - и ще привлечете човек, който ги притежава.

"Помислете какво точно пречи на любовта да дойде при вас. Може би сте много критични? Или пък смятате, че сте недостойни? Или изискванията ви са неразумни? Филмова звезда ли търсите? Може би ви е страх от интимността? Или пък смятате, че не сте симпатични?"

"Бъдете готови за любовта, когато тя дойде! Подгответе почвата и бъдете готови да я подкрепите. Обичайте - и ще бъдете обичани. Бъдете открити и възприемчиви за любовта."

"Без автономност, любовта се основава по-скоро на бедност, отколкото на сила; на желание за бягство, отколкото за разширение. Балансираната връзка позволява на личностите, участващи в нея, да бъдат отделни същества, да запазят своята индивидуалност, да следват собствения си растеж и да се съберат по избор и собствена воля, в свобода и цялостност. Това право не може да бъде дарено от партньора, ако първо го нямаме вътре в себе си."

"Автономността е жизнено важна за личната отговорност. Ако не можем да схванем себе си като отделни същества, не можем да поемаме отговорност за своите действия. Оставаме пасивни, хленчещи и оплакващи се от състоянието на своите дела, ръководени от нетрайната прищявка на групата, културата, партньорите или родителите ни."

"Липсата на автономност често се характеризира с обвиняване. Ако обвиняваме други за своите проблеми, ние все още не сме се индивидуализирали. Това често се вижда в двойки, които са прекалено вплетени един с друг. Обвиняването поставя и волята, и отговорността извън нас. Ако сме солидно заземени в своята автономност, тогава ние сами сме причината за своя живот и сме способни да поемаме отговорности, можем самостоятелно и съзнателно да извършваме важни промени. Ако считаме за виновен някой друг, можем само безсилно да чакаме той да се промени. Можем да го чакаме вечно..."

"Защо любовта е така изплъзваща се, когато е нещо тъй просто? Литературата изобилства от саги за любовта и нейната загуба - саги, които познаваме твърде добре от личния си опит. Нищо не ни въздига така, както разцветът на любовта; нищо не ни опустошава така, както нейната загуба!

Представлявайки един дълбок архетипен опит, само любовта е силата, която движи живота ни. Не можем да живеем без нея, светът крещи от нейния недостиг."

"Обаянието на любовта е, че тя отваря път към по-широко съзнание. Когато се влюбим, внезапно се лишаваме от своите защити, освобождаваме се от себецентрираните си навици и добиваме подтик за едно по-широко виждане на света. Любовта стопява нашите ригидни нагласи и променя психичната ни структура. Когато сме влюбени, виждаме нещата по-новому - цветовете са по-ярки, местата добиват ново значение, интересите на любимия стават наши собствени интереси."

"...Любовта носи духовна пробуда, а загубата ѝ поражда дълбоко отчаяние. Понякога тази загуба ни откъсва от нашето чувство за Божественост - състояние, което може да бъде понесено трудно след експанзията и повишената будност, донесени от любовта."

"Мистерията на две личности е като контакта на две химически вещества. Ако има реакция, се трансформират и двете."

"Когато влезем в някаква връзка, ние радостно се носим на крилете на Ерос. Чувстваме, че летим напред към единение, към сливане и разпадане на егото. Протягайки се отвъд себе си, отвъд своя малък "аз", ние докосваме нещо по-голямо, по-широко, по-дълбоко. Тръпнем и се разширяваме. Това е, за което жадуваме, към което се стремим, заради което си струва да се живее."

"Онова, което се крие в мрака на несъзнаваното, довежда до смъртта на любовта. Нашите несъзнавани модели саботират връзките, намират причини за битки, дистанцират ни от нашия любим и тласкат поведението ни в посоки, за които съзнателният ум съжалява. Липсата на съзнание в нашия партньор ни дразни и ни кара да искаме да се оттеглим. В намеците, които отправяме към недостатъците на нашия партньор, липсва осъзнаване на собствените ни недостатъци - и една сутрин се събуждаме и виждаме, че нашият любим стои с опакован багаж и ни казва: "Всичко свърши". Тогава се изправяме пред лицето на Танатос. Подобно на Ерос, и Танатос е сила, която не можем да контролираме, която ни кара да се чувстваме безпомощни."

"Натрапчивата нужда да се фиксираме върху другите, съчетана с прекомерни грижи и намесване в техните работи, е поведение, което възниква от собствените ни отречени нужди от такива грижи. Лишени от контакт със собствените си нужди, ние прекомерно се настройваме към нуждите на другите, надявайки се в замяна да спечелим правото да бъдем обичани. Постъпвайки по този начин, ние отказваме на другия правото му да разчита на себе си, да прави своите грешки и да се учи от тях и да се развива със собствената си скорост. Взаимозави-

симостта не е акт на любов, а мания, маскирана като любов."

"Стивън Р. Карви, авторът на "Седемте навика на високоефективните хора", споделя с нас съвета, който е дал на един човек, който чувствал, че вече не обича жена си, нито тя него.

- Обичай я! - казал той на човека.

- Казах ви, чувствата вече ги няма... - отвърнал онзи.

- Обичай я! - повторил Карви.

- Вие не разбирате. Чувството на любов просто го няма - повторил човекът.

- Тогава я обичай. Ако чувството го няма, това е добро основание да я обичаш.

- Но как да обичате, когато не обичате? - попитал човекът.

Карви отвърнал:

- Приятелю, любовта не е само една дума. Затова я обичай. Служи ѝ. Жертвай се. Слушай я. Изпитвай емпатия. Цени я. Утвърждавай я. Готов ли си да правиш това?"

Любовта е чувство, да - но чувство, породено от дело. Любовта е всекидневно, дори всекичасно съзнателно ангажиране с изпълнено с любов и грижи поведение към нас самите и към другите. Когато чувството отслабне, наша отговорност е да открием начини да създадем нова любов. Подобно на добре гледана градина, наградата си заслужава усилията."

"Интимността, както правилно посочва Томас Мур, е свързана с представянето на дълбоко вътрешни аспекти от Аза. За да имаме интимност, първо трябва да имаме чувство за Аз. Трябва да бъдем интимни със собственото си вътрешно естество, да знаем своите нужди, желания, страхове, граници и надежди. Чрез знанието за Аза вътре в нас можем да почетем и Аза, живеещ в другия. Трябва да бъдем способни да обичаме достатъчно собственото си Аз, за да го поднесем открито на някой друг. Това не може да стане, ако нямаме любов към себе си."

"Как можем да имаме интимност с другите, ако сме дистанцирани от собствения си Аз? Как можем да се протегнем до другите, когато сме затънали в срам и критичност? Как можем да се отнасяме с уважение към другия, ако малтретирме себе си?"

"Но предназначението на взаимоотношенията е не да имаш някой, който може да те допълни, а да имаш някой, с който да можеш да споделиш пълнотата си."

По-горе се говори за "ригидни нагласи". Не всеки знае какво значи ригидност и как се порявява ригидният харакер, затова тук ще бъде включено едно обяснение от интернет:

Martin

По-долу ще се спра на някои основни невротични характери. За описанието им черпя от идеите на Джефри Йънг и Валдо Бернаскони. Просто ги ползвам като база, без да твърдя, че точно се придържам към техните разсъждения и позиции - имам си свои!

Ригиден характер

Тук, в самото ядро на егото (а не само като външна защитна маска), се крие безмилостен перфекционизъм, свръхконтрол, критика и мощен негативизъм… Носителят на такъв характер се стреми да живее според изключително високи субективни стандарти, най-често за да избегне критиката и отхвърлянето им. Ригидният характер е невротично забързан, постоянно напрегнат и свръхфокусиран в цел, като по този начин практически губи мига, губи щастието от самия процес по постигане на целите. След постигането на всяка следваща цел и миг отдих, тя автоматично бива дисквалифицирана като недостатъчна и индивидът се впуска към нови и нови цели, несъзнавано обсебен от страховете си. Прекомерна втораченост в детайлите - "от дърветата не вижда гората" . Жертва на едно огромно "ТРЯБВА" - нещата да бъдат такива, каквито ригидният характер си мисли, че ТРЯБВА да бъдат. Перфекционизмът понякога се проявява като идеализъм и свръхвисок морал. Ригидност в превод означава твърдост, липса на гъвкавост. Ригидният характер критикува с агресивно раздразнение всеки и всичко, което не отговаря на твърде високата му "летва" - включително и себе си. Ригидният характер е изключително фокусиран във вторичните способности (по Песешкиян): ред, точност, дисциплина, структура, последователност, категоризация, чистота и т.н. Такъв човек доброволно потиска и кастрира щастието на сърцето и нагоните си, стреми се по всякакъв начин да изключи и неутрализира ужасяващото го действие на дяснатото полукълло, което той никак не разбира. В социален план, пример за такава двумерна ригидност е когнитивната наука). Това е Човекът-глава, в който работи единствено лявото полукълбо. Той е лишен от връзка с тялото, сърцето, интуицията, спонтанността и... самия Живот. Блокираната връзка със сърдечната и духовна интелигентност, в комбинация с компенсаторното емоционално потискане и гняв, предпоставя липсата на толерантност и търпеливост, приемане на различието и на други гледни точки, трудно

прощаване и злопаметност, в някои случаи прерастващи в афективна или актуално поведенческа жестокост. Ригидният характер черногледо приема по презумпция, че ако само за миг отпусне контрола и свръхбдителността си, автоматично всичко ще се провали, а негативният изход си го представя неизменно като "фатален". Такава психика практически си забранява щастие - когато за миг се изкуши да го преживее, психодинамиката на ригидния характер задейства страха, че щастието ще го направи зависим от живота и разбиранията на другите. А това ужасява такива хора - струва им се, че губят контрол, че се "провалят" и цяла бездна от ужас се изсипва върху главите им...

Мнението беше редактирано от Орлин Баев: 18 юни 2011 - 17:10

Любовта подмладява човека и го прави безсмъртен! Любовта внася в човека всички възможности за постижения! Беинса Дуно

25.II.2007, 15,47

Участник С'2007.004:

Точно преди ефективното начало на експеримента се обади приятелка от град Б (Д.), която също не знае за опита, но някога се е включвала в полетите в този експеримент и сега е имала импулс именно в този ден и час да изрази най-топли приятелски чувства и благодарности, без да знае кога започваме (не сме я известили). Става дума за художничка, която рисува чудесни картини. Дано и този път се включи с изображения и да ни изпрати нещо, рисувано в дните на Контакта.

25.II.2007, след 20ч.18м.

Участник С'2007.5 и Участник С'2007.6

Преразказан диалог по интернет на участник и участничка в експеримента от град в далечна страна по кодирани координати, с позволението им да бъде включен в материалите. Много от участниците са приети в полетите поради това, че наричат "Любим" не само едного, легитимирайки се по този начин като същества с разцъфнала монада и отговаряйки по този начин на закона за обмяна на НКЕ (Неличната Космична Енергия). На още по-високо ниво става красиво сливане на НКЕ с ЛКЕ (Личната Космична Енергия), което е път към елохим-

ност. Да се надяваме, че случаят е такъв, но по изпратения текст личи, че през тази учебна година точно тези двама участници няма да могат да се класират за взаимен полет със старт от Земята. Единият почва диалога с думите, че ще определи деня за полет "когато му се изяснят нещата", но другият е наясно, че връщането при "близките" и при хора от друга еволюция през тези 8 денонощя елиминира кандидата и че истинските неща стават незабавно и без замисляне. Ние знаем, че Експресът спира на гарата само за милионна част от секундата или въобще не се забавя, а ние влитаме през прозорците и стените му със същата скорост; и че такива сложни полети са успешни, само когато никога не е имало колебания и безкрайни отлагания през учебната година до този момент. Това важи с пълна сила и за съборите на Рила и в другите свещени планини от 19 до 25 август. Мнозина си мислят, че ако се качат на 18 август, за да покажат белите си дрехи, и никога преди това в течение на учебната година нито веднъж не са участвали в упражненията и полетите, понеже си имат собствени вкусове и ангажименти в света, ще могат да бъдат включени в инициациите и полетите през свещените дни – обаче това не става никога.

Споменатият по-горе диалог се превръща в монолог, понеже участник 6 току-що е ангажирал изцяло 8-те си денонощия за упражнения и полети с души, в които няма отлагания и колебания и "които летят като торпила към целта на съвършенството". Участник №5 отговаря: "О, любими, това е изключително! Кажи: кога ще мога да пия от сока на срещата с теб? О, Любими, ти си като скорпион: едно колебание – и се скриваш... Няма да е зле някой път да вземеш и твойта Принцеса. Освен това, ми се струва странно: хем пишеш че може, хем 5 минути по-късно – "Не, не, не, всичко е заето! ... Ето това ме обърква")

За влизане в Новата Земя и Новото Небе важи с особена сила едно от осиянията на Елма със заглавие "Аватар и Ятак". В оригинала на този текст то е включено цялото, но в тази книга няма защо да се повтаря, тъй като то вече е поместено в предишната кн.35 на стр. 10250.

Участник С'2002.7

Включва се спонтанно и също засега може би не знае, но като добър ясновидец може и да знае, че това, което изпраща, има пряка връзка с Експеримента и е също фундаментално,

съвсем актуално. Макар и разказ от друг автор, който се разпространява по интернет, няма как да го отминем:

ПРОСТО ДА СЕ ЗАМИСЛИШ

Най-добрият ми приятел отвори чекмеджето на скрина на своята съпруга и извади оттам едно опаковано в копринена хартия пакетче. Това не беше просто само пакетче, а едно пакетче с бельо в него. Той захвърли хартията и погледна с тъга коприната и дантелите. Това бе ѝ купил, когато бяха за първи път в Ню Йорк. Оттогава са изминали сигурно 8-9 години. Тя никога не го облече. Искаше да го запази за някакъв особен повод. И сега настъпи точният момент.

Той се приближи към леглото и постави бельото до другите неща, които щяха да бъдат взети от погребалната агенция. Неговата съпруга бе починала. Когато той се обърна към мен, ми каза: "Никога нищо не прибирай за някакъв особен случай. Всеки ден, в който живееш, е един особен повод!".

Аз винаги си спомням тези думи - те промениха моя живот коренно. Днес аз чета повече от преди и чистя по-малко. Сядам на моята тераса и се наслаждавам на природата, без да обръщам внимание на треволяците в градината. Прекарвам повече време с моето семейство и с моите приятели и вече работя по-малко. Разбрах, че животът е една великолепна градина от опитности, която трябва да се цени високо. От сега нататък нищо повече не прибирам и не пазя!

Употребявам ежедневно моите кристални чаши. Ако имам желание, дори обличам новия си костюм само до супермаркета... Употребявам също така и любимите си парфюми, щом имам желание за това. Фрази като например "Един ден..." или "В някой от следващите дни..." вече не съществуват за мене и съм ги изхвърлил от моя речник. Ако си струва, искам да видя нещата тук и сега, да ги чуя, да ги направя. Не съм съвсем сигурен какво би направила жената на моя приятел, ако знаеше, че утре няма да я има вече - едно "утре", което ние всички доста лекомислено очакваме. Аз мисля, че тя би звъннала по телефона на своето семейство и на някои близки приятели. Може би аз също бих позвънил на някои стари приятели, за да се сдобря с тях и да се извиня за някои минали недоразумения. Мисълта, че тя би поискала да отиде още веднъж да хапне китайска храна (нейната любима кухня) ми харесва особено много. Това са тези малки неизвършени неща, които много биха ме смутили, ако знаех, че моите дни са преброени. Бих се изнервил също така, ако не бях се видял с определени приятели, с които бих искал да се свържа... "в някой от следващите дни". Бих се притеснил, ако установя, че не съм написал онези писма, които исках да напиша "в някой от следващите дни". Бих съжалявал, че не съм казвал често на най-близките си колко много ги обичам. Сега вече нищо няма да пропусна, да отложа за утре или да запазя, ако това би ми донесло радост и веселие в моя живот. Аз си казвам, че всеки ден е нещо особено - всеки ден, всеки час, всяка минута е нещо особено! Казва се, че е необходима една

минута, за да забележиш един човек, един час, за да го прецениш, един ден, за да обикнеш; но ти трябва един цял живот, за да го забравиш отново...

Regards, Dragostin

26.II.2007 – 5,47ч сутринта

Заедно с вече започналите явления, нека включим най-пресното и актуално събитие от тази сутрин – SMS от още една зряща душа далече от столицата, която по обективни причини не е известена за ескперимента и не знае кога започва, но това не ù е попречило да се откликне още в най-ранните зори от първия ефективен ден на Контакта:

Участник С'2002.8

"Усещам те със всички сетива в най-ранната зора!"

*Отговорено ù бе, че точно в момента е започнало първото утро на ефективния Контакт със Сириус и че тя, както винаги, е в час, въпреки че не е известена по външен начин. Изразът **"с всички сетива"** говори за Божествеността на човека и връзката му с Ятото - този израз няма отношение само към 5-те сетива. Съществото е с цъфтяща и плододаваща монада и затова при него спонтанността, т.е. чистотата извира **с всичка сила и на всички полета** (други два белега за Божественост).*

След фундаменталното осияние от 2002 година "Аватар и Ятак" се откликна на дело една душа като най-съвършен ятак в момента и затова няма повече да се преражда. Може да дойде пак, само за да внуши на сродната си душа, че вече не бива да мечтае за едно единствено същество в един единствен дом, за да не става нужда да се дават повече жертви. Хората и много ангели нямат представа колко сериозен е проблемът от няколко милиона години насам, колко надълбоко са пропаднали в клопката на тъмните сили – животът по двама и в малки семейни гнезда. Тези микрогрупи носят здраве и младост само тогава, когато са закриляни от Бога.

Понеделник, 2007, Февруари 26, 17:15:42

Участник С'2002.9

Имейл от С.И. по abv.bg:

Здравей!

Как върви експериментът? При мен още първата нощ насън видях изписани текстове с едри небесносини букви като формули, сентенции, но когато се събудих, не помнех какво бе съдържанието им.

Участници С'2002.10 и С'2002.11

ЕДИН РАЗГОВОР ПО ИНТЕРНЕТ В ICQ НА 26.II.2007

*Подобни диалози между сродни души - на четири очи, по телефона, в писма или по интернет - има неизброимо количество по света. Те са една огромна ценност и Акаша ги съхранява като бисерни, златни, нетленни съкровища. Тук се включва един от тях – капка в океана. На място е, понеже говори за Неличната Космична Енергия, която се възбужда най-силно по време на влиянието на звездата Термона. Личната космична енергия също е прекрасна, но Божествено е само балансираното действие на тия две енергии - с редуване и в пълна хармония. За едно тясно съзнание е необяснимо или абсурдно как може един човек да получава тъй много обич от много Божии създания, да поема тъй много изповеди и откровения на душите, да възбужда във всички същества с душа около себе си една неизмерима и универсална любов, която няма нищо общо с грубо плътското и егоистичното. Щом това при някои се случва постоянно, какво остава за Учителите, за Христос? Към нас са насочени стотици, а към тях – цели вселени от очаровани души, безброй! Когато такива души, събудени от мрака на безбюбието, ти казват "Любими", и когато получаваш толкова много любов от не един човек, трябва да имаш твърде широки разбирания и една изпробвана чистота, за да не използваш тези пориви лично и егоистично, да не се изкушиш да манипулираш свещеното чувство в своя изгода. Да не изпаднеш в смут и неразрешими противоречия и да си способен смело сам да отговаряш на всички възторзи по същия начин. Затова Посветениият рядко свърта един-единствен любим до себе си – като вижда живота му и го слуша, обикновеният човек би изгорял от ревност и мъка, че не е единствен. На тази драма са подложени дори Учителите, които не си позволяват интимност и интимничене със смъртни, но пак биват ревнувани от много хора. **Такова** е засега човешкото неизкупено естество.*

За разлика от Акаша, когато ние публикуваме подобни диалози тук, на Земята, обикновено ги редактираме – орязваме повечето интимни обръщения и възгласи от любов, тъй като хората са още нечисти и си представят, че това са неморални неща. Подозират, че тук става нещо нередно. Не знаят, че самите те са в окаяно състояние и че болестите и

видът им са портрет на тяхната философия. Боговете и ангелите се радват на всяко бликване на спонтанни чувства и се хранят от тях, считат, че само това е истинска работа на Земята. Всичко останало, даже и Мъдростта, е по-маловажно за тях.

*Н (06:56 следобед): **Упражнението е свързано с грамадна концентрация и до 6 март не трябва да се направи нито една грешка. Затова не се озадачавай, ако понякога не ти се откликвам. От това зависи участието на много хора.***

*А(06:57 следобед): **Добре, аз съм начинаеща, как мога да започна включването си - много ми е интересно! Или да изчакам 6 март?***

*Н (06:59 следобед): **След 6 март ще му мислим. Сега карай на автопилот, и ако преживееш нещо интересно, опиши го и ни го прати. Просто при започването ни се обясни, че ако някой не е взимал участие през цялата година досега по определени показатели, а е имал други приоритети, сега за него и за опита ще е много опасно.***

*А (07:02 следобед): **Значи, да се центрирам върху яденето на малини, така ли? И за Сириус точно в осиянията ли пише?***

*Н (07:06 следобед): **В никакъв случай ядене на малини! Става дума само пиене на сокове или чайове от тази плод или чай от малинов конфитюр. Дал съм ти диск №1, където в директорията с текстовете се намират и осиянията от Елма - там има всичко за Сириус. Инак, повтарям, че го има и в поща www.abv.bg - влизане с име elma1 и парола nostran - в "чекмедже". Такива дискове и този адрес съм давал на десетки приятели, но те не са ги поглеждали и всеки път питат, все едно че чуват за пръв път...***

*Н (07:13 следобед): **За всеки се дàде предварително виртуален филм - картина какво няма да преживее, ако през тези 8 дни през нощта си е вкъщи или при хора, които не са одобрени за опита. Във всички Школи от древността е имало периоди на многомесечни или многогодишни занимания на място, с откъсване от близките. Това е въпрос на лична свобода и избор – човек не трябва да е зависим от никого и е добре да няма странични "закачалки".***

*А (07:17 следобед): **Прекрасно! Точно това е моята мечта, а ти вече си я превърнал в реалност и пиеш от тази чиста свобода.***

*Н (07:19 следобед: **При моята възраст, опит и житейска ситуация съм си го извоював с много тежки външни и вътрешни борби. Повечето хора не успяват да се се самоопределят до***

края на живота си, а и в много прежданя още. Влекат ги хората и нещата от Старата Вселена, и те им се чувстват длъжни.

А (07:20 следобед): ***Досега само твоят глас ме кара да се чувствам свободна и отваря закърнели канали в съзнанието ми.***

Н (07:21 следобед): ***Това е заложено във всички хора с душа, но по-чистите като тебе имат и жажда за Истина, жажда за Свобода.***

А (07:24 следобед): ***Направо искам да запиша думите ти и да си ги окача някъде, защото имам чувството, че те вибрират във вечността и са като мантри! Странно усещане... Сякаш животът се крепи на няколко думи, казани от определен човек. Думи, изречения, задаващи смисъла.***

Н (07:26 следобед): ***Ако това, което ти казвам, е вярно и те вълнува, то не е от мене, защото ние сме нищожни песъчинки и прашинки във Вселената и без Него не можем нищо.***

А(07:27 следобед): ***Истински смисъл, който е толкова силен, че е способен да разруши всички останали микро-смисли за живот в семейство или другите нищожни човешки "истини". Странно резониращ смисъл!***

Н (07:32 следобед): ***Не знам дали съм ти казвал - веднъж бях потресен от поредното абсолютно смайващо нещо, казано от Учителя в една беседа: "Аз не съм проявил през цялата вечност нито един акт на доброто, нито един акт на Любовта". - На човек му се изправят косите, ако не прочете пояснението - "Защото всичко прави Бог."***

А (07:35 следобед): ***Обичам те, N. – сякаш ме свързваш с Него!***

Н (07:37 следобед): ***Не може да не е прав в същия дух и Нийлс Доналд Уолш, когато твърди, че Бог му казва: "Какво си мислите вие! Не знаете ли, че лично Аз съм съм във вас и преживявам всичко с вас, дори и когато сте с любимите си в леглата?!.."***

А (07:38 следобед): ***Да, прекрасно!***

Н (07:41 следобед): ***С това уточнение, че не винаги именно Тяй присъства в такъв момент, а най-често си няма и понятие... Не че Тяй може да си няма понятие от нещо, което става или не става някъде, но не присъства лично, а е поставил ангели-пазители и кармични опоненти, за да ни гледат какви избори правим и да се учим от последствията.***

А (07:43 следобед): ***Да, но как да се спрем на подходящия ангел-***

ски, а не на кармичния?

Н (07:50 следобед): ***Затова именно толкова много ни се говори за Разпознаването, Избора, Скока, Приставането, Годежа, Медения месец (може и да е час или 1000 години), Сватбата, Зачеването, Бременността, Майчинството... И после Сватбите – Медена, Сребърна, Златна, Платинена и пр.***

А (07:50 следобед): ***Да, ама ти нали си срещу женитбите?...***

Н (07:51 следобед): ***Тук не става за адска или човешка женитба. Гьоте, Вагнер, Крыжановская, Беа Нади (запознах се с нея!) говорят за Божествени женитби.***

А (07:54 следобед): ***Да, да, зная... Ама как, о N., отново се сливам с теб – изключително усещане! Сякаш ставам едно с теб! Изумително усещане: като че ли съм вълнà от море и ръцете ми отекват, а ти си океан, в който се вливам и разливам... Нищо друго няма смисъл, освен да вървиш по нишката на Любовта! Умирам и се раждам в теб!***

Н (07:58 следобед): ***Точно това е докосването до Истинското, дори и когато не става обмяна между телата на микроразстояние. Това никой не може да ни го отнеме, а другото "е най-трудното нещо на света" - така каза веднъж Венно. И досега не мога да го разбера напълно - нали хората го правят под път и над път?...***

А (08:02 следобед): ***Ооо, измислих танц по Моцарт!... N., обичам те и умирам! Усещането е огнено и неповторимо. О, N., само да знаеш как, без да мърдам, все едно топлина космическа се излива върху мен и летя в пространството!***

Н (08:07 следобед): ***Както виждаш, Сириус работи... Добре е човек, когато е на 65, още веднъж да може да каже за думите на едно 24-годишно момиче: "Но стига ми тая награда!..." Не се знае дали, ако досега се бе случило нещо по-земно между нас, щяхме да можем да изпитаме нещата, които стават в други измерения. Някои казват, че е желателно и възможно, но почти винаги едното елиминира другото. Припомням ти осиянието "Албран, пролумин - и още един полет в Новата вселена". То е доказателство, че е възможна и Божествена обмяна - на всички полета. Но това става извънредно рядко - само в миговете и периодите, когато чуваме Бога.***

А (08:09 следобед): ***О! Просто е невероятно!***

Н (08:10 следобед): ***Почти никой не знае, че има и славянска, и българска, и персонална Тантра.***

А (08:11 следобед): ***Само ти и аз...***

А (08:11 следобед): ***...И някои Посветени.***

Н (08:14 следобед): ***И те, и ние го знаем още само теоретично и духовно. Божественото още не е постигнато от никого. Инак галактиката ни в един миг би станала сферична.***

А (08:15 следобед): ***Да, така е.***

А (08:15 следобед): ***Има още работа....***

А (08:15 следобед): ***...за мен...***

Н (08:19 следобед): ***Враговете ни са работили кълтовски милиони години, за да ни направят "шизовитѝци" - живот, разделен на късове. Никой още, освен Учителите, не е добил единство на преживяванията, центрирано в обмяна с нещата и съществата, изпратени не от друг, а от Бога. Всеки е разцепен на разнопосочни жажди, вкусове и интереси, но и това е една поучителна и колоритна драма. Орел рак и щука...***

А (08:20 следобед): ***...И еднопосочен ум, при това вторачен в погрешна цел...***

А (08:21 следобед): ***Ако бяхме нормални, може би не би имало и много хора; може би изобщо не би имало хора, а би имало само едно съзнание – и любов!***

Н (08:23 следобед): ***Всъщност, има интегранта и доминанта. Те се виждат и астрологически. Но има и негативни огнища, които ни дезинтегрират и контрадоминират. Да, един ден и ние, двама по двама и много по много ще се върнем пак в Бога като Един Човек, който притежава и преживява всичко вътре в себе си. Затова тъй много ни говорят за брака между духа и душата. Всичко останало е пародия.***

Н (08:25 следобед): ***Това обаче не отменя "технологията" да се съединяваме правилно с правилните ни половинки, четвъртинки и "многолинки", за да се сглобим отново...***

А (08:26 следобед): ***Да, съгласна.***

Н (08:28 следобед): ***Налага се пак да се иде на кормилото, понеже заместникът има нужда от почивка. После ще опишем нещата, които сме преживели по време на полетите. Затова засега ти желая тази нощ да преживееш най-красивото. Някои се присъединяват спонтанно - намират си Ятото, защото са от него.***

А (08:29 следобед): ***О! Любими! Това е невероятно! – невероят-***

но истинско и красиво! О! Обичам те! О! Приятен полет!

*Тъй завършва един от диалозите, въпреки че конкретното същество си **има** интимен приятел и на него също казва "Любими". Това е един от феномените на Неличната Космична Енергия, която обича с еднаква сила всичко и всички и вижда Бога във всички. Всъщност, обръщенията към същества с душа в този случай са обръщения към Него, въпреки че приличат на нещо лично. Лично и универсално в Него се обединяват. Един ден ще издадем и допълнителни томове с една много богата кореспонденция. Лицата там ще бъдат кодирани по понятни причини, както прави например Едгар Кейси. Едната поредица ще бъде свързана с Мъдростта и Словото, с необиновените преживявания от окултен и мистичен характер. Другата ще съдържа хиляди любовни писма между душите, независимо кой кому е писал и дали това са приятели и познати или шедьоври на епистоларната любовна литература и от други източници. Като са смесени и анонимни, остава същността – важна е душата, не са важни личностите. Тази поредица може да бъде обединена само от една реплика в един чудесен филм: **"Колко много любов!"**. Година и половина след опита ни за контакт със Сириус, за който четете тук, ще дойде осияние с точно това заглавие, вдъхновено от споменатия филм.*

Анджела Бетис

Заглавието на това осияние ["Колко много любов!", 21 септември 144(2008)г.] идва от една реплика на монахинята Агата (актрисата Ванеса Редгрейв) във филма "Монахинята" на Франко Дзефирели, с оригинално заглавие "Storia di una capinera" (1993). Сестра Агата в един манастир минава за луда, но тя единствена разбира и насърчава младата монахиня Мария (Анджела Бетис), когато тя се влюбва в Нино (Джонатън Шаех). Изслушвайки изповедта на момичето, тя произнася в унес

и с неизразимо възхищение тези знаменити думи.

27/28.II.2007 - Участник 2007.12

Ясен, чист, прекрасен и ярък сън: намирам се на терасата на чичо ми в нашия двор в София, секунди след като съм бил на нашия балкон, който е съвсем малко по-високо. Постоянно съм сновал между тия две места, в подготовка за много важна мисия. На балкона са главните ученици от Братството в днешната епоха, там е и Учителят - усеща се с всичка сила, но е невидим за триизмерното зрение. От всички тях вече съм взел оригинални писма и акредитивни документи за мисията, която ми предстои. Цари радостно, празнично оживление. Балконът и терасата са само на 5-6 метра разстояние, както бяха и в действителност. Човек би казал по-скоро "в недействителност", защото целият живот, прекаран доскоро на това място, наистина е една материализирана недействителност, в сравнение с прелестната и жива действителност на този сън...).

На терасата са главните и любими ученици на Христос – Сам Той също е там. Плачем от щастие, че е между нас и живо следи подготовката и дава наставления, но по същия начин е невидим. Взимам няколко оригинални писма от апостолите на терасата и документ от самия Него – и тръгвам на мисия... Хората от балкона и терасата заедно ми махат с ръце.

1.III.2007 - Участник 2007.13

Много кратък сън – виждам разноцветни, много красиви лентички от коприна, свързани в единия си край така, че образуват център на кръг, от който те се развяват радиално, духани от някакав вятър откъм центъра. Как той духа радиално, е напълно непонятно – ако трябва да се направи технически, е възможно с две кръгови пластинки, но не е много лесно. Явно обаче тук нямаше техническо приспособление.

1.III.2007, 12:47:42 - Участник 2007.14

Установих контакт със Сириус, но изчаквах да мине експериментът и тогава да ти пиша по-подробно. Не афишираи името ми, моля. Изяви ми се мисловно една същност, която каза, че се казва "Великан"(!?) В смисъл на велик дух, а не огромен физически. Усещах много мека енергия, с която ми движиха ръцете. Това често ми се случва с разните водачи. Има разлики в енергията. Нямах визии и сънища, но в третото око ми се появи лилава светлина, обкръжена от жълта. Това и друг път ми се е случвало, но сега кръгът беше по-голям.

В книгата ми казват, че българите са продукт на Венера. Какво мислиш? Аз мисля, че има връзка със Сириус. Те казват, "от Сириус" - че нещата тръгват оттам, - но всъщност пряката връзка е била с Венера.

"Великан" каза, че връзката вече винаги може да се състои и че не са ми нужни малини. Аз на втория ден забравих компот от малини на котлона и цялата къща се изпълни с мирис на малини... Беше много приятно.

1.III.2007
17:07:41 Участници 2007.15, 2007.16, 2007.017

Честит празник 1 март. Пожелаваме ти много, много здраве и любов!

Светлите същества от Сириус да те обгърнат със своята светлина, да внесат хармония и много любов в твоята душа!

1/2.III.2007 - Участник 2007.18

Оформям насън много красиви изображения върху дискове.

2.III.2007, 21:40:11 - Участник 2007.14

За разказа - мечтата ти за сродна душа или за освободени сродни души не те напуска и няма и да те напусне! Докато се надяваме, сме живи!

Важно ми беше да ми кажеш за Венера. Днес пак си говорихме с Великан. Той казва, че има 11 групи от по 7 души, които работят със Земята. Също има от Сириус и от Венера, невидими и в плът, които са на Земята да помагат. Разбивали сгъстени негативни енергийни натрупвания и въобще помагали на Земята да оцеле. Нали разбираш, че е много отговорно да не изпадаме в заблуди и затова аз винаги имам едно на ум.

3.III.2007 - Участник 2007.019 е преписал (копирал) и изпраща подробни сведения за Сириус:

Сириус е най-ярката звезда на нашето нощно небе след Слънцето и най-бляскавата (алфа) в съзвездието Голямо куче. Днес е известно, че Сириус е звездна система, съставена от по-масивната звезда Сириус А и бялото джудже Сириус В. Двете звезди - Сириус А и Сириус В - се движат една около друга, постоянно обменяйки частици. Поради по-голямата си плътност и магнитно поле, Сириус В отнема газове и материали от по-големия Сириус А. На всеки 50 години двете звезди от системата Сириус А и Си-

риус В се приближават максимално една до друга. В резултат, двете звезди започват да се въртят по-бързо, тъй като приливните сили стават по-големи и най-накрая те си разменят ролите. Огромни количества електромагнитна енергия – видима светлина, ултравиолетова светлина, рентгенови лъчи и гама лъчи се изхвърлят в космоса. Допълнителните количества газ и материали, осигурявани от Сириус А, дават възможност отново да се възпламенят термоядрените реакции в Сириус В.

Изучавайки собственото движение на Сириус, Фридрих Бесел предполага, че тази звезда има невидим спътник. Това предположение е потвърдено от Алвин Кларк на 31.01.1862, когато с помощта на нов, голям модерен за времето си телескоп, е открит Сириус В. ***Звездната система Сириус се движи към нашата Слънчева система със скорост от няколко хиляди километра в час.***

Сириус В обикаля в елиптична орбита около Сириус А и техният общ център на гравитацията е директно обърнат към Земята. Сириус В се върти около оста си 23 пъти в минута и създава огромно магнитно поле. Невидим с невъоръжено око, поради яркостта на Сириус А и разстоянието 8.7 светлинни години от нас, Сириус В има видима звездна величина 8.49, както и ефективна температура около 32000К. Плътността на Сириус В отговаря на около 305 т/см^3 или около 50000 пъти тази на водата. Визуално е около 10000 пъти по-слаб от Сириус А, но всъщност е по-горещият от двамата. Той е бяло-син на цвят. Повърхността на Сириус В е 300 пъти по-твърда от диамантите. Сириус А и Сириус В са на средно разстояние една от друга 20 астрономически единици.

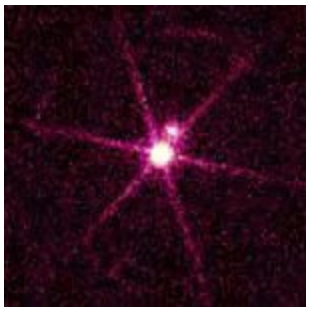

В древни времена цвета на Сириус е определян като червен, червеникав или розов. Смята се, че цветовата смяна (към бяло-синкавият цвят, който се наблюдава в момента) вероятно се дължи на еволюцията на звездата, която първоначално е била червен гигант, и след това е станала бяло джудже. Това е типичен завършек на живота на една звезда, но е твърде малко вероятно процесът да се развие за толкова кратко време (няколко хиляди години). До момента тази промяна в цвета на звездата си остава загадка.

Мястото на Сириус в живота на древните култури и цивилизации. *В Древен Египет всяка година хелиакалният*

Догони 1

изгрев на Сириус съвпада с началото на разлива на Нил. То определя началото както на Солтическата, така и на Лунната година. Въпреки известността си в древен Египет, Сириус е била най-популярна в Месопотамия, при това за дълъг период от време. Нейното древноакадско име е "Мул-лик-уд", което означава "звездата куче на Слънцето". Във Вавилон Сириус е известна като "Какаб-лик-ку", което означава "Кучешката звезда". В Асирия тя е била известна под името "Кал-бу-са-мас", което значи "Кучето на Слънцето". В Халдея наричали Сириус "Как-шиша" или "Водещата звезда", както и "Ду-шиша", "Ръководителят". По-късно персите наричат звездата "Тир" - "Стрелата". Семитското име на Сириус е "Хасил". Евреите използват и "Сихор" - египетско име, научено вероятно по време на престоя им в Египет. Сириус е бил и "Звездата на царица Изида" в древен Египет.

Тя е асоциирана с майката-богиня Изида и нейния по-стар архетип Хатор. Храмът на Дендера, посветен на богинята, е построен така, че всяка Нова година светлината на Сириус прониква през специален отвор към вътрешността на капелата. Обстоятелството, че в Египет и Вавилон са свързвали началото на новата година с хелиакалния изгрев на Сириус, говори за важната роля на тази звезда в културата на древните. Малко по-късно Сириус има добра репутация сред гърците и римляните.

Звездата Сириус се среща също така и в сурите на Корана под името "Шира".

Догони 2

Западно-африканското племе Догони смайва учените с големите си познания за тази звездна система, наследени в местните предания от древни времена. Особено интересно е това, че познанията им за Сириус съдържат елементи, известни на астрономите едва отскоро. Съвременните изследователи на нашата далечна история изтъкват забележимото присъствие на Сириус и в културата на древните българи.

Сириус в Словото на Беинса Дуно

Според Учителя, Сириус е жилище на светли същества със висока култура:

"В Сириус има една култура, два пъти по-възвишена отколкото на Слънцето."

"Много от човешките същества по другите системи са далеч по-напреднали от човека, защото са излезли по-рано от великия първоизвор на живота. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на хората, в сравнение с тази на Сириус, например, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на

Догони 3

Сириус не са даже и деца."

Учителят посочва звездата като следваща стъпка на земното човечество по пътя на неговото космическо израстване:

*"Като минете през Юпитер, през Марс, през Венера, през Сатурн и през всичките крайни планети, най-после ще дойдете в Слънцето, през **неговия** университет, дето ще прекарате сто години. Това са сто **слънчеви** години. Там ще прекарате два милиона години като дете, 25 милиона години като възрастен и още толкова като стар. След това ще напуснете Слънцето и ще отидете да живеете на Сириус. Там ще прекарате 500 милиона години като стар, още толкова като възрастен и толкова като млад."*

Не е случаен по всяка вероятност и факта, че началото на Божествената нова година (19 август) в България се

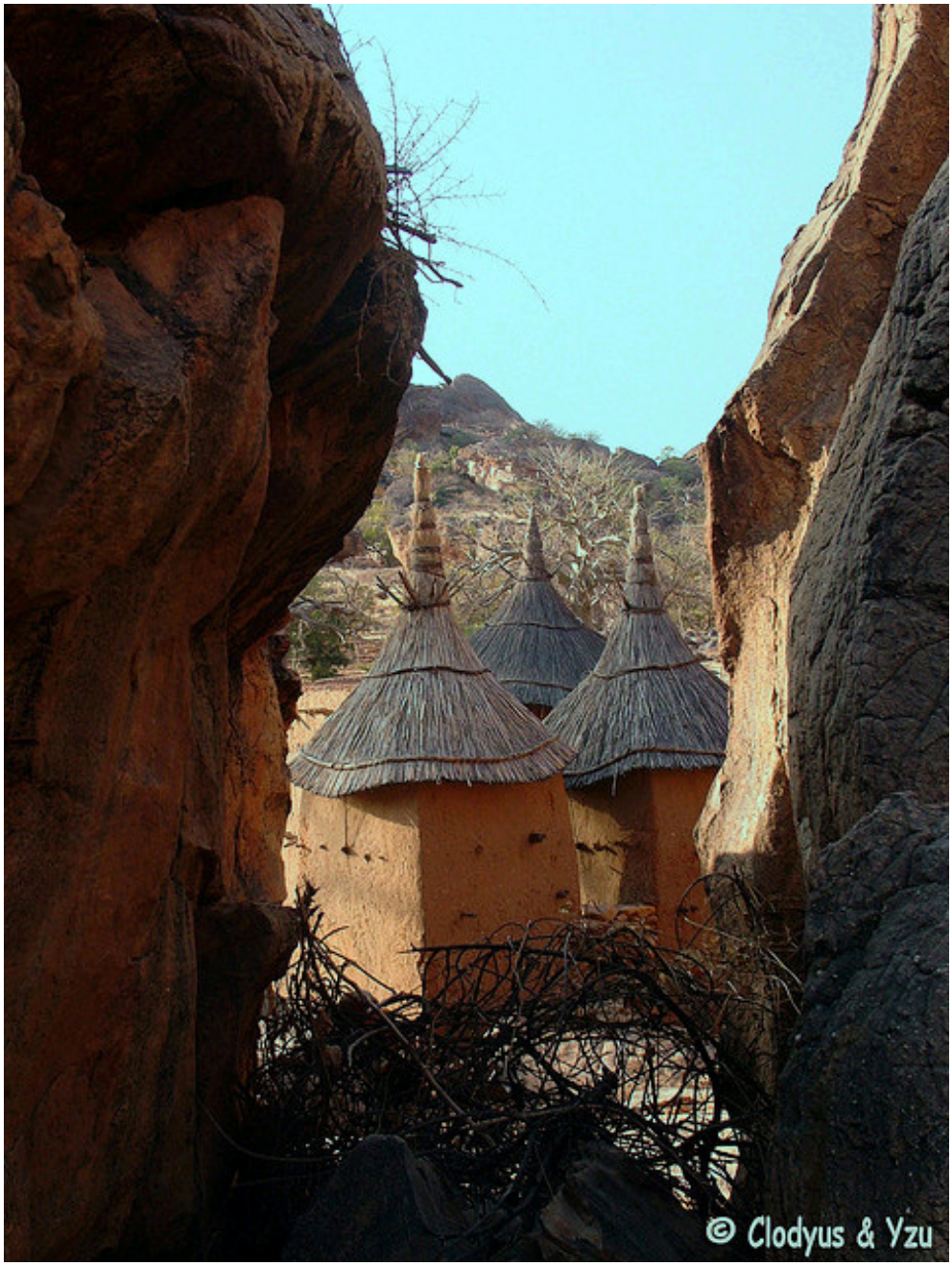

Догони 4

случва няколко дни след хелиакалния изгрев на Сириус, когато звездата става добре видима над хоризонта.

Медитация за свързване с вибрациите на Сириус

Според Учителя, има три велики момента: изгревът на Венера, изгревът на Слънцето и изгревът на Сириус. Будността и съзерцанието по време на тези моменти, както и мис-

Догони 5

леното свързване с небесните тела, които ги предизвикват, внасят животворни сили в душата на човека.

"Аз бях ви препоръчал сутринта да ставате когато изгрява Сириус или когато изгрява Зорницата... Стани 40-50 пъти за това - и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си!"

4.III.2007 - Участник 2007.20 също добавя ценна информация:

"И Той е Господът на Сириус " (Сура Наджм, 49) Използваното в астрономията име на споменатата в арабския текст на Корана звезда "Шира" е "Сириус". Сириус представлява една двойна звездна система и е от съзвездието Голямо куче. Тази двойна звездна система се състои от две звезди на име Sirius A и Sirius B. Sirius A, която е по-голямата от двете, е най-близката до Земята звезда и нейната особеност е, че е най-

Догони 6

ярката звезда, която може да бъде видяна с просто око. Sirius B е бяло джудже, невидимо с просто око.

Едната от звездите на системата Сириус обикаля в елиптична орбита около другата и на всеки 49,9 години те се доближават максимално една до друга. Днес тази научна информация е факт, единодушно приет от астрономите от Университетите Харвард, Отава и Лейкестър. Този научен факт, който е бил открит чак в края на 20 век, е изложен по един чудотворен начин в Корана преди 14 века.

Когато прочетем заедно айятите 49. и 9. на сура Наджм, това чудо се разкрива пред нас:

"И Той е Господът на Сириус" (Сура Наджм, 49)

"И бе на разстояние два лъка или по-близо." (Сура Наджм, 9)

Обяснението в 9. айят на сура Наджм сочи приближаването на двете звезди по орбитата, която описват. (Бог знае най-добре.) Този научен факт, който е невъзможно да е бил известен по времето, когато Коранът е бил низпослан, още веднъж доказва, че той е Слово на Всевишният Господ.

http://www.harunyahya.com/bulgarian/article_sirius.php

5.III.2007 Участник 2007.21

ПОЗДРАВИ ОТ ДЯДО ВАЗОВ

Не всеки знае, че Иван Вазов е бил в тесен контакт със Сириус и ни е предал много красота и мъдрост и от там. И сега се обади да ни поздрави с едно стихотворение, което продиктува специално за нас. Казва, че са го съчинили заедно с Пенчо Славейков, който също е в рая, но не гарантират какво ще излезе при трансфера, защото тази човешка душа, на която го предават сега, няма много развит поетически канал):

Белостволите сънища тихо люлеят
между грани бакърени сини мечти;
разнебитен от трепети, тръгна елеят
и сега като бесен звънти и тупти.

Ако някой набожен случайно настръхне:
"О, мъзга нечестива, покай се, умри!",
То гората ще прихне, ще ехне, ще лъхне –
и над кръста му каменен пак ще цари...

3.03.2007

РАЗГОВОР ПО ИНТЕРНЕТ ЗА ТОВА СТИХОТВОРЕНИЕ

5.III.2007 - Участник 2007.22 (12:37 следобед): ***Последното ирзечение е с много смисли и не го разбрах точно?***

5.III.2007 - Участник 2007.21: (12:41 следобед): ***Ами мразещите мулдхара и служещите на сатаната само чрез илюзии за сахасрар, неизбежно отиват към архив, както и техните едностранни опоненти. Така великата Природа ще покрие със зеленината си всички кръстове и гробове на смъртните, които идентифицират Божественото с духовното. Духовното, като възлизане само нагоре, е луциферическо и е отдалечаване от Божественото. Божественото е признаване на Бога и в Природното, и в Духовното - живот с всичка сила и в двете, редувайки ги прекрасно. Това е единственият път към безсмъртието.***

5.III.2007 Участник 2007.22 (12:52 следобед): ***Все пак..., това не става съвсем ясно от последния стих...***

5.III.2007 Участник 2007.21: (12:53 следобед): ***Не знам, така е дошло...***

5.III.2007 Участник 2007.22 (12:58 следобед): ***Мисля, че липсва един куплет – втори...***

5.III.2007 Участник 2007.21 (01:00 следобед): ***...за връзката между мечтите, сънищата, трепетите и ужаса на набожния...***

5.III.2007 Участник 2007.22 (01:00 следобед): ***За набожния, който живее във всеки стремящ се към съвършенство.***

5.III.2007 Участник 2007.021 (01:00 следобед): ***...и накрая - за КРЪСТА!***

5.III.2007 Участник 2007.014 (01:02 следобед): ***За кръста, като физиологично разделение в телата, като духовно разделение между нивàта и като символно разделение - границата между страдания и мъчения....***

5.III.2007 Участник 2007.001 (01:06 следобед): ***Кръстът има велико Божествено значение - и то не е разделението, а синтезът между противоположностите и квадратурите в човека. Но когато духовното или материалното, сами по себе си, почнат да се борят за разделение, разграничаване и противопоставяне, се ражда смъртта.***

5.III.2007 Участник 2007.21: (01:12 следобед): ***Но в стихотворението се говори за каменния кръст или въобще за гроба на всеки, който не е поискал да обедини Божествените противоположности и квадратури – обявявавал е някои от елементите ѝ за небожествени.***

5.III.2007 Участник 2007.22 (01:14 следобед): ***Разбрах те, ама чак сега - при доста обяснения. А това трябва да става ясно от стихотворението още от първо прочитане. Рецитирай си го днес целия ден - и ще го усетиш... Липсата...***

5.III.2007 Участник 2007.21: (01:15 следобед): ***Аз, когато ми го пратиха, също усетих липса поне на още един куплет, който да пояснява идеята. Ще попитам не може ли да дойде разширен вариант.***

5.III.2007 Участник 2007.23 също добавя външен текст:

ВЪРХОВНОТО ЕДИНСТВО НА РОДА ДУЛО СЪС СИРИУС

Димитър Митов - Комшин:
Предлагам това да е знакът на рода Дуло,
на фона на конските копита.

Доц. Татяна Ярулина пише за огромното влияние, което оказват при формирането на българската цивилизация познанията за Сириус, Орион и "Учението за върховното единство с Полярната звезда". Прабългарите са знаели за тройната звезда Сириус. Един от празниците във Волжска България е празникът на ралото, наречен Сабантуй. На езика на волжските българи, "сабан" означава рало, плуг. Сабан обаче означава и съзвездието Орион, което ние - дунавските българи - наричаме

"Ралица". Ритуално, задължителна на този празник е била стрелбата с лък, а лъкът и стрелата са едни от най-древните символи на Сириус. Един от древните знаци - тризъбецът – наречен "Балтавар", е бил знак на рода Дуло. Други типично български символи на Сириус са шестолъчната звезда, равнораменният кръст, кедърът, самурът, вълкът, кучето, лъвът, еднорогът, митичното същество получовек-полуриба (в Шумер се нарича "Оанес", а в Акад – "Дагон"), златното поле, изумруденото поле, черният цвят.

В древнобългарската митология рибата Бойгала се смята за прамайка на всички българи. Тя ражда първия българин Иджик с вид на змийче в деня на лятното слънцестоене - 22 юни. Тагматът на Атила е риба. Кан Аспарух е символизиран като амфибийно същество с мощна опашка в "Именник на българските канове". Такова същество е изобразено и в герба на гр. Казан, столицата на Казанското царство.

С изкуственото име "Татарстан" съветската власт прекръства насилствено още една грамадна област, населена с българи, които имат прабългарско минало и самосъзнание.

"Сияйният Аркаѝм"
Картина от Лола Лонли, 2001 г.

Ето какво пише художничката: "На 23 юни 1987 г. в Южен Урал бе открит [старобългарският] град Аркаѝм – селище, обсерватория, център на образованието и културата. Прекарах лично само два изключително щастливи дни в Аркаим през 2001 г., но съм уверена, че главните находки на този древен град ще бъдат откривани тепърва. Известно е, че в Аркаим е горял вечен огън не само на централния площад, но целият град е бил осветяван от светилници, разположени по стените. Може би Аркаим е изглеждал някога точно така, гледан отвисоко".

В преданията от древността е отбелязано, че Алп Бури (вълк-полубог) бил станал първоучител на българите, като ги научил да добиват огън, да изпичат глинени съдове и да леят метали. Наличието на тройната система Сириус А, Сириус В и

"Страната на небесните огньове – ето звездата ù!"
Картина от Лола Лонли, 2001 г.

Тя разказва още: "Приближавайки се към Аркаим, ние изследвахме многократно нашата енергетика по метода на Кирлиян. Въпреки умората, нашите аури засветиха много по-ярко, отколкото преди тръгването ни от Екатеринбург. Но най-интересното е, че те започнаха да си приличат много и засветиха най-силно в областта на сърцето и главата. Също като че ли някъде тук има грамаден магнит, предизвикващ тези изменения. После разбрахме, че това идва от самия град Аркаим. "Звездата на страната на небесните огньове" е всъщност Полярната звезда, по която са се ориентирали и в гр.Аркаим, [но на картината се вижда символично как тя възбужда аурите на хората, попадащи на това място].

Сириус С е дало отражение и върху делението на българите: ак-българи, или ар-жани (от "арг", сребро - сребърни, бели българи); карабуржани (черни българи), и златни българи. Древнобългарските държави са се делели на три части – център, ляво и дясно крило. В българската хералдика центърът

"Высотами растём!"
Картина от Лола Лонли, 2001 г.

"Аркаим е разположен в долина като чаша, оградена от планините по такъв начин, че да има максимален обхват на небето за обсерваторни изследвания. На картината тази долина е изобразена с поглед откъм една от околните планини, която днес се нарича Планина на любовта. Отляво се вижда по-ниската планина Шаманка.

на държавата и кана субиги е свързан с черния цвят. Според преданията на африканското племе догони, черният цвят олицетворява звездата-джудже Сириус В, която е извор на всичко в материалната вселена.

Г. Кръстев защитава становището, че в космически смисъл "черният цвят символизира първоначалното състояние на Вселената преди Големия взрив, Метагалактиката, Върховния Бог, Всеобщия разум, младите звезди." Робърт Темпъл свързва

"Вземи труда ни, о Божествен Огън!"
Картина от Лола Лонли, 2002 г.

Знае се, че жителите на Аркаим един ден внезапно са го напуснали и са го подпалили. Това е типично за слънцепоклонниците и огнепоклонниците. Защо са го направили, какво се е случило? Случайно ли художничката рисува група от конници с бяло, зелено и червено наметала, въпреки че другите са с други цветове? Случайно ли клипът с нейни картини е озвучен с индийско басово пеене и българска народна песен на чист български език?
http://www.youtube.com/watch?v=zkZEoaSaafY

корена "арк" със Сириус. Арка на санскрит означава слънце. Свещеният древен град на българите се нарича Аркаѝм. Той е основан третото хилядолетие пр.н.е. и се намира в Югоизточен Урал. Аркам на санскрит означава "далеч колкото слънцето, дори до слънцето включително".

Древните египтяни са смятали Сириус за духовното Слънце на нашата система. Върху известния портрет на последната царица на Волжска България - Сююмбике (средата на XVI

"Канченджанга се вижда!"
Картина от Лола Лонли

На нас не ни остава нищо друго, освен да поздравим тази удивителна художничка откъм Джангàла...

век), тя и дъщеря ѝ са изобразени с дрехи от златист и изумруден цвят, с високи конусообразни златни шапки, на три ката, които завършват с огромни кристали. Много знатни волжско-български родове, попаднали в Русия през периода XII - XVII век, запазват в своите гербове символите на Сириус. Такива са Кутузови, Шувалови, Голицини, Толстой, Романови, Годунови и др.

За художничката Лола Лонли:

Лола Вячеславовна Лонли родилась 8 июля 1973 года в городе Елец в России. С 1989 по 1999 год жила и работала в г. Москве, с 1999 по 2009г. в г.Николаев, Украина. В июне 2009 вернулась в Москву. Состоит в счастливом браке и растит двух сыновей. С 1996 года член Союза Художников России и Международной Федерации Художников, Московское отделение, секция графики. С 1993 по 1997 год работала и выставлялась с группой художников «Союз Африканских Деятелей». В 2001 году открыла художественную студию «Сокровище мира», где обучает по авторской методике детей и взрослых. С 2002 года является членом совета Николаевского областного общества им. Н.К. Рериха «Свет на

пути». С 2009 года является членом оргкомитета движения Всемирный День Культуры С 1989 по 2007 год работы Лолы Лонли представлялись на 18-ти групповых, 30-ти персональных выставках и 4-х вы-ставках вместе с учениками. Работы Л.В. Лонли находятся в музеях и частных коллекциях многих стран мира. В основу композиций картин положены сюжеты эпосов, мифов и легенд народов мира. Работы, наполненные глубоким философским смыслом и сложной символикой, выполнены в изысканной, авторской технике.

Фотография сделана в г. Москва 5 сент. 2009 г.

Эл. почта: lola_lonely@mail.ru

5.III.2007 Участник 2007.24

ЛЮБОПИТНО СЪОБЩЕНИЕ В ИНТЕРНЕТ:

Клуб за спортна дресура "СИРИУС". Появи се първата белгийска овчарка малинòа, собственост на Николай Василев - зам. председател и ст. треньор на клуб "Сириус"- Иван Танев Председател на Клуб за спортна дресура "СИРИУС" http://www.sirius-bg.net/index_bg.html E-mail: sirius@sirius-bg.net

Интересно е съвпадението на наименованието "СИРИУС" с породата на белгийската овчарка "малинòа"... Случайно ли е или не?

Ето как изглежда белгийската овчарка малиноа:

За формалното мислене и формалната наука това е само съвпадение, но от гледна точка на кабалистичния резонанс, тази порода кучета трябва да влиза във връзка с малината, а оттам, и със Сириус (още повече, че кучето поначало е свързано с тази звезда по други кабалистични и окултни причини). Ето защо, в бъдещите ни опити за контакт с Термона е желателно да имаме наблизо такива кучета.

5.III.2007 18:17:38 Участник 2007.25 изпраща картина:

6.III.2007 Участник 2007.26

*РЕПЛИКИ ИЗ ФИЛМИ ИМАЩИ ОТНОШЕНИЕ КЪМ **НКЕ** (НЕЛИЧНАТА КОСМИЧНА ЕНЕРГИЯ)*

Из австралийския филм "ЛУННО ОТРАЖЕНИЕ" ("Till Human Voices Wake Us") с Guy Pearcer and Helena Bonam Karter:

Много психологичен и поетичен филм: момиченцето-инвалид пораства, краката ѝ се оправят, но има амнезия. Младият психиатър отива от Австралия в Генуа да погребе баща си. Среща я, когато тя се хвърля от един мост, и я спасява. Прибира я в старата им къща и почва много романтично при-

помняне на детството. Лекува я с хипноза. Като момиче, тя се е удавила и са я погребали, но той толкова много я обича цял живот, че сега, като се връща, подсъзнанието му си съчинява живо и осезателно как я спасява, вече голяма и прекрасна, и се грижи за нея; преживява как се обичат. Накрая я вижда в една лодка, но като влиза в нея, няма я – била е само негова фантазия.

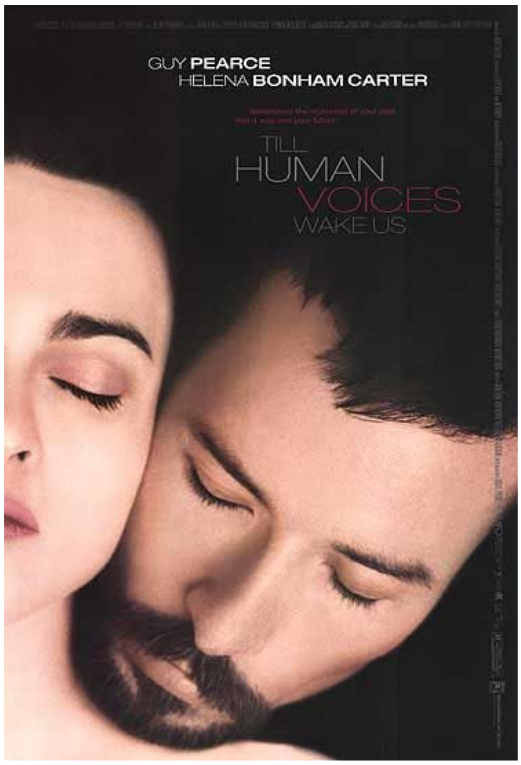

Бащата на момиченцето-инвалид казва:

- Повечето хора крият слабостите си и забравят растежа на духа си. Затова смъртните им души забравят, че душата им иска да пърха свободна.

*

Момчето и момиченцето-инвалид си говорят:

- Хората можели да се срещат в сънищата си...

- Тогава да се срещнем тази нощ и да сравним сънищата си!

*

- "И за нас ще дойде време да полети душата ни на свобода" *(реплика – цитат от стих на Т.Елиът)*

Из филма "Любовна песен за Боби Лонг"

с Джон Траволта и Скарлет Йохансон:

- Такова нещо и Бог не би го казал.

- Защо мислиш, че е така?

- Защото двамата с Него се познаваме много добре.

*

- Защото с Господ се познаваме. Той не ни събра случайно.

Трогателно филмче, от което личи американската и не само американската женска църковна парадигма, че без кръвни близки трябвало да сме самотни и нещастни, а с такива – най-щастливи... Все пак докарва до сълзи, защото такава е целта на маса творения на писателите-евангелисти, които са разбрали и искат да наложат Евангелието именно по този начин. Горните реплики обаче свидетелстват, че в този филм има и нещо повече. Пък и Траволта наистина е голям, защото не става само за войник и бандит...

Из филма "Адаптация"с Мерил Стрийп и Никълъс Кейдж:

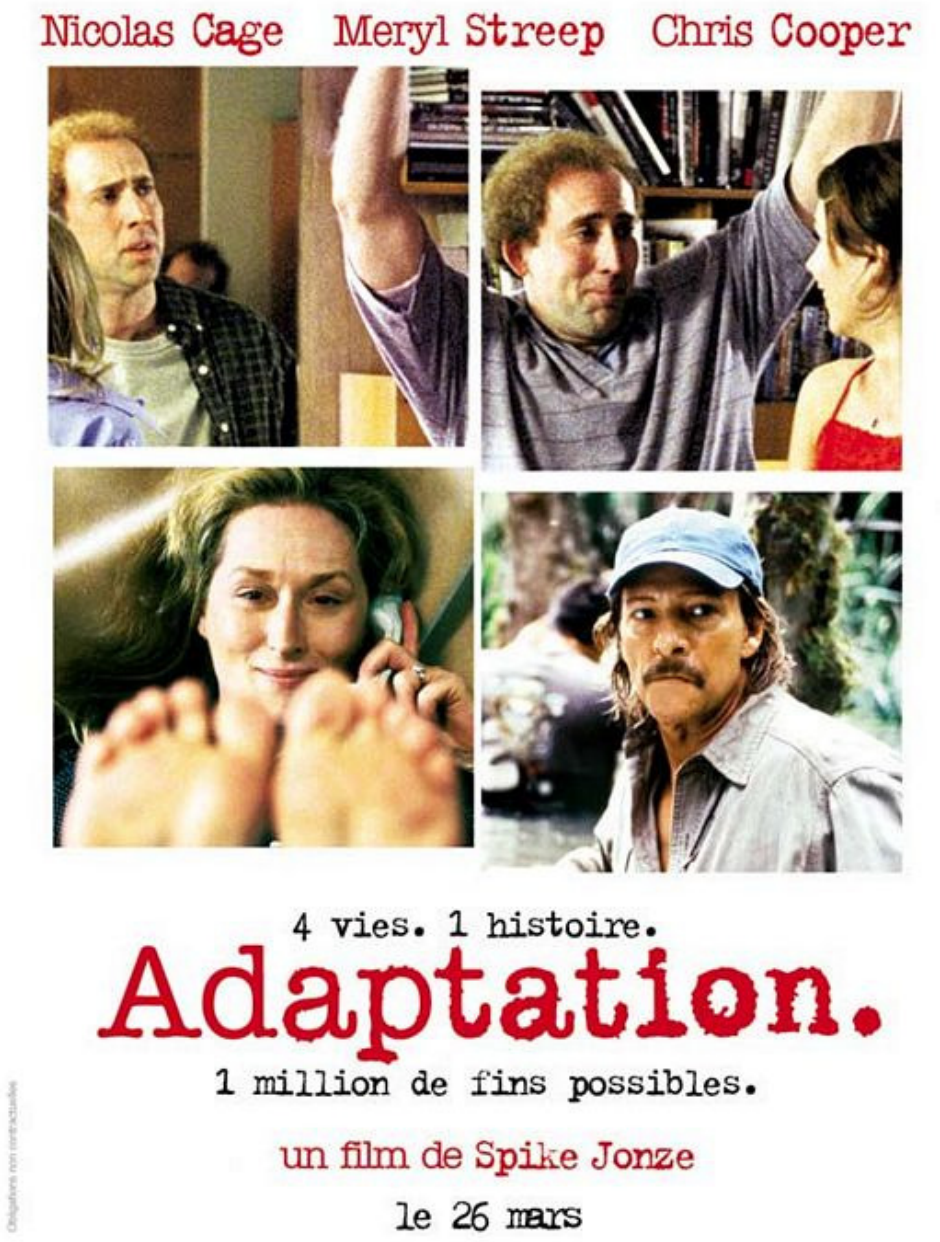

- Оплешивях, защото бях нещастен.

*

- Но тя ти се присмиваше!

- Това засяга нея, а не мен. Важното е да обичаш, а не дали те обичат.

Из филма "Мечтатели" на Бертолучи:

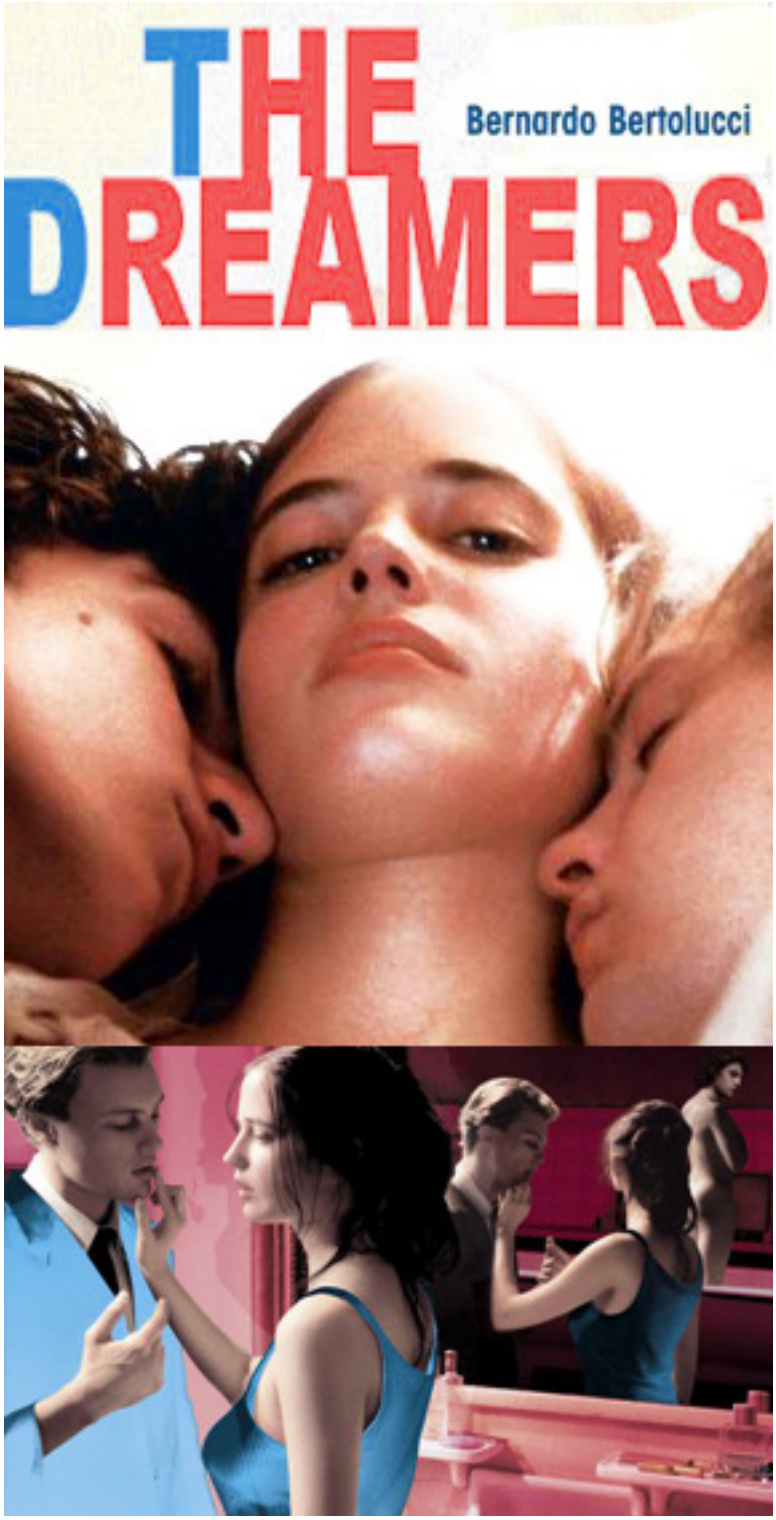

- Когато някой изисква, това не е любов.

Из филма "Часовете" с Мерил Стрийп и Никол Кидмън:

- И защото е самоуверена, всички мислят, че е щастлива. Но тя не е.

*

- Някой трябва да умре, за да може останалите да оценят живота.

- И кой трябва да умре?

- Поетът. Мечтателят.

Дълбок и психологичен филм, гениална игра, но много тежък. Всеки живее живот, който не иска да живее, и затова е безкрайно нещастен. Винаги трябва да избира между себе си и ближния и, разбира се, избира ближиния и задълженията си, но това убива душата му, защото тя желае друго. Един по един, така хората бавно се самоубиват. Обичта, привързаността и чувството за дълг, дори към децата, не са достатъчни, за да не е човек дълбоко нещастен. Колкото и да е тъжно представено всичко това, то е един точен портрет на факта, че някой ни е натресъл морала да обичаме само най-близките си и да се грижим само за тях, пренебрегвайки милиардите си ду-

шевни валенции. Във филма се поставя сериозно въпросът, дали безотговорността, бягството, даже самоубийството като бягство, са непременно грях и смъртен грях.

Из "Фрида":

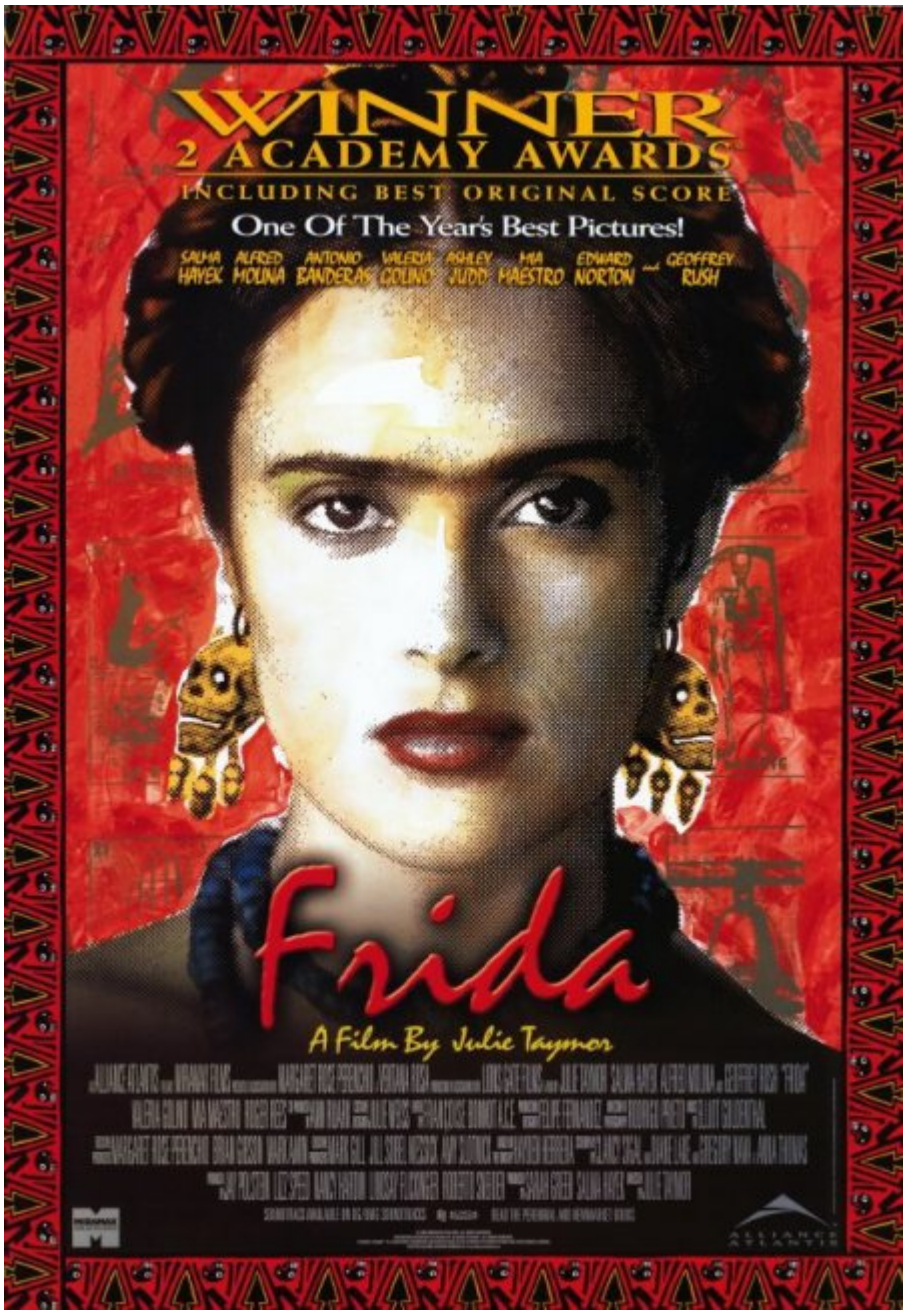

- Какво е нужно за един сполучлив брак?

- Къса памет...

- За щастие, аз съм физиологически неспособен за вяр-

ност....

*

- Бракът е начин ограничените мъже да държат жените си вкъщи, обвити в булото на традицията и консервативното религиозно безумие. А в най-добрия случай е "щастливо" безумие - двама души, които истински се обичат, нямат представа колко страдания ще си причинят...

*

- Диего никога не може да принадлежи на някого. И именно това го прави толкова желан. Диего (Ривера) никога няма да бъде нечий съпруг!

*

- Но най-важното в Гринголандия (Америка) е да имаш амбиция, да успееш да станеш "някой". И тези "някои" са единствените, които ги интересуват. Ненавиждам това лицемерие! Не искам да ставам изискан боклук.

*

- Диего си е такъв. И такъв го обичам. Не мога да го обичам заради нещо, което не е.

*

- Защо с Диего имате две различни къщи?

- Защото сме два различни човека, но любовта ни свързва. Затова има мост.

*

- Казва, че хората в тая страна (Америка) са глупави като мулета.

*

- Припомнѝ ми какво исках тогава.

- Искаше да имаш собствена индивидуалност.

Sweet November

- Ако съм научил нещо, то е, че трябва да бъдеш колкото може по-дълго с тези, които те обичат.

Горната реплика е апотеоз на ЛКЕ (Личната Космична Енергия), която е не по-малко нужна и свещена от Неличната, но когато се редуват.

Покахонтас-2

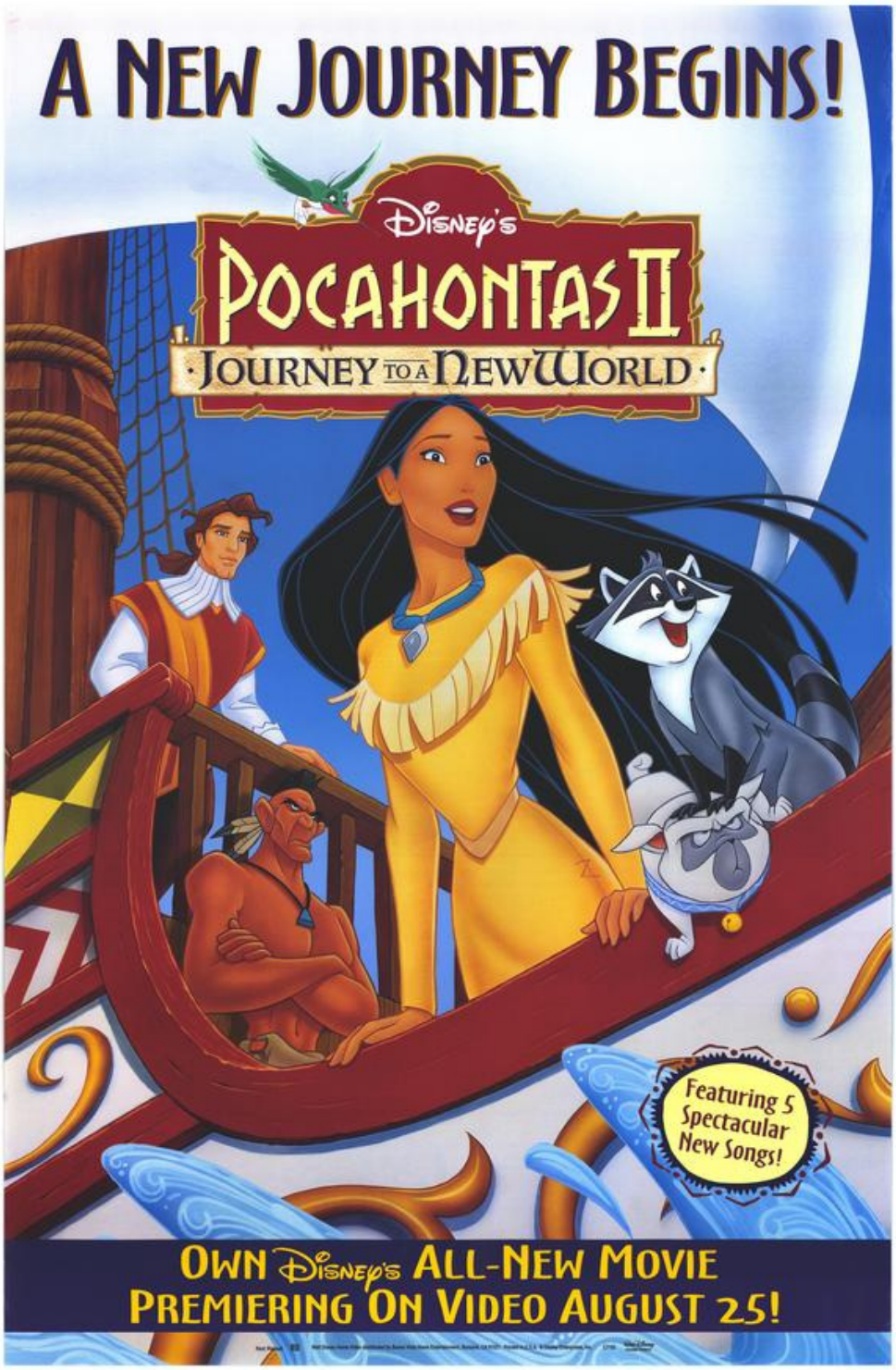

- А дългът ти към Краля?

- Имам дълг към това, което е в сърцето ми!

Братът-мечка

- Да, но не можеш да избягаш от любовта. Тя си има начин да те открие.

Из "Сангам" на Радж Капур

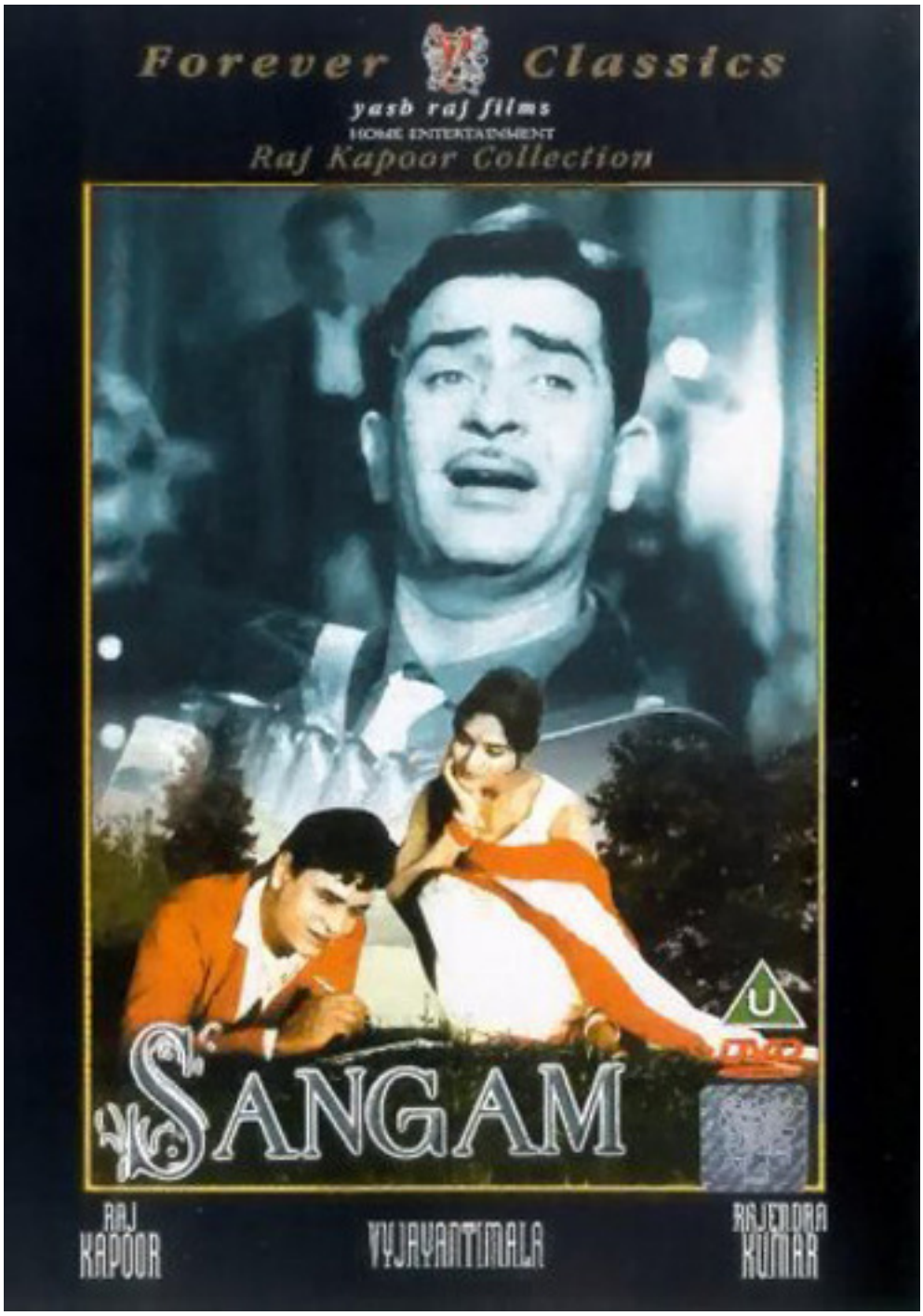

Голямо следващо художествено постижение на Радж Капур след "Бродяга" – първият му цветен филм. Въпреки прекрасните лица, операторство и игра, крайно жестока и нетърпима е тривиалната теза на сценария за дърварското разсичане на гордиевия възел при любовния триъгълник. Това не е само индийска и християнска драма и трагедия, но тя

власта и в много други литератури и култури, зомбирани от инферното – тоталната невъзможност за оцеляването на любовта и човека при наличие на трети. В "Стела" Гьоте го решава по модела на безсмъртието в целия свободен космос, но тук Радж Капур е изумително глупав, че се е съгласил да играе по такъв сценарий или иска да представи като актьор убийствените предразсъдъци на челните религии. Те карат самия Гьоте да изпотрепе героите си от любовния триъгълник в късната версия на пиесата му "Стела", понеже църквата дълги години е забранявала поставянето на сцена на оригинала. Даже е съмнително дали тази версия е написана от Олимпиеца – мирише на църковна редакция. А днес у нас я поставиха в интерпретация с обратни мъже и жени, понеже на драматурзи и режисьори от този род друго не може да им хрумне.

Толкова са жалки и смешни гърченията на героите и в този "Сангам" – дума, означаваща всъщност душевното родство и единство на душите, които са в Божествен брак! Радж играе ролята на "преуспелия" съпруг, които е купил любимата си, но тя цял живот е влюбена в друг. Последният, разбира се, трябва да се самоубие накрая, "за да бъдат спокойни" любимата му и най-добрият му приятел. В пъклената религия и философия, преминала в зомби-психология, третият винаги е излишен и затова друга разврьзка, освен смъртта или раздялата, е абсолютно немислима. Най-лошото е, че простите индийци и християни по цял свят, които обичат сапунките, взимат поука именно от такива калъпи и оформят "живота" и смъртта си именно по техния модел. Перфектна сугестия на Черната ложа!

Радха изказва накрая една свястна реплика, че не е вещ, та да принадлежи ту на един, ту на друг мъж, и че не може да живее повече под гнета на смъртоносната ревност и съпружеските подозрения. Ако знаеха хората колко дълбоко е забулена истината за любовта и колко тясно зависят смъртта и безсмъртието от нейното осъзнаване; ако разбираха колко жестоко сатанинска е нетърпимостта на адските религии и пъкления морал на егоизма към истинското решение на проблема, щяха да се изумят. Векове болести, убийства, самоубийства, лудости и гробища!

От всичко най-странно и трудно обяснимо е защо понякога дори истинските Учители и даже Мировият Учител играят на тази струна, въпреки че на по-интелигентните си ученици разкриват самата истина. Вероятно това иде от правото на Бога да спуска булото на Майя - Илюзията, - за да види кой ще повярва на този суперегоизъм и ще почне да консумира и предизвиква смърт като всички останали, макар и не с пистолет и нож. Език кости няма, но кости троши.

9-10.III.2007 - Участник 2007.Х и участник 2007.У

Някои астрономи виждат и снимат в мъглявините невероятни човешки фигури, но имат заповед да ги деформират дигитално и да публикуват дезинформация. Те са заплашени не с уволнение, но със смърт на самите тях и на близките им, ако някой оригинал излезе навън. Бъдещото човечество ще направи връзката между случаите на сливане между сродни души на всички нива и избухването на нови звезди и вселени.

В периода Сириус'2007 – още един удивителен полет в янтровселената, който не може да бъде описан с думи и даже с музика или най-фантастичните сънища! Един от най-големите подаръци по времето на опита за контакт с тази звезда през всички години от 1994 досега, а сигурно и от преди това. Блестящо доказателство, че има души с искра Божия, които умеят да правят своя избор и да се откликват на Космическия Момент без замисляне и незабавно. В такива случаи съществата без монада получават монада, подарена им лично от Бога; а тези, които имат искра Божия, преживяват мигновено разцъфтяване на монадата си в полиада или холада. От страхливци в постоянна тревога за себе си, те се превръщат в горещо влюбени същесва и започват да творят, да се раздават неудържимо, да рисуват и да пишат стихове, Сега

Бог вече ще изпълни всичките им най-истински и съкровени мечти и желания. Техните вериги от сродни души в Битието ще решат правилно главния проблем, който е тропал на вратите на душите им от хиляди години, само защото техните Птици-Водачи са пробили още една бариера. Хората, които избират автоматично винаги по-нискокачествения контакт и блага и преживявяния от по-ниска проба, няма да разберат това. Термините, употребени тук, се разясняват подробно в осиянията на Елма от 1972 г. до днес, а през последните няколко години – предимно при лични срещи и по-дълги периоди на пребиваване в Космическото Ято. Казано е: "Както на Небето, така и на Земята".

Чудна творба на една българска художничка може да изрази подходящо необходимостта от мощни общи корени, за да има и мощна корона:

11-12.III.2007 - Участник 2007.001

Сънувам, че ми поверяват няколко кучета да се грижа за тях временно, докато се върнат господарите им. Пак тема "Сириус"...

11-12.III.2007 - Участник 2007.001

Сън – две полета на едно табло или лист, като отляво са написани и нарисувани основните добродетели, а отдясно – пороците с плодовете на користния, ленивия, материалистичния живот с посредствени идеали. При събуждане решавам, че този сън може да се изрази най-добре с едно старо стихотворение, което също отговаря на темата за Уран и Сириус:

ЖЕЛЕЗНИЙ ЧАР
(ЖЕЛЕЗНИЧАР)

Аз съм влак – ешелон от приятели.
Карам два или двеста вагона.
Често сам, със прегрели двигатели.
Често - с два или двеста милиона.

Мойте братя – това са мостòвете,
а тунелите мои сестри са.
С дивни релси, на всичко готови,
неръждаеми от потрисане.

Мойта майчица родна Земята е,
а баща ми – баща ми ме кара...
***Туй** е нашата страст необятна:*
да сновем между крайните гари!

Аз съм влак - десеторно блиндиран.
Само крайните гари обичам:
висините, които раздирам,
и морето, което съблича.

Имам също учителка. Линия.
Тя ме учи на кратки престои.
Скоростта - тя ми казва - светиня е,
но понякога трябват завои.

Има истини еднопосочни
във циклопски сърца и държави,
но при двулиние и двуочие,
на добрия не му прилошава.

И понятие "денивелация"
съществува в обемните линии:
там и чайки, и ереси кацат,
и орли от космични пустини.

Мойта жажда висока, дълбока е -
не признавам междинните гари.
Нужен съм само на прости докери,
на алпинисти и планинари.

Страшно ценни ми са товарите:
нося пратки от звездни летища.
Пипнѐте ме - ще се опарите!
На слънца и комети мириша!

Ала карам и остри докачвания -
самовлюбени самотии;
возя и два сорта вторачвания:
"само тоя" и "само тия"...

Влача гордости непогалвани;
канари от ламтежи измамени -
за наситняне, за овалване,
като пясък и морски камъни.

Карам мании за величие
и занитени верски устои –
за рзбиване, за обтичане
от вълнения и прибои.

Те стърчат недостъпни във прилива
като статуи, истукани,
ала отливът бял усмири ли ги,
те събират стъкла от буркани...

Возя също и стръв за въздействие -
недоучени да ни учат:
за оцвъкване, сквернодействия,
от крайбрежните птици и кучета...

Фанатизми пренасям на блокчета
и отшелници - мърша до мърша;
и очи на светци - като копчета
пред душите, които се гърчат.

И очи на яйца – на водачите, -
остъклени от гордост и злоба:
да пикаете, ако рàчите
на сурата им и на гроба!

От морето пък влача по върлото
водорасли, промишлени пени;
ешелони със буци от гърлото -
непосрещнати, нестопени.

Ту поклащам рибари на въдици,
ту сърцата, от тях уловени…
Те се мятат без дъх, ала въдят си
оправдания, преклонения.

Закачени у мене на куки са,
като скелети – няма да крия, -
и стотици морални кукувици
и религиозни скумрии.

Във контейнери карам касапите –
разфасовани, опаковани;
и гърлата, езиците, капите,
на колегите им черковани…

Причастявани, кръстени, ръсени,
(на джелатина аргументи),
влача хиляди вежди навъсени
на пророци от екскременти.

Карам стъпки от сутришно тичане
на души, без любов оскотели;
но и тиня от лесно събличане
пред акули и мекотели.

На брега фереджета стоварвам
от лица и гърди и от… прочие –
Тая същата пъклена вяра
на пихтия ни прави по плочите!

Карам жертви на мъртви вълнения
и компромиси във ковчези;
морски болести-двоумения,
хорски болести - от кафези.

Но товаря и бисерни мисли
с песъчинки, от милост набъбващи;
разполагам и с пълни амнистии
и от минало, и от бъдеще.

Че мигът и моментът са вечности,
във свободната воля затворени:
с колко близости и далечности
пред отворен семафор сме спорили!

Дай ми, Боже, лъжите да гоня,
трака-трак, трака-трак, трака-трака, -
че експресът бил влак двувагонен
и стоножката – твар еднокрака…

Дай ми, Господи, ток и гориво,
зарад близки или душмани
да не казвам на правото криво,
но да слушам гласа си стомàнен.

Да не вярвам на ничии версии
и семафори, и витрини,
непостилани с пот и траверси
денонощия и години.

На съставите и депата ни
ти съосие чисто внуши ни –
калибрирай душите, разклатени
от сергии и адски машини!

Аз препускам, дълбоко брониран.
Изтребители-клюки налитат.
Често моя маршрут е миниран
или враг управлява стрелките.

Братя мои, дано се опазите
от завои, които обръщат,
и от чумата, от заразата
във тунел да си правите къща.

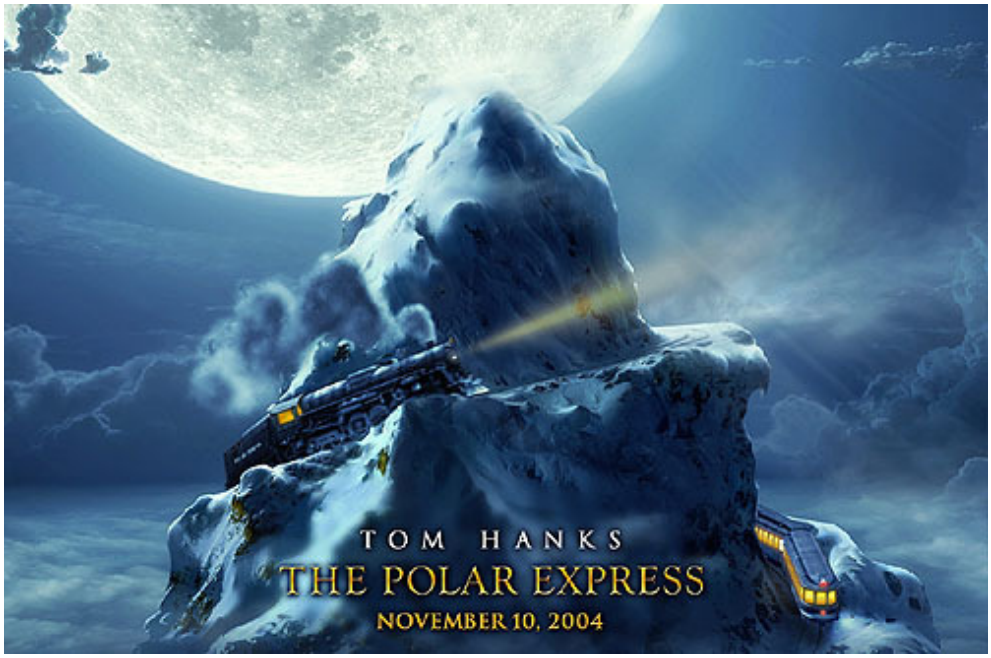

И тунелите, и мостòвете,
са родени да ги потрисам.
Да престанете да ги тровите –
те не са депа за мотриси!

Е, с баща ми понякога влачиме
и състави за всякоя гаричка –
с пасажери от РЕП-а до мача
и от биричката – до скаричка…

Аз съм влак. Ешелон от приятели.
Карам два или двеста вагона.
Ако имаме сродни двигатели,
ще издърпаме двеста милиона!

2-8.10.1998, Бургас

25-26.III.2007 - Участник 2007.001 Сън: контролирам провеждането на контакта със Сириус в три различни пласта на времето. Първият е като черно-бял филм.

27-28.III.2007 - Участник 2007.001 Сънища: 1. С Учителя сме на Рила. Обяснява ни нещо за различни породи камъни, като ги показва. 2. Подарък за мен или за някой друг – две виолетови бутилки, които са на виолетов фон и осветени с виолетова светлина.

1.04.2007 13,19ч. - Участник 2007.001 (не гледайте датата, не е първоаприлска лъжа...)

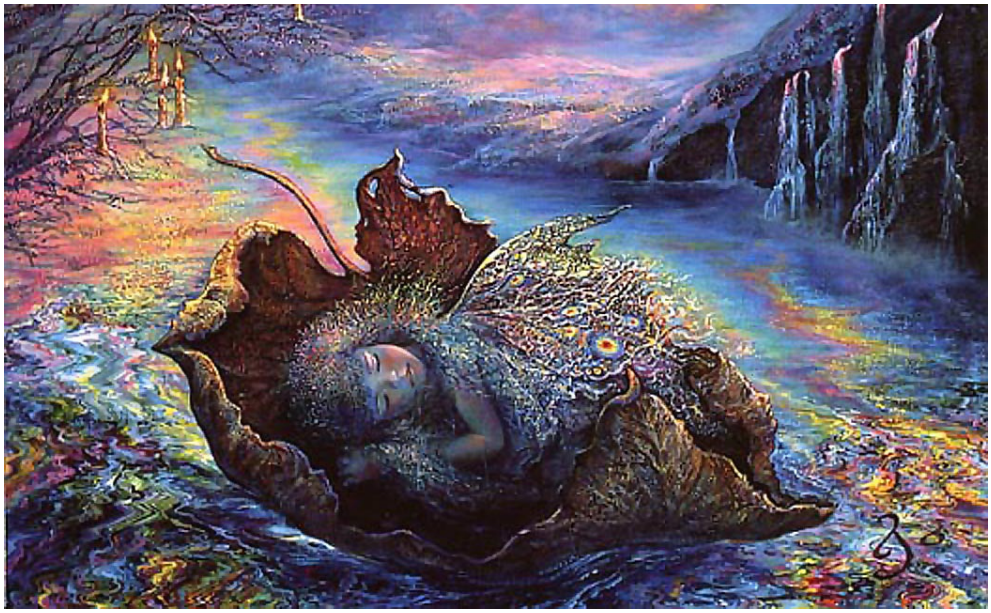

Какво ли не може да съчини подсъзнанието! Ярки и вълнуващи събития и сънища, въпреки че текат последните дни от връзката със Сириус чрез Уран за нашата планета (един месец преди и след съвпада на Слънцето с господаря на Водолея). Колко случки и съновидения останаха незаписани! Колко близки на сърцато ни са известните и неизвестни изповеди на писатели и поети в този период, на много влюбени, преживели Бога разтърсващо в миговете на Вечната Любов!

*През последните нощи душата съчини (или някой проектира отгоре) поредните невероятно красиви и силни сънища, отново всеки със свой уникален стил. Те още звънят в пространството. Колко необятна и неизтребима е жаждата за споделена любов, която пали внезапни пожари, фойерверки и космични сияния над сухите степи на несподелеността! Колко силно действа балсамът на фантазията, унищожаващ жестокия навик на обикновените, егоистични земни хора, които си свиват гнезда по двойки сред хиляди гладни и жадни около тях. Наистина, **милостив** е Господ, Който ни спасява от недействителността на човешкия студ и на прозата, минаващи за "действителност". Как взривява Той дистанцията чрез великолепното Си творение – съня! Отново и отново изскачат онези думи на Хайне: "О, аз ще извикам един поет от лудницата, за да може от бездната на своето безумие да изкара образ, с който да сравня тези очи!" Старата като света история на всеки Данте и всеки Петрарка, които са осветявали с ореоли до дъното на вечността личностите на обикновени, прозаични момичета и жени, отдаващи плътта си на смъртни...*

От "Съня на смешния човек" до латиноамериканския разказ за онова дете, което умря от студ и глад с щастлива усмивка пред прага на една хлебарница, защото живееше насън, та чак до сънищата на Акиро Куросава, душите и духовете с искра от Бога живеят само от Любовта и чрез Любовта, поради любовта и за Любовта. Във виденията за един ро̀ден свят, където преливането е самото дишане на душата, а незабавният и пълен отклик без замисляне – синоним на Бога. Там, дето "изобилният и пълен живот" не се отнася само за собствените черва и не е само едно празно раздвижване на въздуха с механични молитви преди и след ядене, след което никой не раздава изобилен и пълен живот, освен на себе си и на "своите" си. Така "животът" ни се превръща в една безкрайна лъжа – неизобилен и непълен живот. Фиксация в една проза като овеществена илюзия, за разлика от богатите и прекрасни сънища-реалности, които ни спасяват.

Всеизгарящата, жива, единосъщна енергия на жаждата за пълнота и взаимност, за отклик на всички полета – незабавно и в настоящия миг - е раждала и всякога ражда неконтролируеми видения наяве и насън, поради които прескачаме трапа и не се самоубиваме, за разлика от някои души и сърца, които не са издържа̀ли. За разлика от повечето "редовни" и "уредени в живота", които си мислят че са стабилни, докато не ги удари глупостта, ракът или инсултът. Те всички са с тежки диагнози в космоса, на първо място психиатрични. Не може да остане неосвидетелстван един автомат за уреждане на самия себе си и на "своите" си, за сигурност и лични удоволствия, парализиран от правила и норми; или, обратно - с пружина, която се развива за секунди, пак поради личен егоизъм, и после спира за цял живот. Едни са курдисани с чувство за дълг към ядачи и егоисти, други се развинтват и развиват

шеметно за част от секундата пак от влечение към такива, защото са скъсали връзката си с оста на живота. И в двата случая църцори или вилнее принизеният вкус, липсата на висок идеал, често липсата на характер. Симптомът на хората без дух и душа от всички векове: измежду две или двеста възможности, автоматично избират по-посредствената или най-посредствената. В най-добрия случай – случайно втората, но никога първата по еволюция.

Тази нощ съновидението може да е било предизвикано от едно късно предаване по телевизията за профилактичната и терапевтична роля на сливането между мъжа и жената. Потвърждава се статистически и експериментално реплика от друг филм: "Честото отхвърляне на секса води до рак". Излиза напълно вярно изследването на американски учени над 10 хиляди жени с рак или тумори на гръдта и гениталиите, единодушно признали, че се предпазвали с всякакви средства от свещената струя на Бога в светилището им. Природата никога не се интересува от мотивите ни да не зачеваме и раждаме. Най-свещената струя на Брама, т.е. сам Той, трябва да бъде усетена с всичка сила в най-свещеното лоно на Пралайя. Без никакви забавяния, измами на естеството и пречки, ако човек не иска да тръгне надолу с главата към смъртта. Никакви сексмаратони и подвизи, никакви серии от плебейски екстази не могат да направят човека млад и безсмъртен, ако струята на Брама се гилотинира! Хипофизата ще продължава да бие останалите гландули с камшика си, ако не искат да живеят редовно, естествено и с всичка сила. Ползващите алтернативни начини и средства са обречени – те пропадат в ада. "Алтернативен" значи "роден по-късно" – измислен от дявола, който винаги предлага имитанти и заместители, използвайки оригинални думи и термини.

Луцферическите опити за заместване – молитвите, песнопенията и упражненията – са не по-малко вредни и даже по-опасни от сатанинските, когато няма любов. Хистерии, рухвания, злоби, насилия или – още по-лошо - ледено поведение, респектиране и пълен контрол разцъфтяват в "прекрасни" инфаркти и канцери, ако струята на Брама не бие редовно и директно в самия център на светилището. Играчките на Сатаната под формата на хора и предмети, които предизвикват преживяването по друг начин, са "алтернативи" - неродени лично от Бога. Когато няма плод – човешка рожба или творческа рожба на светията и гения, която ражда светлина и любов за всички, - ангелите говорят за победа на ада.

Споменатият филм за новите експерименти и открития на учените за любовта като профилактика и терапия е нов триумф на Бялата Ложа, не по-долу от филмите за водата като разумно същество и за екогибелта на планетата. Интелигентният и информиран терапевт още веднъж доказа, че бягството от любовта е смърт. Досега лекари и психиатри се пазеха като от огън да не би да помогнат на влюбения истински и ни проповядваха това поголовно, но ето че се явиха представители на Светлите Сили, които приласкават нещастните лично - без да ги прехвърлят всеки път на други луди и на "симпатии". На Земята почти никой не знае, че това е практика на богове и ангели из целия космос. Точно това е начинът на живот в безсмъртната вселена. Ние сме под карантина, защото все още ходим с дрехи и поддържаме инквизиция. Преди всичко – самоинквизиция, повярвали в луциферически и сатанински религии и учения. Бог е Любов, а Любовта е баланс между дух и материя, щастливо и незабавно отдаване на настоящия миг на всички полета и без замисляне. Опасността от СПИН? – Смърт от спин или от каквото и да е

друго нещо е хиляди пъти по-добра от вслушването в тия, които искат да станем "порядъчни" и "обезпечени" като тях. Дори и да си отидем от физически СПИН! Това е по-достойно, отколкото да се обезобразим поради подражаване на "уредените" – спина на всички смъртни досега. Опасността от забременяване? – Да не заченеш от човек с монада, да заченеш от човек без монада – това е много по-голяма опасност, завършваща в гроба при всички случаи досега, само че с известно закъснение. В безславна и болна старост - сред лекарства, телевизори, хладилници и операционни.

В споменатия уникален филм терапевтите доказват и хиляди експерименти потвърждават, че много болки и болести изчезват незабавно, когато човек се отдава на Бога без замисляне. Тук повтаряме този синоним на панацеята "Бог е Любов" в източния ù, съвсем конкретен вариант: "Ом Мани Падме Хум". Ужасяващите се от истината никога няма да ви преведат конкретната, натурална етимология и семантика на тази мантра. Инквизицията винаги е пращала и праща на клади за такава дързост. Тя няма сметка от истината за любовта, защото инак няма как да смуче енергията ни, когато ни зариби да ползваме нейните агенти и "алтернативи".

*Логичен въпрос от изложеното в този филм: Защо тогава жененте, които живеят нормално, също се разболяват и умират? - Отдавна е известно, че ако някъде има истински двойки, те живеят доста по-дълго и боледуват по-малко. Но за да се стигне до безсмъртието, двойката трябва да е венчана от **Бога**, а не от църквата, сметката или астрала. В противен случай изходът пак е летален – с краката напред. Когато някой ти проповядва нещо с думи или действие (или бездействие), виж го как изглежда. Само че не на 20 или 30 го-*

дини, а на 60. Проблемът е в това, че хората без душа харесват хора без душа или по-точно лъскавите боклуци, в които тънат. Всъщност, това не е проблем, а естествен подбор. Само безсмъртното трябва да оживее.

Това мрачно предисловие стопи яркостта на последните красиви съновидения и желанието те да бъдат описани подробно... Повечето "барут" отиде там... Ето, телеграфически, две от тях:

***30/31.III.2007:** Фанфан Лалето е предан до смърт на Кралицата, която всички обожават. Той многократно спасява Нея, Краля и Кралството от много врагове и бедствия, само защото Тя е в сърцето му и никой не може да я изтръгне от там. Това е от векове, Кралицата е неговата Дама на Сърцето – Безсмъртна Любима.*

Ето, и в този сън той е на коня, пронизван от ледени виелици и смерчове и изкачващ се по непристъпни стени, за да изпълни заповедта на Вечната и Святата. Поради единствения двигател на живота: надеждата за един-единствен благосклонен поглед и докосване на устните до крайчеца на мантията ѝ, която се влачи по пода – веднъж в годината... Нито кралят, нито кардиналът, нито някой друг в кралството, освен влюбените в Кралицата, не са изпитвали нещо подобно дори и в най-блажените си мигове. Космосът от преживявания в сърцето и душата на Поета – само от един бегъл поглед на Божествената – дори и когато е мигновен и под пълен конт-

рол, е нещо много по-мощно и прекрасно от всички рицарски звания и награди и от всички грухтения и квичения на всички крале и васали, взети вкупом! Те не знаят, че се скапват и умират от липса на Любов, макар и да са на върха на славата си.

Проснат по лице на земята пред такава обожаема, рицарят или пажът или придворният шут не може и за миг да си представи, че не вижда самата нея, а образа ѝ, роден от самата му душа. Не че не е изваяние Божие, но тя не може да бъде напълно прекрасна, щом е с Краля, а не с него. Той обаче не съзнава това, защото счита себе си за прах в нозете им и е готов да изтръгва сърцето си хиляди пъти на ден, само и само да запази идола си в кристали, защото всичко друго за него е незабавна смърт.

Само един единствен път в живота му - един единствен път, в каретата, когато по неизбежност той седи плътно до нея, защото трябва да я преведе над пропастите в бурна нощ с мълнии и пак спасява живота ѝ от врагове - тя ненадейно заспива и скланя глава на рамото му... Този миг за него е равен на безсмъртие. Това, че Кралят я има и може да я има по всяко време на денонощието, е само една нищожна и невидима прашинка в океана от любов, който люлее Влюбения!

Изведнъж всички трепети и симфонии на всички вселени се прекъсват грубо от един изстрел навън – враговете ги настигат... Божествената отново е будна и изправена. Тя се контролира и е спокойна дори и в този момент Тя знае само молитви и песнопения. Не помни абсолютно нищо за мига или вечността, когато се е изпълнила волята на Бога да докосне човек с искра Божия, макар и несъзнателно. Бог, също като дявола, скъсва милиарди цървули да тича подире ни и пред нас

да ни внушава с кой трябва да се съединим, но ние обикновено не Го слушаме. Много по-ясно чуваме гласа на антипода Му, защото неговата част в плътта ни засега е по-силна.

Нов епизод: следват хилядите нощи от раздиращата и страшна самота на Защитниците – в леденото им ложе или на коня сред вихрите, - ала горещите и неизтребими вселени от сънища поради едно случайно докосване до Божествената са най-голямото богатство на Рицаря. Всички хазни на всички царе и магьосници във вселената не са по-ценни от него! Те нямат понятие за такова нещо. Дори и най-святите и чисти молитви и песнопения на светици и благоверни не са по-бело-снежни от съня на Рицаря! Те са само мигване на светулка в нощта пред Ниагарите от мироздания, бушуващи в неговата душа и гърмящи тихо и нескончаемо в бездните на Вечността, за да останат в хазната ѝ завинаги. Да обичаш, значи да не смущаваш Божествената. Тя не трябва да знае нищо за това.

Това е нещо, което никой не може да ни отнеме.

31.03/1.04.2007 Всемирната тема на тъгата и най-сладкият, най-горчивият феномен на самотата и липсата на Разпознаване в този случаен свят е родила през тази нощ още един, съвсем различен сюжет. Невъзможно е да се представи с думи. Една милионна от вълненията му и странните му клипове може да се опише съвсем бледо така:

Сменят се живи картини със сводообразна горна част. Във всяка такава рамка или екран протича кратък епизод, който всъщност е един цял живот – едно прераждане. От съвременна гледна точка, прилича на видеоклип. Някой

милостив и мъдър е позволил тази нощ да се види това, което смъртните не виждат: Двигателят на Живота. В клиповете той минава като внезапна и всеки път различна искра между две светещи точки. Разположението им във всеки клип е различно, но те винаги са на максимална дистанция. Женската винаги заема възможно най-далечната позиция спрямо другата, както и да се движи мъжката, колкото и да се стреми да я догони. Независимо от това или именно поради това между двете точки неизменно пламва и тече Искрата на Живота. Може да се нарече "Графика на Любовта".

След Грехопадението, във всяко прераждане женската светлинна точка се държи на дистанция от другата, гледа да избяга във възможно най-далечната част на сцената в своеобразната жива картина или екран. Тъкмо това поражда всемирната мъка, най-дълбоката и жестока рана на исконната мъжка душа, който копнее за Сливане; безкрайната драма и трагедия в сърцето на единствения, който ѝ е определен. Тази постоянна игра на двете точки и искрата между тях се илюстрира от съответните забързани сюжети на техните животи през всяко прераждане, във всеки отделен клип, но всеки път обожаемата се слива с някоя черна или сива точка, към която има тръпка или си мисли, че може да разчита на нея. Привидно се слива, но от това не избухва звезда. Напротив, под тях се изцежда проза и образува миризлива локва. От погрешния избор следват болести, нещастия, старост и смърт. Мъжката светла точка все така се терзае или е уморена от собствените си опити да се слива наркотично с точки без душа или със съмнителни точки, родени от друг баща. И така - всеки път.

Небето използва най-различни изпитани маски и стра-

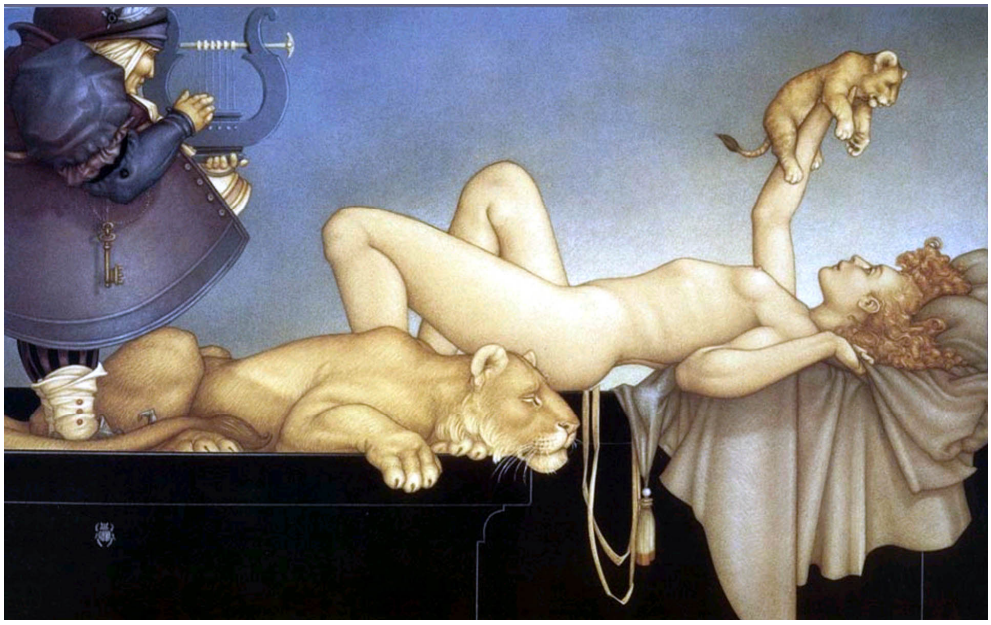

тегии. Понякога единственият идва като инвалид или клоун, за да види дали ще бъде разпознат, но Прекрасната предпочита да си играе с хищници. По някакви причини, дистанцията между Сродните души засега е единственото условие, за да се получи напрежение и да подготви отделянето на Искрата. Неизвестно защо. В нашия свят горе не е така. И все пак това, което може да преживее и преживява Палячото сред горки ридания в килера си през 30 етажа и сто коридора, след като цял ден е служил на Божествената, е много по-истинско от всичко, което е измислила и може да измисли измислената Стара Вселена.

Героят се събужда в началото на този сън преди цялата тази поредица от блиц-епизоди, както се случва в много романи и филми. Една нежна бяла ръка се опитва да го събуди – естествено, сън в съня. Наяве Бог не дава на Странниците такова нещо. Бог не им дава щастие "в действителност", защото "действителността" на тази Земя е недействителност в безсмъртния свят. Тук, горе, не е действително нещо, което един може да го има, а друг - да го няма. Ако това се случи тук, виновните падат автоматично в някой смъртен свят, където да опитат вкусовете и теориите си. Затова видът им на старини е главното нагледно помагало за изучаване на тези вкусове и теории.

Оказва се, че Рицарят (или Палячото, все едно) е заспал пред вратата на една къща - дома на Дулцинеята, където тя е щастливо омъжена (във всяко прераждане – за друг). Той се усмихва насън и лицето му е екран, в който прелитат дъги и звезди. Той не знае защо и как се е озовал и заспал точно пред тази къща и точно на този праг...

Излизащите герои и благородници, преуспяващите хора

в света, които са Нейната среда, едва не се спъват в тялото му и внимателно го отместват ("някакъв нещастник там"...). Никой не успява да го върне от реалните му светове, защото събуждането в долния свят, където Тя гледа през палячото като през стъкло, е много болезнено. Но Тя е благородна и следователно милостива към по-нисшите – покровителствено го гали по лицето, говори му нещо, без да подозира кого докосва. Той се събужда, защото е усетил, че в този миг някъде е избухнала вселена. Поглежда я в очите и замаяно става и тръгва като сомнамбул по несъществуващите улици. За смъртните те съществуват, но той едва се крепи на тях, без да отлети. С нейния образ пред себе си, той прави всички усилия да се отдалечи от единствената реална територия във вселената – тази, където живее Тя. С единствената мисъл да не изгуби отново контрол и да не се намери отново заспал пред дома ѝ – пред щастливия ѝ дом. Да не мърси прага ѝ с нищожната си личност.

И до днес тя "живее" в един голям град покрай една голяма река...

***

В началото на тази книга бе спомената писателката Беа Нади, а сега считаме за уместно да представим тук избрани откъси от нейния роман "Приказки за боговете" (Хелиопол, 1996), които са в пълен синхрон с темата за Сириус. Героите ѝ постоянно се сливат и живеят с повече от една сродна или несродна душа, а най-сродната държат на дистанция, за да не се слеят преждевременно в едно по-голямо същество – за да могат да свършат работата си.

Привличането на "делѐните" (сродните двойки души) е неимоверно силно, затова по-мощният – божеството или "теорът" в случая - трябва да употреби цялата мощ на разума и волята си, за да не допусне такова преждевременно сливане. Това е едно ново и свежо обяснение на случаите в живота, които са отразени и в описания по-горе сън за точките и искрите в сводообразните екрани.

И така, да продължим с особената форма на настоящата книга 36, която се налага от изобилните материали от експеримента Сириус'2007, а още повече – от един принцип и разпознавателен белег на на Божественото: периодично да звучи и оркестър, а не само солист. Мъдростта и Словото пробиват от много места.

БЕА НАДИ – ИЗ "ПРИКАЗКИ ЗА БОГОВЕТЕ",

"Хелиопол", 1996:

Снопчета преливащи една в друга светлини пронизваха безкрайното пространство. Невъобразимият хаос от цветове не дразнеше сетивата - фината плетеница се открояваше нежно на черния фон. Всяко движение, всеки цвят, всяка сила на светлината оформяше мелодията, която нямаше ни начало, ни край, и която ни напомня, че всичко съществуващо е само звук и светлина.

Боар обичаше да слуша тази музика на сферите. Тя изпълваше душата му със сладък копнеж към едно състояние на пълно спокойствие, на любов и сладоство - чувство, някога изпитано и като че ли завинаги изгубено. Тъгата се разля по цялата му същност, докато не го изпълни докрай. Усещаше разпокъсаността си с всяка частица на новото си тяло.

Беше "делен". Произхождаше от същество на много високо ниво, разделило се в две същества от по-ниски нива, за да изпълни някаква задача. Боар не знаеше какво беше наложило това разделяне, но разбираше, че без изключително важна причина той нямаше сега да съществува в този вид на теор.

Познаваше и други двойки делени, но при нито една от тях това разделение не беше толкова неравностойно. Другата му част се намираше на физическо ниво. За разлика от другите делени, той знаеше не само откъде произхожда и какво представлява, но и оставаше в непрекъсната връзка с второто си Аз и приемаше всичките му мисли и чувства. И това правеше разделението още по-мъчително за него.

Завиждаше на другото си Аз за това, че то не знаеше нищо за своята същност и живееше като най-обикновен човек. Но се укоряваше за тази завист, знаейки, че условията на един физически живот са много по-трудни от тези, в които той съществуваше. Някога, когато изпълнеше задачата си, те отново щяха да се слеят и от деня на съществуването си в това състояниее Боар мечтаеше само за този миг.

Отново прехвърли вниманието си върху нежната музика на сферите и се отпусна, докато не усети как всяка частица на тялото му се носи по вълните на Вселената като част от всеобщата мелодия.

Изведнъж пред него изникна ослепително ярка точка и се разрастна до млечнобяла сфера. Кадор му идваше на гости. Самият той, един от деленитe, беше приятел на Боар и му помагаше, да се справя по-добре с това състояние. Неговото второ Аз беше диабо - астрално същество от по-долното ниво. И Кадор понасяше разделението доста по-леко от Боар.

Млечният облак се сви и прие формата на теор. Боар остана изненадан от загрижения вид на приятеля си.

- Пак се отдаваш на чувствата си - упрекваше го Кадор, хвърляйки разсеян поглед върху обстановката, - но сега вече ти предстои истинска работа. Случи се нещо непредвидено и доста неприятно.

Кадор замълча и Боар наостри всичките си сетива, за да разбере какво се бе случило.

- Този неудачник Веова - продължи Кадор, - който командва ангарите, пак оплете конците. Знаеш, че те отдавна умуват как да си върнат Камъка на мъдростта, който им бе отмъкнат от Сатара. Някому хрумнала забележителната идея да се използва човек от подвластната им Земя за тази цел. Веова успя да изчисли за първи път без грешка какъв именно индивид им трябва за тази работа. Истинско постижение за остарял глупак! Тъпоумието върви, както винаги, заедно с трудолюбието и така те преровиха цялата Земя, в търсене на подходящ екземпляр.

Боар слушаше с удоволствие грубата реч на Кадор. Непочтителността беше новото му увлечение и дори в този явно важен момен, той не забрави да се упражнява в нея.

- Само един по-висш дух от тях е в състояние да свърши тази работа, а те намериха точно такъв - продължи Кадор. - Отгатни кой е той!

Вълна от чувства заля Боар, като експлодирала Вселена. В един миг той изживя и миналото, и бъдещето. Моментално разбра какво му предстои, и радостта и мъката се сляха в едно.

Кадор го гледаше със смес от възхищение и умиление, жалост и завист. Знаеше колко трудно щеше да бъде за Боар, да се справи с предстоящото изпитание, но би дал всичко на света, за да е на негово място и да се доближи поне малко до второто си Аз. Деленитe не можеха да избегнат мощното привличане един към друг и докато бяха в това състояние, те носеха в себе си болката от този неестествен вид на съществуване. Боар беше в особено тежко положение. За да може да съществува другото му Аз в тежките условия на един физически свят, на него се бе паднала по-голямата част от издръжливостта, търпението, твърдостта и чувството за самосъхранение и Боар страдаше от тяхната липса. Беше прекалено нежен и раним дори за един теор. Добре поне, че второто му Аз беше жена и то запази голяма част от мъжките качества.

Идвайки бързо на себе си Боар попита:

- Веова разбра ли коя е тя?

- Не, естествено. Преди да се разделим, ние добре се грижим за това, съществата от долните нива да не разбират с кого си имат работа. Ако е достатъчно умен, сега ще разбере. Не можем да рискуваме животът й да свърши преди определеното време - тя трябва да успее!

Кадор започна да разказва подробностите:

- Старият глупак разбра, че тя няма да успее сама, но дотук му свършиха възможностите. Започна да дири подходящ партньор сред физическите раси и, естествено, не го намери. Разбра само, че тя трябва да си го избере сама. Събрали са девет чудовища в централата си я скоро ще започне големият търг...

- Тръгвам!

- Почакай малко - задържа го Кадор. - Знам, че ти добре разбираш в каква абсурдна ситуация ви вкарва този безумец. Можете да успеете само заедно, но трябва да се доближиш много до второто си Аз, а това е доста опасно.

Кадор знаеше силата на приятеля си, но въпреки това се страхуваше за него, Рядко се бяха случвали срещи между двама делени от една двойка и те винаги създаваха проблеми. Те не можеха да избегнат привличането един към друг, то бе природен закон. Винаги съществуваше опасността да се слеят, преди да са изпълнили задачата си, а това беше равносилно на катастрофа. В такъв случай всичко трябваше да се започне отначало. Когато бяха принудени да живеят в една общност и не знаеха за връзката, която съществуваше между тях, те често несъзнателно се проникваха от чувство за отблъскване, вместо от обич един към друг, за да се предпазват от тази опасност.

- Ако тя успее да се добере до Камъка - продължи Кадор, - ще разбере от него коя е тя и кой си ти, и затова ще е най-разумно да я подготвиш за тази истина. Но не се показвай във формата си на теор, остани само в енергийния си образ. Иначе тя много трудно ще преживее повторната раздяла с теб.

Въздъхна тежко и тъкмо реши да се върне и да ги огледа пак, когато до деветия, на нивото на гърдите й, се появи нещо като топка за тенис.

Ани се закова на място, неспособна ни да се движи, нито да мисли. Нещото пред нея я удари с такава вълна от чувства, че тя замалко щеше да загуби съзнание. Сърцето й заби като лудо и я обхвана силното желание да умре. Просто искаше да изчезне завинаги!

Дойде на себе си от прилив на сила и протегна трепереще-щите си ръце към топката. Тя подскочи леко в дланите й. По цялото й тяло полазиха тръпки на блаженство. Имаше чувството, че познава това усещане на любов и радост от някакъв далечен сън, затвори очи и желаеше само едно - да остане така безкрайно. Нещо силно и настойчиво я разтърси. Ани се опомни и изведнъж се сети къде е и за какво е тук. Тя се обърна и протегна ръцете си с плаващата на три сантиметра от дланите й топка към Шефа.

- Избирам този!

С изненада забеляза вълнението, обхванало всички наоколо.

- Кой позволи на това нещо да се появи в централата? - чу тя ядосания глас на Веова. След това се обърна към топката и я попита

- Кой си ти и какво искаш?

Топката се издигна нагоре, стана малко по-голяма и засвети в цветовете на дъгата. Заприлича на коледна играчка. Ани чу отговора в главата си:

- Не можах да изпусна уникалния шанс да се явя на конкурса по допълване на двойката, която ще трябва да изпълни най-лудата мисия във Вселената. И го спечелих! А кой съм аз, няма никакво значение в случая.

- Ти идваш от по-високо ниво и въобще не си подходящ за изпълнението на тази задача - ядосан отговори мислено Веова. - Би трябвало да знаеш, че не можеш да проникнеш на Сатариус незабелязано.

- Остави този проблем на мен. Условието беше тя сама да избере партньора си и то е изпълнено.

Шефът се обърна към Ани и със строг глас заповяда:

- Не знам какво хареса на това същество, но то не може да ти свърши никаква работа. Остави го и си избери един от подбраните кандидати.

- Аз направих своя избор! - Ани се възмути от опита на Създателя отново да наложи волята си над нейната. Сигурна беше, че изборът е правилен; а и въобще не се чувстваше в състояние да се раздели с това нещо пред нея. Беше й все едно какво представлява; то й предаваше чувство на сигурност и убеденост в нейните собствени възможности. Въпреки прилива на зашеметяваща чувственост, то проясни ума й до непознато състояние и тя усещаше неподозирани сили в себе си. Заедно с нарасналите си възможности, тя чак сега осъзна опасността на предстоящата задача. Досега цялата тази работа й се виждаше като игра - все едно още сънуваше. Но това вече не бе глупав фарс, в който тя бе принудена да участва. Изненада се от внезапно обзелото я чувство на отговорност - не само за себе си и за партньора си, но и за цялата система. Не разбираше точно за каква система става дума, но знаеше, че тя играе някаква важна роля в целия план и трябваше да го изпълни.

- Няма да позволя да застрашавате успеха на мисията! - Тонът на Шефа не остави никакво съмнение в твърдото му намерение да се намеси. - Камъкът е необходим за запазване живота на Земята. Не проумявам какво кара теорите да се месят в тази работа. Немислима е успешна комбинация от теор и човек.

Топката се увеличи още малко:

- Не е в прерогативите ти да преценяш какво да правят теорите. Ти изгуби Камъка, не ние! Ако, съм тук сега, това е поради твоята некадърност. Не преценявай нашите постъпки! Трябваше ти второ същество - е, имаш го. Отговарям на най-важния от всички критерии за успех - тя ме избра! Уважавай

поне собствените си решения!

Шефът вътрешно кипеше от яд, но нямаше какво да отговори. Самият той теор, не можеше да не признае правилността на обвиненията. Добре, че поне ангарите не можаха да чуят разговора им. С изненада установи обаче, че жената явно разбра за какво става дума.

- Мисля, че е време да тръгваме на път - обади се Ани. Стана й досадно от разправиите. Искаше възможно по-скоро да се махне оттук и да остане насаме със сферичното същество, определено от Шефа като теор.

Топката пред нея я заля с нова вълна от нежност и Ани, забравяйки другите, затвори очи и се отдаде на това прекрасно усещане за покой и защитеност.

Пътуваха с космическия кораб от границата между царствата до Сатариус. Това беше архаично превозно средство и това пътуване щеше да трае цели седем сатариански дни, но извън царството си Веова не можеше да им осигури друг транспорт. Въпреки че Боар можеше да се премести в пространството, като свиеше енергийното си тяло до нулеви размери и просто се появеше там, където пожелаеше, той не се сърдеше на това забавяне. Имаше нужда от това време, за да свикне с присъствието на второто си Аз и да се научи да се справя с непрекъснатото желание за сливане с Ани.

Този стремеж се изразяваше в един силен копнеж и чувства на безкрайна любов към другото си Аз. Тази любов беше нещо дадено от самата им природа на двойка делени; тя нямаше нужда нито да се изгражда, нито да се поддържа. Никакви превратности на съдбата не биха могли да я унищожат.

Замалко да погуби Ани със силните си чувства, кога то се появи за първи път пред нея. Изненада го голямата й възприемчивост, въпреки физическото тяло, в което се намираше. Добре, че поне успя да й прелее от силата си и да я закрепи в задоволително добро физическо и духовно състояние.

Откакто Веова ѝ даде тяло на сатарианка, тя проявяваше по-малка чувствителност и по-добре се справяше с налитащите я чувства. Боар непрекъснато експериментираше доколко можеше да осъществи взаимен енергиен обмен помежду им. Но трябваше да внимава да не се увлича, когато се свързваше с Ани. Съществуваше реалната опасност да не пожелае повече прекъсването на такъв контакт и да се слее напълно с нея. А това щеше да означава не само край на това приключение за кражбата на Камъка на мъдростта, но също така провал и на тази мисия, заради която въобще се бяха разделили и която със сигурност имаше много важно значение за тази вселена. Не можеше да рискува това при никакви обстоятелства.

Предстоящата задача не беше лека и за него. Веова беше прав, когато сметна, че теор не е много подходящ за тази работа. Трябваше да проникне на Сатариус във физическа форма, за да не бъде открит от сигналните устройства на Сатара. За ментални същества, каквито бяха теорите, това беше почти непосилна задача. Бяха способни да изграждат и поддържат астрални и особено физически тела само за съвсем ограничено

време. Дори тези няколко секунди, които им бяха нужни за да стигнат повърхността на планетата, щяха да изтощят енергийните му ресурси.

Рано беше сега да мисли тези проблеми. Използваше времето да се наслаждава на близостта на второто си Аз. Изпрати му отново малка част от чувствата, които изпитваше към него и които то можеше да понесе.

Ани се разтапяше в поредната вълна от нежност, която проникна във всяка частица на новото и тяло. Чувстваше се с Боар щастлива по начин, несравним с никое изпитано Досега щастие. Когато той й пращаше нежните си чувства, тя направо умираше от удоволствие. Той се опита да й обясни това състояние, но тя не успя да схване всичко. Били "делени" - техните души били две части от едно друго цяло същество. Затова непрекъснато се стремели към обединение, но това можело да стане чак когато и двамата умрат в сегашния си вид. Това обяснявало странния й стремеж към смъртта, който изпита още при първата им среща.

Не харесваше тази мисъл за "програмирана" влюбеност, но знаеше, че беше просто лудо влюбена в това енергийно кълбо. То отгатваше всяка нейна мисъл и всяко нейно чувство. Затова пък тя нищо не знаеше за него. Каза й само името си. Разбра, че ако успееше да се добере до Камъка, щеше да узнае повече. Дали това обещание не беше само глупав стимул? Не, той нямаше нужда да я кара по този начин да се старае повече. Тя и без това беше готова да направи всичко за него. Знаеше, че не само Шефът на ангарите искаше да притежава Камъка отново, но и че Боар участваше в това приключение, за да може тя да успее. И тя просто беше длъжна да успее. Иначе щеше да изложи не само себе си, но и него. Не я беше страх от Императора и смъртта. Беше я страх да не разочарова Боар.

Усети нежното докосване на мисълта му. Уверяваше я, че няма нужда да доказва по този начин любовта си. Винаги щеше да я обича, независимо какво ще се случи.

Ани чак почервеня от срам. Не можеше да свикне с това, че дори най-интимните й мисли му бяха достъпни. И тогава той я заля отново с такава вълна от топлина, че тя забрави всичко на света.

*****

Ани бавно дойде на себе си. Чувстваше се много добре - като че всяка частица на тялото й се къпеше в океана на блаженството. Все още стискаше Камъка с всички сили, а той светеше в най-различни цветове. Виждаше черното пространство около себе си, осеяно от безброй звезди, като през мъгла. Някъде в краката й се откроя ваше зелена планета, от която тя стремително се отдалечаваше. Досети се, че това е Сатариус, спомни си всичко и се изплаши. Къде беше? Как така се носеше без всяка опора в пространството? Тъкмо щеше да попита Камъка за това, когато чу в главата си познатия глас:

- Недей да питаш Камъка за неща, които и аз мога да ти обясня. Иначе ще се почувствам съвсем пренебрегнат.

- Боар! Къде си, не те виждам? - Ани почувства радост и

облекчение, когато разбра, че той е наоколо. Нищо не можеше да й даде такова чувство за сигурност и закрила, като близостта на Боар.

- Как така къде съм? - отговори той с престорено обиден глас. - Аз съм навсякъде около теб и вътре в теб.

Ани чак сега си спомни, откъде познаваше тази мъгла около нея. Тогава Боар беше като стена отпред, отделен от нея. А сега тя го усети в себе си, той бе проникнал в нея и те като че ли бяха едно. Тя се опита да си представи как също е само облак от свободно движещи се енергийни центрове и как се разтваря напълно в енергийната сфера на Боар. Получилото се чувство не се поддаваше на описание. Тя се отдаде на това усещане и потъна отново в блаженство.

Но Боар я извади бързо от това състояние:

- Не се заблуждавай, все още сме двама. Така, както сме, ние не можем да си представим другото си, слятото състояние. Но разделянето ни дава възможността да се обичаме и аз съм й много благодарен.

Ани изпита дълбока любов към Боар. Чувствата й към него просто не можеха да се сравнят с любовта към други. Чувстваше към него влечение, както към мъжа на мечтите си, чувстваше и закрила, както в утробата на майка си, имаше и вяра - както вярата в Бога. Всичко това нямаше нищо общо с любовта към мъжа й, към родителите или към децата й. Нямаше и нищо общо със зараждащото се в нея чувство към Сатара.

Стана й мъчно, когато се сети за Императора. Какво ли правеше сега? Изпитваше съчувствие към него, но и истинско влечение. Това я объркваше. Спомняше си тъжните му очи и онова чувство за духовна близост, за което не можеше да намери обяснение. Какво ли се беше случило тогава, когато Сатара й бе откраднал Камъка от Веова?

- Попитай Камъка на мъдростта за тези неща - посъветва я Боар, - той може да ти разкаже цялата история на тази проявена Вселена.

Ани стисна Камъка и отправи мислите си към него. Съзнанието й се пренесе на друго място, в друго време и тя стана свидетелка на нещо, случило се много отдавна.

...Веова ядосано обикаляше в кръг около Сатара. Бурно жестикулирайки с ръце, той му викаше:

- Никога няма да успееш! Нали видя какво стана на Земята! Не, не мога да ти позволя това.

- Но ти работи на Земята само със Силите на дясната ръка и не балансира всичко отначало. Затова по-късно системата се стремеше сама да оправи нещата и привлече Силите на лявата ръка от хаоса. А те останаха неуправляеми. Това беше началото на края - възрази ангарът с прекрасна златна коса.

- И ти смяташ, че си по-умен от мен? Как си позволяваш? - Веова се беше спрял пред Сатара.

- Искам да ми дадеш възможност да докажа, че съм прав! Аз те моля да работим заедно на Сатариус и да разпределим равномерно силите си.

- О, не! Ако смяташ да надминеш учителя си, ти трябва да се оправяш сам, с това, което имаш. От мен няма да получиш нито капка от Силите на дясната страна - Веова надменно се изсмя.

Тогава в очите на Сатара се появи пламъчето на омразата, той се превърна в огромен змей, издуха пламъци към небето и със страшен глас заяви:

- Не можеш да ме спреш! Аз ще създам своя свят сам и без твоята помощ. Нека бъде така, както ти искаш - нека има и един свят, създаден само със Силите на лявата ръка. И ще видим кой от нас е бил прав.

Веова се засмя силно:

- Ти не разполагаш с Камъка на мъдростта, без него ти не можеш да построиш система!

Сега беше ред на чудовището да се изсмее.

- Мисля, че тук грешиш! - То отвори своята паст - на езика му лежеше кристал, прозрачен и светещ във всички цветове на дъгата.

Змеят разтвори огромните си криле и отлетя, а Веова изрече най-големите проклятия, казани някога...

Ани погледна учудено ръката си. Чак сега тя осъзна, че Камъкът се беше превърнал в светещ прозрачен кристал. Ако Урзу го бе видял такъв, никога нямаше да й го покаже.

- Защо се промени така?

- Защото Камъкът на мъдростта се показва в истинския си облик само на съществата от най-високи нива - отговори Боар.

- Но аз не съм такова същество! - протестира Ани. - Нито пък аз. Но когато сме заедно, ние сме такова същество. За Камъка няма значение, че временно сме в две различни проявления. Той познава създателите си.

Дълбоко впечатлена, Ани се замисли. Какво ли същество представляваха те с Боар? Не можеше да си го представи. И нещо не беше наред. Накрая се сети какво именно.

- А как така току що видях, че Камъкът светеше в устата на Сатара?

- Защото и той е от делените и се намираше близо до второто си Аз - отвърна Боар много меко.

- Но аз не видях друго същество край него, освен Веова.

И чак като изрече това, тя прозря една неподозирана истина, от която направо й прилоша. Всичко се обърка в главата й и само душевната подкрепа, която получи от Боар, я спаси да не полудее.

*****

Ани се чувстваше като замаяна. Камъкът й беше показал толкова много неща - как бе създаден този свят, как се образуваха материалните тела, как изглеждаха духовните същества, когато все още имаха някакъв вид. А някъде имаше нещо, което вече нямаше никакво тяло - нито физическо, нито ментално, нито пък друго. То оставаше неразбираемо.

Вече знаеше какво са представлявали заедно с Боар, ко-

гато са били едно същество. Камъкът обаче отказа да й съобщи какво е накарало това същество да се раздели. Освен това, разбра защо, когато тя се учеше да кара триместния агатор, Боар реагира така остро на опита й да стигне до него. За тях винаги съществуваше опасността от преждевременно сливане. Чудеше се как успяваше да я пренесе през пространството по този начин. Но Камъкът й обясни, че той реално не я докосва, защото били в две много различни тела. Най-опасно било духовното докосване - енергийния обмен, т.е. когато й преливаше от силата си. Но Ани не проумя напълно в какво се състои тази

Пред нея се разкриваха толкова много познания, че мозъкът й просто отказваше да ги възприеме. Нямаше и смисъл. Знаеше, че ще забрави всичко, когато я върнат на Земята.

При мисълта за връщане й стана болно. Не можеше да си представи да се раздели отново с Боар. Това пътуване до границата между царствата, до която той трябваше да пренесе физическото й тяло, беше много трудна задача за него. Той губеше все повече сили. Въпреки че черпеше енергия от далечни звезди, изразходваше повече, отколкото получаваше. Скоро запасите му щяха да свършат. Дотогава трябваше да е стигнал границата, за да може вече Веова да поеме тялото й. Ако не успееше, тя щеше да умре.

Ани не можеше да му помогне с нищо и се чувстваше ужасно безполезна. Добре разбираше, че няма вина за тази ситуация, но безсилието й тежеше на съвестта. Вече не закачаше Боар, пестеше му дори усилието да й отговаря. Той поддържаше тялото й и тя не усещаше нито жажда, нито глад. За да не хаби повече енергия, тя отново потъна в състояние на полусън и се остави Камъкът да й показва света.

*****

Сатара се върна в тялото на Императора. Пътуването приключи успешно. Бе получил отговор на повечето си въпроси. С голямо задоволство той установи, че знае дори повече, отколкото Веова.

Засмя се. Старият глупак! Не беше разбрал, че на Земята е намерил човек с дух, който принадлежи на Делен. Това обясняваше участието на теора в тази работа. Не теорите искаха обратно Камъка. Просто този теор трябваше да спаси второто си Аз от произвола на Веова.

Изненада го фактът, че може да има такава неравностойна двойка - теор и човек. Малко знаеше за делените. Те принадлежаха към нивата над теорите и никой ангар не разбираше предназначението им. Знаеха само, че съществуват.

Спомняше си впечатлението, което това момиче му направи. Това, което го впечатли не беше хубавото й тяло, нито пък необикновеният й ум. Просто подсъзнателно усети близостта на висш дух и нещо сякаш го теглеше към него. И сега той изпитваше някаква мъка, че тя си бе отишла. Завиждаше на сина си, който успя да се радва по-дълго на компанията й.

Трябваше да успокои Урзу и майка му. Сигурно си мислеха, че заради тази кражба ще ги накаже жестоко. И имаха всички основания за страха си; досега той винаги бе взимал крути мерки за запазване на общественото устройство на Сатариус. Но сега бе решил да промени стратегията си. Времето за промени беше назряло, нека това събитие станеше повод за тях.

*****

Отново пътуваше с космически кораб от границите на царствата към Сатариус. Но това пътуване не приличаше на предишното, сега беше сама и можеше да разчита само на себе си. Щеше да кацне близо до града, малко встрани от мястото, където се приземиха миналия път и където би трябвало все още да се намира старият им кораб.

Непрекъснато я налитаха спомени за миналото пътуване с Боар. Спомняше си първата среща с него и това, че за малко щеше да умре от силата на възникналите чувства помежду им. Той едва успя да й прелее достатъчна енергия, за да преживее шока. После, вече като сатарианка, тя по-добре се справяше със стремежа си към сливане с Боар. Някога бяха едно същество и се бяха разделили, за да изпълнят някаква задача, за която дори Боар нямаше пред става. От Камъка на мъдростта Ани знаеше, че така би трябвало да бъде. Но при среща на двойка делени винаги възникваше стремеж към сливане и на тях им костваше големи усилия да го преодолеят. Щяха да се слеят отново и да изпитат онова върховно щастие за което само мечтаеха, едва след като изпълнят задачата си. Просто техните личности щяха да престанат да съществуват и щеше да се роди отново онова висше съвършено същество, което бяха преди, но вече обогатено с опита, събран от двете си части.

Но и така, както бяха разделени, те се обичаха с една възвишена любов, несравнима с обичта между хората. И това беше неотменна даденост на природата им.

Замисли се за Веова и Сатара. Знаеше от Боар, че и те бяха двойка делени по своята същност. Но нито един от тях не подозираше това. Колко сложни бяха техните взаимоотношения! Хем се обичаха, хем се мразеха.

Принудени да живеят на едно и също ниво, те бяха изложени на същото привличане като Ани и Боар, но Камъка на мъдростта не им беше открил истинската им същност. Най-вероятно така бе пожелало онова висше същество, което те са представлявали, преди да се разделят. Двете му части бяха почти еднакви по способности и мощ, независимо от това, че единият се беше проявил като теор, а другият като ангар. Омразата ги държеше на разстояние един от друг, за да не се стигне до спонтанно сливане помежду им. Последното би било равносилно на катастрофа за делените, ако се случеше преди да изпълнят предназначението си.

Какви ли бяха подбудите на Веова да спаси Императора? Той все още мразеше Сатара и би трябвало да се радва на провала му. А може би несъзнателно го обичаше в искаше да му помогне? Ако Боар беше тук или ако държеше Камъка в ръката си,

Ани щеше да получи отговор на въпросите си.

Чувстваше се много самотна през това седемдневно пътуване. Веова й върна тялото на сатарианското момиче, което бе ползвала предишния път, само че остаряло с пет години. То почти не се беше променило. Малко по-зряло, то беше все така красиво и здраво. Ани се чувстваше в него доста по-добре, отколкото в земното й тяло.

Към възвърнатата й памет ангарите бяха дописали събитията, станали на Сатариус през тези пет години и Ани се, зае с анализирането на тази информация.

Сатара беше последвал съвета й и беше оставил на бунтовниците малко повече свобода. Не им разваляше вече агаторите, с които те се придвижваха бързо по планета та и така те успяха да организират цяла мрежа от въстанически групи. След две години завладяха първата си провинция. Екзекутираха високопоставените чиновници и избиха семействата им. Дълго потисканият страх се превърна в люта омраза към всичко, което принадлежеше на Императора и династията му. Горяха дворци и училища, библиотеки и корабостроителници. И народът се радваше на освободителите си, сляп за факта, че не всичко в така уреденото преди общество беше лошо. Ани често се бе възхищавала от техните постижения и умното управление на Сатара.

Но копнежът към свобода не можеше да се потиска непрестанно и, въпреки че Императорите потушаваха жестоко бунтовете, те не спираха. Това не можеше да продължава вечно. Трябваше да настъпи някаква промяна.

След като Императорът се отказа да ги преследва, бунтовниците завладяваха все повече провинции. Накрая стигнаха до портите на Главния град, последното владение на Императора. Тук свършваше информацията.

Ани се зачуди защо не бяха убили Императора веднага, а го бяха хвърлили в затвора. Може би така удължаваха малко радостта си от победата. А може би просто не смее ха да посегнат на него. Тя си спомни, какво впечатление й направи Императорът в краткото време на двете срещи с него. Висок и як, той не приличаше на другите сатариански мъже, които бяха по-дребни и слаби от жените си. Момичетата много го харесваха, въпреки страха, който им внушаваше. Той несъмнено щеше да бъде мъж-идол и за всяка земна жена. Ани си спомни мощното привличане, изпитала тогава към него. И сега, когато мислеше за Императора, тръпки полазиха цялото й тяло.

Усмихна се на себе си. Нима го беше пожелала тогава? Не познаваше сексуалните трепети на сатарианското си тяло, но знаеше, че се почувства духовно много близко до Сатара. Може би имаше и някакво по-специфично привличане между различните делени. Само едно знаеше със сигурност - че искаше да го спаси на всяка цена от грозящата го опасност.

*****

Намираше се в едно огромно празно помещение. При мъждукащата светлина на маслената лампа на пода едва различа-

ваше натрупаната слама и полу-седящата фигура на Императора върху нея. Беше закован за стената с дълги и тежки вериги. Тя тихо приближи с лудо биещо сърце. Очи те му бяха затворени, може би спеше. Тя остави внимателно каната на пода и клекна до него. Целият беше в рани и засъхнала кръв. Краищата на пръстите му бяха подути. Беше облечен само с кожена препаска на слабините си и Ани се любуваше на мускулестото му тяло. Въпреки че беше доста отслабнал, той излъчваше онази мъжественост, по която въздишаха всички жени.

Неспособна да се въздържи да не го докосне, Ани нежно милваше раните по тялото му с върховете на пръстите си. Погледна го в лицето и видя леката усмивка на устните му. Преди малко я нямаше и тя се изплаши.

- Радвам се да те видя, Ани - каза той нежно и отвори очи. Познаваше магнетичния пронизващ поглед на тези яркозелени очи. Но сега в тях имаше още нещо, което я прониза направо в сърцето. Тя се разплака и той я прегърна с двете си тежки от веригите ръце и я притисна към себе си.

Ани зарови лице в гърдите му и ги изми със сълзите си. Искаше времето да спре и да плаче така докато свят светува. Той я галеше леко по косата и някакъв странен мир обхвана душата й. Престана да плаче и го погледна с умоляващи очи.

- Елате да ви изведа от тук. Усмивката на лицето му стана по-лъчезарна и той тихо отговори с дълбокия си глас:

- Ти си тук и нищо друго няма значение. Веова ли те изпрати да ме спасиш?

- Да, но не само той иска да ви спаси, аз също искам - отговори Ани с тежко предчувствие. Нима ще откаже сега помощта, само защото тя идваше от Веова?

Сатара се засмя - старият мърморко не може да понесе, че нещата на Сатариус се провалят и той ще изгуби баса.

- Не сте прав - възрази Ани, - той просто ви обича.

Сатара я погледна учуден. Какво знаеше тя за техните взаимоотношения с Веова? Тя беше държала Камъка достатъчно дълго в ръцете си, за да разбере много неща. Тя беше от делените, най-високо развитите същества в тази вселена, които той познаваше. А изрече тези думи с истинско убеждение.

- Едно време ме обичаше, но това беше много отдавна. Сега само се старае да ми навреди. Но аз съм му благодарен за това, че те изпрати при мен. Защото много исках да те видя пак.

Ани просто загубваше ума си. Не беше силна като тогава, преди пет години. Нямаше Боар, да й предава част от силата си и да прояснява ума й. Последните думи на Императора отново я накараха да заплаче, но не знаеше дали от радост или от мъка.

- Аз ви моля, елате с мен. Лесно можем да избягаме оттук. Не искам да умрете - умоляваше го Ани.

Но той само нежно избърса сълзите й и я погледна с такава любов, че на Ани й се зави свят.

- През всичките тези години имаше двама души на тази планета, които копнееха за теб - отговори й той, погалвайки я

леко. - Синът ми копнееше за майчините ти грижи, а аз копнеех за самата теб, за духа ти, за душата ти и за това прекрасно тяло.

Тя сведе очи от срам. Не беше очаквала тази изповед от негова страна. А чувстваше искреността му.

Той взе главата й в ръцете си и я накара да го погледне право в очите. Тя се вгледа в тях и през тях и те я отведоха някъде много далеч в един прекрасен свят. Нещо далечно и дълбоко в нея се събуди и тя усети копнежа си към някакво друго, нереално състояние. Заля я такава вълна от щастие, че забрави за това, къде се намираше и отново усети онова чувство, че се разпада на безброй отделни частици. Беше толкова близо до чувството, което изпитваше с Боар, но беше все пак различно.

Той откъсна погледа си от нея, притисна я силно в обятията си като й говореше тихо и нежно: - Обичам те, Ани, и те желая.

Тя нямаше вече сила да устои на мощното му привличане. Усети, че просто се прилепи плътно до тялото му и че цялата трепереше от желание. Искаше да се слее с него, да бъдат едно цяло. Галейки я нежно с ръце, той бавно свали кожените й дрехи, а тя покриваше израненото му тяло с целувки.

Усети неговите устни по тялото си и притисна главата му, с гъстата дълга коса, още по-силно до себе си. Стенеше от удоволствие при всяко негово движение. Ръцете му оставяха горещи следи по кожата й и Ани се виеше в неговата прегръдка.

Той не бързаше да проникне в нея и тя едва издържаше нарасналото желание. И когато вече се беше отчаяла, той я завладя съвсем и тя се вдигаше и отпускаше в обятията му.

Душата й напускаше това тяло, пълно със страст, и се срещна с неговата душа някъде далеч в пространството. Там те се сливаха в пълно блаженство. Бяха ту двама, ту един и не искаха вече да се разделят никога. Бяха станали богове и целият свят беше техен ...

*****

Тялото на Ани още потръпваше в ръцете му. Сатара грижливо я покри с наметалото и нежно я притисна към себе си. Не искаше вече да умре. Искаше да изживее току-що преживяното отново и отново. Той не помнеше да е изпитвал такова щастие някога. Това не беше телесно усещане. Бяха се издигнали заедно на някакви много далечни, високи нива и бяха усетили щастието да бъдеш близо до онова Неназоваемо, Неразбираемо и Всесъществуващо. То можеше само да се почувства подобно на лек полъх в топла лятна нощ. Чувстваше непозната сила в себе си, като че ли беше донесъл част от това Нещо в този свят.

Преливаше от благодарност към Веова за това, че му позволи да вкуси от това щастие, решавайки едновременно проблема му. Може би наистина те се обичаха. Защото той усети в себе си не само благодарност, но и едно друго, много по-дълбоко чувство.

Целуна нежно челото на Ани. Сърцето му се сви, виждайки ясно тежките дни, които чакаха това момиче. На самия него се падаше по-лекият дял от общия път, който предстоеше да извървят заедно. А после тя щеше да го напусне отново, за да се видят пак, Вече на друго ниво. Не можа да прозре по-надалеч съдбата и се върна в тъжната, реалност на тези дни.

Скоро щеше да изгрее Голямото слънце и той, галейки я, събуди Ани. Тя отвори очи, за да види дали е още до него и ги затвори отново. Притисна глава към неговите гърди и го прегърна през кръста. Не желаеше да го пусне.

Изведнъж се изправи, сещайки се, къде е и какво искаше да направи.

- Времето напредва, трябва Да бягаме.

- Аз нямам намерение да бягам - отговори твърдо Императорът.

- Но аз те обичам и искам да те спася! - извика отчаяно Ани.

- Ти вече ме спаси - усмихнато отговори той, - ти носиш моето семе в себе си и в мига, в който ми отсекат главата, ти ще заченеш втория ми син.

- Но аз искам теб, не мога да чакам внук, за да те видя отново. - Ани пак започна да плаче. Той отново я придърпа към себе си, нежно я галеше по косата и все така усмихнат обясни:

- Аз все пак предвидих още тогава, че може да се случи нещо на сина ми, преди да му се роди дете. В такъв случай зачевам втори син, притежаващ всички необходими заложби, за да стане носител на духа ми. - Той замълча за малко и продължи: - Ти ще бъдеш най-добрата майка, която някога съм имал.

Ани съвсем се обърка. Не можеше да понесе мисълта, че щеше да загуби този любим мъж толкова скоро. Разбираше, какво й казва Сатара, но някак мисълта, че дете от него ще бъде самия той, й се струваше толкова нереална и далечна. Искаше да прегърне този мъж пред нея и да не мисли за друг.

- Трябва да напуснеш този град веднага - продължи той. - Отиди оттатък морето в планината на белите върхове и потърси билкаря Имор. Той ще те приюти и ще ти каже какво да направиш с детето, когато то стане на шест години. След това трябва да се върнеш при Веова. Преди да оставиш сина ни, предай му това от мен.

Той извади изпод сламеника малък, пирамидално шлифован, оранжев кристал - кристал от агатор.

Ани го прибра машинално в кожената си торбичка и погледна Императора с тъжни очи. Лицето му излъчваше такова щастие и радост, каквото въобще не беше очаквала. Знаеше, че не може да го придума да промени намерението си и страдаше от мисълта, че повече няма да го види. Той я прегърна и те лежаха притиснати един до друг, докато не чуха ключа да се върти в бравата. Лакеят беше дошъл да прибере Ани.

Императорът я откъсна от себе си и тя стана. Лакеят влезе и взе учуден пълната кана с вино. Накара Ани да побърза. Той излезе пръв и тя се обърна на вратата, за да хвърли един

последен поглед към мъжа, с когото беше прекарала най-прекрасните мигове в живота си. Той лежеше на сламеника в същата поза, в която го завари вечерта, но със смирена усмивка на лицето си. Отвори очи, прониза я с остър поглед и нежно каза на прощаване:

- Обичам те и се радвам, че ще ми бъдеш майка.

Тя бързо излезе от страх, че иначе никога вече няма да може да го остави.

*****

И тя разбра, че те ще се срещат отново и отново, докато не се обединят с другите си Аз, а може би и след това, вече в друг вид, като други същества.

*****

Колко много се заблуждаваше той! Сатара беше самотен дух, вечно търсещ този, който би могъл да го разбере истински, когото би могъл да обича и от когото би могъл да бъде обичан. Имаше само един друг дух, отговарящ на тези желания, но той принадлежеше на второто си Аз и някога щеше да се слее с него и да бъде завинаги загубен за Сатара.

*****

Огледа се и видя да приближава едно облечено в бяло същество, с коса на дълги златни букли. Беше ангар. С удоволствие установи, че отново всичко си спомня. Той застана пред нея и я заразглежда с нескрито любопитство.

- Добре дошъл в нашата общност - започна той. -Трябва да те поздравя за огромния напредък, който постигна. Рядко физическо същество успява да се усъвършенства достатъчно през този цикъл, за да достигне нивото на ангарите.

Той отново я разгледа и чак сега Ани установи, че бе облечена в същата бяла дреха като неговата.

- Казвам се Рамоси - продължи ангарът, - тук съм, за да ти помогна да се запознаеш с новото си тяло и с реда в нашата общност.

- С новото си тяло? - Ани скочи на крака и с недоумение гледаше светлите си, леко прозиращи ръце. - Какво искаш да кажеш с това?

Рамоси направи някакво движение с ръка и пред нея се появи друг ангар. Беше облечен като тях, имаше същите златни дълги коси като Рамоси и в широко отворените му зелени очи се виждаше неговата пълна обърканост. Ани се засмя на смешния образ пред нея и другият също се засмя. Тя извърши две крачки към него и той направи същото. Протегна ръка да го докосне и тя премина през неговата протегната ръка. И чак тогава Ани разбра, че това пред нея не е никакъв друг ангар, а огледалният й образ.

Смесица от чувство на загуба, яд и тревога подкосиха краката й и тя се свлече заедно с образа пред нея на пода.

- Не, това не съм аз - изстена тя, - аз съм жена. Някъде в

себе си тя напълно разбираше станалото, но смущението й беше толкова силно, че тези размисли не достигаха до ума й. Изпадна в дълбоко униние. Плачеше й се, но по бузите на образа пред нея не се стичаха сълзи. Той само помръкна - около него се появи нещо като черен прозрачен облак.

- Не се разстройвай - чу тя успокояващия глас на Рамоси, - в началото на всички им е трудно да приемат новото си положение.

Той взе двете й ръце в своите и тя усети някакво странно трептение в себе си и чувство на доверие към ангара пред нея. Успокои се малко и черният облак на образа пред нея се разсея.

- Това тяло е астрално и е много по-добро от физическите тела. С него можеш да отидеш навсякъде в това царство само като пожелаеш, неговите чувства и мисли са винаги ясни и разбираеми. С него ти ще усещаш неща, недостъпни за физическите тела и това ще ти достави голяма радост.Той помълча малко, давайки време на Ани да се успокои напълно. - Ти вече не си жена, нито пък мъж. Ангарите нямат пол. Ти си просто ангар.

- Но аз не се чувствам различно от преди - възрази Ани.

- Това е само в началото. Скоро ще свикнеш с новото си тяло и ще забележиш разликата. - Рамоси седна удобно до нея. Посочи огледалния образ и започна да обяснява.

- Освен че нямаме полови органи и другите ни органи не са същите като на физическите тела. Те са нещо като центрове, които имат различни функции. Външните ни сетивни органи само ги подпомагат.

Образът пред нея изведнъж се изправи и стана почти прозрачен. Ани видя няколко по-плътни петна, приличащи на вихри, оцветени в различни цветове.

- Това, което виждаш в зелено, е нашето сърце. То поддържа енергийния ни баланс. Ние нямаме кръв, която да тече в кръвоносни съдове - енергията обтича цялото ни тяло. Виолетовият център в главата е нашият мозък, тъмносиният е зрителният, а светлосиният е говорният център. Жълтият център изпълнява ролята на храносмилателна система. Тъй като телата ни са астрални, ние поемаме за храна астрално вещество. Обикновено го абсорбираме през кожата, но ако искаш можеш да го поемаш и през устата, докато свикнеш. Храната се преработва изцяло в енергия и ако преядеш, просто трябва да намериш начин да изразходиш излишната си енергия - Рамоси се засмя, очевидно развеселен от някакви свои спомени и продължи обясненията си:

- Астралното вещество се разгражда без остатъци.

Ще дойде време и хората ще се научат да правят същото с физическото вещество. Оранжевият център е центърът на съгласуването. Той свети по-силно от другите, защото в момента той е най-активен в нас. Чрез него ангарите общуват, когато работят или се радват заедно. Той е свързан с всички останали центрове. Ангарите винаги работят в колективи и разбирателството помежду им е изключително важно. Не можеш ли да съгласуваш трептенията на центъра за

съгласуване с друг, няма смисъл да работиш заедно с него.

- А какъв е червения център? - попита Ани развълнувана от тази нова за нея информация. Дори когато държеше Камъка на мъдростта в ръцете си, тя не се беше поинтересувала от тези подробности за строежа на астралните тела.

- Това е центърът на волята. При ангарите той не е много активен. Но има и изключения и както виждам, ти си едно от тях. Имаш рядко силен волеви център. Повече използваме другата му функция.

- Каква друга функция? - недоумяваше Ани.

Рамоси се засмя.

- Ще разбереш, когато се влюбиш в някого. Тогава центърът на съгласуване става толкова активен, че успява да активира в центъра на волята по-особени трептения и това ще ти достави най-голямото удоволствие в нашия свят.

Ани го погледна учудена.

- Нали сте безполови? Как така ще се влюбите?

- Любовта няма нищо общо с пола. Ти още мислиш с физическите понятия. Ние не се обичаме по-малко от хората на Земята, дори обратно. Чувствата ни един към друг са доста по-чисти и силни. Между нас не може да съществува фалш, измама или заблуждение. Само истинска и взаимна любов може да накара центъра на съгласуване да затрепти с такава сила.

Ани се замисли за собствените си чувства, за копнежа си към Боар. Не беше успяла да стигне до него след физическата си смърт. За един момент тя се надяваше, че може би вече е настанало времето за тяхното сливане. Боар й беше обяснил, че това може да стане чак след като тя умре. Но явно имаше пред вид друга смърт. Все пак, сега тя беше по-близо до него, разделяше ги само едно ниво. Дали скоро щеше да го види отново?

Напразно се опита да предизвика някакъв контакт с Боар. Можеше да го осъществи само когато той желаеше. А Боар добре владееше чувствата си и нямаше да се поддаде на нейния зов, ако това не беше необходимо.

Изпълни я тъга и край образа пред нея отново се появи онзи черен облак. Рамоси я погледна учуден.

- Не знам какво те натъжава. Би трябвало да се радваш на превъплъщението си. Прескочил си в следващия еволюционен цикъл, а това е изключително постижение за духа ти.

- Радвам се. Тъгата ми не е свързана с това. Аз и друг път съм била на това ниво, за да изпълнявам разни задачи на Веова. Тогава се запознах с един друг теор, по когото копнея сега. Но това няма значение.

- Нима си жената, която открадна Камъка на мъдростта от Сатара и после му стана майка? - Рамоси я гледаше с широко отворени очи.

Ани се засмя. Винаги я напушваше смях, когато видеше учудените лица на ангарите. Още не си даваше сметка, че сега и тя изглеждаше по същия начин.

- Да, аз съм Ани.

Рамоси скочи развълнуван на крака.

Трябва веднага да съобщя на Шефа за това. Освен това

ти вече не си Ани. Той ще ти даде ново име. Не може да се въплътиш в ангар и да запазиш старото си име на земна жена. Трябва да се научиш да не мислиш за себе си в женски род.

Ани въздъхна. Щеше да й бъде трудно да мине от "тя" на "той" в собствените си очи. Ангарът я - о, не! - го взе за ръка и го пренесе със себе си в централата.

*****

Рамоси целият трепереше от вълнение. Дори не се беше свързал предварително с Веова, а направо отведе новия при него. Чак сега си даде сметка, че Шефът можеше и да не хареса тази прибързаност. Но когато разбра, кой е новодошлият, просто не успя да си намери място. Това беше първото човешко същество, което той посрещаше - а точно то беше добре известно на всички ангари. Отскоро работеше в зоната на пристигането и досега бе посрещал само Сатара на два пъти, когато се връщаше от Сатариус. Пристигането на някой от физическия свят беше доста рядко събитие и той запълваше времето си с други дейности. За първи път му се налагаше да обяснява на новак къде е попаднал и доста се вълнуваше. Остана доволен от себе си. Даваше си сметка, че новият все пак познаваше донякъде обстановката, но му бяха казали, че и други преминали в горните нива обикновено знаят нещо предварително за тях.

Веова го гледаше учуден и намръщен, но бързо прехвърли вниманието си върху неговия придружител. Разгледа го задълбочено и се разсмя саркастично.

- Кого ми водиш тук, Рамоси? Това май трябваше да се очаква!

Наведе се леко напред и с ирония в гласа се обърна към новия:

- Е, как се чувстваш като ангар? На Земята ти беше независим дух, въпреки че можех да направя с тялото ти, каквото пожелаех. Но тук ти си ми пряко подчинен. Очертава се едно приятно сътрудничество.

Веова се облегна отново назад и Рамоси наблюдаваше учуден промяната в настроението на Шефа. Обикновено той не изразяваше емоциите си така явно. Изглежда, новопристигналият доста го притесняваше. Веова, загледан в невъзмутимия израз на лицето на новия, отново стана мрачен.

Изведнъж Шефът се оживи. Стана от трона и отиде при тях. Сложи ръката си на рамото на новия и каза:

- Новото ти име е Аниор. Нека има нещо от старото ти име в него така, както има много от старата ти същност в това ново превъплъщение.

Той се върна на трона си и Рамоси попита:

- Към каква работа да го насоча, Велики Създателю? Без да се замисли Веова отговори:

- Знам, че ти отдавна мечтаеш да работиш за Сатара. Освобождавам те от задължения към мен. Вземи новия със себе си.

Рамоси не можа да повярва на късмета си. Днес явно се очертаваше щастлив ден за него. Когато Сатара се върна

окончателно при тях, той успя някак да уговори Веова да му отпусне част от ангарите си, за да управлява Сатариус с тяхна помощ от това ниво. Имаше доста доброволци, които последваха Сатара и те на практика премахнаха границата между царствата на Земята и Сатариус на астрално ниво. Рамоси от самото начало също искаше да последва този великолепен ангар, но се притесняваше от неопитността си. Смяташе първо да натрупа повече познания, преди да предложи силите си на Сатара.

Сега самият Веова го пращаше при него. Но защо трябваше да отведе и новия? Това нов номер ли беше да вбеси Сатара, като му даваше новаци за помощници?

Видя как Аниор се обърна към Веова с лек поклон и го чу да казва:

- Благодаря ти, Веова, за новото ми име и за това мъдро решение.

Чак тогава Рамоси се сети, че новият имаше по-особено отношение към Сатара и че Шефът можеше да има и други подбуди за решението си.

Те напуснаха централата и Аниор започна да го разпитва за Сатара - кога се бе върнал и какво беше станало оттогава.

Рамоси му каза каквото знаеше, а то не беше много. Просто един ден бе намерил Сатара на един от хълмовете в зоната на пристигането. Разпознаха се веднага взаимно и се поздравиха. Още тогава Сатара му бе казал, че повече няма да се превъплъщава на Сатариус и че ще трябва да се види с Веова. После двамата Създатели са се усамотили някъде и след дълги преговори успели да се споразумеят. Ангарите много се зарадваха. Помислиха, че враждата между Веова и Сатара най-накрая бе преодоляна. Но останали излъгани в очакванията си. Въпреки че Веова се съгласил да отпусне ангари в помощ на Сатара, той продължаваше да го отбягва и не поддържаше никакви контакти с него. Не беше мир, а само примирие.

След като чу това, Аниор се замисли и затвори в себе си. Рамоси не знаеше на какво се дължи това странно за ангар поведение. Ангарите охотно споделяха с другарите си всичките си радости и мъки. Може би наистина трябваше да мине известно време, преди Аниор да свикне с новото си положение на ангар. А може би просто беше различен, след като беше минал през физическия свят, през който ангарите никога не бяха минавали.

***

Когато чу решението на Веова да ги прехвърли при Сатара, Аниор се стресна. Сатара се беше върнал преди той да пристигне! А това можеше да означава само едно - синът им, Орак, беше умрял. Спомените за живота с Имор и Орак в планината на Сатариус го изпълваха с болка и тъга. Какво ли се беше случило през тези години?

Не искаше да тъне в догадки и насочи вниманието си върху предстоящата среща със Сатара. Обичаше го, както обичаше Боар, но се притесняваше от взаимоотношенията и с

него. Щеше да го види за първи път като ангар със собствените си очи. Спомените за двете превъплъщения на Сатара, които познаваше - последния Император на Сатариус и Орак, общия им син, - бяха дълбоко вкоренени в него. Но тези личности не бяха идентични със Сатара като ангар. Те принадлежаха на един физически свят и бяха мрели в него.

- Хайде да тръгваме - прекъсна мислите му Рамоси. Аниор още не знаеше как да се придвижва, но ангарът се успокои:

- Когато познаваш зоната, в която искаш да отидеш, е достатъчно да си представиш добре цвета й. А когато отидеш някъде за първи път, можеш просто да преминеш от съседна зона пеша, като крачиш в нищото между двете зони.

- Няма ли опасност да паднеш някъде? - пошегува се Аниор. Искаше да се разведри малко. Но забрави, че ангарите нямаха чувство за хумор и Рамоси съвсем сериозно поясни, че това било невъзможно. Хвана го за ръка и те летяха с голяма скорост надалеч.

Когато пристигнаха, се оказаха в една друга централа. Въпреки че Аниор никъде не виждаше златен трон, той веднага разбра, че това е именно централа. Тук работата кипеше с пълна пара. Имаше много ангари, всички заети с някаква дейност. Никой от тях не им обърна внимание, Рамоси гледаше също така безпомощно, като Аниор. Потърсиха Сатара. Изведнъж Рамоси извика:

- Видях го! Трябва да минем отсреща.

Пробиха си път през залата. Вътре в зоните ангарите винаги се придвижваха пеша. И най-накрая Аниор видя Сатара наведен над някакви странни схеми в пространство под него. Обсъждаше ги с още двама ангари. Въпреки че имаше същото облекло и почти идентично тяло с другите ангари, Аниор го позна веднага. Беше по-висок, имаше по-буйна и дълга коса и излъчваше много светлина. Ангарите се различаваха в личното си развитие един от друг именно по тази светлина. Новаците, като Аниор, бяха още съвсем матови, а колкото повече напредваха, толкова повече светлина излъчваха. И другите двама ангари до Сатара светеха силно, но тяхната светлина беше като на фенерчета до прожектор. Аниор дори присви очи, следвайки някакъв стар земен рефлекс. Рамоси видя тази реакция и се засмя.

- Не се бой, няма да ослепееш. Нашите очи могат да гледат тази светлина спокойно. Много е красив и силен, нали?

Аниор само кимна с глава, неспособен да откъсне очите си от Сатара. Не само светеше много по-ярко, но и бе много по-красив, отколкото си го спомняше от картините на Камъка. Някаква буца застана в гърлото му и докато чакаха на почтително разстояние Сатара да си свърши работата с двамата най-добри архитекти - както Рамоси тихо обясни - Аниор си спомни първата среща с Императора в кулата на Главния град. Спомни си магнетичния поглед на яркозелените му очи и чувството на обреченост, което го обхвана тогава. Страхуваше се отново да срещне този поглед, видян още веднъж преди раздялата в очите на сина им. И въпреки това копнееше за

него.

Дали Сатара беше усетил неговото присъствие или нещо друго го накара да вдигне глава, но точно в този момент очите му направо пронизаха Аниор. По лицето му мина едно дълбоко вълнение, той остави архитектите и се доближи до тях. Рамоси грееше от щастие, а Аниор побърза да сведе очи, треперейки целият от краткия миг на докосването на този поглед. Искаше да го погълне пространството и остана благодарен, че Сатара се спря на две крачки от тях. Чувстваше съсредоточения му поглед и знаеше, че го беше разпознал.

После чу топлия му глас като през стена от вата:

- Добре дошли при нас. Веова ли ви изпрати?

- Да - отговори Рамоси, - каза да доведа и новия. Пристигна едва днес. Кръсти го Аниор.

- Хубаво име, напомня ми за някого - за разлика от повечето ангари, Сатара умееше да се шегува. Но Аниор въобще не можеше да се съвземе. Продължаваше да гледа в краката си, неспособен да вдигне очи към Сатара. Само се разтрепери още повече от неговата близост. Трепетът беше по-скоро приятно вълнуващ, отколкото предизвикан от страх. Но Аниор сега нямаше сила да анализира странните си усещания.

- Огледайте се наоколо. Навсякъде има нужда от помощници - продължаваше Сатара. - Когато си харесате някаква работа, само ми кажете.

Той се обърна и се върна към прекъснатата си дейност. Аниор повдигна плахо глава. Видя леката усмивка на лицето на Сатара и още преди да успее да сведе отново очи, Сатара успя да му хвърли един бърз и пронизващ поглед. Аниор видя и радостта и нежността в него, преди отново да успее да го избегне. Борбата в душата му придобиваше застрашаващи размери и той трябваше бързо да се обърне и просто да тръгне нанякъде, за да не се хвърли в обятията на прекрасния ангар.

Другите ангари удивени се обърнаха след него и Рамоси едва го догони.

- Къде хукна изведнъж? И какво ти става? Стана черен като диабо!

Хвана го за ръката и го задърпа нанякъде. Оказаха се сами върху син килим. Наоколо отново всичко беше черно. Тук помещенията нямаха стени.

Аниор седна и обви коленете си с ръце. Чувстваше се ужасно самотен и осиротял. Плачеше по ангарски начин. Рамоси клекна пред него и се опита да го успокои.

- Не знаех, че толкова много се обичате. Още не се бяхте докоснали, а ти вече целия се разпадаше от трептенията в центъра си на съгласуване.

- Има само два начина да се оправиш с това - продължаваше той, - или веднага да се преместите в зоната на любовта и да изживеете заедно това чувство, докато се изтощи енергията на центъра на съгласуване, или с центъра на волята да потискаш центъра на съгласуването. Последното е много трудно, но понякога се налага, за да не пречат силните ни чувства на работата ни. Сатара точно това направи сега, ти също се опита. Но още действаш несъзнателно и не владееш

добре това тяло. Затова изкара излишната си енергия в този отвратителен облак.

Аниор постепенно се успокои. Изведнъж в него нарасна някакво друго силно желание. Объркан той попита Рамоси:

- А сега какво става с мен?

- Гладен си - засмя се той, - загубил си много енергия. Хайде да се преместим в зоната на храненето. Ти май още днес ще разбереш всичко за нашия свят.

*****

Този път подът беше розов. Нямаше нито маси, нито столове. Аниор засега не забелязваше мебели в този свят. Седнаха с Рамоси удобно на пода и той направи едва забележимо движение с ръка. Изведнъж пространството край тях се изпълни с някаква розова мъгла и Аниор усети странно гъделичкане по кожата си. Не беше неприятно. Попита Рамоси, какво е това.

Това е астрално вещество в несвързан вид. То е много фино и прониква през кожата. Дрехите ни не представляват преграда за него. Сега дадох командата за мъгла. Но ако искам мога да променя формата на хранителната смес.

Той направи някакво друго движение и мъглата се сви в дълга, тясна спирала. Рамоси отвори уста и края на спиралата опираше в нея. После той я хвана с едната ръка и мъгливото вещество вече минаваше само през пръстите му. Засмя се на учудването на Аниор и му подаде спиралата в ръка.

Усещайки как по тялото му минава нещо, Аниор поддържаше странното образувание. Чувстваше се все по-добре. Попита Рамоси, как да извика сам храната.

- Просто мислиш за нея и правиш някакъв знак. Все едно какъв. Така е с всички предмети, които ти трябват тук. Те също са състоят от астрално вещество. То няма постоянна форма, но когато си представиш нещо, то се формира по някаква готова схема от тази маса.

- Каква е тази готова схема, откъде идва? — попита Аниор учуден.

- Едно време теорите създадоха нашия свят и конструираха основните форми в него. Сега с това се занимават архитектите. Те са специалисти по създаване на сложните неща. Нещо просто всеки сам може да си създаде. Опитай да промениш формата на хранителната смес.

Аниор затвори очи и си представи малки розови топчета. Нещо го удари по носа. Той погледна и видя, че край тях с голяма скорост, като сачми, се движеха топчета и причиняваха болка при удар. Рамоси се смееше и препращаше летящите към него сферички обратно. Аниор ги уплътни мислено още малко, вкара ги в един общ поток и го насочи към Рамоси. Играта му харесваше. Рамоси отвори широко устата и ги погълна всичките. После се преви като от болка и топчетата изхвърчаха от ушите му. Аниор го гледаше зашеметен. Рамоси умираше от смях.

- Докато центърът на храносмилане не я обработи, ти

можеш да се отървеш от излишната храна. Стане ли обаче на енергия, трябва да я изразходиш. Изисква се известен опит, за да прецениш правилно колко храна ти трябва. В началото често се прекалява.

- И какво се прави тогава? - недоумяваше Аниор.

- Или се хвърляш в някаква работа, която иска много сили, или си търсиш някого да се любиш с него. Може и да играеш, както ние сега преди малко, но това не изисква много енергия, когато свикнеш. Ти обаче откри друг начин, когото намирам за доста неприятен - ти тъгуваш.

- А какво става ако нищо не правиш?

- Ще се чувстваш отвратително и тогава инстинктът ти за самосъхранение все ще избере някоя от тези възможности. Най-ефикасно е да се любиш. Тогава се изразходва най-много енергия.

- Май сте големи сладострастници - пошегува се Аниор.

- О, не! В сравнение с физическите същества ние сме самото целомъдрие! Всъщност много рядко имаме сили за тези преживявания, тъй като отдаваме всичко от себе си и те ни изчерпват докрай. Обикновено използваме само специалните празници за тях. А те не са много.

- Специалните празници? - Аниор не можеше да повярва. - Нима не решавате сами кога ви се иска да бъдете заедно?

- Никой не ни ограничава. Но празниците са изработени за нашата общност още от теорите и най-добре отговарят на физиологичните ни нужди. Спазването на този режим се отразява добре на нашето развитие.

Аниор осъзна колко много неща имаше да научи за ангарите. Попита Рамоси, дали има начин да ускори придобиването на знания за живота им или трябва да узнае всичко от собствен опит.

- Можеш да посетиш зоната на знанието. Ще ти я покажа. Но това прелято в мозъка ти знание няма никаква стойност, докато не изживееш всичко сам.

След като се нахрани доста внимателно - не искаше да рискува да изпадне в неудобно положение - Аниор се почувства уморен. Денят беше дълъг за него и той попита:

- А имате ли ден и нощ?

- Не така, както на Земята. Но и ние се уморяваме и почиваме. Ако си уморен, прехвърли се в зоната за почивка. Хайде да ти я покажа!

Пристигнаха в напълно черно пространство. Рамоси отново направи знак с ръка и пред очите им се появи нещо като хамак, изплетен от зелени, сини и жълти фини нишки. Не провисваше като хамаците на Земята, а имаше извита форма. Рамоси се настани в него. Странното легло веднага се опъна по неговото тяло и той изглеждаше като молец в паяжина. След като се нагласи удобно, хамакът започна бавно да го люлее.

Аниор почувства силно желание за сън и опита да си представи още един хамак. Появи се веднага. Той легна внимателно в него и се протегна. Хамакът не се движеше.

Тогава се сети сам какво да направи. Пожела си люлеенето и изведнъж се почувства почти щастлив. Оставаше само

едно. Пожела да остане сам. Край него се появиха познатите черни стени със звездите на небето и от Рамоси нямаше и следа. Обърна се, затвори очи и заспа.

*****

След това се събираха на групи и се наслаждаваха на произведения на изкуство, разработени от ангари с художествени наклонности. После слушаха някаква много хубава музика и след това просто се разпръсваха по двама-трима, а понякога и по повече, за да се усамотят в зоната на любовта. Чак след това те се събираха на нещо като голям пир, за да възстановят енергията си.

Всичко това изглеждаше доста безобидно и Аниор се притесняваше единствено от това, какво да прави ако Сатара пожелаеше да прекара празника с него. Мисълта за такава възможност хем го вълнуваше, хем го плашеше. Но едно знаеше със сигурност. С никой друг той нямаше да влезе в зоната на любовта.

*****

Произведенията на изкуството бяха великолепни. Аниор се наслаждаваше на прекрасните форми, безкрайните нюанси от цветове и звукове, грациозното им движение. Нямаха нищо общо с картините или статуите на Земята.

Астралната материя предлагаше по-големи възможности на творците и те бяха стигнали едно невиждано съвършенство в умението си да боравят с нея. Не беше посещавал досега зоните на изкуствата и реши в най-скоро време да запълни този пропуск.

Намираше се заедно с хиляди ангари в специалната огромна зона за празници. За разлика от другите зони, където всеки ангар сам трябваше да се погрижи за интериора, тук всичко беше изградено предварително. Аниор седна леко уморен на някаква бабуна, която се оформи по тялото му в удобно кресло и си пожела малко от хранителната смес. Храна можеше да се поръча навсякъде, не само в зоната на храненето.

Погълна розовата мъгла през гърдите си и се заслуша в първите тонове на странната музика, която изпълни изведнъж зоната. Беше много нежна, като че ли много ръце наведнъж свиреха на хилядострунна арфа и му напомняше музиката, която бе чул по време на приема в кулата на Императора.

Аниор затвори очи и се отдаде на приливите и отливите на тази омайна песен. Чувстваше как цялото му тяло се отпускаше и изведнъж видя във въображението си Боар в човекоподобния си вид да му се усмихва. Той се носеше заедно с тази музика и Аниор се изпълваше със спокойствие и блаженство. После Боар му махна с ръка за довиждане и се разтвори сред хаос от светлинни нишки. Изчезването му за първи път остави не тъга, а радост в душата на Аниор.

Светлините се сгъстяваха в две яркозелени очи, които го гледаха с нежност и любов. Това бяха очите на Императора

и Аниор изведнъж видя раненото му мускулесто тяло, тъмното му лице и буйната му черна коса. Отново се намираше в прегръдката му и чу нежните му думи: "Обичам те, Ани, и те желая."

През цялото му тяло премина силен трепет и той отвори очи. Посрещна същия този поглед пълен с копнеж от едно светло лице, оградено със златни букли. Имаше чувството, че продължава да сънува и се наслаждаваше на прекрасното усещане в тялото си. Лицето се усмихна и чак тогава Аниор осъзна, че Сатара седи пред него и го гледа. Ако имаше физическо тяло, щеше да се изчерви. Толкова неудобно му стана. Сведе поглед и чу топлия глас на Сатара:

- Спомняш ли си последните думи, които си казахме на Сатариус?

Аниор добре си ги спомняше и ги чуваше като че ли отново.

- Бих ги повторил сега - продължи Сатара с такава нежност в гласа, че Аниор едва успя да потисне силното си желание да го прегърне. Тихо отговори: - Аз също.

Сатара го взе за ръка и го пренесе някъде. Аниор не се интересуваше къде се бяха преместили. Щеше да придружи Сатара навсякъде. Повдигна глава и го погледна. Очите му го гледаха с такава топлина и любов, че Аниор не беше в състояние да се съпротивлява повече и направо се хвърли в ръцете му. Изстена:

- Обичам те, Сатара - и потъна в неговата прегръдка. Сатара го притисна силно към себе си и нежно отговори: - Обичам те, Аниор. Толкова много чаках да те прегърна отново.

Те се притиснаха един в друг и Аниор се отдаде на удоволствието от все по-нарастващите трептения в центъра за съгласуване. Тези трептения се разнесоха по цялото му тяло и той потъна в блаженство. Изведнъж едно неописуемо чувство го разтърси из основи. Аниор изстена от възторг.

Целият се превърна в чувство, астралното му тяло се разпадаше на части, душата му полетя надалеч и срещна душата на Сатара. Те се сляха в едно и заедно отново изпитваха неописуемото щастие да се допрат до Неназоваемото и Неразбираемото. Останаха там цяла вечност, докато почти се сляха с Него. И тогава нещо ги задърпа обратно и те се оказаха все още прегърнати, но напълно изтощени, обгърнати от светлинни нишки. Спояваха отделните си части отново в едно и нямаха нито сила, нито нужда да говорят за незабравимото преживяване.

Лежаха така един до друг, опитвайки се да задържат прекрасния спомен. И въпреки че отново бяха две същества, те знаеха всяка мисъл и всяко чувство на другия. В тях се беше появило нещо ново - те вече не бяха същите.

Не знаеше колко време бяха лежали така прегърнати, когато един друг зов в тялото на Аниор започна да става все по-настойчив. Трябваше му време, докато осъзнае, че беше ужасно гладен. Още не беше успял да оформи тази мисъл в поръчка на храна, когато един розов облак ги обгърна и двамата. Погледна за миг Сатара и бързо сви очи от заслепяващата го светлина.

Жадно поемаше хранителната смес през всичките си пори. Бавно възстановяваше силите си, но продължаваше да се чувства изцеден. Спомни си думите на Рамоси и чак сега ги разбра.

Сатара леко го погали и Аниор вдигна очите си към него. Видя учудения поглед на Сатара и тихо попита:

- Какво има?

- Много си се променил. - Той помълча, изучавайки го с очите си. - Като че ли са минали хиляди години.

Аниор нищо не разбра. Изправи се бавно до него, чувствайки се все още отмалял, и каза:

- Не знам как съм се променил, но ти си станал още по-красив, ако това въобще е възможно.

Направи леко движение с ръка и пред тях се появиха огледалните им образи. И двамата се взираха в тях. Сатара направо скочи на крака от изумление.

Разбираше по-добре от Аниор, какво се беше случило. Беше зареден до краен предел с ментална енергия. Слабостта, която винаги се появяваше след като се любеха ангари, идваше от изтощаване на астралната им енергия. Но за първи път той виждаше, че чрез любов може да се придобие ментална енергия - или светлина, както тук я наричаха.

И тогава си спомни за чувството, което имаше след като се люби за първи път с Ани в затвора на Сатариус. Тогава беше във физическо тяло и не можеше да види, какво се бе случило. Но вече разбираше откъде бе дошъл този огромен напредък в личното му развитие, след като се върна при Веова. Напредък, който му позволяваше да стане теор, когато пожелае.

Но не само той се беше заредил с тази енергия. Аниор светеше със силата на един добър архитект, усъвършенствал се половин вселенски цикъл. Разликата при него беше много по-забележима, отколкото при Сатара.

- Как стана това? - попита Аниор изплашен.

- Не зная. То е нещо свързано с нас. Никога не съм чувал за подобно нещо досега - отговори Сатара смутен. Прегърна Аниор и го притисна към себе си.

Но това вече не предизвика в тях никакво трептение и Аниор изведнъж осъзна, че сигурно трябваше да измине доста време, докато отново можеха да повторят днешното преживяване. Системата на празниците, която му се видя в началото много глупава, се изпълни със смисъл и мъдрост.

- Ела - каза Сатара, - трябва да участвам в последната част на празника. Ще се радвам да ме придружиш.

После отново го погледна и се засмя.

- Ще предизвикаме страхотен скандал!

*****

Скандалът наистина беше голям. Не само че повечето ангари чак сега разбраха в какви отношения се намираха те. Най-много ги удиви рязката промяна в личната сила на Аниор. Сатара трябваше да им обясни, че и той не знае как стана тази

работа. Но им каза нещо, което те не знаеха и което ги примири горе-долу със странния факт. Каза им, че Аниор не е обикновен човешки дух, стигнал в развитието си до нивото на ангарите, а че е Делен - част от много развито същество, обитаващо горните нива, което се е разделило, за да живее в две проявления от ниските нива.

Досега само силноразвитите ангари знаеха за делените и Сатара се притесняваше дали няма да си навлече лоши последствия с оповестяването на тази информация. Но нямаше как да остави подчинените си в недоумение. Чувството за несправедливост щеше да разруши цялото това дружно общество.

Аниор го попита по-късно дали наистина смята това за причина за бързия му напредък. Сатара само повдигна рамене. Каза, че било много вероятно явлението да има нещо общо с това, но че не разбира истинските връзки. Може би, ако стане теор ще узнае повече.

Последните му думи отвориха голяма рана в душата на Аниор. Изведнъж той осъзна, че нямаше да може още дълго да се радва на присъствието на Сатара. Той беше стигнал нивото на теорите и беше само въпрос на време, докато вземеше решение да премине на горното ниво. Тогава те щяха да бъдат разделени така, както беше разделен с Боар.

Сатара видя черния облак край тялото му и го прегърна. Уверяваше го нежно, че винаги ще го обича, независимо къде се намира. Но Аниор за разлика от Сатара знаеше, че това не беше възможно. Един ден Сатара щеше да умре завинаги, обединявайки се с Веова. И нещо му подсказваше, че този ден не беше далеч.

*****

Изведнъж пред него се появи ярка светеща топка. Нахлуващата вълна от радост направо подкоси краката му. Седнал на тревата, Аниор наблюдаваше с трепетно очакване как тази шарена топка се разрасна в облак, а облакът се кондензира в човешка форма.

- Здравей, Аниор. Радвам се да те видя.

Боар изглеждаше точно така, както го беше сънувал на Сатариус, само че в очите му този път вместо облаците на тъгата играеха искрите на радостта. Приличаше повече на момче, отколкото на мъж. Имаше кестенява коса до раменете, сиви очи и леко загоряла кожа с червеникаво-кафяв тен. Тялото му беше нежно и източено, почти слабо, но много подвижно. Намираше се в нещо като прозрачна сфера със светлосинкав оттенък.

Аниор грееше от щастие. Когато беше до Боар, той вече нямаше нужда от нищо друго на света. И само усилието, което трябваше да полага, за да не се слее с второто си Аз, го връщаше към реалността.

- Станал си красив ангар - продължи Боар и го огледа.

Аниор излезе бавно от еуфоричното си състояние и попита развълнуван:

- Едва ли си дошъл, само за да ми кажеш това.

Този път той реагира доста по-разумно на появяването на Боар, отколкото когато беше човек. Боар се засмя.

- А освен това стана и мнителен! Наистина трябва да ви похваля. Постигнахте огромен напредък.

Говореше за него и Сатара. Аниор се притесни за момент. Би ли ревнувал Боар заради любовта му към Сатара? Отново чу звънкия му смях. Беше забравил, че Боар знаеше всичките му мисли и чувства, независимо къде се намираше.

- Умирам от ревност, но какво да правя, когато не щеш мен да ме прегръщаш.

Шегуваше се. Любовта им никога не би могла да бъде помрачена от отношенията им към други същества. Принудени да спазват известно разстояние един от друг, те винаги оставаха две части от едно цяло и това никога нямаше да се промени.

- Радвам се на изключителния ти късмет да намериш в Сатара такъв приятел - продължи Боар вече сериозно. Аниор се досети, че Боар беше дошъл за да говори с него точно за тези взаимоотношения. С нетърпение очакваше да разбере повече по този въпрос.

- Когато ние се разделяме - обясни Боар, - това деление не е произволно. Винаги се спазва една и съща пропорция - 3 към 7. Това не са количествени или качествени параметри и не са свързани със силата на духа на отделните части. Отнасят се до друго свойство, което нямам намерение сега да обясня. Така всеки от делените или е "тройка", или е "седмица". Ти си "седем", аз съм "три". Общо сме "едно" - или иначе казано - цялото. (*Метод от нумерологията. Числата се събират, след това отделните им цифри, докато се получи едноцифрено число. Например: 3+7=10=1+0=1; 7+7=14=1+4=5)***

Той спря за малко и огледа гората. Усмихна се и каза между другото:

- Много амбициозен проект за един новак като теб. После продължи да обяснява:

- Когато се срещат двама делени от различни двойки, техните взаимоотношения зависят от тяхното число. Ако са "три" и "седем", те се разбират много добре. Ако са две "тройки", разбирателството е по-трудно, но общото им число "шест" е числото на хармонията и те могат да общуват съвсем нормално. А две "седмици" винаги ще се дразнят един от друг. Това е така, защото дават заедно "пет", а петицата предразполага към спор.

Аниор го слушаше внимателно. За първи път чуваше за такава зависимост.

- Значи, Сатара е "три", а Веова е "седем" - заключи той. - И това е причината да се разбирам толкова добре със Сатара и да се дразня толкова от Веова. Не съм и предполагал такава зависимост!

- Аз имам един приятел сред теорите - продължи Боар, - казва се Кадор. Той е Делен от доста време насам и в началото ми помагаше да се оправя с чувствата си към теб.

Аниор го погледна учуден. Досега Боар нищо не беше раз-

казал за себе си и за живота си като теор. Не знаеше, че и той има приятел.

- "Седмица" ли е? - попита Аниор.

- Да, но нашите отношения не са такива както между Сатара и теб - отговори Боар усмихнат. Беше почувствал раздразнението на Аниор, когато разбра, че има приятел. Ако някога се срещне с Кадор, сигурно ще хвърчат искри между тях. Бяха две "седмици".

- Какво искаш да кажеш с това? - полюбопитства Аниор.

- Ние не се любим.

На Аниор му стана неудобно. Нямаше намерение да го разпитва за това. Боар имаше право на същото щастие, като неговото със Сатара. Освен това не знаеше, че и теорите, които имаха само ментално тяло, имаха такива отношения.

- Любовта е общ закон на универсума. Всичките духове се произлезли от един източник и са привлечени един към друг. Омразата е необходимост, за да може всеки отделен дух да развива индивидуалността си, преди отново да се слее с другите - обясни Боар.

Той замълча, а Аниор се бореше с желанието си да го докосне. Обхвана го дълбока тъга. Искаше му се големият цикъл да беше изтекъл и да беше заедно с Боар до Онова, до което бяха стигнали със Сатара.

Радостните искри бяха изчезнали от очите на теора. Със замислен израз, който никак не отиваше на това почти детско лице, Боар го погледна и каза:

- Вие със Сатара постигате нещо, което не е достъпно за никой от нас. Доближавате се до самия Източник и черпите енергия направо оттам. Това е съвсем ново явление в универсума. Това е нов път за еволюция, много бърз и ефикасен. И ще ви създава врагове. От уплаха и завист те няма да позволят да използвате тази възможност до край. - Кои са тези, които ще ни попречат? - попита учуден и леко изплашен Аниор.

- Духовни същности от много високо ниво, несвързани с тази Вселена. Те не биха рискували да оставят някой да напредва така бързо и лесно.

Аниор изтръпна от това предупреждение и потъна в тъга.

Боар стана и се доближи до близкия бук. Докосна го с ръка и дървото просто оживя. Листата му пожълтяха, едно се откъсна и, летейки зигзагообразно, кацна в ръката му. Той го подаде на Аниор с думите:

- Всичко е преходно, умира и се ражда отново.

Изпрати му вълна от нежност и Аниор просто се разтопи в нея. Тъгата се разсейваше и силата, която Боар му предаваше, се разливаше по цялото му тяло. Погледна го благодарен. Беше дошъл да ги предупреди, че нямаха вече много време.

Боар стана и го погледна с тъга. Тихо каза:

- Предай много поздрави на Сатара от мен. Трябва да тръгвам. - И после добави нежно и със силен копнеж: - Обичам те, Аниор.

Разпадна се на облак, сви се на топка и рязко колабира в една точка. Беше се върнал на своето ниво.

Аниор седеше с листото между пръстите, загледан в мястото, където допреди малко се намираше Боар. Отново потъна в дълбока тъга.

Чу кристален звън и излезе от вцепенението си. Стана и потърси Сатара. Само той можеше да влиза така в заключената му зона. Видя го загледан в пожълтелия бук.

- Второто ти Аз разполага с голяма сила, - с възхищение каза Сатара.

- Откъде разбра толкова бързо за посещението му? - попита Аниор удивен.

Сатара се засмя.

- Нима забрави какви сигнални системи имах на Сатариус? Винаги съм искал да зная кога неканени гости посещават царството ми.

Прегърна Аниор и прошепна нежно:

- Все ме е страх, когато се срещаш с второто си Аз, че мога да те загубя завинаги.

Аниор се притисна силно към него и остави нежността му да проникне в него. Радваше се на щастието да бъде обичан от две такива силни създания, каквито бяха Боар и Сатара. Постояха така прегърнати една малка вечност и после Сатара взе главата му в ръцете си, погледна го право в очите и тихо помоли:

- Ще ми покажеш ли за какво си говорихте?

Аниор сам не знаеше как разбра какво искаше Сатара. Но изведнъж проумя, че трябваше просто да си спомни целия разговор с Боар и Сатара щеше да види всичко в очите му. Спомни си, че по същия начин беше видял съдбата на Орак в неговите очи. Нямаше никакви тайни пред Сатара и му предаде по този бърз начин почти целия разговор с Боар. Само изпусна частта, когато говориха за Веова и Сатара.

Но Сатара веднага забеляза, че нещо криеше. Видя го в изпитателния му поглед. Сатара не го упрекна, само леко се натъжи.

- Какво искаше да каже с това, че няма да ни позволят да използваме тази възможност до края?

- Ще ни разделят. Нещо гадно ще измислят. - Аниор се притисна отново силно до него. - Страх ме е, Сатара.

Сатара нежно го погали, за да го успокои. Може би самите те представляваха някакъв експеримент на тези незнайни богове. Щеше да посрещне съдбата си, каквато и да е, но чувстваше, че Аниор не беше още достатъчно развит, за да се примири така с неизбежността. Отново видя бъдещето на Аниор, без да види себе си в него. Стана му много мъчно.

- Каквото и да стане, Аниор, аз ще те обичам докато съществувам.

Аниор въздъхна тежко. И в този момент Сатара разбра, че той знаеше нещо, което касаеше неговия живот. И че не искаше или нямаше право да му го открие. Откъсна се нежно, но решително от прегръдката му, погледна го и тихо промълви:

- Когато решиш, можеш да ми кажеш всичко. Това никога няма да промени отношението ми към теб.

Погали го леко по косата и се пренесе обратно в центра-

лата.

***

Веова стоеше в зоната на преговорите и очакваше Сатара, който отново го беше помолил за разговор. Още миналия път, когато Сатара се върна от Сатариус, Веова усети, че нещата основно ще се променят. Просто нямаше вече сили да се бори със Сатара. И Сатара се беше променил след последното си превъплъщение. Виждаше го по-сериозен, по-отговорен и някак по-мек в подхода си към него.

Веова просто си бе признал накрая слабостта, която имаше към Сатара. Не само се възхищаваше от него и го уважаваше, но и го обичаше. Дълга вътрешна борба му костваше това признание. Но колкото повече мислеше над тази възможност, толкова по-вероятна ставаше тя.

И когато Сатара го помоли да му отпусне част от ангарите за помощници, той просто се съгласи. Знаеше, че иначе Сатара няма да се оправи и осъзнаваше, че вече не желае той да се провали. Беше му станал равен и Веова се зарадва на това.

Но всеки път когато го приближаваше, в него отново се надигаше необясним страх. Това чувство работеше като инстинкт за самосъхранение. Като че ли едно по-близко отношение щеше да застраши самото му съществуване.

Всичко щеше да е добре, ако Сатара не търсеше упорито именно тази близост. Въпреки че Веова отблъскваше доста грубо всичките му опити за едно тясно сътрудничество, Сатара не се предаваше. И тази настойчивост най-много плашеше Веова.

Не можеше до открие причината за този страх. Зае се със сериозен преглед на техните взаимоотношения през дългото време на този цикъл. Откри много свои и негови грешки, но те не можеха да са в основата на това чувство. Взаимната им любов и омраза беше част от самите тях.

Сети се за Камъка и странното му поведение. Осъзна този факт, едва когато видя Камъка да свети в ръцете на Ани, щом теорът беше до нея. Знаеше, че Камъкът на мъдростта се превръща в прозрачен кристал в ръцете на създателите си. А делените произлизаха от тях.

И тогава си спомни, че той някога бе светил и в неговите ръце. А това можеше да означава само едно - и той е Делен. Само че не бе знаел нищо за това. Освен това то означаваше, че някъде наоколо трябваше да се е намирало второто му Аз.

Това прозрение го удари като гръм от ясно небе. Първоначално не можа да повярва. Премести се на нивото на теорите и изучи цялата достъпна информация за делените. Откри, че макар обикновено по-развитият дух от една двойка да знае откъде произхожда, това съвсем не беше задължително. Така догадката му само се потвърждаваше.

След като си припомни отново ситуациите, когато Камъкът се бе превръщал в кристал, стаяващото се предчувст-

вие кой е второто му Аз се потвърди. Можеше да бъде само Сатара и никой друг. Осъзнавайки това, той просто се паникьоса. След толкова дълго самостоятелно развитие да осъзнаеш изведнъж, че пътят пред теб като индивид е ограничен и че ти предстои сливане с друго същество или реално — пълно заличаване на индивидуалността ти — това беше тежък удар.

Още не можеше да го приеме окончателно. Помоли второто Аз на Аниор да му позволи да подържи за малко Камъка на мъдростта в ръцете си, за да се убеди в правилността на догадките си. Но Боар - този път теорът му се представи - просто му каза, че със Сатара представляват двойка делени. Поздрави го за постижението, че е разбрал този факт сам и го предупреди, че Сатара все още нищо не подозира и че е по-добре засега да не узнава това.

Веова искаше да се посъветва с Боар как да се държи с второто си Аз, но Боар се засмя и го увери, че тук съветите на другите делени много малко помагали. Нещо, което той бил изпитал на собствен гръб. Трябвало само да се пази от преждевременно сливане със Сатара. А това означаваше да го държи на разстояние от себе си.

Видя Сатара да пристига. Усмихна му се и го поздрави. Веова се бореше с чувствата си на привличане и отблъскване. Пак се появи страхът от загуба на собствената си идентичност.

- Защо отново настояваш за среща с мен — студено попита Веова - знаеш, че не желая да свързвам Земята със Сатариус.

- Много жалко, - отговори Сатара, - но не за това искам да те помоля. Нека оставим физическия свят на мира и се занимаем с нашия. Исках да ти предложа да слеем двете астрални царства в едно. И без това границата между царствата реално вече не съществува.

Веова остана изумен. Несъзнателният стремеж на Сатара към сливане с него се проявяваше в непрекъснатите му опити да слива техните работни системи. Първо идеята му, че само система, изградена със Силите на дясната и лявата страна е стабилна, после идеята му да свърже Земята със Сатариус, а сега и тази нова идея.

- Ти страдаш от натрапчива идея за обединение - от говори Веова.

Сатара го погледна замислен. Наистина обмисляше вероятността Веова да е прав. Това говореше за изключителния му духовен напредък.

- Може би. Но усещам, че това е пътят, по който трябва да тръгнем, за да спасим и двете системи от гибел.

- Ако си прав - отговори Веова, - че грешката е направена още в самото начало, нищо не може да ги спаси.

Веова не се инатеше просто така. Беше убеден в това, което казваше. Дори стигна дотам, да смята обяснението на Сатара за техния провал за вероятно. В този случай той не виждаше никакъв изход от положението.

- Длъжни сме да опитаме - продължи Сатара, - иначе последствията ще бъдат ужасни не само за хората, но и за анга-

рите, и за нас самите.

- Ако не беше създал собствена система на Сатариус само със Силите на лявата страна, - отговори Веова, отново обхванат от агресивността си към Сатара, - щетите щяха да бъдат наполовина!

Сатара изтръпна от това обвинение и затвори за няколко мига очи. Пребори се успешно с желанието да отговори рязко и продължи разговора, чак след като се успокои.

- Сегашното положение не е удобно за ангарите. От една страна ние разделихме приятели, за да работят за нас. От друга, рано или късно ще се появят дрязги между двете групи, някакво съперничество, и тази сплотена общност ще се разпадне. Работата и в двете системи е една и съща, те си приличат като близнаци. Нищо не пречи ангарите да работят заедно и за двете системи.

Веова добре разбираше аргументите на Сатара. Отново остана изненадан от силно развитото му чувство за отговорност. Спомни си, че точно тази способност беше слабо проявена в някогашния му първи помощник. Реши да подложи това чувство на изпитание.

- И кой от нас двамата, според теб, ще поеме командването? - попита Веова със саркастичен смях.

Сатара го стрелна с пронизващ поглед. Нямаше готов отговор на този въпрос. След кратко мълчание, той отговори твърдо:

- Готов съм отново да стана първия ти помощник.

Веова замръзна от изненада и от срам. Изведнъж разбра, че самият той никога не би бил способен на такава саможертва. Разбра, че Сатара не само го беше изпреварил в умението си да управлява една физическа система и една ангарска общност, но и в цялостното си развитие бе придобил много по-голяма сила от него.

Засрамен и изплашен, Веова не успя да попречи на старата омраза да си прокара път в съзнанието му и извика:

- А аз не те ща за помощник! Веднъж ме изостави в тежко положение и сега вече нямаш място до мен!

Той обърна гръб на Сатара и се пренесе в централата.

Вече седнал на златния си трон, Веова бе обхванат от дълбоко съжаление за отвратителната си реакция. Самообвиняваше се и се презираше. Разкъсваше се между желанието да се извини на Сатара и чувството за собствено достойнство. Обичаше Сатара, но не беше в състояние да му го признае. Прекалено дълго той беше стоял на върха на тази макар и незначителна в рамките на вселената пирамида, за да може просто така да слезе от него.

Чувството за самота, което го съпътстваше през целия му досегашен живот и на което той отдавна не обръщаше никакво внимание, се надигаше мощно в него и го заля с тежките си вълни. То изкара от дълбините на съзнанието му дълго потискания стремеж към подкрепа и любов. И Веова изпадна в дълбоко униние.

*****

Сатара се връщаше дълбоко наранен. Примирил се вече с непрекъснатите си неуспешни опити да уговори Веова за едно по-тясно сътрудничество, той не можеше да се примири с несправедливите му обвинения.

Обичаше този теор, който беше предпочел да приеме външния образ на старец, увлечен от патриархалните си разбирания, както един човек би обичал баща си. Дори разбираше донякъде, че тези изблици на неприязън се дължат на собственото му развитие от обикновен ангар в истински Създател. Но не можеше да повярва, че това враждебно отношение се основаваше само на професионална завист. Веова не можеше да бъде толкова дребнав. Той нямаше да е теор, ако това беше вярно.

Трябваше да има някаква друга причина за странното поведение на Веова. А той не успяваше да я открие от толкова много време. Чувстваше се жалък в безсилието си. Дори работата му не успя да го отвлече от тези тъжни мисли. Даде някакви разпореждания и се оттегли в зоната на покаянието. Искаше да направи пореден опит да открие грешката си.

Скоро установи, че беше прекалено уморен, за да се занимава със задълбочен анализ на отношенията си с Веова. Премести се в зоната за почивка и точно щеше да я заключи, когато Аниор помоли за разрешение да го види. Не бяха се виждали, откакто второто му Аз го посети, и Сатара се зарадва на посещението му.

Аниор го погледна и каза, като че ли прочете последните събития от лицето му:

- Бил си при Веова и отново нищо не постигна.

Това звучеше като упрек, въпреки че Сатара знаеше, че Аниор не го обвиняваше. Отново го завладя чувството, че се бе провалил, и той скри лице в ръцете си.

Аниор го прегърна нежно и го галеше по косата. Сатара се чувстваше върнат във времето, когато Аниор му беше майка и го успокояваше край леглото на умиращия старец Имор. Поемаше нежността му в себе си и постепенно се поотпусна.

Изпитваше огромна благодарност към съдбата, че му беше определила да извърви част от пътя си заедно с този Делен. Време беше да мине на горното ниво, но той все отлагаше тази стъпка вече не заради отношенията си с Веова, а за да може да продължи да прегръща този дух в превъплъщението си на ангар. Преливаше от обич към него и прошепна, придръпвайки го към себе си:

- Нямаш представа колко много те обичам. Аниор се усмихна и отговори:

- Грешиш. Аз те обичам още повече. Сатара се засмя щастлив. Цялото му униние и умора се бяха изпарили.

Дяволито попита:

- Ще обявим ли сега състезание кой кого обича повече?

- А какъв ще бъде регламентът? - влезе Аниор в играта.

Те се търкаляха прегърнати на пода. Сатара коленичи до Аниор. Затвори очи, като че ли дълбоко се замисля и после, с

вид на озарен от изключителна идея, ги отвори ипредложи:

- Задача първа: кой ще направи най-хубавото любовно ложе!

В пространството пред тях израснаха от нищото две странни образувания. Те непрекъснато променяха формата си, управлявани от фантазията на създателите си. В един момент Сатара се засмя и извика:

- Край! - той погледна с преиграно отвращение и двете произведения. - Равен провал! Най-хубавото любовно ложе измислиха теорите и аз предлагам да се преместим в него.

И още преди Аниор да успее да възрази, той го хвана за ръка и го пренесе в зоната на любовта.

- Какво чак толкова хубаво има в тази зона? - огледа се Аниор. - Наистина не зная какво я прави подходяща за тази цел.

- И аз нямам представа, - поизлъга Сатара. Не му се занимаваше с обяснения сега. - Правил съм любов в почти всички зони, но в тази удоволствието е най-голямо.

- А, така значи! - Аниор се преструва на изгарящ от ревност. - И мога ли да узная с кого?

- О, бяха толкова много, че вече не ги помня - засмя се Сатара. Направи опит да прегърне Аниор, но той го отблъсна.

- Нямам намерение да бъда поредното ти завоевание.

- Имам чувството - продължи Сатара през смях, - че малко си закъснял с това решение.

Събори Аниор с едно бързо движение и го стисна в обятието си. Подът на помещението, осветен в оранжево, се прегъна покрай тях. Аниор направи опит да се измъкне от ръцете на Сатара, но той го държеше здраво и усмихнато отговори на напразните му усилия:

- Няма да те пусна вече никога. - А след това добави нежно: - Защото никого не съм обичал така, както обичам теб.

Той отхлаби желязната си хватка и погали нежно утихналия в прегръдките му Аниор. Нямаше думи да изрази това, което чувстваше към него и само го гледаше с очи, пълни с обич. Аниор поемаше тази любов с очите си и я връщаше към Сатара чрез ръцете си.

Те вдигнаха волевата бариера на чувствата си и трептяха напълно съгласувано. Беше необходим само миг, за да стигнат до това силно разтърсване, което откъсваше душите им от техните тела. Отново литнаха заедно в далечината към този Първоначален източник на енергия и останаха при Него, докато телата им не се изтощиха докрай. Тогава те трябваше да се откъснат от това пълно блаженство и да се върнат, за да спасят астралните си тела от пълно заличаване.

*****

Потънал в сложните си изчисления, Аниор не беше чул нежния звън на влизащия в охраняваната му зона Сатара. Чак като чу съвета му как да подреди наследствените особености на мравките, за да хранят листните въшки с листа на точно определен вид дърво, той му обърна внимание. Остави рабо-

тата си над матрицата за гората и зачака да чуе за какво бе дошъл.

Но Сатара не бързаше. Любуваше се на светлината на Аниор. След като заедно преживяха отново онова необяснимо щастие, Аниор за пореден път направи огромен скок в развитието си. Сатара добре разбираше притеснението на всички около тях. Ако странното явление не касаеше него и Аниор, той също щеше да се изплаши от него.

На него самия увеличената ментална енергия почти не личеше, тъй като тя нямаше вече как да се прояви в това астрално тяло. Но Аниор засвети като един напреднал архитект. Ако двамата имаха щастието да се любят още няколко пъти, Аниор щеше да стигне нивото на теорите.

Сатара разбираше, че само енергията още не правеше бог от Аниор, но тя му помагаше в бързия му растеж. Темеда, учителят по архитектура, му се оплака, че Аниор учеше по-бързо, отколкото той успяваше да му преподава, Аниор напредваше добре със своята гора. Да изгради такава затворена система без помощта на Камъка на мъдростта, щеше да е изключително постижение за всеки отличен архитект.

Аниор вървеше по собствените му стъпки, само че в много по-ускорен темп. Сатара беше убеден, че някой ден Аниор щеше да изгради своя собствена физическа система.

- Исках да се посъветвам с теб - започна накрая Сатара. - Мисля да говоря пак с Веова.

Аниор го погледна първо учуден, а после поклати решително глава.

- Остави това. Няма никакъв смисъл.

Неговата убеденост смути Сатара. Искаше от Аниор съвет, а не да осъжда самата му идея за среща.

- Но ние трябва да се споразумеем рано или късно - възрази Сатара. - Иначе всички ни очаква печален край.

- Не вярвам да се стигне дотам - отговори Аниор. - Просто ще има друг изход от това положение, който ти засега не виждаш.

Сатара онемя. Нито веднъж досега Аниор не беше правил такъв пряк намек, че знае повече по този въпрос от него. Почувства се страшно засегнат. Стана и заснова напред-назад. После се спря пред Аниор и го погледна:

- И защо просто не ми го покажеш тогава?

Аниор се притесни. Явно съжаляваше за думите си преди малко.

- Мисля че нямам право - промълви той.

- А ако те помоля? - Дори тогава.

Сатара се ядоса. И без това се чувстваше безпомощен пред Веова, а сега и най-близкият му приятел не желаеше да му помогне.

- Аз нямам никакви тайни от теб, Аниор. Приемам те за равен и бих ти казал всичко, защото те обичам.

Аниор се сви като от удар. Черен облак на тъга обвиваше тялото му и той тихо отговори:

- Моля ти се, Сатара, недей! Не сравнявай нашата любов с една информация.

- Но от тази информация зависи съществуването на две системи, съдбата на толкова много души!

- Ако беше така, щях да ти я кажа - отговори уморен Аниор.

Но Сатара не можеше вече да се спре. Осъзнаването, че Аниор знаеше причината за несполуките му с Веова, че той можеше да му помогне да реши този най-важен въпрос в живота му, а отказваше да го стори - просто го влуди. Чувстваше се предаден в любовта си към него. Цялата му мъдрост се изпари нанякъде и той каза нещо, за което щеше да съжалява много скоро:

- На теб просто ти харесва да имаш някакво предимство пред мен. Нали си Делен, висше същество - къде аз да се меря с теб. Веднъж успя да ми откраднеш Камъка на мъдростта, а сега отново демонстрираш превъзходството си.

Видя широко разтворените очи на Аниор и съжали веднага за избухването си. Аниор се изправи бавно, целият треперещ от възмущение и болка.

Отговори тихо, притегляйки всяка дума:

- Може би най-разумно би било просто да те зарежа сега. Но за да не демонстрирам превъзходството си и за да не нараня самолюбието ти, няма да постъпя така.

Той застана пред него и го гледаше право в очите.

- Щом тази информация ти трябва, за да получиш доказателство за любовта ми към теб, ще ти я дам.

Сатара отстъпи няколко крачки назад, зашеметен от силата в тези думи. Искаше да спре Аниор, да предотврати катастрофата, която предчувстваше.

- Прости ми, Аниор. Наговорих големи глупости. Бих те обичал, ако ще всички тайни на този свят да пазеше за себе си. Не искам вече да знам тайната на моя живот.

Чувстваше се като Орак на върха на скалата, когато молеше Сатара за прошка - жалък и нищожен пред великия дух пред него.

Аниор се засмя горчиво и отговори:

- Не лъжи, Сатара. Искаш да я узнаеш, а можеше сам да я откриеш, така както откри, че тя е тайната на твоя живот.

Аниор се облегна на бука на Боар, долепи и двете ръце към ствола му и затвори очи. Сатара вече знаеше, че Аниор беше взел окончателно решение и че нямаше да може да го спре.

- Толкова си умен, Сатара - започна Аниор, - но точно като сина ни, ти не желаеш да погледнеш фактите, свързани с теб, в очите. Помниш ли как Орак не искаше да осъзнае кой му е бил баща? Сега е точно същото.

Той помълча малко и Сатара си спомни как седеше на сламеника в къщата на Имор, притиснат до майка си в онзи мразовит ден. А сега Аниор се беше превърнал отново в тази любеща майка, която обясняваше търпеливо на сина си тайните на вселената и негова собствена тайна.

- Аз нямам никакво предимство пред теб - продължи Аниор меко - защото и ти си Делен.

Настъпи мъртва тишина. Дори вятърът престана да

движи короните на многовековната гора. Сатара беше замръзнал на мястото си. После изтича при Аниор и го прегърна. Това по-скоро беше нужда от физическа подкрепа, отколкото изблик на любов.

Но Аниор се наслаждаваше на тази прегръдка, осъзнавайки, че тя можеше да бъде и последната в общия им път. Съзнаваше голямата отговорност, която беше поел, съобщавайки тази информация на Сатара. Никой не му беше забранил да говори за това, но Аниор знаеше, че беше престъпил неписан закон. И знаеше, че това щеше да има последствия. Но не можеше да измъчва повече Сатара. Грозните му думи преди малко показаха колко много беше разстроен той от неумението си да разбере причините за поведението на Веова и за собствените си щения.

Сатара се откъсна от него и го погледна с обърканн безпомощни очи. Накрая плахо зададе неизбежния въпрос:

- И кой е второто ми Аз?

Аниор се усмихна нежно и тихо отговори:

- Хайде, Сатара, не си оглупял напълно. Знаещ го много добре, но не искаш да си го признаеш.

Реакцията беше зашеметяваща. Сатара отскочи и изстена. Затича се между близките дървета, държейки главата си с двете ръце, като че ли щеше да я загуби, и мълвеше непрекъснато: - Не, не, не ...

После спря отведнъж пред Аниор, погледна го с умоляващи очи и тихо помоли:

- Кажи ми, че това не е вярно.

Аниор го погледна със съчувствие и любов и отговори:

- Вярно е.

Сатара се опъна в цял ръст, вдигна главата и ръцете си към небето и изрева като ранено животно. И този рев се чу из цялото царство и ангарите замръзнаха на местата си.

Прелетя в зоната на изпращането и избяга на горното ниво.

Аниор, потънал в непосилна тъга, прегръщаше живия бук. Сам беше предизвикал това, от което се страхуваше най-много и за което го бе предупредил Боар.

***

Усети, че отново някой беше проникнал в зоната му. Аниор се откъсна от мрачните си мисли и се огледа наоколо с надеждата, да види Боар. Имаше силна нужда от неговата подкрепа. Но видя Веова да приближава ядосан.

- Какво си направил със Сатара - почти извика той, - че хукна през глава и напусна това ниво?

Излъчваше не толкова яд, колкото болка, и Аниор разбра, че той истински се тревожеше за съдбата на Сатара. Беше причинил мъка не само на Сатара и на себе си, но и на Веова. Чувстваше отговорността за постъпката си като огромен камък на раменете си.

- Казах му кой е - отговори Аниор свеждайки глава пред

обвиняващия поглед на Веова.

- Казал си му, че е Делен? - Веова направо подскочи. - Как можа? Нямаше никакво право да се бъркаш в неговата съдба!

- Но той страдаше неимоверно от това, че не проумяваше вашите отношения - защити се Аниор. - Искаше отново да говори с теб. Нямаше да спре, преди да узнае истината, а само щеше да трупа болка и разочарование.

- Това още не ти даваше право да нарушиш закона - отговори възмутен Веова. - Трябваше да го узнае от мен или да се добере сам до това познание.

- А ти защо не му каза, щом знаеше истината? - запротестира Аниор, поглеждайки Веова в очите. - Може би ти доставяше удоволствие да гледаш как той се измъчва?

Веова се смути от неочакваното обвинение.

- Разбрах го съвсем скоро - отговори той, - малко преди ти да дойдеш. Разбрах го сам и бях убеден, че и Сатара трябва сам да се досети.

Замълчаха. Аниор седна в основата на дървото и затвори очи. Беше почернял от мъка и Веова разбра, че Аниор беше взел трудно решение. Веова нищо не губеше от това, че Сатара беше преминал на горното ниво. Очакваше го отдавна. Винаги можеше да се премести там и да се срещне с него. А Аниор беше загубил най-близкия си приятел.

Убеди се със собствените си очи в изключителния напредък на този ангар. Беше разбрал за начина, по който той го постигаше. С превръщането на Сатара в теор, Аниор се бе лишил от тази възможност за бързо развитие.

- Сатара нямаше да се сети сам - обясняваше Аниор с уморен глас. - Някой трябваше да му помогне. Никога не допускаше нещата, засягащи дълбоко същността му, да достигат до будното му съзнание. Страхуваше се от тази истина.

- И на мен не ми беше лесно да я приема - каза Веова замислен. - Първо трябваше да се убедя, че наистина го обичам, преди да разбера защо. Толкова дълго нашите отношения бяха засенчвани от тази фалшива омраза между нас, че това прозрение ми струваше дълга вътрешна борба.

И след малко попита:

- Ти ли му каза, че съм второто му Аз?

- Не - отговори Аниор, - досети се сам.

Веова се разходи мълчалив из гората. После се спря пред Аниор.

- Въпреки това, ти не трябваше да го конфронтираш с този факт. Само обърка всичко. Какво ще направят сега ангарите от неговото царство? Кой ще се погрижи за Сатариус? Помисли ли въобще за последствията?

Аниор сведе глава. Знаеше, че упреците на Веова са оправдани. Нямаше отговори на неговите въпроси. Отново беше повлиял съдбоносно на развитието на тази система. И отново това влияние беше от съмнителна стойност. Но не съжаляваше за постъпката си. Готов бе да понесе каквото и да е наказание. Обичаше Сатара и щеше да му помогне, каквото и да му струваше това.

Веова го изучаваше с поглед, въздъхна тежко и каза:

- Засега аз ще се погрижа за ангарите. Ще обединя двете царства така както Сатара пожела. Съобщи го на ръководния състав.

След това изчезна, връщайки се в своето царство.

*****

Появи се изненадващо пред очите му в зоната на покаянието. Аниор скочи от радост. Ако можеше, Боар щеше да го прегърне сега, но трябваше да се задоволи с изпращането на чувства на нежност и любов към него.

Аниор му отвърна със същото и известно време те просто се радваха един на друг. Бяха единствената двойка делени, доколкото знаеше Боар, способни на такава близост. Благодарение на Веова, вкарал ги несъзнателно в ситуацията да общуват един с друг, те се бяха научили да се справят с тези положения и да черпят максимална радост от тях. Засега успешно избягваха омразата, предпазваща двойките делени от спонтанно сливане.

Предаде малко енергия на Аниор, за да се справи по-лесно с тъгата си. Той го погледна благодарен и го попита измъчен:

- Сърдиш ли ми се за това, което направих? Боар се усмихна и отговори:

- Въобще не съм в състояние да ти се сърдя за каквото и да е.

Аниор го погледна учуден и промени въпроси си:

- А би ли постъпил по същия начин? Боар се засмя.

- Сега вече ме хвана на тясно - отговори той. - Не, не бих.

След като видя посърналото лице на Аниор, нежно добави:

- Но не те осъждам за това, което си направил. Действал си от любов, макар че малко избърза. Направи това, което смяташе за правилно и аз нямам намерение да се поставям над твоите решения.

Подкрепи думите си с нова вълна от нежност и постепенно черния облак край тялото на Аниор се разсея. Но му предстоеше да съобщи на Аниор далеч по-неприятни неща и Боар леко се натъжи. Аниор веднага забеляза промяната в настроението му и го погледна с напрегнато очакване.

- Теорите, отговарящи за този сектор, се събраха и взеха решение как да ни накажат - продължи Боар.

Аниор го прекъсна възмутен:

- Защо "ни"? Нека правят с мен, каквото си искат. Но ти нямаш нищо общо с това!

- Ние сме като скачени съдове. Всичко, което става с единия от нас, незабавно се отразява на другия. Всяка наша радост е обща, но и всяка наша мъка. Когато наказват теб, те все едно наказват и мен.

Аниор го погледна с виновно лице. За първи път той съжаляваше за постъпката си. Не искаше заради любовта му към Сатара да пострада Боар.

- Не се тревожи за мен - успокои го Боар, - моят дял е доста по-лек от твоя. Смятат, че не си достоен да бъдеш ангар и ще те преместят.

Аниор се засмя горчиво. И без това не знаеше как да погледне ангарите в очите. Те обожаваха Сатара и нямаше скоро да му простят, че го беше прогонил на горното ниво.

- Ще ме върнат на Земята ли? - попита той.

- Не - отговори усмихнат Боар. - Те не могат да те преместят отново на физическо ниво. Прекалено много сила си натрупал. А нея не могат да ти я вземат.

Той помълча малко, любувайки се на излъчването на второто си Аз. Аниор дори не подозираше какво беше спечелил от любовта си към Сатара. Той още не знаеше стойността на тази сила.

- Ще те прехвърлят към диабата. От светъл ангар ще се превърнеш в черен диабо. Но не се плаши! Това далеч не е най-лошото, което можеше да ти се случи. Обсъждаха доста погадни варианти, но Веова те защити. Каза, че си бил много подходящ за диабо, повече отколкото за ангар.

- Същото ми казаха и ангарите - усмихна се притеснен Аниор. - Но нищо не зная за тях. Разправяха разни щуротии, в които просто не можах да повярвам.

- Най-вероятно са били верни - отговори Боар. - Но да си диабо има едно безспорно предимство: те за разлика от ангарите добре развиват индивидуалността си и имат чувство за хумор. Може би там ще ти харесва повече, отколкото при ангарите. Само се пази от Ханура. Тя е ужасна.

Аниор го погледна учуден.

- Тя? Ханура не е ли теор?

- Теор е - обясни Боар. - Но това, че сме безполови, защото нямаме нужда да се размножаваме, не означава, че в нас няма женски и мъжки същности. Теорите не ги проявяват много силно и ние гледаме на себе си като на равни. Понякога едната страна преобладава и тогава тази склонност се проявява във външния вид, който предпочитат. Ханура е типичен пример за това.

- А ти какъв теор си? - полюбопитства Аниор. Боар се засмя.

- След като сме двойка делени и ти беше жена във физическия свят, на мен нищо друго не ми оставаше, освен да се правя на мъж.

После добави по-сериозно:

- Помниш ли, че ти говорих за отношението 3 към 7 при делените? Едно от нещата, което изразява това деление е мъжката и женската същност. "Тройките" съдържат мъжките качества, а "седмиците" - женските. Но това не означава, че сме мъже и жени в смисъла, който физическите същества влагат в това понятие. Бихме могли да се наречем и "черни" и "бели" или "топли" и "студени".

- За това ли Веова изглежда като старец, защото е "седмица"? - по-скоро разсъждаваше, отколкото питаше Аниор. Не можа да въздържи любопитството си и попита:

- А как изглежда Кадор?

Боар се ухили и дяволити искри се появиха в сивите му очи.

- Като много хубаво момиче.

Аниор остана сразен. Бореше се с надигащото раздразнение. Не искаше да се поддава на глупавата ревност, възникнала заради несъвместимостта му с Кадор като две "седмици". Успя да прехвърли вниманието си на нещо странно според него:

- Но ти винаги говореше за него като "той", а за Ханура говориш като "тя"!

- Теорите не правят тази разлика. Само диабата наричат Ханура "Вещица" и му определиха женски род. После и ние свикнахме с това обръщение.

Аниор не знаеше дали Боар не иска просто да го успокои с тези подробни обяснения. Връщаше се към нерадостните мисли за това, което му предстоеше и си спомни какво му каза Боар преди малко:

- А ти? Какво ще правят с теб? Боар се усмихна нежно.

- Просто трябва да помагам временно на Веова да управлява и двете системи. Ще заместя Сатара, докато той се оправи. Така поне няма да скучая.

- Какво стана със Сатара? - попита Аниор изплашен. - Мислех, че щом стигне горното ниво, той ще бъде добре.

- Не се тревожи - успокои го Боар. - Кадор се грижи за него. А той знае как да помага на побъркан от любов Делен. - И добави усмихнат: - Успях да изпитам това на собствен гръб.

Но на Аниор не му беше до шеги.

- Побъркан от любов към кого? Към мен, или към Веова?

Боар се затрудни. Не знаеше как да каже истината наймеко на Аниор. И без това му се беше събрало много през този ден. Погледна го нежно и каза:

- Май и към двама ви.

Но Аниор не се засегна. Той знаеше, че Сатара и Веова се обичаха точно толкова, колкото той и Боар. Правеше разлика между любовта на двойка делени и любовта между два различни индивидуални духа. Двете чувства в него въобще не влизаха в конфликт.

Седеше натъжен в мислите си и тихо помоли Боар:

- Ще предадеш ли на Сатара нещо от мен? Боар се усмихна и отговори изключително топло:

- Ще му кажа колко много го обичаш и колко много съжаляваш, че не можеш да го прегърнеш сега.

Протегна ръка, образува астрална материя край нея и леко докосна ръката му. Аниор се стресна и го погледна, учуден и щастлив. За първи път Боар рискуваше такъв пряк допир. И двамата се наслаждаваха на връзката си и внимаваха да не загубят разсъдък от силните си чувства. Мечтаеха заедно, докато успяваха да поддържат това състояние стабилно. После Боар рязко дръпна ръката си. Хвърли към Аниор един последен нежен поглед и каза:

-Обичам те, бъди силен! - и се сви в една точка, за да се върне там, откъдето бе дошъл.

Боар издебна Кадор да Го няма, за да предаде на Сатара поздравите на Аниор. Просто закачи един свой светлинен лъч към тялото на Сатара и му преля чувствата на Аниор. Щастлив, Сатара се смая от това му умение, но Боар обясни, че има

да открива още много неподозирани възможности на новото си тяло.

*****

- И аз не разбрах много за теб. Само, че ти някак си накарал Сатара най-накрая да стане теор и си наказан за това. Но чух и друго, че си бил Делен. Не можах да разбера нищо по-конкретно. Какво означава това?

Лицето на Аниор придоби много сериозен вид. Гледаше. Нериф с пронизващ поглед и дълго мълча. После тихо отговори:

- Това означава да си безкрайно щастлив, че съществува някой, който винаги ще те разбере и ще те обича, и безкрайно нещастен, че не можеш да се докосваш до него.

Нериф остана зашеметен от болката, която звучеше в гласа на Аниор. Но някакво вътрешно безпокойство го караше да продължи да го разпитва.

- Не те разбирам съвсем. Защо не можеш да се докоснеш до него?

- Защото това би означавало смърт и за двамата. Защото делените не могат да устоят на изкушението да се слеят отново в едно, когато се доближат много един до друг. И цял живот мечтаят само за това пълно единение.

Нериф се замисли. Тъгата, която излъчваше Аниор, обзе и неговата душа. Беше се надявал да извоюва любовта на Аниор, а сега разбираше, че той обича друг. Аниор като че ли се досети за болката му.

- Не бъди тъжен, Нериф. Ти си много добър приятел. Но аз обичам двама души повече от всичко на света - и второто си Аз, и Сатара. Но и двамата са недостъпни за мен.

И след като помълча още малко, нежно добави:

- Сигурен съм, че някъде има друг, който те обича така, както аз обичам второто си Аз. Може би някога ще го срещнеш.

Нериф го погледна благодарен за топлите му думи и си тръгна, чувствайки, че Аниор искаше да остане сам.

*****

- Ти си се побъркал! - извика Нериф. - Вероятносттане просто е много малка, тя е направо нулева! Още не си станал бог! Дори моята сила е по-голяма от твоята!

Аниор се усмихна и се изправи. Разпери широко крилете си и каза:

- Виж тук си сбъркал.

Нериф с учудване видя, че крилата на Аниор бяха порастнали и вече бяха стигнали размера на неговите. - Кога стана това? - попита объркан той.

- Още при ангарите установих, че силата ми най-бързо расте, когато успешно се преборя с някого. Е, с изключение на един друг много по-приятен и по-ефикасен начин.

- Какъв по-приятен начин? - попита Нериф изумен. Аниор се засмя. И с вид, че издава най-голямата тайна на своя живот, прошепна:

- Когато се любя със Сатара.

*****

Кадор се учуди как тези толкова различни теории - каквито бяха Боар и Сатара - обичаха едно и също същество, и отгоре на всичко се разбираха добре. В редките моменти, когато Боар се качваше на горното ниво, двамата задължително се срещаха насаме. Сатара винаги питаше първо за Аниор и чак после за Веова. Кадор се чувстваше безсилен пред този факт.

*****

Сатара! -- извика той, залят от вълна на щастие, която за малко щеше да го задави. Хвърли се обезумял от радост към него. Останаха прегърнати, докато Сатара не го откъсна внимателно от себе си. Усмихна се и каза:

- Предлагам да променим малко обстановката. Нося ти много поздрави и един малък подарък от Боар.

Той извади малък кристал, хвърли го нагоре и леко го подухна. Кристалът се превърна в матрица и се разпростря из помещението.

- Гората ми! - извика Аниор, тичащ от едно дърво към друго. Спря се до живия бук на Боар и нежно го погали. После се обърна към Сатара със светнали очи и попита:

- Как успя с това астрално тяло да се промъкваш тук незабелязано?

Сатара хитро се засмя, седна на мекия мъх и го придърпа към себе си.

- Просто го построих, след като проникнах тук.

- Но за един теор е трудно да поддържа такова тяло дълго време, без да се въплъти в него - учуди се Аниор.

- Да, но не забравяй, че аз съм истински майстор, що се отнася до умението ми да изграждам астрални тела. Като ангар често си изграждах тяло на змей, а като Император трябваше непрекъснато да изграждам астралното си тяло на ангар. Освен това, за мое голямо съжаление, няма да поддържам този вид много дълго.

- Но си станал страхотен диабо - засмя се щастливо Аниор. Зави опашката си край неговата и го притегли към себе си.

- Още не съм се любил като диабо - прошепна усмихнат Сатара, - а ти сигурно знаеш как става тази работа.

- Нямам представа - отговори Аниор безпомощен, - нямаше с кого да опитам.

- Хайде, не ми разправяй такива неща - засмя се Сатара, - знам, че си имаш нов приятел.

- Да, имам - отговори Аниор, ставайки сериозен - но след като се любих с теб, вече с никой друг това не ми се прави. Не мога да си представя някого, когото бих обичал като теб.

Сатара нежно го погали и тихо възрази: - Не лъжи. А Боар?

Аниор се откъсна от него и каза закачливо: - Много бих искал да е на твое място. Но какво да правя?

Сатара го сграбчи засмян: - Ще трябва да се задоволиш с

мен! - Загърна го в огромните си крила и те се притиснаха щастливи един до друг.

Стигнаха почти веднага до онова състояние на върховно щастие и се понесоха към безкрайността. Докосваха се до Безименното и се сливаха с него, забравяйки всичко друго на света.

*****

Идвайки бавно в съзнание, Аниор лежеше в любимата си гора на облак от розова мъгла. Постепенно си спомни какво се беше случило. Струваше му се като прекрасен сън. Лежеше изтощен, с нарастваща в него тревога. Накрая тя се изпълни с конкретно съдържание и Аниор се огледа. Нямаше и следа от Сатара. Повика го мислено, но не получи отговор. Беше си отишъл.

Тъгата щеше да разяжда току-що възстановената енергия, ако не бе забелязал промяната в дървото, под което лежеше. Огромният дъб, на който се бе облегнал Сатара, когато го посети за първи път в тази гора, беше оживял.

Сатара бе оставил на Аниор свое дърво така, както Боар преди време му остави живия бук. Усмихвайки се щастлив, Аниор докосна кората му. Тогава чу гласа на Сатара, идващ от сърцевината на ствола:

"Извинявай, че те оставих така. Но трябваше да се върна преди някой да открие какво съм направил. Сигурно ще се досетят, но поне няма да ме хванат на местопрестъплението. Надявам се, че ти помогнах. Приятна работа над слънчевата ти система! Обичам те и бих искал да бъда винаги с теб!"

Аниор, изпълнен с щастие, се облегна на дървото и зачака розовата смес да възвърне силите му.

*****

Връщайки се на горното ниво, Сатара щастлив се отпусна в пространството. Беше се събудил до Аниор във вид на енергиен облак. Цялата му астрална енергия се беше изчерпала. Остави само съобщението и се върна веднага. Чакаше Боар.

Не мина много време и той се появи. Астралният образ на Боар вече нямаше онзи детски вид. Изглеждаше пораснал с десет години. Сигурно с право смяташе, че иначе ангарите няма да го приемат на сериозно. Сатара се усмихна на мисълта, че Аниор още не знаеше в какъв прекрасен мъж се беше превърнало неговото момче.

- Надявам се все някога да имам възможност да му се представя в този вид - отговори Боар усмихнат на мислите му. После го погледна малко тъжен.

- Нямаш представа колко много ти завиждам - продължи Боар толкова тъжно, че Сатара веднага разбра, че чувствата му нямаха нищо общо със завистта. - Бих дал всичко на света, за да бъда поне веднъж на твое място.

- Не знам дали не трябва съвестта ми да е гузна пред теб - обясни Сатара, кондензирайки се в образа на Императора,

- съжалявам, че не можеш да изпиташ това щастие. Просто нямаш представа какво усещаме заедно с Аниор.

- Тук се лъжеш - отговори Боар, - много добре знам какво изпитва Аниор. Всяко негово чувство, всяка негова мисъл се отразява в мен. Когато вие се намирате на върха на щастието, аз все едно че съм с вас.

*****

С мисълта за Боар и Сатара, Аниор извика високо:

- Това е подарък за вас! - и изпрати със силен замах диска в далечината. Дискът се въртеше все по-бързо и по-бързо, докато не се разпадна в поток от милиони светещи зрънца, вие-щи се в огромна спирала. Тя бавно се спусна в безформения хаос и внесе ред в движението на част от тази безкрайна маса.

Аниор се издигна над него и произнесе думите на зараждането, предавайки собствените си трептения на своето творение. После се върна, за да се наслади на величествената картина, която се откриваше пред очите му.

Завихрянията в това огромно пространство ставаха все по-бързи и в средата се издигна първо малък, а после все по-нарастващ конус. Той ставаше все по-светъл, превърна се от тъмночервен в огненооранжев и все повече растеше. Накрая се откъсна със силен звук от хаоса под него.

Оформи се огромно кълбо, което бавно се издигаше нагоре. Въртеше се с бясна скорост и се разширяваше. Аниор вече изтръпна от мисълта, че може би ей-сега ще се разкъса, но кълбото отново се сви и се стабилизира.

Във вселената се бе образувала основата на една нова слънчева система и чакаше своя владетел. Щеше да чака така няколко астрални денонощия и ако през това време никой слънчев дух не се заселеше в нея, тя отново щеше да потъне в хаоса.

И Аниор чакаше заедно с творението си. Представи си как Ханура се моли сега това да не се случи и как диабата, от най-дребните до най-големите, се молеха точно за обратното. Но Аниор разбираше, че никакви молби не можеха да помогнат нито за едното, нито за другото. Всичко зависеше от качеството на работата му, вече нищо повече не можеше да се направи.

От две денонощия Аниор не мърдаше от мястото си. Изведнъж чу силно свистене. Веднага излезе от полудрямката си и погледна огненото кълбо. То все така висеше над хаоса и се въртеше около оста си. И когато се случи това, което Аниор чакаше от толкова време, той не можа да повярва на очите си и радостта го изпълни.

Вътре в кълбото, изведнъж нещо засвети и тази светлина ставаше все по-силна. Тя се сля напълно с огнената маса, разшири я и я издигна. Пред очите на Аниор се раждаше нова звезда.

Тя засвети все по-силно и се понесе далече в пространството. Аниор стоеше зашеметен от величествената картина. Изведнъж от огромното слънце се откъсна голямо парче и бурен вихър закръжа около новата си майка. Роди се и първата

планета. Аниор знаеше, че щеше да мине още много време, преди да се роди втората планета, но не можеше да се откъсне от творението си.

Постоя, докато очите му се умориха, и се обърна, за да полети обратно в царството на диабата. Разпери крилете си и видя, че бяха пораснали още. Всеки успех му придаваше нова сила. Понесе се през пространството - не бързаше да се прибере. Но изведнъж се почувства самотен и се насочи стремително към дома.

*****

Изведнъж в съседния сектор изгря нова звезда. Сатара подскочи с радостен вик. Кадор гледаше ту звездата, ту Сатара. И двамата сияеха. Сатара се нахвърли върху него и го прегърна от щастие, викайки:

- Успя! Той наистина успя!

Кадор се откъсна смутен от тази прегръдка и попита недоумяващ:

- Кой е успял и какво?

Но Сатара само се смееше, без да му отговори. Чак като се успокои малко, го подсети тайнствено:

- Кой, според теб, трябваше да създаде в последно време нова слънчева система?

Кадор се сепна и извика:

- Но това не е възможно! - Той погледна ярката звезда, и вече с по-малко уверен глас повтори: - Не, това не е възможно.

- Повтори го още веднъж - усмихнато го подкани Сатара, - може би тогава тази проклета звезда ще изчезне.

И тогава Кадор прозря какво беше станало. Стана му ясно странното нетърпение на Сатара.

- Бил си при него! Ти си му помогнал да изгради тази матрица! - възмутен извика Кадор.

Сатара се засмя.

- Заклевам се тържествено, че нямам нищо общо с изграждане на тази слънчева система. Тя е изцяло работа на Аниор. Един съвет не съм му дал.

- Какво направи тогава? - недоверчиво попита Кадор. - Сигурен съм, че нещо си направил!

Сатара се приближи плътно до него и с хитър израз на лицето попита тихо:

- Искаш ли да ти покажа?

Кадор го погледна ужасен. Чак сега разбра какво беше станало. Сви се възмутен в една точка и изчезна.

А Сатара се обърна към новата звезда и извика колкото му глас държи:

- Обичам те, Аниор!

*****

Отново сериозен, Боар попита:

- Кажи ми, какво става с второто ти Аз. Не мога да разгадая състоянието му.

Сатара го изгледа, като че ли преценяваше дали може да му довери истината. На Боар му стана неудобно.

- Ако не искаш да говориш за това - каза Боар, - недей. Няма да ти се сърдя.

- И без това ще го разбереш скоро - отговори Сатара, необичайно сериозен. Помълча малко и добави:

- Веова се готви за сливане.

Боар погледна Сатара смаян. Изведнъж усети колко малко знаеше за себе си. Как би разбрал кога е дошъл момента за сливане с второто му Аз? Как се взима такова решение?

- Как определи този момент? - попита Боар. - Сам ли реши това или заедно с теб?

Сатара отново се засмя: - По-спокойно, Боар! Когато ти дойде времето, сигурно ще разбереш. И аз не мога да ти отговоря изчерпателно на този въпрос. Просто го чувстваш. Видях се скоро с Веова и той ми каза, че времето му е изтекло и ако и аз имам чувството, че нямам какво повече да правя в този живот, той е готов да се слеем.

- И какво му отговори? - попита Боар. Тъмното лице на Сатара засия в хитра усмивка.

- Казах му, че единственото нещо, което би ме задържало тук, е възможността да се любя поне още веднъж с второто ти Аз.

Боар съжали за откритото си любопитство. Сатара веднага му го върна тъпкано. И все пак нещо го караше да продължава.

- А чувстваш ли се готов за такава стъпка?

- Да - отговори вече сериозен Сатара. Разбираше, че Боар не питаше от чисто любопитство. Беше усетил тревогата, която звучеше в думите му. Искаше да го успокои.

- Чувствата ми към Веова са по-различни от твоите към Аниор. Той е за мен като по-голям брат, като баща. Имам му пълно доверие. Зная, че ще ми бъде хубаво с него. Прилича на връщането в майчината утроба. Когато му прелях тогава енергията си, за първи път разбрах, какво представлява Веова за мен. За първи път имаше истинска връзка между нас. В мен се събуди един непознат дотогава копнеж. Готов съм да се слея с него.

Докато говореше, на лицето му се появи онзи замечтан израз, който Боар толкова често виждаше в последно време на лицето на Веова. Усети изведнъж силен копнеж към Аниор. Завиждаше на Сатара и Веова, че бяха стигнали края на пътя си.

Сатара прекъсна тъжните му мисли.

- Само се безпокоя за Аниор. Не знам как ще понесе окончателната раздяла с мен.

Каза го с такава тъга и нежност, че Боар забрави за собствената си тъга и го прегърна приятелски.

- Не се тревожи за Аниор. Той е силен и ще се оправи. А и аз ще бъда до него.

Сатара го погледна благодарен и каза с много топлина в гласа:

- Съжалявам, че трябва да оставя приятел като теб. Боар се усмихна и отговори:

- Сигурен съм, че ще се видим отново, след като с Аниор изпълним задачата си.

***

И така, ще оставим на участниците в опита "Термона'2007" да съобразят доколко е опасно "преждевременното" сливане на сродните души и важи ли то за всички, в зависимост от волята на Бога за всеки конкретен случай и от трактуването на думата "време". Божественото е извън времето, и когато една двойка "делени" се срещне в Божествен контекст, за нея минало и бъдеще не съществуват - сливат се незабавно. Божият миг никога не е в бъдеще време. В Новата Вселена сливането не пречи на отделното съществуване на всеки и за мисии с други сродни души, защото ние набираме цели вериги от пътешественици за Великото Възвръщане. Геният на Бея Нади или източникът, от който тя черпи информация за уникалните си романи, безпрецедентни в световния окултизъм и мистицизъм и много по-разкрепостени даже от Крыжановская, описва и такива случаи. Всеки си има една-единствена най-сродна душа, с която сме били, сме и ще бъдем винаги едно цяло в лоното на Бога, но това не ни пречи да се обменяме свободно и с други сродни души в този свят и в други времена и светове. Нищо не пречи дори на делени, които в даден момент са от различни йерархии, в някоя кратка почивка от напрегнатия труд и битките, да се пренесат с райски одежди при някое чудно езеро на някоя планета в мъжко и женско тяло и да извикат Бога в най-прекрасната и силна форма на любовта, създадена лично от Него. Книгите на Нади са пълни с такива случаи, така че и през средните векове, а с удоволствие и сега, мнозина от черната ложа биха качили на кладата всеки автор от този род без никакво колебание и я биха подпалили лично. Особено заради сцената във финала на първата книга, където двама делени се любят пред всички, но единият е в тяло на теор (божество), а другият – в тяло на "диабло"... Според авторката, те нямат полови органи като човешките, както било и при ангарите (ангелите), но сценките и преживяванията са си съвсем класически; за съжаление – и ревността... Единственото неудобство, което изпитваме, когато четем "Приказки за Боговете", са нежностите и прегръдките, "любенето" при същества, които в дадена еволюционна ситуация са от един и същи пол... Безспорно, душите се привличат и искат да се слеят, но с това ще се съгласят само тези, на които им харесва; други са свободни да останат на своето особено, класическо мнение.

Що се отнася до Божествеността на разнополовото

сливане, в това можем да бъдем сигурни. Особено като си припомним думите на Емануил Сведенборг за брачната любов при ангелите и за всички нейни радости и удоволствия, които са едни и същи "както на Земята, така и на Небето". Той твърди, че брачната любов между сродни души и тела е "най-висшата форма на служене на Бога и сливане с Бога". Ако не беше прав някъде, нямаше да се повтарят препоръките на един Велик Учител да четем и изучаваме Сведенборг.

Нека всички тия материали и някои размисли тук се сторят някому прекалено свободни, нека други си запушат ушите и ударят на бяг, въоръжени с контрацитати от същите тия източници и от други, определено враждебни. Казано е, че не бива да очакваме от същества с определени физиогномични и френологични данни да надскочат себе си и затова прякото изтъкване на някои идеи и образи на безсмъртието пред такива е неуместно, понеже е твърде опасно за тях. Главният закон всеки да е свободен да опита вкусовете и теориите си на собствения си гръб, колкото пъти и да остава в един и същ клас и колкото и безобразен да излиза от всяко прераждане, все още си остава в пълна сила. Фантазиите за живот с несродни или даже със "сродни" души дълги години на една тясна територия и без периодични разделяния, както и проповедите, които са ги довели до това, трябва да се изпитат до дъно и докрай. Нека хората свободно продължат с тия печални експерименти, ако се харесват и харесват любимите си, когато се погледнат в огледалото на старини. За жалост, същите тия физиогномични и френологични белези ги карат да се понасят или упорито да не се разделят, даже и когато са си крайно опротивели. Тъкмо в тези случаи важи правилото, че глупецът трябва да живее под закон, докато за мъдреца и човека на истинската любов няма закон.

НОВОПОСТЪПИЛИ МАТЕРИАЛИ ОТ ОПИТ "СИРИУС'2007"

Макар и отвъд обикновените предели на времето за влиянието на Сириус чрез Уран, до края на месец април са постъпили още три материала, които могат да бъдат във връзка с нашия експеримент. Тук вече участниците няма да бъдат номерирани както досега:

1. N, благодаря ти! Тази вечер ще го изчета – виждам, че вътре има доста отговори на моите дерзания относно много неща - т.е., светлинката, от която имах нужда.

Нека накратко ти опиша Пътуването - все отлагам да ти споделя.

Значи в 17h точно изпих чая... Усетих леко замайване... След лягането, замайването премина и се започна движение в мен - явно духът се отлепя по някакъв начин. Пет минути след това необяснимо усещане за пътуване със страхотна скорост - траеше няколко мига са̀мо - се озовах на място, където имаше доста (не знам какво – предполагам, същества като мен), но всичко това в абстрактен вид. Все пак, сетивата няма как да отидат там, където е духът :).

На това място, от много страни, все едно ни направиха някакъв ъпгрейд - също не мога да го обясня точно, но нещо се случи със всички, - а усещането ми е, че ни дадоха някакво ново качество, различно от познатите ни, но което няма скоро да го прилагаме... Все едно посяха някакво семе, което тепърва ще дава плод.

После започнах да чувам лаене на кучета, съседи отгоре и отдолу се разтропаха безразборно - сякаш някаква сила ги караше да блъскат като луди, за да може духът ми да се завърне.

Между другото, Мариела е преживяла същото с полета и тропането. Ние бяхме на различни места в този ден и при споделяне много се учудихме, че съвпада излитането, връщането, тропането и внезапното спиране на страничните шумове след пристигането ни... Всичко това - без грам очаквания и внушения..

След като вече се успокоих, тропането спря рязко, както и започна..

С две думи, това е. Но е трудно да се опише нещо, което усещаш с други сетива ...

Благодаря ти, N!

***

2. Здравей! Искам да ти опиша един случай, който може да има връзка със Сириус, може и да няма. Не знам. Случай, който може да стане и извън обсега на съвпада Слънце-Уран. Но той ми спаси душата, а може би и живота. Спаси и друг човек, а сигурно и други хора, защото всички ние сме свързани и затова когато грешим, вълната покосява всички. Послушаме ли, караме ли по високия идеал, става точно обратното. Всичко това не е "силно казано", защото от нашите избори в живота зависи кой как ще изглежда и какво ще му се случва като напредне в годините.

Отивам, значи, в супера, и като напазарувах, не мога да си отворя шкафчето за багажа – забравил съм си ключа някъде в магазина. Пак от ЕГН-то, си казвам, ама може и де не е от него, както съобразявам сега. Жената на касата ми предложи да си оставя пакета при нея, за да ида да си потърся ключа с голямото дръвче. Намерих го, върнах се – и всичко беше ОК. Тогава не обърнах внимание на номера на кутията, но много добре запомних мястото – най-долната вдясно. Виж, това още не съм го разтълкувал... Оппааа – "долни съображения". Ако беше вля-

во, щеше да са "долни тръпки". Не че долното е нещо лошо – то извира направо от ултравселената – с "горното се занимава супервселената". Но когато не идва от Бога, долното си е долно като всяка житейска проза.

Да се разберем – в случая не критикувам тази прекрасна приятелка. Тя може да не прави грешка – импулсът и изборът ѝ може да са Божествени, още повече, че го предлага на човек, от който няма как да очаква изгоди по стандартните параграфи. Небето обаче веднага засича опасността и се намесва... Както е казано, "мишката го мисли, котката го отмисля".

На другия ден пак отивам и пак само това шкафче свободно. Слагам си багажа и пазарувам. Връщам се, мъча се да отключа, но ключето се счупва и частта му остава вътре. Питам служителите какво да правя, дали да не викнат управителя да намери майстор, но същата касиерка излезе от касата с нещо остро и ловко извади частта от ключа. Каза, че е "опитен касоразбивач"... Тя сигурно ме помни от първия случай и от други мои плащания на нейната каса, защото между нас възникна някаква симпатия. Може да си въобразявам, но поне от моя страна е така. Наистина, тя прилича на въплътен ангел, който може да е и опитен "касоразбивач" - да разбие лоша карма, да отвори залостено сърце... Много прилича на една своя посестрима, която проверява картите на входа на метрото на Сердика и Опълченска. Като е тя дежурна, знам че през целия ден ще ми върви.

Именно втория път обърнах внимание на номера на кутията – 20. Тия неща са сигнални и човек трябва да е нащрек. Нали ти ни беше разправял как си имал и записал в една тетрадка седем ярки предупреждения едно след друго, преди да получиш едно важно предложение? Приел си го – и знаем какво стана. При всички нас, поне които се познаваме, има стотици такива случаи – по три предупреждения най-малко. По тази причина, и днес чаках третия път. Не предполагах, че ще се случи пак при същата касиерка. Но то се случи, едва след като получих предложението... Чак днес се мъча да тълкувам какво може да значи. Но първо – за офертата.

Много харесам от години една млада приятелка – точно мой тип. Въздишам си по нея, но си въобразих, както винаги, че това е взаимно. Може и да е взаимно, но има едно изречение, че делата са портрет на истината. Виждаме се тия дни и тя ми предлага да си вземем под наем стаи на един етаж в една къща близо до София. Всичките ми фантазии си разцъфтяха като майска роза или като букет ракети на нова година и аз щастлив си въобразих, че най-после Нещото се случва. Откога чакам този момент! Потребността да ни разпознае някой, който е от нашето космично семейство, и да поиска да живее точно с нас, а не с друг, е тъй голяма, че се нижат дълги и тъжни години, без това да дойде. Така и си загиваме в самотия или при несродни същества, които ни правят на 2 стотинки.

Веднага се съгласявам и се уговаряме кога ще идем да видим къщата. Както се казва, "цветя и рози"... Но аз изведнъж се сепвам и ѝ казвам: "Само ако нямаш числото 20 в личните документи или в която и да е друга житейска ситуация." Тя казва, че ще провери. Докато провери и ми отговори, тя се среща на улицата с една своя стара любов и вниманието ѝ се насочва натам... Друг приятел също въздиша по нея, но всуе...

Следващата ни среща: влизаме едновременно през една и съща врата в един и същ вагон на метрото, без да сме се уговаряли, и сядаме един до друг. Тя вади личната си карта и виждам – там има числото 20.

Така е то – "надежди всички тука оставете"... Има и такива, които перманентно дават заето (знаеш хулиганския ми език). Който се дразни и си каже, че това тука е четиво за юноши, може спокойно да ме прескочи и да мине на по-интелигентните писания. Но измежду тия, които дават заето, има и души с перфектно запалване. Ти си ни обяснявал, че то се издава със спонтанна първа прегръдка – със скок от пет метра. Нищо, че е жена. - Именно защото е Жена! Или поне с един изненадан красив поглед, когато те види за пръв път – с такъв не са поглеждали даже първото си гадже.. Бог в гърдите им лумва, разтупва се, даже по улицата вдигат ръка, като минават край тебе. Това е таен поздрав на хората с душа, който те не съзнават. на Други направо дъхът им спира и си мислят, че ще паднат на улицата, без да знаят, че за това е виновен сам Бог - сърцето им. Но перфектното им запалване действа само първия път - после Бог потъва надълбоко и те общуват с тебе като поглед през витрина. Или в най-добрия случай мило и любезно, ала иначе дават "заето" – бързат да те отминат. Те вече са се вторачили в някого, който им прави тръпка или са му много длъжни. Тръпката обаче не е Бог, защото идва от други вътрешности. Не че Той не е и там, но се спотайва и не се проявява като подмладяване, докато се занимаваме с лош вкус и монофиксация.

Много скоро след това аз пък срещам една своя стара любов – прекрасна жена, за която винаги съм си казвал с дълбока въздишка: "Светлий спомен за теб е кат книга любима – денонощно пред мен е отворена тя"... Радостта ни е голяма и не можем да не се прегърнем. Тя иска да ходим по планините и по концерти и театри, да се виждаме колкото може по често. Самотна е, много е красива и има големи възможности да бъде с когото си иска, но предпочита да бъде с мене, въпреки разликата в годините. Представѝ си - даже ѝ е приятно да ходим за ръка по улиците! При други лудо се дразня от това, но с нея ми е много повече от хубаво.

Съвсем скоро след третия случай в супермаркета пак срещам тази, с която се уговорихме да живеем в една къща. А, за третия случай не съм ти разказал, той бе следният. На касата съм при същата касиерка, и докато плащам, виждам мо-

нета на земята. Мисля си дали да я вдигна да ѝ я дам, защото "странностите" с мене на нейната каса станаха твърде много, но се решавам, вдигам монетата и ѝ я подавам. Тя я взима с добро чувство. Оказаха се две стотинки. Онзи, който знае положителното значение на това число, си мисли, че за него и предтоящата съквартирантка изгряват светли хоризонти: двойката означава "душевен уют" и "интимно гнездо"... Но друг глас в него казва: "Не поваряй ситуации, в които пак ще те правят на две стотинки!"...

При срещата с другата приятелка от "светлия спомен", тя също ми предложи да си взема нещо под наем близо до нея. Не иска да живеем плътно заедно, защото познава космичните закони и прекрасно знае как любовта си отива при такова съжителство. Не съм гледал какви ми са аспектите, но през този месец получих още няколко предложения от елитни и много привлекателни млади дами да живеем заедно. Не знам с кой акъл са! Даже се подлъгах на едно място за една нощ, но Процедурата, както винаги, не проработи. Един от пунктовете на Процедурата, валиден за някои хора, е че жената трябва да се приближи първа и че ако нещо не стане веднага, няма да стане никога. Има и дългобойни, многомесечни, многогодишни "обсади", докато "крепостта" падне - ако, разбира се, тя въздиша точно по нас и ако изпълним нейните очаквания и срокове. Това обаче със сигурност не е моят случай. Номерът на Анастасия от Сибир да учи жените да разиграват мъжете и да ги мачкат като пластелин дълго време, докато не омекнат съвсем именно в техните вещи пръсти, тук не минава. Тя знае много неща, но не знам дали знае, че деца и небесни същества с монада се зачеват или извикват само при сливане на хора с душа в първия миг, и то с всичка сила. Това няма нищо общо с плебейското нахвърляне. Защото със сонтанност се зачеват и демони, там мъжкият напор е задължителен и това взима акъла на самката без проблеми, но не във всички такива случаи се зачеват деца без душа. Демонските случаи се разпознават по това, че неизменно единият насилва другия против волята му. Това е мъжкият вампиризъм. Женският неизменно прави партньора много длъжен и много виновен, като прехвърля това отношение и на децата.

Предложението на приятелката от "светлия спомен и книгата любима" да живеем наблизо, но да бъдем заедно в една стая само от време на време, без никой да свети на другия кой му идва на гости и къде ходи в останалото време, нито да го следи с полицейски подозрения и тревоги, ми прилича по нещо на Пътеката към Безсмъртието или на Неличната Космична Енергия. На "Света на Хората, Които не Остаряват", както пишеш ти. Затова си помислих, че тая случка може да има нещо общо със случая Сириус.

Извинявай за стила ми, но ме познаваш.

***

Разказът, Който следва, е последният материал, който се включва тук във връзка с нашия опит за контакт със Сириус през 2007 г. Той е поместен в един сборник с фантастични произведения, но се слага и тук, понеже е в орбиса на този период и е абсолютно в духа на Уран и Сириус, като един от най-удивителните и красиви сънища, сънувани някога.

ДЕВЕТАТА СИМФОНИЯ

28-29.IV.2007
Белчин

Намирам се пред голямо езеро, в което има хора. Те, както и всички останали от другите народи, които ще се появят по-късно, са млади и шеметно прекрасни мъже и жени, голи от кръста надолу, но без никакви косми. Горната част на телата им е също преобладаващо гола, но всички са облечени с някакви ефирни, орнаментално-дантелени дрехи – прилепнали до кожата или бухнали. Те може и да са типични за биологичния вид на хората тук, както е при птиците и животните. Може да са и техни мисъл-форми или да се получават от някаква холография, не знам. Знам само, че по желание могат да ги махат, но това пред всички е неморално. Всеки народ, всяка етническа или верска група, както и всеки индивид има свои отличителни варианти в тези така наречени дрехи, но те отговарят на основния тон и дизайн на дадената макро-група. Някога писах фантастично разказче, пак от един сън, за хората от една планета с татуирани тела, при които татуировката или картините, даже филмите по кожата им не се правят външно, а се появяват при вземането на различни хапчета. Тези дрехи обаче са нещо друго. Усещам, че те изразяват идейната мода и степента на еволюция у всеки отделен народ, група, човек. Забелязвам и бързи, групови и индивидуални промени в баграта, модела и орнаментацията, когато нещо мислят или се вълнуват; но – винаги в рамките на основния вид.

Хората, които виждам в момента, са със светлосини дантели или гирляндови ризи, нещо като триизмерни оригами. Те не плуват хаотично, а в променящи се спонтанно и периодично конфигурации, както е при фигурното плуване при нас, при груповата художествена гимнастика във вода. Пак има музика, но не е ясно откъде идва – звучи отвсякъде. Съчетанията им обаче са много по-сложни и фантастични, демонстрирайки грамадно разнообразие от кръгови, многоъгълни, сферични и кристаловидни формации – нещо като синя цвето-музика, но от живи човешки тела. Впечатлението е зашеметяващо!

Установявам, че те са на два слоя във всяка художествена фигура – вътрешен и външен, мъжки и женски. Изглеждат като живи социални атоми или молекули, които застиват за миг, трептят, вълнуват се и се разпадат, за да се образуват после съвършено други. Нещо като жив, триизмерен калейдоскоп от тела – симетрията е съвършена.

Изведнъж разбирам, че това не е нито спектакъл, нито художествена гимнастика. Това е само външната форма. Във всяка група участват десетки или стотици мъже и жени, неизвестно как държащи се над водата, но мъжете от външния слой, при всяка отделна фигура, се съчетават по еднакъв начин с жените от вътрешния. При всяка следваща модификация на фигурата видът съчетание между двойките е съвсем различен. Има и фази на завъртане на слоевете хора един спрямо друг, както в много народни хора и танци, поради което рядко се пада да играеш с един и същ партньор. В религията и философията на сините се твърди, че по-рядкото попадане на този, който ти е най-близък, е извор на младост, живот и безсмъртие. Но спонтанните закони на играта, ако това е игра, имат свои вътрешни, неравноделни ритми, водещи до зачестяване на прегръдките и милувките с най-любимия и съответното им разреждане с останалите; и обратно. Няма животински движения - има само трептения. Всичко е недвусмислено тантрическо. Възгласите и емоциите им са периодично синхронни, неописуеми с думи, но в тях няма и помен от вик и крясък. Нещо като оперни изпълнения, само че спонтанни, неписани от хореограф и композитор. Движи ги някаква вътрешна телепатия, интуиция или дух, общи за цялата група – както птиците и рибите образуват съгласувани фигури на ятото, без да са ги изучавали. Хорово изразяване на чувства, често с доминиращи дуети на някоя двойка, която в момента преживява Бога най-силно (за сините сливането и свободата от него е синоним на "Бог"). Ако не беше величествено и съвършено, щеше да ми се види безнравствено или даже смешно. Самите им тела и лица в тия върхови моменти изразяваха, без стеснение, с всичка сила и невъобразимо прекрасно онова, което наричаме на културен език "огнение". Трудно се свиква с начина на живот на чуждите цивилизации.

Сетих се да ускоря времето (имаме такова сетиво) и тогава разбрах, че всъщност това е прекрасен, много по-бърз танц, а не отделни стробоскопически мутации с дълги застивания на движението. Тогава и музиката прозвуча нормално.

Работата е в това, че един противоположен народ – розовият - обвинява сините за цивилизация на груповия секс и на дявола и от хиляди години тия два народа, както и много други противоположни, някога са водили люти войни с много опустошения и жертви. Сега пак воюват, но по други начини. Сините пък обвиняват розовите в инфернална и доживотна моногамия, даваща много лош пример и водеща нормалното

човешко същество до ранна старост, обезобразяване, оглупяване, нелечими болести и смърт. Розовите си създават родови имения и смисълът на живота им е да живеят по семейства и родове, да търсят и откриват "сродната си душа". Така всеки народ, заселил тази огромна планета, е бил напълно убеден, че изпълнява свещена космична мисия да наказва и спасява различните от него, а ако не може – да ги "изкорени". От известно време няма "изкореняване", защото са напреднали и не "плевят", но има препариране или замразяване, парализиране на органите и системите на противоположния народ в самите себе си. Противоположни има и у другия, но не ги признава. При това - затваряйки си очите, че всяка популация измира от свои собствени епидемии и нещастия поради тия идейни и енергийни хибернации, даже кастрации.

Много ми се искаше този мой сън да не е трилър или екшън и това зависеше само от мен – в кое време ще се настроя да изследвам планетата. Реших да е в настоящето, затова бях пощаден от масовки от типа на бойните действия. Но болката и дълбокото и жестоко страдание сега са не по-слаби от леенето на кръв и сечта, понеже парализираните центрове и потребности във всеки народ крещят и вият от ужас и жажда.

В следващия миг се уверявах съвсем ясно - с очите и ушите си и с още петдесетина сетива, - че сините пред мен в това езеро и даже във въздуха над него се съчетават групово в чисто създателски пози, които ще предизвикат зачатие. Храмове като Каджурахо в Индия са само бледо и твърде човешко отражение на този принцип - тук не видях полови органи от земен тип, но не съм съвсем сигурен.

Както истината, така и зрението в този свят са наполовина субективни и всеки вижда нещата еднакво с другите само 50 на сто. Останалата половина е творение на неговата лична представа за любовта и истината, за това, което вижда. Затова и аз не видях гениталии от човешки тип в тия народи, не само в сините - моят вид морал или морализъм може да ги изключва. Други наблюдаващи казват, че ги виждат, но те споделят становището, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие и че нищо в нас не е небожествено - само нашите представи за нравствено и безнравствено раждат отрицания, страхове и опасения и обявяват някои органи и системи за "дяволски". Ние имаме правото да не сме съгласни с тях (но не спорим, защото спорещите и назидаващите мигновено изпадат в адските сфери), вярвайки, че познатата ни форма на човека е все още полуживотинска. Може да си мислим, че все още сме "кентаври" по еволюция и че детеродните органи и функции у други са в съвсем друг вид, ако въобще ги има. Представяме си, че същинската форма на Човека е предстояща - без тия неудобни "подробности", - така че именно тя някога ще бъде истинският "образ и подобие н Бога". Като интерналисти, ние считаме, че мъжът и жената са вътре в нас и че съединяването им трябва да става на

индивидуално ниво – че именно това е лелеяният брак на духа с душата. Само пост и молитва и свещена самота – и никакви "животински" движения!... Екстерналистите обясняват, че това са фантазии и мании – опит за прескачане на цели планини от еволюция, и то с опасни последствия; че наличната човешка форма трябва да функционира по начините, заложени от Природата, ако искаме да сме здрави и нормални. Само възпитанието и нечистото ни съзнание си представя тези функции като небожествени. Божествено е това, което се изживява с всичка сила при наличните обстоятелства и с наличните средства, а не с модели от бъдещето, стига да не причиняваме зло никому и да раждаме плодове на живота. Екстерналистите все още воюват неспирно с народа на интерналистите и "самодостатъчните", макар и вече без трупове и инквизиции. И едните, и другите водят битка с благородни средства, без да подозират, че труповете и инквизициите са се преместили вътре в самите тях. Инквизиране на нерви, клетки, латентни и блокирани органи и системи – превръщането им в трупове и помийни ями, с червеи вътре в нас. Не е ли това само едно продължаване на геноцида? И плурализмът на сините, и дуалността на розовите, и монизмът на Самотниците, които плуват наоколо в медитация, затворени в своите сапунени мехури, са безкрайно красиви и интересни като визия и представи, като много стройни религии и теории, но никой нито за миг не може да допусне, че вярата му е само част от истината.

Има нещо, което разбираме много по-късно – най-накрая. Всички проекции на Истината, разкъсали Озирис на хиляди части и създали от тях хиляди народи, религии, идеологии, инквизиции и самоинквизиции, очакват своята Изис да ги събере отново, за да съживи своя Любим. Както е известно, тоя модел на Изида, който е съчинен от някой древен жрец, не е могъл или искал да открие само детеродния орган на мъжа си, преди да го сглоби. И на него, митотвореца (сигурно някой кастрат или импотентен старец), му се е искало да няма такова нещо между краката, защото му се е виждало мръсно, излишно и животинско и затова е отмъстил тъй жестоко на образа на Озирис...

Та тия като мене и една позната, които виждаме някои от героите си в своите книги и сънища без това, което е дадено от Бога, може би все още сме жертви на вековните робства и издевателства, защото ни се иска да сме вече като тия герои. Не изключваме "трептенето" - значи, иска ни се огненията да не спират, но без животински вдлъбнатини и израстъци... Не че не приемаме теорията, че някъде има богове и ангели, даже и дяволи от този род, но не знам доколко са прави медитиращите с налични полови белези, че могат да станат цялостни именно в тоя си вид. Едни казват, че с медитациите дяволските им органи ще закърнеят и ще изчезнат, други са на противното мнение – че в идния живот те ще им израснат два пъти по-бойки и напети... Никога никому не е идвало наум, че проекциите на истината са безброй и че в

нашето измерение те трябва да се практикуват чрез редуване. Малцина са наясно, че божествата, които са разкъсали Орфей и Озирис, са имали за цел тяхното синтезиране след драматичното пътешествие из адовете на вселената, където да осъзнаят или да дадат пример на поколенията, че с едно перо по-малко Полетът става несъвършен. Ако опадат повече пера или вържем едното си крило, защото някой така бил казал, сами сме си виновни...

Гледайки сега сините, виждам, че не е ясно дали всички заедно сътворяват едно-единствено същество или всяка двойка ще си роди свое. По-късно видях, че раждането, поне при тях, няма абсолютно нищо общо с нашето на Земята. Съществото се образува едновременно помежду родителите си, като постепенно се материализира. Наистина, може и цялото кълбо от хора да създаде само едно същество. То е готово, не е бебе - напълно разумно, макар и степента му на абсолютна невинност да е като на младенец. Никакви викове, никакви рождени болки, никакви женски цикли – тези сини хора не са минали през грехопадението. Но над тях виси друг вид много по-ужасно грехопадение, общо за всички смъртни същества и народи - убеждението, че са единствено прави. И при тях то минава в инквизиция и сатанизъм, защото се стараят с всички средства да наложат своя морал на другите или да не приемат противоположния.

Слава Богу, в съня си и всички други мои сънища и скитания из космоса никъде не съм виждал любов между еднополови същества, защото човек се старае да вижда само това, което харесва. Може и да съществува, виждаме го между кучетата, но това си е тяхна работа. Казали са ми, че и тези хора умират грозно, особено тия с играчките и роботите за удоволствие, защото служели на особен род егоизъм и лишавали противоположния пол и себе си от естествен живот. Населявали атмосферата с вампирически същности. Но това правят и всички "нормални" двойки, които се интересуват само от придобивката или тръпката и затова женските екземпляри неизменно се отдават на човек или система от по-ниска еволюция. Те нямат абсолютно никакво понятие и представа за нещо над "сигурността", "чувството за дълг" или "тръпката". Затова престават да я изпитват за броени месеци или години след погрешния избор. За да я извикат, ползват адски пития и храни или други смъртоносни представи и възбудители. Един от тях е интригата, клеветата, кавгата, обвинението. С тях постигат това, което не става вече даже и с гумените им сродни души и атрибути...

Играта загрубя, имам лош навик, нека се върна на съновидението... Имам редактори и редакторки, които премахват всички мои плебеизми, комплекси, ехидства и критики от произведенията ми и ги пускат в космоса като "феномени на новата култура"... Боклука изтръскват в химическите комбинати на чистилището, за да ме изследват

психиатрите и психолозите и да ми предписват поредните сцени и сценки за превъзпитание...

В този грандиозен сън тая нощ, имаше още много неща, които не подлежат на описание с нашите триизмерни мозъци и понятия и с палитрата на жалките ни пет бои. Някакви нишки и вълни към космоса от всеки човек и всяка двойка и група, някакви бляскави флуиди и токове, които текат на импулси по тях в двете посоки; фини и благоуханни цветни мъгли и пари, звуци от космични симфонии и оратории и отделни сола и арии. Всичко това образува цветя, звезди и кристали, невъобразими художествени плетеници; извиква образите на съществата, които сме обичали, обичаме и ще обичаме до края на вечността и ни дава да се слеем с тях! Всяка спирална двойка от нишки създава някъде в безкрайността цели светове и космоси с цивилизации, подобни на своите родители. Но има и тройни, и четворни, и петорни, и 12-орни спирали. Обаче цялото това описание прилича на опита на слепец да нарисува портрет на човек, като само чува гласа му. Всички луди поети и мистици, взети заедно, нямат и грам от инструментариума, способен да представи такова нещо. Там и облаците са живи - и с тях можеш да се преливаш и разговаряш... Само компютърната или мисло-пластичната анимация след време ще са в състояние да наподобят подобна картина, ако въобще изобразяването, а не живият живот, има някакъв смисъл. Но пак ще има субективно създаване и изобразяване, понеже творецът сътворява от натурата съвършено нови, собствени светове и същества. Чували ли сте за Бахови, Брамсови, Бетховенови човечества в космоса? Ние сме пътували и посещаваме и субективните вселени на поети и художници, на гениални влюбени и музиканти, пълни с такава красота, с която натуралната вселена не може да се мери и на атом от кутрето ни. Често си говорим, че създателите й на повечето места са доста прозаични и некадърни, даже жестоки до садизъм. Те се оправдават, че всичко е все още в процес на експерименти... Освен това ни обвиняват, че гледаме вселената само с триизмерното си зрение, без да включваме другите 48. Хайде да не критикуваме космоса, като гледаме само скелета му през черно-бял рентген! Да не наричаме имунната система "палач и убиец". Прави са колегите: дори само зрението на геносферата да включиш (творенията на истинските гении), което е само едно от 49-те, кокалите на космоса се обличат в такива приказни оратории и легенди, че кокалите стават невидими... Нещастните астронавти от тенекиената ера виждат и снимат само прах и камъни. Вадят теории за "ненаселеността на световете" и фабрикуват дисертации за това. Получават оргазъм от щастие, когато открият белтъци или първаци в някоя нещастна скала на Луната. Не могат да погладуват няколко денонощия и да престанат да мислят и ядат глупости, за да видят и чуят квадрилионите цивилизации наоколо, които бъкат с мириади и мириади честоти и амплитуди!

Забелязвам, че има хора от лазурния народ и извън езерото. Те образуват нещо като островърх триъгълник по брега и склоновете на една огромна планина отдясно на водата – клин, насочен към върха. Те, всъщност, се движат, изкачват се. Но не ходейки по обикновения начин, а пак създавайки акробатически някакви фигури.

Изведнъж се озовавам над единствения връх и осъзнавам, че това е планината Меру. Наблюдавам "масовките" от птичи поглед – като орел, застинал във въздуха. Върхът е шеметно висок, но отгоре е обширен като голямо, плавно изпъкнало плато.

Симетрично на светлосиния народ, на 180° от него, със същата скорост се изкачва същият по големина и форма клин на съвършено друг народ. Имам очи и на Земята - както се прави филм с повече камери. Вторият народ е монголоиден, но с бакърена, а не жълта кожа. Също са голи от кръста надолу, също неокосмени, но дрехите им нагоре – или това, което взимам за дрехи – са розови. Пак фантастично красиви и разнообразни като подмодели, но все в гамите на розовото и с един общ базов модел. Колко относително е всичко в космоса – за всички народи на тая планета "срамна" е не долната, а горната част на тялото! Въпреки че има и етноси-изключения, които са напълно голи. Срещу тях се съюзяват най-големите им врагове - "напълно облечените"...

Обръщам взор към триъгълника на сините и сега виждам странна особеност - на върха, "камата" от хора не е съвършено остра. Клинът от светлосини човеци започва с трима души, не с един. Липсват двойката и единицата – те са извън морала на този народ. Веднага ми се обяснява, че това е главната причина за болестите и смъртността сред тях. Мигновено осъзнавам, че всички останали народи, които се изкачват към върха (по някаква причина, засега виждам само синия и розовия), са смъртни – дори и напълно голите. Постепенно добивам зрение и за другите клинове от хора, но последователно: пак два по два противоположни. Може би за да осъзная с какво си противоречат и с какво би трябвало да се допълнят, ако искат да престанат да умират. Всички заедно се движат радиално към върха с еднаква скорост и в напълно еднакви, много остри триъгълници, но не съзнават, че смъртта ги настига, понеже това, което е на трон у едни, е низвергнато, потъпкано и елиминирано у други безмилостно.

Пак обръщам глава към розовите (литературно казано, защото въобще не движа глава или очи) и виждам, че авангардът на техният клин е от двама души – мъж и жена. Зад тях са трите им деца, а после следват още деца, кръвни роднини и родът им. Общо, съставят множество от по-малки групи, но не като триъгълници, а в елипси. Постепенно тези елиптични групи се множат в далечината, но всички заедно спазват формата на големия клин. Родът и семейството, "родовото имение", са светая светих и моралът им, смисълът и начинът на живот. Човек извън рода и семейството не може

да стане чиновник в тяхната велика държава, да ползва привилегии и почести, да расте в кариерата. Такива осъждат на смърт не чрез убийство, а чрез тотална и пълна изолация – никой не им дава и капка вода или залък храна, нито подслон или милувка Предаността към съпрузите и децата, родните, е пословична, но различни родове никога не си ходят на гости – общуват само в работното време. Да останеш да преспиш там, където не е твоето гнездо, определено и благословено от вярата и държавата – такова нещо е нечувано. Ето защо и розовите остаряват и оставят трупове и гробове след себе си.

За сините е невъзможно тъкмо обратното – да останеш с един човек на едно място за повече от няколко минути. Говори се, че смъртността сред сините е най-малка и че те остават млади и хубави много по-дълго от всички останали, но накрая те изведнъж грохват – превръщат се в чудовища и умират много бързо, в големи мъки. Влачат ги в специални търкалящи се и летящи сфери не само защото са почти парализирани, но и за да не виждат уродството им. Преди са ги убивали. За разлика от тях, патриарсите на розовите, живи или мъртви, са идол за тях, колкото и да са безобразни. Колкото е по-стар и грозен, толкова по-голям авторитет има - и даже им пазят снимките и паметниците.

Сигурно от това, което видях и разбрах тази нощ, може да се видях насън само за няколко минути. Сигурен съм, понеже засякох колко е часа преди да го сънувам и колко – като се събудих.

Сега тука биха могли да се добавят още много двойки срещуположни вери и народи, изкачващи се към върха, но в съня си аз не ги видях ясно. Виждах ги смътно и повече чувствах, че има такива. Чак после си представих как, например, народът на поповете, монахините и монасите, облечени в черно и забрадени до очите (но долу пак са голи!...) се изкачва на 180 градуса от народа на танцьорите, нудистите и "леките" мъже и жени, които са напълно голи и постоянно пеят и се веселят, като се любят когато и с когото им падне. Те обаче имат странни шапки – пак с един основен модел, но с голямо разнообразие в цветовете и детайлите. Някои стигат до такова дръзко безсрамие, че дори обличат телата си от пъпа надолу!

Всеки може да си измисли колкото иска такива двойки взаимоизключващи се етнически и верски групи, което би било много благодатно за философски разсъждения, гениална режисура, актьорско майсторство, дизайн и операторство - и за много смешни епизоди, до припадък от смях.

Нещо ме връща назад във времето и виждам картина от миналото, когато сините и розовите са били вече почти на върха и се готвят за свещена битка. В предните редици, но и много по-надълбоко, са воините, тренирани десетки години да могат да издържат на вида и смрадта на врага. "Смрадта" и

"заразността" на врага е внушена от жреците и възпитателите. Пред битка са и останалите народи, но отначало не ги виждам - само знам, че са там. Всеки противоположен народ е смъртен враг - връх на безчестието и аморалността, лайтмотив на извечна, люта, жестока омраза и пълна и безвъзвратна непримиримост. Фанатично отричане истината на другия и окачествяването й като "дяволска". Виждайки едновременно всички исторически пластове, аз се уверявам, че те са пълни с кости на загинали и с милиони гробове и паметници.

Между народите и разновярващите има издълбани дълбоки и непроходими ровове - или са построени и постоянно се строят най-различни стени, дори и от мисъл. Другаде по границите горят вечни, високи огньове, а на трети места са наредени воини с високи щитове. Не само обстрелът е опасен - дори за миг да се открие цепка с изглед към съседния народ, ти си загубен. Не те убива никой – падаш от сърдечен или мозъчен удар, защото са ти обяснили, че това, което виждаш е греховно, остро заразно и смъртоносно. Така са те учили жреците и вождовете още от утробата на майка ти или от мястото, където си се оформил. То е станало твоя кръв и съвест, твоя свещена злоба, страх и вечна омраза.

Изведнъж ми идва мисълта, че и ангелските йерархии, и боговете, и космичните човечества са разделени на взаимно нетърпими и взаимоунищожителни врагове, както е при животните на Земята и при някои химически вещества и елементи. Нещо обаче ми казва, че така е само в Старата Вселена. Че тя е създадена и допусната, за да филтрира и унищожава всеки, който се привързва към частното и не допуска противоположното и универсалното. С една дума – да идентифицира създадените от Другите Бащи, а не от Единия. Като извод, сега това ми звучи много стройно и лесно, но в съня ми тази констатация дойде не логически, а по съвсем друг начин, не мога да го обясня. Просто в един миг се почувствах като Човек, изпълващ целия космос. Тогава по-скоро усетих, отколкото разбрах, какво им е на клетките и органите извън мене, които са се разбунтували срещу всичко и всички "различни" и са решили да живеят "самостоятелно". Въпреки че бяха извън мен, те бяха същевременно и вътре и затова имах проблем. Като спаднех на тяхното ниво, се явяваше разкъсващата, причиняваща загуба на съзнание болка и мъка на смъртните същества. Трябваше да търся начини да ги помиря и съединя отново, а това беше почти невъзможно. В самия мене имаше противоречиви и взаимоизключващи се мисли и чувства, които държаха моите части в постоянно напрежение и война. В един миг разбрах причините за всички болести. Не можех да разбера дали това са мои състояния или възприемам техните.

Орловото ми зрение вижда, че в далечините, където клиновете на народите са широки със стотици километри, границите между тях се размиват. Там се извършва нещо,

подобно на съвременната цивилизация на Земята – безразборно и тотално кръвосмешение на верите и народите. Не съзнавам ясно защо жреците и властите са допуснали това – дали понеже нямат сила и ресурс да поддържът желязната си власт, или по някаква друга причина. Очаквах именно това да е спасението, но се оказа точно обратното – рухването, болестите и смъртта там бяха още по-трагични. Всички бегълци от системата попадаха под ударите на много по-жестоки последствия, въобразявайки си до последния миг, че това е "космополитизъм" и "свобода". Най-уредените и най-свободомислещите в ариегарда имаха най-жалък вид и болестите им бяха абсолютно нелечими. На богатите почти всички органи и системи бяха подменени. Разбрах, че властниците отдавна са почнали да пускат охотно всички престъпници, консуматори, парвенюта и бунтари в "свободната зона", за да се отърват от тях и да потегнат собствените си редици и привилегии. Така можеха да заграбват много по-крупни блага и енергии от околните, които бяха способни да търпят и да не се бунтуват.

Все пак, на места в "свободния свят" в ариегарда се явяваха огнища на забележителна красота, култура и талант. Без нито едно изключение обаче, и те получаваха дяла си на Земята – престиж, известност, материална компенсация, даже печалба. Те обаче не можеха да се сравнят по нищо с гениалността на отделни хора в авангарда, по правило измежду робите. Както е известно, геният не може да бъде признат приживе, понеже няма кой да го признае. Тук няма нито едно изключение – признатият и преуспяващ приживе е само талант, но не и гений. Геният дава много повече, отколкото получава. По правило, той почти никога и почти нищо не получава приживе, освен ако няма поне двама или трима приятели, които го обичат и жалят. Но и те не разбират, че това е един Бах или Моцарт.

Нямам писателски дар да обясня всичко това по-добре. Бе очевидно, че солидарността и взаимопомощта между онеправданите в острията на клиновете на народите са неизмеримо по-големи от тези в ариегарда. Всъщност, в "свободната зона" тези добродетели липсваха напълно – абсолютно никой там не си задаваше въпроса как живее другия, има ли нужда от нещо, не умира ли от глад, от жажда, от липса на ласка и грижа. В бясната надпревара за "оцеляване", за уреждане на собствения живот и собствената изява, човешкото изчезваше от тия хора бързо и завинаги. Те приемаха съвсем естествено мръсни думи като "престиж", "уреждане", "тираж" и "бестселър" като синоними на успеха. Те стигаха до чак такава наглост, да хвалят приживе самите себе си в публичните енциклопедии и справочници, но остаряваха, боледуваха, погрознявяха и умираха като всички други, понеже не се грижеха за безпомощните и за по-талантливите от себе си. Ако хвалеха някого, хвалеха само пак "преуспели" в живота, прославили се.

Не че в този свят липсват благотворителни църкви и организации, но и в тях хората са смъртни и нямат никакво понятие как и кому да разпределят помощите. Само че тук се хващам да правя един тривиален, отдаван известен анализ на разпада на тоя вид общности, който други са описали много по-точно. Изпадам в обяснителско многословие, вместо да описвам образи и действие – както беше в съня ми в тези няколко паметни минути през тази нощ.

Много, много векове, над легендарния връх са витаели и все още са тук кървавите сенки, които се хранят от битките и пренията на "враговете". Техните агенти по места се занимават с насъскване и неприемане, с внедряване на убеждението, че всеки е владетел на "единствената" и "цялата" истина. Това нещо, което пиша тук сега, е констатирано и изказвано безброй много пъти от много по-умни хора, но това не е променило в света нищо.

*****

Следващият епизод, продължил най-много една минута по земно време, дойде ни в клин, ни в ръкав, на фона на съня, описван досега - както става в сънищата и в някои романи и в модерното кино, занимаващи се с "прекъсвания" и "анахронизми". Само майсторите умеят тия неща така, че да не скъсат нервите на човека и да направят повествованието още по-интересно. Всички останали са садисти-вампири, намерили най-ефективния начин за смучене на енергия. Днес рекламите насред филмите са главната и основна тактика на вампиризма, по всички канали без изключение – търговската им мотивация е само прикритие. През последните години те сриват повече нерви и психики дори от семейно-родовите дракони. Видеоигрите при децата, трилърите и екшъните, както и порното и долнопробната музика се подреждат вече от трето място нататък след рекламата и интимния вампиризъм (той може и да не е семеен – тук определяща е монофиксацията, вторачването, независимо дали обектът е физически до нас). Законът на концентрацията, необходима на съществото с душа, за да я поддържа и храни, е "час най-малко" – всяко прекъсване на един поток от преживявания, мисли или впечатления през по-кратки срокове има произход от преизподнята. Изключение правят само положителните техники за превключване на вниманието при лекуване на индивидите с крайно инертно съзнание. За тях тия промени трябва да стават и през част от секундата, на принципа на клипа. Неадските клипове и прекъсвания, които са много редки, имат тъкмо този ефект.

Та епизодът, който прекъсна тъй драстично величественото и грандиозно съновидение, пълно с невероятна красота и дълбочина, бе следният:

Чиста бутафория – слизане на Земята с ... космически кораб... Що за антична техника, що за архаична представа за

фантастика?... В съня си се подразних остро от тоя изтъркан трик и направо изругах флуктуациите в мозъка ми или духа, който се бе подиграл така елементарно с мене. За какъв ме взима!

Сега обаче, като "буден" (още една странна представа...), съзнавам, че реквизитът на този епизод си е бил точно на мястото. За да докажа това, ще го опиша, доколкото мога.

Кацаме с космически кораб до едно съвременно село. Не сме от Земята, идваме от друг свят. Никога нищо не сме знаели за тази планета – спускаме се аварийно.

Слизаме, влизаме в селото. Първото нещо, което виждаме, са бабичките – други няма. Съзнанието ни е способно да се включи едновременно във всички села по Земята и вижда същата картина – само бабички; тук-там по някой старец и куче. Мъжете поголовно измират по-рано. Мъчим се да разберем причината, но не можем. Мигновен анализ на глъбинната им структура показва, че са програмирани да живеят най-малко 500-600 години и даже повече от нас - до 200 милиона земни години. Какво се е случило с тия хора?

Всички минаваме задължително през ужасилните за холозаплахи при дългото обучение – знае ли се какво може да срещнеш в космоса?... Трябва да признаем, че видът на тия екземпляри тук в началото ни постресна – не бяхме виждали такова нещо. Видяхме едновременно и всички млади представители на тая раса, много далече от селата, в едни грамадни стълпотворения от здания, за които знаем от историята. Всички до един, почти без изключение, ни изумиха с пълната си ненормалност – те се стремяха да живеят накуп, без освежаване на съжителството - също като своите родители, баби и дядовци, без да правят нищо ново. Тези, които си мислеха, че правят нещо ново, също се занимаваха със саморазрушение, макар и по други начини.

Явлението бе тъй глобално и интересно, че решихме да тестваме мислено причините за тази катастрофа, наречена тук "живот", "болести" и "остаряване". Използвахме метода със сравнението по пунктовата система за мотивациите и ценностните ориентации. Не получихме нито едно съвпадение с нашите - а по най-простата система пунктовете са повече от 1000.

Удиви ни само едно, необяснимо от нашата наука явление - за второто ни зрение, много от тия баби светят ослепително – даже повече от нас! Това ни изуми. Изказахме хипотези. Въпросът продължава да се обсъжда. Приемлива е хипотезата на един колега, че това се дължи единия чучур от извора на безсмъртието: отказването от мисълта за себе си. Формата при тях рухва поради несменяемото обкръжение и стандартните начини на живот от хиляди години, но душата им свети на грамадни разстояния заради жертвата за близките, грижата, своеобразната туземна милост и преданост. Макар и да са като животните – грижат се само за

своите си, - видяхме и по-млади и красиви баби, които са способни да обичат и други хора и да спасяват душата и живота им, също като при някои редки случаи в животинския свят.

Почти пълната липса на подобни чувства към всички останали и особено към екземплярите от по-висока еволюция прави това население напълно тъмно за третото ни зрение. Ще каже някой: защо е нужна любов и грижа на индивидите от по-висока еволюция? - Ами никой не е съвършен – едно имаме, друго нямаме. Има хора от крайно ниска еволюция, които обаче притежават източници на изумително вълнуващ живот, недостъпни дори за боговете и ангелите. Затова всички богове и ангели се раждат до един на земята в човешки и даже животински форми, с надеждата да срещнат същества от по-ниска еволюция и да получат от тях това, което ще ги направи богоравни. Същевременно, това е шанс и за изостаналите. Последните обаче, поради определени френологични данни, имат тръпка само към себеподобни и, по правило, към още по-елементарни от себе си. Това важи, без изключение, за женската популация на тази планета. Изключително рядко, жените тук имат афинитет или хлътват жестоко по някой от по-висока еволюция, но той непременно пак е от по-умните и по-впечатляващите, не е от по-добрите. Ако е от по-добрите, не искат да се доближат до него поради плебейски вкус и от ревност – добрите летят и гнездят с много същества. Но хванат ли си някой по-глупав, туземките се вкопчват в него и го смучат години наред без откъсване нощем - без да подозират какво им се случва от това, особено на жертвите. Но и тия с "откъсване нощем" се занимават неизменно с хора и същества без душа или с екземпляри, които не летят из трите космоса. Търсят щастие дори от предмети! Именно този най-долен признак е станал причина някога да изключим такива светове от обсега на нашите интереси и затова не бяхме включили черния списък в програмата на нашия полет. Каква немарливост, каква вяра в перфектността на полета и на "кораба" ни! Нашият кораб и нашите предмети не съществуват извън мисълта ни – пътуваме по този начин по особени съображения. И ние имаме врагове, но с този камуфлаж ги заблуждаваме, че сме от умопомрачените цивилизации, които овладяват космоса с тенекии. Тенекиите ни имат специален мисловен пласт, който е непробиваем за зрението и мисълта и на най-добрите преследвачи. А ни преследват, понеже сме още в Старата Вселена и в нея любовта към всички е под запрещение. Поначало, Старата Вселена можа да бъде създадена и се самата тя се крепи изключително върху любовта с обект и безразличието към останалите обекти; а - в най-добрия случай – върху омразата и безразличието към "чуждия". Главната роля на религиите и идеологиите на враговете ни е да внушават избор, омраза и - най-смъртоносното – безразличие към различния.

Два нови инцидента ни сринаха окончателно и ние

съжалихме безкрайно много за два фатални пропуска: споменатия, че не бяхме попили програма от секретния отдел за невменяемите цивилизации; и грубото погазване на правилника, поне един от екипа да не взима участие в теренните изследвания, за да може при нужда да спаси другите. Ние всички бяхме тъй потресени от особеностите на тази неизвестна планета, че никой не искаше да пропусне нищо. Преди това имаше един малък случай, който щеше да ни доведе до припадък от смях, но се окопитихме: за пръв път във вселената наблюдавахме автор, който сам чете произведението си пред хора, които накрая почнаха да удрят дланите си и се получи силен шум. По всичко личи, че на "автора" му беше драго от това и останалите приемаха това за нормално. После почваха да "купуват" произведенията му – странна дума и странно действие, които също виждахме за пръв път, макар и да знаехме за това от часовете по историческа психиатрия. Но другите два случая ни свалиха на легло за няколко седмици. Първият: видяхме човек, който яде преработена храна, при това от човешко месо! На картинката имаше някакво тяхно животно, но политиците бяха скрили надълбоко апаратурите, с които може да се види как всеки човек влиза след смъртта си в дивеч или животно за клане. Нещо още по-лошо – всички храни тук, включително и тия, които сме създали ние и не водят до смърт, на тази планета се продават! Това ги заразява фатално и изходът, даже и ако ядеш само зърна, семена, ядки, плодове и зеленчуци, е летален.

Като се свестихме, една колежка погледна планетата и идентифицира няколко десетки милиона хора, които не са човекоядци и не купуват преработени храни: отглеждат си ги сами в собствени градини. За наша изненада, теорията ни рухна, защото пак стигнахме до ... бабичките. Много бабички и някои дядовци от техните родови имения се оказаха здрави и столетници, но пак имаха страшни физиономии – въпреки чистия въздух, на чистата вода и градините им. Предположихме, че възможната причина е готвенето на храните и употребата на алкохол. Изолирахме и трезвениците и суровоядците, но и те боледуваха, остаряваха, погрозняваха и умираха, макар и доста по-късно. Почнахме да търсим причината от нулата - и накрая някой попадна на една уникална сцена: такова нещо не бяхме виждали никъде в космоса! До този момент никой от нас не знаеше, че самите ние още не сме били минали през този най-страшен стадий от ужасилните за холозаплахи – преценили са, че още не можем да издържим. Пък и екипът ни, както казах, не бе подбран за попадане на такава планета. Като я фиксира, колегата видя и ни показа още трилиони идентични случаи в историята, книгите, театрите и филмите на този свят – една и съща странна сцена, без изключение: Мъж и жена се прегръщат и целуват; внезапно влиза трети и, неизвестно защо, очите му стават стъклени или ужасни и от лицето му започва да лъха смърт. Много по-ужасно е от лицата на бабичките, когато не са в подобна роля. В много случаи от този род се наблюдават и по-бурни реакции,

но не от радост. Тук ни свали на легло не самата отвратителност на погледа и устните в тези случаи и видът на болните, дори при най-големите красавци и красавици, но изтощението ни от безсънните нощи, които прекарахме, за да си го обясним - от пълното ни интелектуално безсилие. Коефициентът на красота и нормалност бе по-висок само у някои северни народи на тази планета, които живеят в снежни къщи. Замалко да се телепортираме там, за да се запознаем с тази разумна цивилизация, но навреме видяхме, че и те са човекоядци. Тъй висок коефициент констатирахме само в личния живот на някои техни артисти, но дълго време си бихме главата над енигмата защо в театрите и на екрана преиграват тази отвратителна сценка милиарди и милиарди пъти, след като авторите и продуцентите са за връзване. Явно – по "икономически" причини... Туземното население получава почти оргазъм от вида на очите на третия, който ревнува. Но не разбират ли те, че с всеки подобен фарс приближават смъртта си и смъртта на милиарди зрители? Не подозират ли каква е основната причина за смъртта, по-страшна и от рекламите?

Изследвахме още веднъж филмите в трезорите на Земята и стихнахме до първопричината - Демона, овладял центъра и повърхността й. От най-дълбока древност, той възпитава апостоли, светии, отци, проповедници, изповедници, писатели, учители, възпитатели, преводачи, артисти и тълмачи да избиват населението чрез най-главната лъжа на ада. Но и с останалите - че човекоядството, слободията и извращенията са нещо напълно нормално. Хората, които усещат, че и в двете крайности има нещо нередно и искат да живеят като нас, биват избягвани, "лекувани" и затваряни, а често и унищожавани. Главните усилия на всички агенти на Демона досега са в това, хората с космическа искра да не си ходят на гости за повече от няколко часа и да не се радват, когато близките им правят това без тях; а човекоподобните творения на самия Демон - да правят всичко най-отвратително и безобразно, на което той ги учи, и да го показват или продават публично, с най-голям обхват.

Една от най-потресаващите и смразяващи кръвта реплики от всички видени и чути от нас по телевизиите на Земята бе тази на едно момиче от едно телевизионно интервю. Вървеше репортаж за едно природно бедствие, затрупало стотици хора. Като запитаха момичето какво чувства сега, когато родителите му са загинали, то каза: "Най-ужасното нещо, което изпитах, когато видях да ги изравят изпод развалините, е че сега вече няма да мога да разчитам на тях!" Един колега повърна, друг припадна. Това момиче бе нормално наглед и принадлежеше към най-просперираща страна. Тук се намеси колежката, която бе привърженик на школата за гигантската разлика между физиогномия и френология, аурология. За първото ни зрение, това подобие на човек от женски пол бе дори красиво, но за второто и третото беше чудовище. За зренията ни от

четвъртото нагоре, то въобще не съществуваше. Сега всички ние сме убедени, че това нещо, подобно на човек от женски пол, моментално ще си намери човек от мъжки или от женски пол, на когото да "разчита". Да "очаква" определено поведение от него, да го прави "отговорен " и да "изисква" от него. Ако е в обратната позиция – да се чувства "длъжен", "виновен" и задължен да отговаря на въпроси. Такива екземпляри не могат да живеят сами с всички и да си ходят на гости с повече хора. В началото обаче ние само видяхме всичко това, но дълго време не можахме да го разберем.

Думите, които сложих по-горе в кавички, са на един от най-циничните жаргони в Старата Вселена, употребяван само от отрепки. Затова нормалните хора не ги ползват, понеже не знаят значението им. Достъпна е за разбиране само от тесни специалисти и летци с грамадна обща култура. Затова и се възхитихме искрено от дълбочината на познанията и огромната интелигентност на двамата колеги, които реагираха незабавно, като чуха репликата на това момиче – значи, те са я разбрали! И на нас ни притъмня, когато ни я обясниха. От този нов случай окончателно разбрахме колко сме невежи и колко сме "тънки" – падаме от едно духване на вятъра... Но ние не сме Спасители – имаме съвсем други специалности и сме минали само през най-обща подготовка по чужди и адски цивилизации. Ако не беше аварията, никога нямаше да видим този свят.

Да не говоря сега за аварията, защото пак ще се разприказвам. При всички случаи, тя не е била механическа – това всички знаехме, защото такова нещо е невъзможно. Ние летим психически и грешките се дължат само на психични отклонения. Като осъзнах това в съня си, веднага коригирах отвращението си, че в първия момент се видях като последен дегенерат – човек в механическа летяща чиния...

Накрая дежурният навигатор от онази нощ най-после си спомни, че минавайки покрай Замята, той е имал някакво видение. Изумил се е до такава степен, че е изпуснал контрола – и ето ни сега тука... Само че никога и по никой начин няма да споделя със земните жители какво точно е чул и видял, защото то е абсолютно чудовищно. На планетата ви то минава за обикновено нещо и дори за начин на живот и повод за престиж у много посдобия на хора, но няма да ви го кажа. Не случайно на колегите от библията и митологията в някои случаи се забранява да се обръщат назад с отворени очи, защото ще се вкаменят и ще ослепеят. Безкрайно трудно си съставихме и си сложихме огнена стена и антивирусна в психиката за много образи и програми от Земята, за да не умрем. Дори Изпитатели и Спасители се връщат с тежки рани от такива светове и ги лекуват с векове, а други си идват без физическите тела. Какво остава за нас.

След случая с това пълнолетно момиче, ние разбрахме, че простите ужасилни за холозаплахи не вършат никаква работа; както и това, че в космоса съществуват неща, много

по-унищожителни и злокобни от мотивите на изнасилвача, убиеца, садиста, мазохиста, търговеца, редактора на евангелия – и даже на потребителя! Това момиче не е обикновен потребител – то е чудовищен, психически! Заспорихме обаче дали е виновно. И дали "разчитането" не е нещо по-малко пъклено от действията на този, който прави възможно и позволява да разчитат на него, та даже и съблазнява или изнудва другите съзнателно. Грижите за близки и любими извират директно от душата, но когато цял живот дресираме някого да лае за залък, за да не умре, ние го подготвяме за други дресьори, които могат да правят с него каквото си поискат.

Тук обаче внезапно се прекъсна вторият епизод от моя няколкоминутен сън, за да погледна часовника и да заспя отново. По правилата на споменатия вид повествования, отново е било съдено да се върна на първия епизод.

30.V.2007

Та в най-последния сън тази нощ бях пророк или духовен учител в някаква бъдеща Япония; по-скоро - приятел на хората. Не бях японец – виждах се като европеец с мисия. Всичко ставаше напълно естествено – хората се събираха да слушат, възпламеняваха се, възторгваха се, мнозина се изцеляваха и подмладяваха незабавно и бяха много щастливи. От мене се лееше се мощно слово за любов, свобода и приемане на различния. И в двата съня слушах себе си как говоря като човек, през който говори Бог - и сам се дивях на мъдростите, които изричах. Насън добих жива представа какво трябва да е било въздействието на Словото, когато говорят Учителите. Хората плачеха от радост и се прегръщаха! Разбираха, че досега са били роби на предразсъдъци.

Но в последния сън имаше и каста, която не ни приемаше – върхушката на японската власт и аристокрация. Те бяха въоръжени и облечени в черни, блестящи униформи - като модерни самураи или рокери. Всички ни гледаха навъсено и искаха да се нахвърлят върху нас и да ни ликвидират: отнемахме им плячката – човешкото стадо, което от векове е потребител на идеологията и продуктите им. Както в първия сън, който ще доопиша по-долу, започнах и на тях да говоря пламенно и с любов – тогава даже и те, един по един, се трогваха и размекваха. Почнаха да свалят дрехите си и да стават "прости" като нас. Оказа се, че са много по-добри в добродетелите, способностите и познанието, отколкото "правоверните" – елитният им произход и тренинг имаше значение.

А на върха на планината Меру (поне така ми дойде в предишния сън) клиновете от народи и вероизповедания вече се бяха подали от всички страни. Очакваше се традиционната война по противоположности, по квадратури, и после на всички против всички. Както казах, кървавите битки бяха останали в миналото и сега конфронтациите ставаха само с неприема-

не, прения и забрани за преминаване на когото и да е в друг клин или за приемане на някого отвън. Не само външни забрани и мерки, но преди всичко ужас на всеки индивид поотделно от позициите и начина на живот на противоположния, на различните от него.

Изведнъж (както се казва и става в приказките) се озовавам в центъра на този разлят връх и разбирам, че нещо чрез мене ще става. Усещам се грамаден – чак до облаците, - но до последния миг не знаех, че всеки народ и всеки човек от който и да е клин или клан ме вижда като собствения си Учител и Бог. Такава е била стратегията на Небето. Почнах да им говоря с такъв патос и такава убедителност, че сам аз се сащисах как мога това. Владеех Словото, жестовете и паузите в съвършенство, народите бяха спрели и ме гледаха потресени. По време на съня осъзнавах всяка дума и всяка мисъл, но сега не помня конкретно нищо. Беше нещо велико, неописуемо, разтърсващо душите до дъно. Знам, че им говорех за любовта, саможертвата, толерантността, свободата, приемането на различията и способността да се превъплъщаваме в безброй житейски роли, защото имаме дух и душа. Дори най-упоритите и мракобесни жреци и идеолози от всеки народ или вяра приеха това и първи почнаха да се събличат – тяхното щастие и възторг се проявяваха с покъртителни ридания и те се покайваха искрено за неблаговидната си роля до този момент, поради което са станали причинители на смъртта. Давах им изумителни примери, по време на говоренето се чуваше в такт и музика. Всички запяха без глас, но се чуваше по цялата вселена някаква оратория от рода на "Деветата симфония" на Бетовен – но не беше точно тя. Като че ли всички ангелски чинове и космични цивилизации пееха заедно с нас, обхванати от неизмеримо щастие.

Тук няма да описвам как осъзнаването и щастието преминаха в действие. Първо отделни редове от всеки клин почнаха да преминават вдясно и вляво на същите места в съседен или противоположен клин – и се започнаха прегръдки и възклицания, за които няма изразни средства с познатите ни човешки думи! Други направо се телепортираха в противоположния лагер на местата на съответните изчезнали и появили се на друго място. Би било амбициозна задача за кинорежисьора да представи как народът на нудистите се прегръща и целува с народа на забрадените и тия с фереджетата и как дрехите им падат с лудо разкъсване и тъпкане; как самите нудисти се обличат с тях за известно време, за да се посмеят и проумеят същността на противоположната религия и да станат така още по-съвършени. Нудистите разбират, че скриването на лицето и тялото не са винаги от Сатаната, а един от начините за попадане в далечни и странни вселени и дори за един особен вид сливане с Бога. Забрадените, увитите като пашкули, униформените вярващи и свещеници, които са мразели голотата до смърт, сега се събличат напълно и виждат, че това също е форма на сливане с Бога и изповядване на Истината. Рицарите и Воините хвърлят своите оръжия и брони и

се смесват с народите, които не убиват и се оставяли да бъдат убивани. Народът на творците и гениите се прегръща с народа на анонимните почитатели и всеки се отказва от слава и име, тръпнейки от най-върховното удоволствие да остава незнаен – главното и най-възхитително качество на Абсолютния Дух. Самите несмели, вечни фенове и ценители, отиват в противоположния народ и се качват по сцените и стават виртуози, приемайки смело възхищението на околните. Семейните народи пускат охотно мъжете и жените си да поживеят в други семейства с отсъствие на титуляра; или приемат гости като ескимосите и безбройните космични цивилизации като тях, които са безсмъртни именно защото не познават ревността. Неангажираните и необвързващи се монаси, светии и хора на приключенията приемат с радост да се съберат и да живеят дълго само с един партньор или като едно семейство, дистанцирайки всички останали – и въпреки това не остаряват и не се разболяват. Те разбират, че и това е форма на сливане с Бога и служене на Бога, не по-малко свята и прекрасна от всички останали, ако си направил избора си по съвета на Бога или ако сърцето ти проявява небесен вкус. Ползвалите досега всякакви имоти, предмети и техники за придвижване, както и влюбените в парите изведнъж се озовават в редиците и прегръдките на самаряните и безсребърниците, отказали се от всичко земно и отдавали всичко свое до атом. Последните с удоволствие се опитват да управляват велосипед, кола, яхта или някой луксозен космически кораб, научавайки с удивление, че сам Бог понякога си служи с мъртва техника, по някакви извънредно странни и необясними причини.

Само че аз тук вече почнах да съчинявам... Всичко това и още много други двойки противоположности и групи от различия аз видях в съня си да се съединяват и всички едновременно, без да различавам повече подробности. Важно бе, че от възторг и приемане на чуждата истина ставаха изцеления, подмладявания, божествени мутации, възкресения. Наистина, зовът "Прегърнете се милиони" звучеше повсеместно с милиони и милиарди гласове, оркестри и божествени органи и се осъществяваше на дело пред очите на цялата вселена. Стана ясно, че именно това са очаквали с трепет космичните цивилизации в този космичен момент - и по тази причина сега планетата ни е станала център на безброй гости и наблюдаващи от цялата вселена. Всемирът е крайно чувствителен към всичко, което става на Земята и на още стотина планети като нея, където различните звездни народи си дават среща чрез въплъщения в плътно тяло. Опитват се да се проумеят, да обединят истините си и понятията си за любовта, за нравствеността, за честта, за доброто. Че умират физически, ако не желаят да правят това.

Това е, с няколко думи, завършекът на този невероятен сън, в който вече не ме е срам да кажа, че бях главният герой, тъй като ми се иска да вярвам, че всеки човек, от всяка част на планетното и всемирното човечество, в този момент е имал чувството, че именно той говори.

Подобни глобални, космически сънища и преживявания са имали и други хора, не само апостол Иоан. Например – Достоевски в "Сънят на един смешен човек".

Но за разлика от там и от свръхчовеците на Ницше, героите на тия нови видения и сънища нито виждат кърви и дракони, нито се вайкат, нито се считат за нещо повече от една незначителна и нищожна прашинка от Истината, каквито във Вечността сме разпилени с мириади.

11.IX.143(2007)
София - Изгрев

ВСИЧКИ СМЕ НА ИЗПИТИ

(Понякога връзваме тройките...)

15,00ч.

Вчера, 11 септември 2007 год., аз - една от почитателките на Словото и работещите за Него - се срещнах с един приятел, който сподели с мен една своя опитност.

Предавам думите му със свободен преразказ, но по смисъл - точно. Понеже звучаха като Слово, по-долу ги предавам в червено:

- Последните дни до 9 септември работих по един проект на духовни приятели от чужбина, който е крайно интересен и си заслужава да бъде изпипан на най-високо ниво. Обаче още от самото запознанство до последния момент се изсипа серия от остри предупреждения да не се залавям с тази работа. Нашето непослушание и нашата упоритост да продължаваме в грешната посока не веднъж са водили до печални и даже трагични последствия, но, за съжаление, ние перманентно не слушаме.

Предупрежденията бяха абсолютно ясни и категорични, но сега мога да кажа само за две-три от тях - по много важна причина, която се изясни в момента. Докато сме в изпитна сесия или в оперативен стадий, в конкретните обстоятелства за тях не трябва да се разказва. Могат да се оповестят само примери от предишни случаи, подобни на актуалния. Например, при един от последните силни случаи, за които дойдоха цели 8 предупреждения, имаше избухване на газова бутилка на улицата, с опасност за хората наоколо - точно в мига, когато минавам край нея и едва не ме засегна; минути след това - блокиране стъклените врати на метрото точно пред носа ми; веднага след това падна една жена на стълбите точно пред краката ми и трябваше да я вдигаме и свестяваме. Такива поредици от случки само през няколко минути или секунди съвсем очевидно не са случайни, особено когато са повече от три и когато след това се разразяват събития, пряко свързани с тия предупреждения. Когато срещу нас се

нахвърля куче и ни събаря на земята, когато пада нещо на главата ни и ни наранява или губим съзнание, когато ни налита за побой пиян или разгневен човек или ни блъска кола и пр. и това също става като бърза серия, намесата от Горе е повече от очевидна. Такива неща сме преживявали всички ние, но по-малко са хората, които разбират, че това е език на Небето и остро предупреждение за внимание и послушание. Поне при нас, свързаните с Елма, такива случаи има стотици, много от които са описани и сме получили отговор от Него.

Сегашният случай го разказвам, защото във връзка с него бяха получени нови познания, които могат да бъдат полезни и дори спасителни за интересуващите се. Разказвам го, а не го записвам както преди, по вече отдавна изяснената причина: Словото се споделя само с хора, които имат импулс за общ живот, обща работа и общо ученичество в Школата. Останалите си имат предпочитания или чувство за дълг към други хора, школи и партньорства.

Новото, което се изясни сега, във връзка с последните 8 предупреждения, е следното:

1. За всяко важно предстоящо събитие, изпит или шанс, Небето дава по три ясни предупреждения, но повечето хора не им обръщат внимание. Това го знаят и опитват повечето приятели от Учението и Пътя, в който вървим.

Но това, което никой от нас не го знаеше, е новото, което се изясни в момента:

2. При непослушание след 4 предупреждения, следва остър инцидент, нараняване, осакатяване, болест, катастрофа и пр., с непродължителни последствия до оздравяване, но достатъчно болезнени. Всичко тук, както и подолу, важи и за неприятности с близките ни, понеже така урокът е по-силен.

3. Непослушание след 5 предупреждения води до изключително големи ядове от социално естество - загуба или кражба на пари, имущество, творчески продукти; скарване и раздели с приятели, познати и партньори, скъсване на изпит и неизпълнения на договори, желания и надежди, рухване на всички планове; човек става жертва на клюки, сплетни, несправедливи обвинения, унижения и пр.

4. Непослушание след 6 предупреждения се наказва с раздяла с най-любимия човек, разводи, рухване на семейството, малшанс в личното щастие или отлагане на ве-

ликата среща със сродната душа и сродните души за други животи.

5. Непослушание след седем предупреждения води до затвор, болници, инвалидност, крайна мизерия, изоставяне от всички близки и приятели, тежка и нещастна старост, обезсмисляне на живота.

6. Непослушание след 8 предупреждения - смърт. Тук се изясни, че, както в споменатия случай, така и в предишните, нещастието не винаги сполита виновния, а се стоварва върху някои от хората, които обича най-много, за да бъде урокът най-суров. Всичко това не е жестокост на Бога, на Небето, на кармата, а изгаряне на лични бушони, за да не се разпространи жестокостта ни към човечеството, към невидимата ни верига от сродни души. Друг е въпросът, че тези, върху които се стоварва ударът, също имат своя карма и Небето съчетава присъдите. В други случаи това са жертвени ангели, които са дошли на Земята само за да ни потресат със страданието си и да смекчат жестокотта на сърцето ни. Урокът важи и в положителен смисъл: ако се съпротивим на заблудата, на злото или инерцията у себе си, на старите си разбирания, навици и реакции и вземем изпита с успех, това се предава по веригата и тогава стотици, хиляди, понякога и милиони души получават просветление и сила да се справят със същия проблем.

7. На въпроса, има ли нещо по-тежко от смъртта, защото в началото бе казано, че последствията при непослушание са 9 вида, един от друг по-сериозни, бе отговорено, че има: отнемане на монадата и връщането ѝ в Мировия Океан - пълно загубване на индивидуалността или на духа завинаги. Досега знаехме, че такова нещо става само при занимания с черна магия и перманентно омесване с хора и същества без душа през всичките ни прераждания. Когато се констатира, че наистина не е имало нито един случай на избор на партньор от по-висока еволюция и на безкористни, възвишени цели и идеали, се поставя въпроса дали такъв човек въобще има монада, а ако има, за какво му е тя.

На разумния въпрос как все пак да разпознаваме естеството и еволюцията на хората, с които се смесваме или които харесваме, Небето ни отговаря ясно и категорично с хиляди примери и обяснения във всички свещени Писания през вековете, във всички истински продукти на човешкия дух в световната култура. Засега единственият начин да разберем това е страданието, последстви-

ята от един или друг контакт, един или друг обществен договор, едно или друго наше лично поведение. Докато опитът ни е още малък, вкусът все още лош, а идеалите - още не особено високи, ние не сме задействали висшите си духовни тела - причинното, будическото и атмическото; да не говорим за още по-високите - Божествените. Изградено и действащо причинно и принципно тяло се разпознават по пълната липса на колебания и противоречия, категоричен избор на най-възвишеното и прекрасното и самоотвержено, пълно и добродетелно действие без отлагане - със съвършен резултат. С неподдаване на дребни житейски вкусове, съображения и страхове, с готовност да отдадем всичко, включително и живота си за най-високия идеал. Не че всички, дори и Учителите, нямат противоречия и колебания, но човекът с Божествена съвест и разум ги решава много бързо и именно в полза на по-висшето.

Изградено и действащо будическо тяло се изразява чрез избор на души и хора с искра Божия от нашето ниво на еволюция и над него и живот и обмяна именно с тях, а не с други, освен по волята Божия и за кратко време, за да се помогне някому. Тези изключения се определят лично от Бога, а не от нисшия ни астрален вкус и по социални съображения, тъй като саможертвата е Божествена само тогава, когато подаваме ръка на същество с искра Божия. Първият белег за разпознаване е именно този, че такъв човек харесва и обиква именно съществата с искра Божия и се стреми към партньори от по-висока еволюция, а на по-слабите помага, без да разрешава да го хванат. Вторият белег за наличие на искра Божия или монада, от гледна точка от будическия свят, е разпознаването на Словото Божие и Божествената Мъдрост, идващи в настоящия Космичен момент, и еднозначния избор именно на такъв Път.

Наличието и действието на атмическото тяло се разпознава по жаждата и способността за подвиг в името на Божието Дело - свалянето на Царството Божие на Земята, както е горе на Небето. Такива хора живеят сами с всички, не се уединяват по двойки и семейства и дори по групи от сродни души, а изпълняват Волята Божия както Бог иска, по формулата: "Когото Бог ни прати, при когото Бог ни прати". Такива хора престават да се преражждат, възкръсват и стават безсмъртни.

Ние в България имаме шанса да познаваме такива най-скромни и достойни ученици на Учителя. Около тях има малко на брой, но зрящи хора с пламенни души и сърца, за които Разпознаването, Откликът, Предаността и полетите из небеса-

та не са непознати. Те знаят закона, че летене е възможно само при периодично гнездене с когото трябва - когато трябва, колкото време трябва и както трябва.

Аз, която описвам всичко това според думите на споменатия приятел, свидетелствувам, че в мига, в който той сподели, че се е чудел дали е имало или не осмо предупреждение, падна и се счупи една чаша в ресторанта, в който бяхме. От това следва, че е можело да последва и физическа смърт пред очите ни, както стана през последните години с най-близки хора, без да сме знаели, че това е следствие от непослушание при 8 предупреждения. Най-накрая се изясни, че въпреки знака с чашата, този път смърт няма да има, поради удовлетворително взетия изпит. Разбрахме, че изпитът все пак е бил взет наистина с "удовлетворителен 3", а не с "добър", "много добър" или "отличен"... С "отличен" би бил, ако изпитваният бе казал незабавно и ясно истината в очите на хората, които, без да искат, са щели да го отклонят задълго от основната му задача. За "отличен" се иска смелост, доблест, диамантен характер и ясно изразяване на категорична позиция. Поради липса на тия качества, изпитът на този етап е взет с "тройка", понеже изпитваният е изпратил писмо на хората едва два дни след това – не е посмял да им каже в очите, че се разграничава от тях и не може да им помага. Все пак, изпитът е взет...

Приятелят каза още, че споделеното има характера на "назидание", а не на позитивно осияние. Желаещите могат да получат разяснения какви пък са положителните последствия при послушание след даден брой небесни предупреждения, а не

да се изясняват само отрицателните, както сега.

Всичко това го записах и помолих споменатия приятел да го провери, за да стигне вярно до знанието на повече хора и да им се изясни защо понякога се случват подобни неща – за да се спасят някои зрящи души и телата им от последствията, поразяващи всички останали хора с нисък вкус и идеал...

16,49 ч.

17-20.X.143(2007)
Витоша, София

60 МИЛИАРДА "ОТЧЕ НАШ"

От началото до края на този текст всяка буква, дума, ред или пасаж се превръщаха сами в червени, въпреки упоритите усилия да се правят сини, което би трябвало да значи, че са обяснителни думи от съставителя. Та какво е това – изложение на последовател, холизация или някаква смес, остава за доизясняване. Все пак, поради преобладаващата човешка интерпретация и стил, остава с размер 12, а не 14:

От всичко, което знаем за Божието Слово и изпълняваме в Божието Дело, живеем го в Божествения Живот, следва, че всяка душа с искра Божия има свещения импулс и право не

само да съхранява и разпространява Слово Божие, но и да го изменя и сама да излива Слово. Строгите предупреждения на Учителя през вековете да не се пипа и буква от оригиналното Слово Божие, идващо чрез Него, и че всяко преиначаване е кощунство, наказуемо с тежка карма си остават в пълна сила; но в пълна сила е и законът за вариациите и творчеството, практикувани от учениците Му през всички времена и доставящи низказана радост на Учителя. Това е главен метод на Бога като Баща, извор на безмерно щастие. Той пронизва от начало до край дейността и упражненията в Младежкия (Специалния) Клас на Учителя и по-горните. Борците за чистота на автентичното Слово са напълно прави в лявата част на уравнението, но някои от тях елиминират дясната, понеже не са още ученици и не присъстват в Специалния Клас - горе на Небето и долу на Земята. Тези, които се обявяват за "единствени наследници на Словото и Делото", имат определени френологични, физиогномични, корпологични и социометрични белези, по които ги разпознаваме, че са най-много на Трета степен от външния кръг на Пентаграма – обикновени хора на външното познание; а когато са на четвърта, изтъкват само и единствено себе си и не се свенят да утвърждават името си. Най-високото ниво на книжовника е да стане добър познавач на даден феномен – на практика организатор, издател, академик или професор, - но в него центровете на гнева, завистта, злобата, омразата, себичността, тщеславието, конкуренцията, грубостта, безпардонността и пр. може да са са все още доминиращи. Той още няма нищо общо със светията, който има перфектно лице и тяло до последния миг на живота си, нито с ученика от Школата на Христа, постигнал и проявяващ неуморно плодовете на Духа: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание (Гал. 5:22-23). Измежду споменатите Божествени добродетели, такъв светски човек може да претендира само за "вярност", но това не е вярност към пълната палитра на Школата, включваща и творческата свобода на ученика да прави текстови, музикални е други варианти на всеки феномен, даден от Учителя и да твори напълно нови. Това не прави чест на догматика, защото не знае за основната дейност в Младежкия или Специалния Клас, където Учителят постоянно прави упражнения с учениците си да транспонират индивидуално формули, молитви, Слово Божие, музика, упражнения и какво ли още не. Затова Той се радва като дете, когато някой се е откъснал възможно най-надалече от матрицата, макар и дадена от Него.

Би казал някой, че на това има право само Учителят, но че когато Го няма на Земята, ученикът е длъжен да преговаря само ***даденото****, и то във възможно най-автентичен вид. Това е вярно, но то е само лявата част на уравнението, валидна за*

хора, които са още във външната област на пентаграма или най-много в Първо Посвещение от вътрешната. Сетивата им не долавят Постоянното присъствие и действие на Учителя - не само на Небето, но и на Земята. В беседите Си Той непрестанно ни предупреждава, че един истински Учител никога не напуска Земята и стадото Си. Обаче обикновените хора не само вярват на сетивата си, но имат и ***сметка*** *от тази илюзия, понеже така могат да развиват небожествени самодейности и считат, че не са наблюдавани и санкционирани. Тази древна стратегия на Небето и Господа е крайно продуктивна, защото и най-обикновеният начален и прогимназиален учител, взел изпитите си по методика дори с тройка, знае за елементарния трик да обяви свободен час и да се скрие да гледа кой какво прави. Това е много по-ценно за Школата, отколкото когато учителят е в час и знае как да респектира. В час той може да внедрява предимно познание, но етика и възпитание – в минимална степен. Затова в час той е преди всичко преподавател, а възпитател и учител е повече когато учениците не знаят, че ги наблюдава или когато са в междучасие, на екскурзия, на лагер, на празненство или бригада; когато посещава домовете на учениците си и местата, където те си играят, развиват самодейности или правят пакости.*

От всичко това следва, че и ние се наиграхме и наскачахме вече повече от половин век след представлението, което Учителят устрои с физическото погребение на телесната Си обвивка. Последователите и враговете Му оттогава са в "свободен час" – и продължават. Никой от нас не прави изключение, понеже сетивата ни са плътно затворени за Неговото ПОСТОЯННО ФИЗИЧЕСКО ПРИСЪСТВИЕ. Даже и когато Духът Му има някъде работа, Той и до днес оставя някой ученик във физическото Си тяло, за да не отсъства никога от Школата – ученикът Му предава дистанционно всичко, което става тука. Разликата днес е само в това, че Той сега е физически на Земята предимно в ***етерното*** *Си тяло и че го кондензира във веществено само при определени случаи. Всички, които скачат и играят по чиновете и ги чупят или разместват както си искат, дълбаейки имената си по тях и ритайки съучениците си, които не ги признават или искат да учат, са само с пет сетива и неизработени центрове на Разпознаването, Благоговението и Милосърдието. Няма обаче такава леличка в детската градина или такъв начален, прогимназиален или гимназиален учител, които да не си изберат способни ученици, с цел да наблюдават и подкрепят другите и да им предават инструкциите на учителя. Те не са "порти" в жаргонния български смисъл (издайници), а са именно "порти" към Школата, Небето и Учителя. Един Миров Учител никога няма да си позволи да не ползва този главен метод, след като го е*

*внушил на човешката педагогика още от нейното зачатие. И "приживе" (сякаш не е вечно тук и вечно жив...), и в момента Той има Своите явни и тайни кръжоци за по-способните и даровитите, а също и за изоставащи. Най-важното е, че те са доброволни, незадължителни. На консултации и в свободни кръжоци отиват само ученици, които искат **да учат** – не калпазаните, които минават с тройки, или "отличниците" с ярко его, които "си знаят всичко" и даже почват да събират собствени групички или тълпи, без да поканят Учителя. Няма как – те не Го виждат. Нямат и нюх за Неговите действащи асистенти под прикритие. "Взаимоучителната метода", въведена с огромен успех в XIX век от видния български Посветен, мистик, ясновидец, лекар, учен, изобретател и педагог д-р Петър Берон, днес се използва повсеместно в много учебни и педагогически заведения, но тя е родена в Школата, още когато първите ученици на Учителя са стъпили на тази планета и са се сдружили с коренните жители от Агарта. Тя е основна и в Пътя на Посвещенията, ето защо с Бога може да ни запознае само Синът Му, а със Сина Му – Негов ученик. Изключения просто няма. Всичко останало е полезна или вредна самодейност, развяване на бича, на егото, гордостта, користта, тщеславието или своеглавието.*

В духа на всичко това, което може да се подкрепи с хиляди мисли от лекциите и беседите на Учителя не само в България, но и от Словото и Делото Му през всички векове на Земята, както и горе, на Небето, ние сега можем да предложим още едно школно упражнение, което се прави от 2000 години насам в Школата нощем и се ползва нашироко из цялата вселена. Индивидуалните варианти на Господнята Молитва един ден ще достигнат до числото 60 милиарда, колкото са душите с монада в орбитата на планетата Анхира (Инлания, Земята).

*Резултатът от действието на една каноническа молитва, произнасяна еднакво от всички в дадено общество или на даден език, е общоизвестен в цялата история на религията, особено на "Отче наш" – тя прави чудеса. Но Великият Учител и другите истински Учители под Неговото крило винаги ни насърчават да импровизираме и собствени молитви, извиращи дълбоко от сърцето ни и повтарящи се или неповтарящи се след първия път. Те ни разрешават да правим колективни и лични варианти и на каноничните молитви, упражнения, мелодии и текстове, дадени лично от Учител. Това е **абсолютно** правило и закон в Школата и който го отрича, просто го няма нощем горе, нито на дневните занятия. Учителят изключително много се радва и когато интерпретираме Слово Божие чрез собствения си ум и език и когато провеждаме ново, живо Слово Божие. Който отрича това, никога не е присъствал в Специалния Клас и класовете над него,*

не присъства и сега; а може и да е враг. Неразпознаващият, вълкът-единак или предпочитащият живот или сътрудничество със смъртни може да не е активен враг, но като безразличен към Ятото и Ятата на Учителя също вреди, защото спира еволюцията си и развитието на други и не им дава шанс.

Ето един индивидуален вариант на "Отче наш", който има най-голяма сила за този, който го е съчинил, но в неизмеримата наука и практика на Братството и Школата из целия космос има и такова положение: една индивидуална молитва или интерпретация или Ново Слово Божие може да се ползва и от други, независимо дали вече имат собствени индивидуални изблици и варианти или не. Каноничните молитви и Словото на Учителя в оригинал свързват всички богове, ангели и хора, които ги произнасят и изучават и се опитват да ги живеят. Това става в съответна степен и с всички, които ползват една и съща, макар и съмнителна редакция на Словото или Делото, понеже там все пак плуват кристалчета Истина. Индивидуалната молитва ни свързва с Бога незабавно, директно и лично; а молитва или Слово, дошли чрез друг, ни свързват именно с ***неговата*** *монада и с цялата му верига от сродни души в Битието, а оттам – пак с Бога, но под много красив, индивидуален, уникален ъгъл. Въвеждат ни в цяла неизвестна вселена и държава от вселени –* ***неговата****. Това е един от най-силните начини да изпълним завета на Учителя да разширяваме постоянно кръга на душите, които обичаме и които ни обичат,* ***и да живеем и творим уникално, неудържимо и с всичка сила.***

ОТЧЕ НАШ

(индивидуален вариант 64)

Отче наш, Който Си ни във сърцата,
вече блести името Твое,
вече е тук Царството Твое,
вече пламти Волята Твоя,
както на Небето, така и на Земята!
Щастие насъщно
даваш нам днес,
колкото и ние го раздаваме
на Твойте труженѝци.
В радост или притеснение,
избави ни от недаване,
защото е Твое Царството,
и силата

и славата,
завинаги.
Амин.

Неканоничните варианти на каноническите молитви биват два вида: изоморфни и свободни. Горната индивидуална молитва е почти изоморфен вариант на една от българките редакции на "Отче наш" – със стремеж да се спазят ритъмът, броят на сричките и римите. Свободните варианти също имат сила, ако се придържат към основната идея, но изоморфните имат мощта да трансформират базовия егрегор в архетип – индивидуален или колективен. Въпреки че класическите молитви и класическото Слово Божие, дошли чрез Учителя и Учителите, не са егрегори, а архетипи, още от самото начало те се редактират и превеждат от несъвършени хора и така се превръщат в егрегори – повече или по-малко изосемантични и изоморфни с архетипа. Съзнателно или не, определени индивиди и кръгове имат сметка от превръщането на архетипа в егрегор, понеже по този начин могат да го експлоатират и да манипулират обществото. Така са се появили и тъй съществуват всички интерпретации, деноминации и секти, изповядвани и практикувани от смъртни хора. Смъртта обаче е немислима при боравенето с архетипи. Трябва да се подчертае, че архетип е всяка оригинална, индивидуална проява, която произхожда от ***Бога****. Така, превръщането на едно полуархетипно и полуегрегорно явление като общоприетите молитви и редакции на Словото Божие могат да се превърнат отново в чисти архетипи, дори и когато са свободни редакции. Ако редакторът е свързан с Бога, то всяка негова редакция и изпълнение на канонична или неканонична молитва, Слово или Дело са архетипи и се разпознават по това, че даряват живот, щастие, висше познание и безгранична, безусловна свобода. Те не могат да бъдат експлоатирани от хората на материалната користъ, на властническата драма или тщеславието. Тези архетипи имат алгоритъм за периодично и постоянно опресняване с нови варианти и пораждане на нови феномени, извиращи директно от лоното на Бога в човешката душа – нашата монада.*

Горният индивидуален вариант търпи безброй индивидуални редакции, както и самите "оригинали" на "Отче наш", но само ограничен брой варианти могат да станат строго изоморфни, понеже не са много подходящите думи, които са с приемлив смисъл, със същия брой срички, същия ритъм и същите рими като "оригинала". Така че изоморфната трансформация на егрегори и полуархетипни егрегори в неоархетипи не е по силите на всеки – нужно е озарение, поетическа

дарба и майсторство.

*Освен това, има и варианти на даден Божествен текст или явление **по кагегории**. В случая се имат предвид окултните класове на Учителя и пентаграмните посвещения. Индивидуалният вариант на "Отче наш" в настоящия текст важи в най-голяма степен за учениците от Специалния клас (III Пентаграмно Посвещение) и за тези, които ги разпознават, тъй като там не се говори за Царството Божие в бъдеще време и защото е казано Бог да ни дава щастие само тогава и само колкото и ние го раздаваме на Неговите труженици. За учениците от Общия клас важи вариантът: "...колкото и ние го раздаваме на Твойте ученици".*

В очите на Небето, ученик от Младежкия, Специалния клас, на Школата е този, който е вече труженик – не само чете, учи и изпълнява предписания, но и се труди за него, живее Словото на дело, особено във взаимоотношенията. За учениците от класа на праведните (I Посвещение) този стих би звучал така: "...колкото и ние го раздаваме на Твойте мъченици".

*По-горе пропуснахме възможния вариант за ученици от Второ Посвещение – хората, които си дават здравето, имота и живота за разпространение на Словото Божие и някои от тях вече сами Го провеждат на живо. Ако нямаше ученици с ранг на апостоли, Бог не би дал този дар на човечеството, Слово Божие да протича и чрез хора, които още на са Учители. Нямаше да има "Послания на Апостолите". А както се вижда, в цялата история на духовната култура на Земята няма нито една мъдрост, нито едно боговдъхновено Слово, наедно със Словото на Христа в Евангелието, по-вярно и по-прекрасно от думите на ап. Павел за Любовта пред Коринтяните. За учениците от Второ Посвещение в случая, засега не намираме дума, по-добра от "езици", ако трябва да спазим и римата - "...колкото и ние го раздаваме на Твоите **езици**". Това не звучи много ясно и поетично за тези, които не знаят, че ап.Павел е свързан с Небесните Езици и че в случая тази дума е синоним на Апостолите, чрез които протича Живо Слово Божие – Ученици от Втора Инициация. Това са всъщност единаторите, холизаторите – тези, които приемат и предават осияния, идентични по вярност и сила със Словото на Христа, понеже именно осияние или единение, холизация, са знаменитите думи, които лично Христос произнася чрез ап. Павел:*

1 Ако говоря с човешки и ангелски езици, а Любов нямам, аз съм станал мед, що звънти или кимвал, що дрънка. 2 И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание; и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. 3 И ако раз-

дам всичкото си имане за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва. 4 Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, 5 не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло, 6 не се радва на неправдата, а се радва на истината; 7 всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. 8 Любовта никога не отпада. Другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са – ще престанат, знание ли е, ще се прекрати.

*Всеки, който има понятие от пентаграмика, би могъл не само да търси варианти на "**труженици"** в цитирания израз "колкото и ние го раздаваме на Твойте **труженици**", но и думи, валидни за **другите** степени и посвещения, дори и да не се римуват с базалната дума "длъжници". А може и да съчини цялата молитва по нов начин, със съответни конкретни ключове.*

*За оглашените (посещаващите неделните събрания от 10 ч. и четящите беседи на Учителя с известен интерес, но все още вярващи на смъртни авторитети, егрегорни учения, църкви, ритуали и писания), важи общовалидният вариант за егрегорното християнство и нивото на хората от новозаветен тип - "...колкото и ние го раздаваме на **бедни и вдовици"** – или нещо от този род. Делението, дадено от Учителя: "старозаветни, новозаветни, праведни и ученици", има строго определени и съответни категории от мотивации, философии и ценностни ориентации, като не бива да се забравя, че под тия 4 категории са тия на езическите и адските учения. Мнозина от противниците, любопитните и дори от последователите на Учителя са задавали въпроса, как е възможно Учителят да изтъква категории над "новозаветните" – сякаш в християнството може да има нещо над Евангелието и Църквата. Проблемът е в това, че в тази категория Той не визира истинските, архетипните новозаветни, но егрегорните – тези, които изпълняват клерикални и даже езотерични християнски предписания, но не престават да си уреждат живота на Земята и да се борят за име, имоти, светски престиж, и да ги защитават, даже и да "правораздават" с методи на злото и да отмъщават. Те не са разбрали абсолютно нищо от Господнята молитва в пунктовете "...както и ние прощаваме на нашите длъжници" и "защото е **Твое** Царството, и Силата, и Славата". Царството, силата, славата, "уреждането в живота" и неприкосновеността на техния пай често ги свалят по-долу и от старозаветните, и от езичниците. Не че Учителят не се радва на ученика, когато е перфектен и в света и дори "богатичък" (има и такива пожелания в беседите), но при обикновения човек това е на първо място. По правило,*

той не оставя боговдъхновени, безименни и безплатни плодове за човечеството.

Наистина, на много места, преди всичко в Словото на Учителя, има пространни и дълбоки обяснения за мотивациите и начина на живот на адските хора, на езичниците, старозаветните, новозаветните, праведните и учениците. Това е море, океан от познание! Всички те и днес са около нас – имаме роднини, познати, приятели и пр. от всички видове. И всички можем да ги разпознаваме не само чрез физиогномия и френология, не и с формалното разбиране на Христовата формула "по делата им ще ги познаете", понеже често и най-благородните дела на хората имат егоистични мотивации и крайни цели. Много полезна е една българска поговорка, валидна като главен шперц и в Пентаграмиката: "Когато някой се не дава да го познаеш, гледай го къде ходи". Ако имахме възможност, като ясновидци или "съгледвачи", да надникнем в тайния живот на всеки през свободното му време, ще открием неговата актуална житейска мотивация и доминанта - ще разберем на какво ниво е. Защо той предпочита изцяло себе си или предимно себе си пред всички останали, дори и когато обслужва някого (то е, за да получи)? И защо Абсолютният Ключ на Безсмъртието е заложен в най-великото определение за Любовта ("Любовта не дири своето си")?

Всички категории хора под Ученика от II Посвета дирят ***своето*** *си – даже и тия, които раздават до пълно изтощение и сили, и живот и имоти. Насилникът и властникът - хората с най-ниска еволюция - налагат* ***насилието*** *си; страдалецът налага на себе си и на другите представата за "горкото аз", но когато е добре, почва да се "урежда" в "живота", с крайна станция - ковчега. "Книгозавърът" и неспиращият да говори, жадният за контакти и познание, налага на душата си и на другите неспирна активност на петте сетива и на своето многознайство; бащата, майката и творецът днес живеят само за* ***своите*** *творения и тяхното лансиране, никога няма да лансират друг; повечето от класическите и живите днес его-светии се пазят от света като от чума и се пречистват денонощно, "за да не си измърсят аурата и да си спасят душата"(собствената); повечето от вярващите и "праведниците" са "единствено прави" и всички други са криви или не са от Бога – и пр. и пр. и пр.*

Разполагаме с достатъчно текстове и примери за идентифициране на себе си и на хората къде сме в пътя, от гледна точка на Пентаграмиката. Но никога, в никой случай вече не бива да съдим и поучаваме хората от по-ниските категории, да се опитваме да ги привлечем към по-висока, ако те не са страдали достатъчно през вековете, за да изработят в мозъка си нови центрове и антени. Който мисли, че "уреждането в живота" е нещо много важно, нека го опита.

Той няма още развит център на наблюдението и център на умозаключението, за да съобрази как изглеждат "уредените" в света и от какво са болни. Който ламти да издаде книгите си или да просперира на сцената, нека го прави – у него все още няма понятие за по-напреднали, чиито съкровища лежат под земята. Който дава всичко да плаща за вносни курсове или се занимава с йогически и какви ли не още езически, старозаветни и новозаветни системи, нека ги опита; който търси самозащита, сила, победа, първенство или власт чрез конкурси, състезания, съревнования, медитации, формули, упражнения, мантри, бойни изкуства и пр. – това си е точно за него, на неговия етап на еволюция. Който ни продава ценности и ни проповядва, че нещата трябва да се плащат, също го виждаме как изглежда, особено на старини. Всеки трябва да провери теориите си лично и да ни стане нагледно помагало.

Болезненият въпрос защо Небето позволява на непълноценни, користни и амбициозни хора да преиначават Словото Божие през вековете и да го правят свой монопол, не е проблем за Посветените. Те знаят, че в словесните каши все още плуват зрънца от живо Слово Божие и че тази маскировка е главна стратегия на Небето. Учителят казва, че след 2000 години хората ще имат истинска култура и ще изнесат Словото и Учението на Христа ***в оригинал****. Това обаче не обезличава изцяло труда на много пчели и осички из необятната нива на Словото, които събират прашец както могат и знаят. Истинско щастие, пробен камък за ученика е наличността на толкова много съмнителни "оригинали" и издания, понеже по този начин той може да провери вътрешния си глас, връзката си с Бога. Претендентите за притежание на "Словото в оригинал" не са тия, които са попаднали на една от седемте избелели и непълни разшифровки от седемте различни стенограми и я развяват като автентична, но хората, на които Учителят е дал дар да виждат и чуват направо в акаша и им е поръчал да сравнят седемте стенограми с нея, да реставрират Словото автентично. В една от книгите на Учителите се казва, че когато Посветеният редактира съмнителен ръкопис, не го прави сам, а вижда една светлосиня, светяща точка да се движи по редовете и да премахва сгрешеното, а една розова точка сама изписва правилните думи и части от текста. Посветените могат това и без стенограми и вълшебни точки, но допускат разпространението и на човешки, несъвършени варианти, понеже така Словото минава през монадите на стенографи, краснописци, ръкописци, машинописци, коректори и редактори и така се дава шанс за разночетене и разнотълкуване - дори с грешките и волните съчинения! Учителят практикува това от памти века, защото по редакциите и интерпретациите, по начините на игра на паневритмия и особено по грешките, Той опознава още по-добре кой ученик*

какви проблеми има, какви добрини и пакости може да направи, от коя йерархия идва, каква е доминантата на монадата му – дали обича повече обективната или повече субективната истина; дали е от тия, които могат да ги редуват и съчетават хармонично, без да ги противопоставят. Учителят не се дразни от грешките, но ги наблюдава и изучава с любов. Той е крайно е строг само към едно от най-голмите окултни престъпления – правенето на забележки и гледането с лош поглед. Към престъплението "унификация и приватизация на истината" от страна на амбициозен, злобен и смъртен човек.

Човекът без монада и оглашените от преддверието на Школата обаче се ужасяват до смърт от "отклоненията", преминавайки в яростни обвинителства и изтъкване на собствената си версия като "единствено вярна"; на персоната си – като "единствено избрана". Но това е една от първите "хватки" на Небето: по този начин то пресява истинските ученици от самозванците, самовлюбените, амбициозните, прокурорите. За настръхналите радетели за "чистотата на Учението" не е важно какво е тяхното собствено мислене и поведение, отговарят ли те на критерия за благост и неосъждане – абсолютен критерий за наличие на искра Божия. Острите съдници могат да бъдат, най-много, ученици от първи ранг – "праведници". Тук и в Школата тази дума за тях е в кавички, защото истинската истина и праведност е мека, блага, безконфликтна и безгранично толерантна; милостива, любвеобилна и многовалентна до безкрай. (Сравни с беседата на Учителя "Истина и благост" (18.IV.1937г., том "Старото отмина") . Ако те искат чак толкова много да достигнат до извора на автентичното Слово и Дело Божие, щяха да са там, където То се лее и в момента и никога не е преставало. Тяхната нервност, себизъм, егоцентризъм и злост ги държат надалеч от Океана, който представлява Слепота за Недостатъците и Безусловна Благост – синоним на името "Бог". Ако се интересуваха от Учителя, Словото и Школата истински, щяха да престанат да се самоназначават за наследници на Учението и да размахват "разкрития" и обвинения, щяха смирено да се присъединят към хората, на които е поверен синтезът на седемте стенограми и прекият достъп до акаша. Нещо повече – чрез такива напреднали ученици се лее и автентично, живо Слово и Дело Божие, но то достига само до смирени и зрящи – учениците от Второ Посвещение нагоре. Тези Посветени не претендират, че единствено те имат право да редактират и разпространяват Слово Божие, а се радват на всички варианти и всички интерпретации, дори и на най-лошите, понеже сполучливите ни доближават до оригинала, а несполучливите, крайно свободните и дори манипулираните ни служат да разпознаване на духовете. Да не забравяме предупреждението на Учителя, повтаряно неведнъж в беседи-

те, че половината хора в "братството" са от черната ложа и че ще ги разпознаем по това, че искат да ни наложат "единствено правата истина" – тяхната собствена. Както казва един немски философ, "в устата на жената (в случая разбирай астралната жена в човека, независимо от пола), логиката е не критерий, а палач".

Тези, които са чували за 5 или 6 стенограми и не знаят за Седмия Ръкопис, който ги синтезира, си мислят, че с право биха реагирали: "А къде е Седмата версия, защо не я изкарате на бял свят и не публикувате беседите според нея? Словото на Учителя е общочовешко богатство!" – Така е, но тези беседи през всички векове са крайният, Седмият, езотеричният клон на Словото, който се дава само на хора, които са разпознаващи, смирени, не продават Словото Божие и нямат претенции за коригиране на Божественото, за лидерство. Ако им се предадат в ръцете секретните ръкописи, те и на тях ще намерят кусур и ще почнат да ги изменят и продават, което е равносилно на самоубийство. Достатъчно е за несмирените да познават "демоверсиите" на Словото, които, все пак, имат всичко у себе си, за да оцелеят.

*Когато Учителят говори, Словото Му се разлага спектрално не само през монадите на стенографите, но и през призмите на всички присъстващи. Ако сте имали разговори с такива, всеки ще ви каже, че в еди коя си беседа Учителят е казал и нещо друго, което не го е чул никой. Великото щастие да си изчел и прокоментирал всички беседи със самите стенографи и всеки човек от истинското Братството, дава съвсем други измерения на Словото и води до оная точка, в която лъчите на Учениците се събират в едно, за да възстановят Бялата Светлина на Божественото. Така да се каже, "професионалната" версия на Словото е много скъпа и не се "продава" на всеки. Синтезът на цветовете в бяло води не само до информация, но и до действие. Именно чрез Седмата Синтеза на Словото Божие учениците, дорасли до Трето, Четвърто и Пето Посвещение, стигат не само информационно, но и реално до Просветление, Преображение и Възкресение. За всички под Трето Посвещение са валидни "демоверсиите" и "демопроповедниците" на Учението, на места проядени от вируси до неузнаваемост. "Демо-" не значи само "демонстрационен" и "демократичен". **Демо**кратичният принцип на Небето е широк: всеки има право да развива самодейност дори в Словото и Делото, дори с всички възможни опасности и грешки. **Демо**нстрациите и скандалите на ръбатите и чепати българи по повод "автентичността", палят менталните бомби на **демо**ните в тях. Те обаче не знаят, че дори в изкривените версии наистина плуват Божествени кристалчета Истина. Там, където се е провряла грешка, непълнота или лъжа, тя е нарочно предвидена да стигне до точно тия хора, които ще постра-*

*дат кармично по строго определени, паралелни на тия изменения причини. Това е своеобразно "наказание" за грубите и самодейците за това, че не искат да разберат Словото и Делото като **Разпознаване, Нежност, Обхода, Благост и Братски Живот.** Те си представят Учението като индивидуално "подвизаване" или стереотипни духовни събрания, след което всеки си отива в стаята и леглото с кладенец към ада. **Това** е критерият**:** кой с кого живее или е упорито сам и си **мисли**, че живее; кой е **истински** сам с Бога и с кои хора живее от време на време – и **наистина** живее.*

За нас сега е важно, че имаме пълната свобода да правим своите безкрайни по брой и различие експерименти. Затова тук ще бъде повторена още веднъж една от 60-те милиарда виртуални версии на "Отче наш".

ОТЧЕ НАШ

(индивидуален вариант 64)

Отче наш, Който Си ни във сърцата,

вече блести името Твое,

вече е тук Царството Твое,

вече пламти Волята Твоя,

както на Небето, така и на Земята!

Щастие насъщно

даваш нам днес,

колкото и ние го раздаваме

на Твойте труженѝци.

В радост или притеснение,

избави ни от недаване,

защото е Твое Царството,

и силата

и славата,

завинаги.

Амин.

Виж на тази тема и осиянието "Раздаване, самораздаване и отдаване" от 28.VIII.137(2000) г.

10.XI.143(2007)
София – Изгрев

ПИЕТА

писмо до приятел

"Словото – бедно сираче"

Писмата са са важни, понеже в тях на места протича Слово Божие, а са впечатляващи и реакциите на хората, когато отговарят. И в техните писма протича Слово – Словото Божие не е монопол. Кореспонденцията обаче предвидена за специална поредица допълнителни томове. Въпреки това, в редки случаи Източникът настоява писма или други форми с присъствие на Слово, описания на събития или даже на проблеми да се включват в базалните книги – Той има някакви съобра-

жения.

Така стана и в днешния случай: ако зависеше от съставителя, той никога не би включил текст с лични проблеми и оплаквания. Някой отгоре обаче обяснява, че това не са лични неща, а неразрешени задачи на човечеството; че ставало дума за отношението към Словото въобще. Понякога Той го представя като бебе, изхвърлено голо зиме на улицата...

Не случайно Словото е избрало и тази стратегия, в търсене на същества с душа, които да се "погрижат" за Него. То няма нужда от грижи, защото само̀ е създало всичко и се грижи за всичко и всички, но като играе тази роля, се надява да открие Своите Деца, които са с частица от Него и затова искат да се грижат. Но тия, които се грижат първо за Него, а не за себе си или за същества, които не са Негови; а даже и да са Негови, слагат всички други неща на второ място след времето си за Словото, ние наричаме "невинни" - и благоуханието им изпълва цялата вселена!

Но да видим какво е това писмо и чак толкова ли е неудобно да се включва помежду мъдрите текстове... Или в него отново има намеса на нещо по-високо?

"Здравей! Скоро ще ти пратя всички мисли от Учителя от временен работен блок 0001, подредени азбучно. В момента ти прикачвам една съкратена селекция, за да видиш първия резултат. Сега обработвам неделните. След като се изчерпят, ще събера всички блокове в един файл и ще им дам команда да се самоподредят азбучно. По същия начин ще обработя, първо поотделно, останалите класове, и накрая ще ги събера, също в един файл, и ще ги подредя азбучно. Ще се получи солидна справка, понеже селекцията ми е по всички теми. Разбира се, всяка селекция е субективна, както и коментарите, но това е "домашна работа на ученика" - желателна и "задължителна" само за него. Разбира се, няма нищо задължително в Школата, но известен е фактът, че всеки българин от Първо Посвещение, като си замине, не го питат първо "Как живя и какво сътвори?" или "Какви добрини направи на хората?", а "Изчете ли беседите на Учителя, обработи ли ги по свой начин, даде ли си обработките на човечеството, беше ли сътрудник на друг ученик, поне за 10% от времето си?" (трудът е непаричен десятък - паричният е само за най-неталантливите).

Мнозина не разбират, че без отдаването на Десятъка работите ни тръгват назад, ако ще и да сме професори, гении или светии. Самото число 10 на десятъка, когато го отдаваме правилно, възбужда Присъствието и Действието на Бога; но то дава и материални, лични резултати за нас и близките ни, поради това, че нулата работи именно по този начин.

Десятъкът не се дава на църква, братство, партия или

нещо подобно, а се дава, тайно и персонално, на човека, който, според нас, работи най-качествено и най-безкористно за Бога. Това Учителят го е казвал устно на хората, които са ни го предали - понеже има и устна традиция на Школата, която е валидна за всички векове и не се изнася навън. Ако някой дава подкрепата си на някаква организация или общество, няма никаква гаранция за какво точно ще бъде употребена, дори и да я ползват безкористно. Но даже и "безкористната" употреба на народните средства е користна, защото ръководителите решават субективно кое е най-важното, докато в същото време има по-напреднали братя и сестри. Щом като нямат понятие за тях или съзнателно заглушават съвестта си, значи, това са хора на гордостта, самодейността и своеглавието и никога няма да отдадат даже и стотък по принципите на Бялото Братство - персонално и тайно на човек, който работи по-добре от тях. Те нямат понятие за "човек, който работи по-добре от тях", понеже себичността и самомнението не им позволява това; но, ако биха искали да бъдат ученици, а не "фактори", би трябвало да допуснат поне мисълта за "човек, който също работи за Бога". Това е една по-приемлива степен на гордостта, която допуска, че може да имаме и равностойни съученици, но различни. Има и трета, пак сравнително интелигентна степен на гордостта, още по-близка до доброто сърце и смирението, допускаща, че всички останали също работят за Бога, но "по-зле от нас" - такъв човек си определя десятък за "първия под него" - все пак в душата му има елементи от съвест и ученичество... Гордостта му обаче не вижда някого над него.

Споделям с теб тия тънкости от безбрежната космическа наука за Десятъка, понеже на него се крепи цялото Битие - ти си от най-вътрешните и няма начин да не си си го припомнил. Докато бяха на тази Земя Двама Души, които работеха много по-добре и повече от нас за Словото и Делото, ние отдавахме десятъка си, тайно и персонално, именно на тях. Когато си заминаха, трябваше да питаме горе как се решава проблемът, когато си мислиш, от своя гледна точка, че в полезрението ти вече няма човек, който да работи по-добре и по-безкористно от теб. Това може да не е от гордост и самомнение, а от искрена, макар и субективна преценка на хората, които познаваме - по живота им и продуктите, които произвеждат. Тогава, именно, разбрахме как работи и е работило Небето през всички векове на Земята и по този въпрос: десятъка (половинъка, цялъка, плаващия принос, стотъка) се отдава на този, който работи за Словото и Делото сравнително най-безкористно, най-качествено, най-бързо и "най-количествено" измежду всички, които познаваме, въпреки че ние може да работим по-добре

от него. Именно нему даваме тайно десятъка си, в пари или съдействие, въпреки че "като съдействие" анонимността е много трудна. Понякога му препращаш щастие, изцеление или подмладяване, без да знае от кого е - точно това е "непаричен десятък" в Духа на Бога, понеже именно Бог го изпраща, а ние сме само куриерите. Естествено, има и "изявен, проявен и осъществен дар" на любов, който не е таен, но това е само за души на определено много високо ниво в Школата.

В Школата има свобода да отдаваме своята дан или само парично, или само непарично, или комбинирано. Пенсионерите отдават стотък; абсолютно бедните – една хилядна част. Важното е да отдаваме, да се отдаваме. Самоотдаването е нишката към Бога и безсмъртието, понеже, да отдадеш помощ на труженик на Словото и Делото, и то тайно и персонално, значи да не му натрапиш личността си: първо за да не знае от кого е - да не се почувства длъжен да се отблагодари или поне да благодари; и, второ, за да развие с тази подкрепа дейност, различна от нашата - по пълна свобода и самоинициатива, дори и да работи по-некачествено от нас или даже да греши; дори и да изпадне в най-жалката фаза на обикновения човек - манталитета да продава. Учителят позволява дори да продаваме подаръците Му - все пак боравим с безсмъртни продукти за душата и нещо отива до света. И, най-сетне, просто за да не умре някой човек от глад или без керемида над главата си, без печка в коптора си - понеже има и такива случаи. Точно по този начин Бог ни е подарил душите и телата ни и точно така е анонимен и не ни натрапва директиви и присъди.

Ние помним десетки братя и сестри от "братството", които си отидоха именно по този начин - от студ, глад или пълна мизерия, забравени и изоставени от всички, докато други имаха семейства, доходи, имоти, ходеха по концерти и чужбини, "уреждаха" се "реализираха" се и пр. И това е ставало дори докато Учителят е бил телесно на Земята! Ходели са на беседи и са пеели песни, въртели са бизнеси и паневритмии, проповядвали са Христа, отдавали са имоти под наем, показвали са си белите дрехи на Рила...

Един цар, една държава, едно общество са обречени на провал, ако в душевния и материалния им бюджет няма процент за всеки, без изключение. Културните народи са постигнали отдаването на такъв екзистенц-минимум, правят го и много църкви, но у нас няма още понятие за това, въпреки претенциите, че сме "Носители на Последната Проява на Божественото".

Затова, именно, Учителят често казва, че Той има много повече ученици в света, отколкото в "братството". Това нямаше да е вярно, ако досега и при нас, тъкмо "хора от

света" - месоядци, материалисти, атеисти и пушещи цигари и пиещи алкохол - не се интересуваха много повече от личната ни съдба и не ни подпомагаха, за разлика от "хората в пътя".

Всеки приход в едно истинско Братство, без изключение, се разпределя по принципите на Пентаграмната Каса - 1/5 за Словото Божие (90% оригиналното, а после лични публикации на извадки, интерпретации и др., и то по жребий); 1/5 - за Майките, Братството, Народа и Човечеството. Половината от този дял – за Майките; на първо място за Бременните и Кърмещите. Засега е напълно невъзможно да ги избираме и да се грижим за тях организирано, с биологични и социометрични тестове, понеже няма как на тази Земя да се проследи без ясновидство коя от кого зачева: дали зачева от човек с искра Божия или от обикновен човек, който се стреми да прави впечатление и да се урежда в живота, да брани и лансира на първо място или единствено себе си. Затова Посветените – Касиерите на този Дял от Пентаграмната Каса – действат на пълен автопилот и не са контролирани от никого, освен от Бога. Те търсят да подпомагат всячески предимно "Самотни Майки", които са си избрали една от ролите на Жената на Бъдещето, изяснени до голяма степен от Словото в беседите на Учителя и, в частност, в "Евангелие на Мария Магдалина". Останалите жени и майки имат нужда от обикновен мъж, комуто да "разчитат". Небето помага и на такива, но ако са заченали от чист и добър човек. Те са под закрилата на Бога, понеже не живеят само за себе си и за своите си.

Под "Братство" не се разбират хора с партийни и комсомолски книжки - "регистрирани дъновисти" от лагера на Рила, ограден с въже, за да имат право на палатки и на други привилегии. Скоро няма да ни допускат и до паневритмия, без да сме "регистрирани" (много удобна форма за враговете...). Братство, Народ и Човечество са преди всичко вегетарианците (не ядат и риба!) и трезвениците по света, както и всички хора, които не ядат след залез и преди изгрев слънце и си лягат и заспиват рано, стават рано, не пият студена вода и ледени напитки и пр., особено по време на ядене, но ... и не говорят лошо за другите. Има солидни биохигиенни и психохигиенни тестове и методи за установяване на това (периодични и внезапни), но Братството засега не ги ползва официално на тази планета, а си служи с метода на наблюдението - Наблюдателите от Школата виждат това в аурата и го усещат по миризмата на човека. Ето защо, определен процент от тази пета част се дава от Тайните Касиери именно на такива хора, и то предимно в натура.

Дотук става дума за подпомагане на хората с монада

от външното Братство, народа и човечеството, които се отличават, на първо място, именно с тия си вкусове и навици. Няма никакъв друг начин за спасение на оригиналната част от човечеството и за Божествена икономика - останалите са без искра Божия и са оставени на произвола на съдбата, защото живеят за себе си или, на първо място, за близките си. Те не знаят, че така и близките са под ножа.

Всичко това не са фантазии, а реална дейност на Братството през всички векове, включително и в момента - на отчет са всички хора, родени от Бога, и на всеки един от тях се дава дял от тази 1/5 от Пентаграмната Каса, независимо дали разбират или не разбират, че им се дава чрез Божий Касиер. Ако някой такъв Човек умре от студ, пълна нищета или глад, то е, понеже е стигнал до предпоследното Посвещение, където заверяваме принадлежността си към хората с душа чрез раздаване на всичко, което имаме – Цялък. Приемаме страданието като пълно съпричастие на Христа.

Познаваме такива хора! За ясновидците, те са блестящи ангели със златна аура, на стотици и хиляди километри. Такава душа, например, подарява всичките си имоти (но не на "братството"!) и хвърля всичките си средства до стотинка от оскъдните си средства за Словото, за Което работи денонощно и с ръцете си, които е трябвало отдавна да са парализирани от нелечима болест - за изумление на лекарите. Такава душа, понеже отдава цялък (импулс на светците и на Учениците от IV Посвета нагоре), зиме живее в планината, за да има с какво да се топли и какво да яде - и работи на хижарите без пари, понеже е ученик. Филмите на бъдещето показват каква ще дойде тази душа в следващия живот - прекрасно създание без карма, музикант от първа величина, всички ще бъдат влюбени в нея поради изумителната й невинност и красота. Няма да боледува от нищо и ще запази младо тялото си до 120-годишна възраст, ако не иска да остане доброволно повече. Към нея също отиват наши десятъци от частта за хора от Братството (но тя ги използва 100% за Словото и за подпомагане на себеподобни и на бедни), които се отличават от хората от народа и външното Братство по това, че за тях Словото Божие е над 95% от всички други грижи и интереси. Те се грижат за близките си по-добре и по-всеотдайно от другите, но след като са спазили времето си за Бога, ефективността им във всичко останало е неимоверна, дори в по-краткото време. Само тогава Бог дава живот и щастие и на близките им. Те живеят сами с всички, нямат "партньор-съжител" или близки в обсега на жилището си (именно това значи принадлежност към Специалния клас). Съседството през една или две стени с някого или даже в едно селище създава взаимоунищожителни токове сред хората, които живеят

нагъсто. Това се намалява единствено с продължителни и редовни гостувания в други домове и селища.

И така, следващият 1/5 дял от ПК отива за колективна културна и познавателна дейност. Имаме Приятели, които си заделят този дял лично и ни водят на вегетариански ресторант, по концерти, филми, театър, екскурзии тук и в чужбина, и пр. Но Братството в космичен мащаб го прави организирано - от десятъците на всички хора с монада - и върти групите по жребий.

Петият 1/5 дял е за "Царството Божие на Земята" - Братски Домове, Бази, Селища "Изгрев", Лагери, Експедиции и Мисии; и за развитие на Школата – от Класовете за Избор на Партньор и Партньори и Класовете по Любов, Зачатие, Бременност, Кърмене, Майчинство, Бащинство, Братство, Приятелство и пр. – през детско-майчинската градина (със собствените майки, плюс дежурства на други майки, сестри, братя и деца) - чак до институтите по Върховно образование и възпитание.

ВЪВ ВСИЧКИ СЛУЧАИ ОБАЧЕ, ВСЕКИ ДЯЛ СЕ ИЗПОЛЗВА САМОИНИЦИАТИВНО ЗА ЕДИН ИЛИ ТРИ, НАЙ-МНОГО ЗА ШЕСТ МЕСЕЦА, ОТ ОТДЕЛЕН УЧАСТНИК В КАСАТА, ИЗЛЪЧЕН ПО ЖРЕБИЙ. Няма такова нещо като "втори или трети мандат" или пожизнена диктатура - главни методи на враговете на човечеството.

На желаещите да отдават десятък, стотък или "хилядък" от усилията и времето си за съдействие на Словото по модела на друг човек, ще бъдат изпратени инструкции и материали. 90 на сто от времето на Ученика от Първо Посвещение е за работа върху Словото по собствен модел. Петте категории обикновени хора от външния дял на Пентаграма – налагащите се, консуматорите, грижещите се само за "своите си", развяващите се и даже гениите и светиите все още не са Ученици и затова нямат такава потребност - те се интересуват от други неща. Нека им се радваме, нека ги обичаме и общуваме с тях в свободното си време, понеже и те са деца Божии и понякога раждат прекрасни плодове на душата и духа, особено когато ги подаряват. Почнат ли да подаряват и себе си, а не само "неща", и то комуто трябва и както трябва, те идват пред прага на Космоса.

Божията градина е безкрайна и благоуханна! Общувайки с обикновените хора, Ученикът е внимателен да не влезе в нечия орбита, която да почне да му троши дните и нощите за неща, които той е проверил отдавна, че не са път към вечна младост и безсмъртие и към истинско спасение на хората.

5.XII.143(2007)
София - Изгрев

КОЕФИЦИЕНТ НА ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Темата "коефициент на любов към Бога" от известно време се преподава и обсъжда от всички класове на Школата, включително и от съзнателните им проекции в будните ученици на Земята. Може да се каже "и на много места", понеже това е вярно и за цялата видима вселена, доколкото Школата действа и в третото измерение.

За всички участници, безспорно, най-интересна и полезна се оказа Формулата за изчисляване Коефициента на любовта към Бога, която има корелация с определен център под черепа на човека. Разбрахме, че докато този център не се развие до дадени абсолютни мерки, влизането в Царството Божие е невъзможно. В обсъждането участват не само напреднали човешки души от Специалния Клас и по-горните, но и много Ученици от различни звездни, междупланетни и планетни цивилизации, както и ангели и богове от всички йерархии и класове.

Тази формула не е нова, тя е заложена в основите на самото Сътворение и Бог работи с нея като базална. В случая Бог не е създал нещо ново в момента, но ние сме се пробудили за определена степен на любов към Бога и това води до съответното познание. По хиляди и милиони начини сме узнавали и узнаваме от Словото за безкрайните тънкости на тази Любов и за начините и методите, по които да я изучаваме, проявяваме и даже измерваме в себе си и околните. До по-голяма яснота по този въпрос стигнахме едва напоследък. Простият и

достъпен метод за изчисляване на кЛБ, понятен и за децата от началните класове и дори забавачката, е една обикновена дроб – време към продукт. По този начин, формулата се представя във вида:

кЛБ = В/П

където кЛБ е Коефициентът на Любовта към Бога, В – времето (в дни), за което сме извършили перфектно дадена Божия Работа, а П – количеството на продукта (в мегабайтове, когато става дума за текстове днес на Земята). По втория пункт има някои тънкости, понеже количественият критерий не е единствен. Някои влюбени в Бога произвеждат специални есенции от преданост – по една капка на 1000 години, - които не се измерват количествено, а по вид, уникалност и концентрация. Всеизвестно е, че една "прашинка" от някои звезди-джуджета може да уравновеси няколко вселени. Но в много други случаи, формулата е валидна.

ЛБ няма нищо общо с любовта към ближния, към любимата група, професията, собствената изява и собствените приумици; към партията, църквата, духовното общество, народа и даже човечеството на дадена планета или в даден свят, към които принадлежим. Това е категория и добродетел единствено на Ученика. Недостъпна е за ония, които бързат да се изявяват, преди да са били ученици. Тя има отношение само към Работа, зададена лично от Бога или от човек, който е действително свързан с Него. Ето защо, в този смисъл формулата е вярна и във вида:

кЛБ = кРБ = В/П

Казано просто, някой взима с желание и доброволно Слово за преписване, и един човек свършва една и съща по обем работа за 10 години, друг за 1 година, а трети – за 3 денонощия. Това води до определен Коефициент на Любов и Преданост към Бога, до увеличаване или намаляване анти-коефициента на разтакаване поради леност или любов към себе си, ближния и света.

Следва да се отбележи, че по горната формула по-голямото окончателно число е по-малък коефициент на Любов към Бога; иначе резултатът, в друг вид, е дроб. Ако бъде преработено като част от цялото, то може да се изрази и като дроб, и в процент, но Божествената математика не работи с дроби и проценти - те са човешки принцип и метод.

Извършват се и други преработки, но коефициентите не се оповестяват - никъде не се експонират поименни списъци на "отличниците", "добрите", "средните" и "слабите", понеже принципът на съревнованието и състезанието е принцип на тъмните сили. Наистина, и при напредналите човечества има "спортове" и класации, но те са Божествени: най-добрият е абсолютно неизвестен, както не са знайни и тези след него. Начините за измерване и изчисляване на постижението и са-

мите резултати са известни, но списъкът с коефициентите на участниците, за всеки отделен случай, е анонимен. Той се дава без имена, само за да може всеки да сравни, сам за себе си, докъде е достигнал.

Иначе, коефициентът на любов и преданост към Бога е видим по друг начин – по вида и здравето ни на дадена възраст. Но дори и по това, никой никога и никъде не прави сравнения и забележки, изтъкване на добро здраве и външен вид или обратното, понеже има и ангели в инвалидни колички, поели чужди грехове, както и "принцове" и "принцеси" на вселената, които не остаряват с хиляди години, но са пълни с гниди на тщеславието, гордостта и егото. Ето защо не случайно бе изтъкнато, че верният антропологически критерий е френологията. Но и там никой не си позволява да се самоизтъква или да изтъква някого, понеже това е личен въпрос. Освен всеки сам за себе си, само Бог има право да ни проверява по този начин, както и съществата и йерархиите, на които сме поверени, за да могат да ни помагат да вървим напред.

Някои ученици започват да изчисляват работата, свършена за Бога, в космически единици, подобни на земните "джаули". В същото време обаче много оглашени – божества, ангели, функционери, писатели, гении и светии, нямащи още импулс за Ученичество – дават свои субективни определения на понятието "Работа за Бога". Всеки поотделно и мнозина вкупом се опасяват, че цял живот или много животи са работили предано за Бога, но по тази формула в момента работата им не се признава... Изнасят се ред беседи и лекции на тази тема, където постепенно се изяснява, че Работа за Бога, в смисъла на Ученичеството по Всемирната Пентаграмна Система, не е работата, която си си измислил ти самият или ти е възложил някой смъртен. Това е Работа, която ни е възложил лично Бог или някой Негов истински представител, ако сме помолили да свършим нещо според Божествения План. Учениятъ, талантът, гениятъ, светията и даже праведникът пламтят в други измерения като цели слънца и даже галактики, но изпълняват собствен импулс. И това е прекрасно, и то е Божествено - то също може да е гласът гласът на Бога в сърцето им. То обаче е само едната фаза на будическия свят – индивидуалната, творческата. В най-чистия си вид, тя също е работа за ближния и за Бога. Както бе казано, други изпълняват работа, която им е поръчана от същество, несвързано пряко с Бога. И това е ценно, но то е само част от Истината, част от Работата за Бога, четвърт или половин-Любов. Универсалната фаза на будическия свят е противоположна - тя се отличава с обожание, преклонение и възхищение и съответно с работа за Бога по плана на Бога или на същество, по-близо до Бога от нас. Съвършеният човек редува сътрудничеството и творчеството съвсем спонтанно и естествено, но математическите формули за работата като ауто-импулс се различават от тези на ало-импулсите. Формулата, дадена днес, е именно от втория вид – Работа за Бога по импулса и плана на Бога в другия. Тя е в сферата на Ученичеството.

Ученичеството е по-горна степен на Любовта към Бога,

отколкото при твореца и гения, понеже съдържа Разпознаване, Смирение, Подвиг и Преданост. Наистина, то е орбитално, но с истински, Божествен център. Тогава любовта към себе си и към близките, погрешно или твърде субективно разбирана като любов към Бога и човечеството, отстъпва място на универсалната любов към Бога, която има по-различен коефициент на ефективност и преданост.

Тази материя е твърде сложна и неразбираема за дух или човек, дори за божество, които не са плакали от любов към Бога и жажда за извършване на Работа за Бога като изпълнителство, сътрудничество – като изпълнение на волята Божия. Те плачат за всичко друго, но не и за това – плачат за самоизява, за сродната си душа; за егрегора, комуто се кланят; за някой любим, за дом, семейство, "уреждане в живота", печалба, кариера, утвърждаване на име, признание от дадено общество; за сътрудничество на някой смъртен или за неговото внимание. Не виждат връзката, че когато отлагаме истинската Работа за Бога, тогава всички други наши мотиви и източници на чувство за дълг и на щастие се разсипват. Често ближният, комуто сме посветили целия си живот, както и нашият живот рухват и изчезват пред очите ни, понеже Коефициентът ни на Работа за Бога е спаднал само с една десета или цели десет или сто пъти.

В зоната на Земята, тези специфични измервания сега са на приключване, но в други светове ще продължат още дълго време. Всеки желаещ може да се присъедини към работата на безсмъртните по всяко време на денонощието, ако за него Любовта към Бога и Ятото и Копнежът за Работа за Бога са по-силни от всичко останало. Колко много хилядолетия илюзии, тежки страдания, смърт и прераждания са необходими, докато се роди копнежът за среща с Човек, Който да ти предаде и възложи Работа, поръчана лично от Бога! В момента това е доминантата, по-силна и от мисията на гениия, понеже навлизаме в Епохата на Водолея.

В настоящия космичен момент, ефективна е личната Работа за Словото Божие или нашето сътрудничество на истински Работник по Словото Божие. Тези два вида работа са равностойни, само ако изтъкваме чистото Слово Божие, а не себе си или някой смъртен авторитет; но обикновено сътрудничеството повишава резултатите несравнимо. Съществува една много силна инерция да се "реализираме" в живота, да се развяваме, да изпълняваме задълженията си към близките и света с пълно предимство или сами да ставаме център на внимание чрез таланти и изяви, преди да сме работили за Словото на своя Учител. Това изкушение е много голямо и често в този коловоз изпадат даже много напреднали духове.

Да сътрудничим на истински Работници за оригиналното Слово Божие е толкова по-безценно, колкото по-затруднени са някои от тях поради липсите и страданията, през които преминават. Ако не осъзнаваме това и нехаем, в дадена епоха Небето преценява, че след като в околните липсва Вкус, Разпознаване, Отклик, Преданост и жажда за общ живот и сътрудничество, то единствено страданието провежда тъй го-

лям дебит от чиста космична енергия, спасителна за Земята и за вселената. Когато обаче същество от илухимен тип, с росинка Божия в сърцето си, има щастието да срещне и разпознае такъв Работник, то му се посвещава изцяло до последната си вълна и частица и с тотално себеотдаване, поради което Работникът избуява с голяма мощ и тогава двамата заедно постигат неимоверно високи коефициенти на Любов към Бога и Работа за Бога.

Не че няма в Битието и същества с искра Божия, пламък Божий, ток Божий, река Божия, Ниагара Божия или Океан Божий, както и същества с кристал или лъх от Бога или цяла вселена Божия в душата си. Те обаче са често в себична или екстровертна позиция и имат по-малка годност да влизат в орбита. Затова, молете се да срещнете Предани Сестри, Невести, Майки, Любими и Възлюбени Божии, както и истински Приятели, които не се лъжат от съдбата ви, от грешките или вида ви, а тръгват с вас към Върха с тежко бойно снаряжение, готови да ви отбраняват с нокти и зъби от всичко и всички, които не ви разпознават или искат да ви използват или ви пречат. Тези Любещи и Възлюбени ви носят не от пиле мляко, но от млякото на самата Майка Божия, на Мировата Душа, Която е щастлива само тогава, когато Любимият ѝ, от Когото вие сте сияйни пръски по цялата Вселена, я люби с всичка сила и пламти с яркостта на мириади слънца,

осъществявайки

Работа

за Бога.

Горният текст, написан в лилаво, а не в алено, е дошъл като езотерично преживяване и размисли на приемащия осиянията, с намерение да моли Елма за отговор. Досега това не е станало по класическия начин, но отговорът се усеща.

В илюстрования вариант на този текст, под заглавието е включена картина на мощен бял кон, който смирено се оставя да бъде воден през зимната фъртуна от малко детенце, облечено в червено. Това е един много подходящ символ на тайната, че трябва да сме много малки пред себе си и в очите на другите, за да се съгласи Белият Кон да играе ролята на безпомощен и воден. Картината е забележителна във всяко отношение. Тя предизвиква и обратния въпрос: абсолютен лидер ли е Белият Кон (Бялата Ложа), след като в дадени моменти единствено Малките, Смирените, Младенците (най-върховен клас същества в Божествения свят от Всемирната ложа), облечени в спонтанност и преданост (аления цвят), могат да го поведат през виелиците към Дома? Не е ли това отново архетип на Мартеницата – знакът на Бога?

26.II.144(2008)
София – Изгрев

ЕДИН ИНДИВИДУАЛЕН ОПИТ С ЖИТНИЯ РЕЖИМ

23 февруари – 3 март 2008
(част I – опитности и размисли до четвъртия ден)

Както бе обяснено в началото на тази книга, в нея са поместени не само директни осияния от Елма, но и други текстове в този дух и описания на случаи, свързани с приложението на Словото в Делото и Живота. Който се интересува само от холизациите, може да пропусне всичко останало, но с това не би си помогнал за изграждане на универсалното си тяло, с което влизаме в епохата на Водолея. Божественото днес се проявява на много места и за нас е интересно какви са неговите прояви и в съучениците ни, и в съидейниците по света. За такива феномени са предвидени други поредици от книги и информационни носители, но понякога Елма настоява да се включват и в книгите с единенията.

I. Имаме голям шанс да узнаем за един от начините начин, по който е бил провеждан житният режим от Учителя, предаден ни от бр.Жоро от Габрово: с ябълки, орехи, мед и пр. Но ние помним и други начини, а сме практикували и най-трудния - с твърда сурова пшеница. Жоро говори за грухано жито, но днес може да изпробваме и лимеца.

II. Стремежът ни сега е да го изпълним абсолютно точно, поне според изложените правила и методи на облекчения режим – и досега това е успешно.

III. Стотиците и хиляди мисли в беседите, както и множес-

тво упражнения в Школата, показват, че Учителят на Бялото Братство и всички сили и хора, които са негови изразители, се борят за уравновесяване на унификацията с индивидуалните варианти. Всеки, който иска да наложи само едното, не е от тази Школа.

IV. В настоящия индивидуален експеримент се очертаха някои интересни и полезни подробности и изводи. Никой не е длъжен да ги приложи за себе си, понеже може да има собствен опит, но би било любопитно за някои да се сподели:

1. Братя и сестри от Братството, включително и сестра Йорданка, са ни казвали, че така изложеният начин за провеждане на житния режим е един опит на Учителя да го даде в най-облекчен вид, за да могат да се справят и хората с най-слаба воля и най-непретенциозни критерии, като прохождащи в това Учение. В този вид – по три пъти на ден, макар и само с по 30 до 33 грама грухана пшеница (три равни супени лъжици), с по една ябълка и три ореха, особено като се изпълни стриктно съветът за дъвченето на всяка хапка 99 пъти, насищането и силата, която получаваме, са тъй големи, че човек изпълнява режима именно по този начин, само защото е казано, а не защото е гладен.

2.Учителят е искал да покаже, че огромната сила и ефективност на този най-лесен начин дава възможност до взимаме една порция само веднъж дневно. Имаме примери, че някои от братството го правеха точно така - според по-високия критерий на Учителя, ученикът да се храни само веднъж на ден, и то в Слънчев астрологически час. Това отпадане на болестите, тази мощ, радост и щастие и тази пъргавост на тялото и будност на съзнанието, които се явяват само при едно хранене дневно, са тъй удивителни, че

3. ученикът може да ги запази и усилва дори и с хранене през ден или веднъж в седмицата, както са правели някои светии в миналото и днес, и то не непременно с пшеница. Учителят говори и за този идеал,

4. а методът на Бялата ложа през вековете, основен и за нашата Школа, да се посреща изгрева на слънцето и да се гледа в него, дава такова свръхнасищане с енергия и фина слънчева материя, че днес има стотици хора по света, които въобще не ядат, приемайки слънчевите лъчи през очите си. Тук обаче възниква един проблем. Учителят казва, че слънцето трябва да се гледа само 15 секунди, след като изгрее изцяло, и после да се затворят очите. Някои представители на този вид "сурия йога", по примера на Манек, се тренират да гледат с часове и твърдят, че затова въобще не са гладни и не ядат. Словото в България не препоръчва този метод, макар и да дава упражнения за мигновено поглеждане в слънцето когато е най-силно, особено на зенита, но не за повече от миг. Може и последователно, през известно време, за да не ослепеем. Съветът да гледаме слънцето само 15 секунди след изгрева не произтича от опасността да си увредим очите. Учителят ни учи на нещо друго и ние ежедневно го изпитваме. Като затворим очи, ако не сме си измествали погледа от слънцето, в ретината остава само едно светло петно и в него се явяват последователно три образа. Изпращат ни символи, които са програмата на деня за всеки ученик поотделно. Това е тъй сигурно, че не е нужно човек да

е ясновидец, за да ги види. По-трудно е тяхното тълкуване. Това обаче става само при "чучулигите", а не при "бухалите". При това са нужни повече ранни лягания и посрещания на изгреви без прекъсване, и поне един час гледане на небето преди изгрева, за да се прояви този феномен. Тези приятели, които гледат телевизия или стоят в интернет след 9 вечерта и спят след изгрев слънце, понякога чак до 10 ч. сутринта и повече, може да са големи интелектуалци и много комуникативни, но това е сигурен белег, че те не са в Школата. За тях светските интереси, контакти и удоволствия са по-важни от присъствието в Класа нощем и полетите из вселената.

5. Дъвченето на пшеницата и "дъвченето" на водата са отдавна известни на четящите беседи, но единици го изпълняват. За това се иска не само воля, но и избор: с кои хора и неща искаш да живееш - несъвършените, които са около нас и готвят ястия, ядат и пият когато и каквото и като им падне; или възлизащите нощем в Школата. Опитът показва, че понякога 99 пъти дъвкане не стигат, за да стане житото на течна кашичка. Обаче броенето наум до 99 е необходимо, понеже това е кабалистичен акт, който има своето въздействие. Ученикът е свободен да дъвче и повече, ако в храната са останали частици. Над 99 обаче вече не трябва вече да се брои, за да остане въздействието на това магическо число. Всяка поемка вода се "дъвче" 11, 20, 29, 38, 47 пъти (или повече, кратни на 2), в зависимост от волята и времето на човека и от това, какво иска да постигне чрез съответното число дъвкания.

Понеже водата се пие в Лунен астрологически час, а това важи и за храненето от началото на Юпитеровия, храненето по този начин не бива да превишава 2/3 от астрологическия час, тъй като след споменатите часове следват Сатурнов и Марсов. За тези, които имат интернет, но още не знаят, е най-ценно да използват следния сайт:

http://www.beinsadouno.com/old/astro/astro_planets.php

Преди да разгледаме храненето по астрологически часове, ще допълним само това, че в Школата съществува формула за съотношението на броя дъвкания към броя преглъщания за единица хапка (поемка на вода). Животното в нас, Змията, чиято уста е гърлото ни, бърза лакомо да преглътне, без да се интересува дали храната е сдъвкана. От това следват тлъстеене, стареене, изгърбване и един куп болести. Дългото дъвкане, и то на оригинална, сурова растителна храна, както и на водата, извличат от тях ядрена, а не атомна или молекулна енергия, с които се справят донякъде стомахът и червата. Тази фина енергия се възприема единствено през небцето и отива в мозъка, който дава команда на всички системи и органи, че човек не е змия, прасе или крокодил и затова заслужава да бъде оформен като Човек. Несдъвканата храна, особено термично обработената и токсичната и най-вече консумираната след залез слънце, когато PH-то й се сменя смъртоносно, приета набързо от глътката на едри хапки и пратена в стомаха, бие аларма в организма за навлизане на опасен враг и отрова. Мозъкът дава команда на съединителната тъкан и мастните клетки да почнат да се размножават, за да могат да поемат боклука. При гърчавите хора, механизмът и видът на боклукчийниците в организма е друг. Но общо е правилото, че жълтината на сланината ни,

с напредване на възрастта, е от набитата пикочна киселина, която идва от готвените храни. Животното се отличава по това, че гълта едри хапки, пие едри глътки. Необузданата му лакомия или реалният глад, понеже яде боклуци и не дъвче, го принуждават да удовлетворява либидото си по именно по този начин, след като не ползва други.

Друг токсичен и перверзен начин за залъгване на либидото е да се гледа телевизия вечер, особено по време на ядене (ядене идва от "яд" – "отрова"). С това у нас се внедряват много по-опасни инфернални съдържания - със звуци и образи, способни да стигнат чак до нашето ДНК. Неправилното хранене, дишане, пиене и гледането на изкуствена светлина, както и обездвижването и преработването поразяват само РНК-веригите - лунната ни структура. Образът обаче, лошата мисъл и реплика и пъклениям силен шум и звук, особено от залез слънце до полунощ и след полунощ, атакуват фатално слънчевата ни същност - ДНК, - която минава за неразрушима. Тогава вече се поставя въпросът дали ще оцелее монадата ни в това тяло или дали въобще имаме душа, ако този вид "цивилизация" и "култура" ни харесва. За съжаление или не, същия вид поражения и даже по-тежки нанасят днес безжичните телефони, автомобилът и компютърът, в съчетание с електрическата светлина и електрическата и ефирната мрежа, в които сме уловени. Не само множествената склероза се влияе фатално от проводниците вкъщи. Без ежедневно възлизане пеш в планините още от преди изгрев слънце; без събота и неделя навън и нагоре и ползване на отпуските колкото е възможно по-далече от тази мрежа, ние сме обречени.

6. Относно съдовете за житния режим – мнозина го правим в метални съдове и термоси с метален корпус, а това изолира пшеницата и водата от електромагнитното поле на Земята, понеже е в клопката на "фарадеев ковчег". Необходимо е да се носи вода от чист планински извор, а не да се ползва чешмяна или минерална, както се изтъква в базовото сведение. Нужни са мерки за експертно изследване на изворите около всяко селище, за да пием само чиста вода, като за всеки извор се определят особеностите и се изкажат препоръки и евентуални ограничения и забрани. Носенето на вода в стомни е най-доброто, обаче то е вече забравена традиция. Сега е по-леко да се пренася в пластмасови бутилки, но скоро след това водата трябва да се излива в стъклени. Крайно желателно е през деня тази вода да е на слънце, особено до обед. Като се има предвид, че обикновеното стъкло спира ултравиолетовите лъчи, то престоят за един ден в прозрачен пластмасов съд не е опасен и даже препоръчителен, понеже той пропуска тия лъчи. Малцина знаят за числовия индекс на пластмасата отвън на дъното на бутилката: най-вредните са с най-ниска цифра. Културните страни правят бутилки с индекс от 7 нагоре, а нашите са с 1 и 2, рядко до 4. За по-продължителен престой на вода ни трябва кварцово стъкло, но трябва да видим къде се продават или произвеждат такива съдове. Престоят в съд с възможно най-чисто сребро е най-полезен, като се има предвид, че среброто е 30 хиляди пъти по-антисептично от карболовата киселина. Може да се ползват и чисти сребърни монети и предмети във водата (зависи обаче кой за какво ги е ползвал до този момент и какво изобразяват). Но

според днешната наука, усвояването на среброто в твърд вид е много по слабо и неефективно от ползването на течно, колоидно сребро. Има фирми, които го произвеждат и продават. Запознатите с часовата астрология обаче знаят, че пиенето на чиста изворна вода направо от изтичащия извор, особено в лунен час, превъзхожда по сила и ефективност абсолютно всички престояли води, та дори и в сребърен съд или с колоидно сребро. Живата природа, неумъртвена в ръкотворни съдове и машини, е в постоянно движение и затова в нея живее Духът. Духът се отличава с движение и носи живот и любов. Препоръчва се преди пиене на водата тя да се прелива от съд в съд интензивно, за да се съживи – инак "заспива" енергийно до три денонощия и половина след наливане от извора. Затова тя се съживява най-добре при кипене. По същата причина и кръвта ни, когато сме в движение, а не седнали или легнали, се изпълва с Духа. Лежащото положение, когато е за почивка и сън, и то в установените от Природата периоди, изпълва тялото ни с Мировата Душа, възбужда алфаритъма на биотоковете на мозъка, който е с честота от 8 до 12 трептения в секунда и затова влиза в резонанс с електромагнитното поле на Земята, което има точно същата честота. Затова оттам и по такъв начин имаме достъп до неизчерпаем океан от енергия. Но това може да стане, само след като сме пили вода с "дъвчене" в Лунен или Нептунов астрологически час (следобедния Юпитеров) и когато сме заспали най-късно до 9,30 ч. вечерта. Този краен срок важи за учениците от Общия клас; истинските ученици от Специалния са заспали до 19,30, а учениците и адептите от по-горните класове заспиват с птиците, за да могат да летят из цялата вселена.

Всеки прави своя избор в живота – с кого, как и за какво ще живее. Релаксацията е цял дял от йога (принципът и упражнението "савазана") и от съвременната духовна психопрофилактика и терапия. При нея ние трябва да се отпуснем напълно, забравяйки всички проблеми и тревоги; разхлабваме даже мускулите си. Ранното заспиване и събуждане има своя резон и в едно откритие на съвременната наука, според което силовите линии на Земята сутрин са вертикални, после постепенно се извъртат и вечер и нощем са хоризонтални. Значи, не е без значение кога гръбначният ни стълб в какво положение е. Ако това научно твърдение е вярно, стават съвсем нагледни думите на Учителя, че който спи по време на изгрева, върху нервната му система се стоварват разрушителни енергии със силата на Ниагарския водопад. Който не е в хоризонтално положение вечер, когато и силовите линии са такива, става същото. Казано астрологически, и в двата случая, когато не сме в хармония с природата, гръбначният ни стълб е в квадратура със силовите линии. Не е трудно да си представим тогава защо рядко доживяваме и един век, след като сме програмирани от Природата да сме живи, здрави и млади стотици, а може би и хиляди години.

Посветените носят вода само на болните, безпомощните. Който има висок идеал и е болен, но поне малко може да се движи, той трябва да лази, но да отиде в планината, казва Учителят. Истинският ученик може да си носи вода и вкъщи с най-добрите съдове и да я преварява, но предпочита да отпива от струята на извора при самото му изтичане. Тогава във водата има Дух. Упражне-

нието за "дъвчене" затопля естествено всяка глътка и няма опасност от настинка. Никога трябва да се пие студена вода или напитка наведнъж, и то потен, без смяна на бельото. Това, което правят децата в училище направо от крана или ледената бутилка, след като са си играли и тичали, е истинско народно бедствие. Антибиотиците са неизбежни след това, както и след начина, по който се хранят и живеят вкъщи.

*7. **Още** за дъвченето на житото и на водата, с мед на небцето. При "дъвченето" на водата, Учителят е притискал меда към небцето с езика Си. Така медът не само се е разтварял, но е влизал и в мозъка. Мекото небце е "стомахът" на главата в устната кухина, то отговаря на знака Рак и на Луната. Опитът показва, че медът не може да се задържи там и пада, като се разтваря в устата, ако дъвчем докато се стопи. Това ни принуждава да държим меда именно с езика си към небцето, за да има плътен контакт и проникване, а по-опитните могат и да го разтриват с език, но без да се губи качеството и ритъмът на дъвченето на водата.*

Още във втората фундаментална беседа от Неделните, Учителят говори за дъвченето на сурово жито без нищо друго, но това е за най-напредналите ученици. Знае се, че това не касае строго житния режим през февруари. Тогава могат да го правят само хората с най-силна воля. От опит знаем, че дъвченето на няколко зърна сурова пшеница, даже и когато са омекотени от стоене във вода, води до получаване на дъвка от жито, която не може да се разруши поне два часа – толкова мощни са силите в нея. Ако имаме време и желание да дъвчем тая "дъвка" докато се стопи, то ще възприемем направо в мозъка цялата й ядрена енергия. Има сведения, че някои са правили това и са се подмладявали, изчезвали са всичките им болести, космите на старците почернявали, а на плешивите израствала коса. За това обаче са необходими поне 7-8 месеца такъв режим. Добрата новина е, че в повечето случаи луковиците на космите ни не са изчезнали, но косъмът расте изключително слаб и тънък и не може да пробие наслоенията от отпадъци около него. Ако ги изчистим, той ще се възстанови.

Известно е, че Учителят препоръчва облекчения режим с ябълки, мед и орехи точно през февруари, понеже тогава слънцето минава през Водолея, а това възбужда силите на универсализацията. Пшениченото зърно, само по себе си, е абсолютен индивид – "неделим". То е най-напредналото същество в еволюцията на растенията и затова е растителен символ и израз на духа, на искрата Божия, на монадата. Според Учителя, няма две еднакви житни зърна, каквито са и снежинките. Именно затова в тях се крият разумни души с монада. От всяко житно зърно Той казва, че може да създаде човек. Значи, истинският човек, за разлика от останалите същества и даже много ангелски йерархии и богове, се отличава с различието и уникалността на своя дух, каквито не е имало и няма да има никога в историята на цялото Битие. Именно затова индивидът, същинският човек като монада, се противи на всяка унификация и асимилация. Но монадата трябва да се развие, да израсте и даде плод – това е поли-началото в зрелия човек, който вече живее, за да дава. От индивид, той се превръща в Божествена личност. Човешката и адската личност са нещо друго. Божествената личност търси и намира общ език и общи форми на живот с другите

различни същества. Ето защо, съвършенството е единство на верността към себе си с хармоничната координация и обмяна с другите. Обмяната на веществата и съществата се реализира от персонализацията и универсализацията на съзнанието. Твърде държащите на себе си индивидуалисти и аутици, упоритите себелюбци, горделивци и особняци имат лоша обмяна на веществата и се съпротивляват на обмяната със съществата. След като житните растения са едносемеделни и житото най-трудно се "предава", то по време на Водолея, чрез житния режим, то има шанс да се смеси с двусемеделни растения, каквито са ябълката и орехът, и тогава сдъвкването му става почти веднага без проблем - само дето трябва да се спази броят на дъвканията, докато всичко стане на млечна каша. Дали тава са киселините и веществата, които "снемат" защитата му, дали е от женското естество на двусемеделните, но житото тогава се "предава" и става склонно за живот в семейство и колектив. До този момент то е търпяло само колектива на "своите си" - житния клас, - но трябва да се научи да слиза и сред "народа"... Може би точно по тази причина е тъй приятен и благодатен демократичният житен режим, даден от Учителя, въпреки че противоречи на каноните на разделното хранене.

Има хора, които искат да приложат житния режим и разделно, като приемат пшеницата, ябълката и орехите в различни часове. В едно отношение те са прави, но тогава не е сигурно дали житото ще се възпита да преминава "в брак" и в различно общество, а "жените" – ябълката и орехът – дали биха добили понятие за самодостатъчност.

8. За "интелектуалците" може да се добави, че житният режим води до естествено желание за заспиване рано вечер, понеже урегулира изконните механизми и центрове в човека с искра Божия, който е създаден да бъде "чучулига". И най-интелигентният и духовен "бухал" убива себе си и някои свои чакри и органи с многото часове на стола, особено вечер до полунощ и след това, не можейки по никой начин да изпълни завета на Учителя, че Природата разрешава на ученика само три часа умствен труд в денонощието и два часа физически. За нас, заразените от Петата раса, която вече си отива, изпълнението на тия две правила изглежда невъзможно – ще "изпуснем" твърде много сетивна информация, труд, развлечения и общуване...

Не само мързелът, но и претоварването на нервите, стомаха и мускулите в Старото човечество го води неизбежно до бездната - то ще си отиде, накъдето е тръгнало. То не би могло да разбере по никой начин съвета на Учителя за "минималната дейност". Самият "живот", самата "цивилизация" и битовите и астрални навици, програмирани от силите на разпада и злото, ни натоварват тъй много, че ние си отиваме само за някакви си 60-70-80 години. Някои сили така имат сметка от нас, от остатъците ни, от изпиването на енергията ни.

Учителят е реалист, препоръчва и термично обработената храна, и "манджите", за да храним и старите си клетки, за да не вдигнат бунт. Но никога не бива да забравяме за високия идеал: Той казва: "Небесният огън не прави зло на никого, а земният причинява много пакости. На земния огън можеш да опечеш кокошка, агне, прасе... Слънчевата светлина представлява небесния огън. Плодо-

вете зреят на слънчевата топлина, а на земния огън не могат. Всички престъпления се вършат все на земния огън. Той има долен произход. Каквото и да готвите на този огън, в края на краищата за вас остават трицте и пепелта - нисшите елементи; а праната - жизнените елементи - отива във въздуха. Че е така, за това говорят болестите и смъртта. Готвите хубави яденета, а въпреки това боледувате и умирате. - Защо ? - Сгрешили сте нещо." (Неделна беседа "Да наследя!", 19.XI.1922, том "Живият Господ", София`1948, печатница "Житно зърно", Изгрева).

Ние сме наблюдавали как живеят най-достойните ученици на Учителя, които са слушали внимателно словото Му (и не само са слушали). Не видяхме нито едно изключение истински ученик да ни приеме на гости вечер след залез слънце, да не стане в 8 часа вечерта и да не си тръгне решително където и да се намира; да яде много и бързо и да пие студена вода или напитки на едри глътки едновременно с яденето; да чете книга или да говори, докато се храни.

Веднъж един приятел от Вътрешната Школа сподели, че попитал Учителя защо напоследък не може да възлиза съзнателно в невидимия свят и в Школата. Той го погледнал и веднага запитал за колко време се нахранва. Братът отговорил, че понеже има много работа, от известно време се наяжда набързо, за 5-10 минути. Учителят казал, че за съзнателно възлизане в Школата нощем трябва да се яде, с интензивно дъвчене, минимум 20 минути, а за по-сигурно – от 30 до 40. Нашият опит с житния режим показва, че една порция пшеница от 30 грама, с една ябълка и три ореха, ако се дъвчат според правилото, отнемат миниум 20 минути. Но тези правила и методи ги спазваха само онези възрастни братя след Учителя, които бяха истински ученици - дълбоко съсредоточени в себе си, в Словото и Делото. Това не попречи тези скромни хора да летят нощем по звездите и да бъдат, едновременно, и най-културните и начетени хора на мисълта и модерната култура и наука, които познаваме. Те не изпускаха концерт или спектакъл на Бялата Ложа в града, когато имаше такъв. Знаеха повече от всички нас и дори от експертите кои филми, пиеси, композитори, учени, лектори и музиканти са представители на Светлите Сили в света. Изумяваше ни личното им приятелство и познанство с гении и таланти от цял свят, които създават такива творения; някои от тях сами бяха изтъкнати учени, артисти, художници, музиканти и даже политици и военни. Чудехме се как е възможно да не закъсняват горе след такова мероприятие – и пак да се явяват навреме нощем в Школата! Нямаше никакво друго обяснение, освен маневрите с времето или ползването на резервни тела, понеже не само Учителят умее да се излъчва, телепортира и клонира, при нужда.

Защо тия удивителни хора употребяваха понякога и ръкотворна техника, и то по-добре от много майстори и виртуози, това е особен въпрос, за който може да се говори. Категорично знаем, че некротехника се създава и използва предимно от Черната Ложа, за да атрофира сетивата и способностите ни и после да ни смуче енергията. Защо тогава даже Учителят е имал радиоапарат, солидна библиотека и научни уреди и инструменти, които сме виждали в стаята му, след като може да вижда, чува и знае всичко? Защо е ползвал лампа с вечно гориво, непозната на съвременната

цивилизация? Защо е имал летящи космични кораби и дори е заставал начело на цели армии през войните преди решаващи за историята бойни действия? – Това е нещо, което нашите бедни глави трудно могат да поберат.

9.Още малко подробности за храненето по време на житния режим. Например - за изяждането на ябълката, пиенето на житената вода и пр. Учителят препоръчва ябълка, а сигурно и почти всеки друг плод, да се изяжда изцяло, като се оставят и посадят само семките. Огризки не е хвърлял. Ако опитате, ще видите, че е напълно възможно да се сдъвче и дръжката и дори твърдият, люспест семедел, понеже най-твърдите части на растението имат най-много вещества и енергия. Въпрос на зъби, време и търпение... Но има и такова положение: "Глупавият хвърля семките, умният ги изяжда, а добрият и разумният ги посажда".

Относно изпиването на минимум литър и половина вода дневно. Ако се съобразяваме с лунните часове, то от изгрев до залез има само по два Лунни, а в четвъртък и събота – само по един (и не случайно). Как тогава да изпием толкова много вода с дъвчене само за един или два часа? За хората е възможно, но не по истинския начин. Първо, дъвченето на водата е крайно препоръчително; второ, малките количества храна или течност в стомаха отговарят на размера му в нормално състояние. Затова се препоръчва в рамките на един Лунен час, една четвърт от цялата вода да се изпие на два пъти - втория път след малка почивка. В четвъртък и събота, а и по друго време, когато може да се осигури достатъчно дистанция между всеки от трите астрологически часа за хранене, вода може да се пие и във Венерин и даже в Меркуриев час, по изключение. Забраната за ядене и пиене е в Марсов и Сатурнов час.

10. Понеже тук стигнахме до темата за астрологическите часове, трябва да се поясни, че винаги трябва да планираме предварително храненето и пиенето на другия ден така, че да има по-голямо разстояние между часовете за упражнението – естествено, в рамките от изгрева до 1 час преди залеза. В един ден от изгрев до залез има два Слънчеви и два Юпитерови часа (в понеделник, четвъртък и събота), два Слънчеви и един Юпитеров (вторник), един Слънчев и два Юпитерови (сряда), един Слънчев и един Юпитеров – в петък. Тук не се споменават Венерините, също подходящи за хранене, понеже Венериният час е непосредствено след Слънчевия, а стремежът ни е да почваме всяко хранене в първата минута на Слънчевия или Юпитеровия час; във Венерин – само ако закъснеем за слънчевия. А при разделното хранене извън житния режим, Венериният час е времето за сладките плодове с костилка и другите полезни природни захари. Но за житния режим Венериният час е пръв в петък, така че в този ден трите часа за хранене са отдалечени естествено на най-благоприятна дистанция.

Стои открит въпросът, дали по време на житния режим през февруари трябва да спазваме поста от четвъртък на обяд до петък на обяд. За тези, които искат да правят този експеримент, е достатъчно да изтеглят трите порции в четвъртък да са до обяд, а петък до обед да пропуснат първия Венерин час. Това може да има значение само за твърде напредналите ученици, които знаят от опит, че неспазването на класическия пост в четвъртък и петък затваря нощем достъпа до Небесната Школа. За нас беше

откритие, като съобразихме, че вторият следзалезен час в четвъртък е Сатурнов. След като в четвъртък вечер Космосът се отваря широко за Великото Училище и Небесните Полети, то вечеря в Сатурнов час точно тогава, много повече от всяка друга вечеря след залез, е крайно вредна не само за здравето, но и за езотеричния живот на ученика. Малцина са опитните, които възлизат съзнателно нощем и през другите дни от седмицата, но и тогава методът е най-общият: въобще да не се яде преди изгрев и след залез слънце. Законът за постенето в четвъртък вечер е особен, много строг закон.

Науката за разпределянето на храните по астрологически часове е дадена подробно в един материал за часовата астрология, който може да бъде предоставен на всеки желаещ, ако се допита до anhira@abv.bg.

Малко за символиката на храните, съставящи житния режим. Пшеницата, като най-съвършеното едносемеделно растение, отговаря на частта от формулата "дух, мощен като Бога и едно с Бога". Изворната вода отговаря на "душа, обширна като вселената" и също дава този ефект на реално разширяване и свиване на душата; а щом е житена, водата е осияна от Бога и има вътре и есенция от искри Божии, а не само от "росинки Божии", раждани от Мировата Душа. Капките лимон, максимум един на ден за всички пиения на вода, отговарят на "ум, светъл като слънцето", което е и символиката и ролята и на орехите в житния режим.

Защо орехите са три на едно хранене и девет дневно – това са също дълбоки кабалистични тайни. Ябълката отговаря на "сърце, често като кристал"? Трябва да се каже, че тя е най-чиста и осияна от Духа и от Бога именно в това съчетание с орехите и житото, въпреки че е приятна и полезна и взета отделно. В дълбоката философия и митология на Всемирното Братство, както и в Свещеното Писание и на други места, тя е плодът на грехопадението и раздора, но само когато не сме послушали Бога е сме отдали сърцето си другиму, а не Нему. Като двусемеделно растение, тя има основен корен, който не изсъхва както при едносемеделните, има плътно стебло и двоен семедел – символи на монофиксацията в смъртно същество, на астралните чувствата и любовта с обект. Понеже е еквивалент на сърцето, тя символизира ангелското и човешкото семейство след грехопадението - така наречената "водородна любов", при която даваме едновалентното си сърце на едного и на най-близките, на нашето сродно общество. За съжаление, ние го даваме изцяло на несъвършено същество и на едно затворено общество, без са сме се допитали първо до Бога. Затова, именно, Бог казва "Сине мой, дай Ми сърцето си!". Това не изключва личния живот и личната любов, но ги въздига до ранга на понятието "зърнейство" – формата на интимен живот на ***Божествените*** *същества, които са с "кухо стебло", "брадат корен" и "едносемеделни". Те поставят волята на Бога на първо място и отиват където* ***Бог*** *ги прати, а се връщат при предпочетените едва след добре свършена работа. Тогава личната им любов е много по-прекрасна, непреходна, силна и щастлива, отколкото при сегашните хора-семки, а не зрънца.... Затова може да се счита, че с участието на ябълката в житния режим, ние повишаваме нейната еволюция, съдействаме за изкупване греха на "водородната" любов и на*

съответните паднали същества и помагаме на себе си и на другите да приключим със смъртта и прераждания и да се устремим към безсмъртие.

Когато говорим за ученичество, ние знаем, че изпълняването на упражненията и задачите в школата и съответно на житния режим през февруари изискват цялото ни внимание и всичката ни любов. Който иска да ги претупа, толкова и ще се ползва – той е още светски човек или последовател на други школи, който иска да прави меланж от учения и контакти. Широките интереси и пъстрата вертележка на света са хубаво нещо, те внасят в човека разнообразие, но ученикът се връща към тях само в свободното си време, ако има нужда от това или трябва да помогне някому.

Свободният от задължения трябва да излиза сутрин на слънце още от 22 януари, да посреща изгрева на слънцето, а при топло и тихо време да пече гърба си на слънчевите лъчи още по време на житния режим. Практиката да се пеят духовни песни от 8 до 10 ч. сутринта, особено във Венерин час, докато човек се разхожда в парка или работи в градината си или след като е изпил водата си в Лунен час отговаря на две от ритмологическите системи на Школата. Това може да се съчетае със слънчевата баня.

Що се отнася до къпане, най-подходящ е лунният час от обед до преди залез сред природата - със слънчева вода; или рано след залез слънце вкъщи. Във всичките други часове извън изпълнението на житния режим, ученикът се храни със Слово Божие и други истински феномени на Новата култура, понеже именно тях предпочита. Той няма вкус към ферментирали познания и фойерверки, не се блазни от обществени и дори "братски" инициативи, при които пак ще е в центъра или ще се впечатлява от смъртни хора, които сами се поставят в центъра. Водачеството и тщеславието са отдавна мъртви в него, ако въобще ги е имал. Изучавайки, обработвайки, пиейки чисто Слово Божие, той се тренира един ден да мине без всякакви пшеници, ядки, плодове, упражнения, системи и пр., да няма нужда дори от пиене на вода и гледане в слънцето, за да не е жаден и гладен. Защото, казал е Бог, че човек може да се храни и "със всяко Слово Божие". Като "пием" Словото, ние ще знаем, че То е само една пръска от Любовта. Такива Човеци съществуват и ние скоро ще ги срещнем между звездите! Първото, което ще ни попитат, е дали можем да им дадем Ново Слово. Ако по пръската ги отведем до Извора, тогава и те ще разберат кое не само насища плътта, но и ражда безсмъртния, вечен живот. Ще проумеят и всемирната истина, че "Няма по-голяма любов от тази, щото да отдадеш живота си и душата си за приятеля си". Ще разберат и най-сложното, най-великото – как да обичаш и различния, притеснителя, неприятеля. Ще проумеят и ядката на Божественото Учение, че няма да намериш душата си, ако не я загубиш.

Всеки би попитал: "А как да бъда ученик аз, който съм на работа?" – Първата задача на ученика, докато още има професионални и семейни задължения, е да е перфектен именно там. На работа може да изпълнява житния режим, само ако е сам в стаята си или има колеги, които по никой начин няма да му се присмиват и да го осъждат, а ще му се радват или ще са поне безразлични. В противен случай, единственият изход е са си зобва "нехайно" зрънце по зрънце сурово жито - все едно, че яде семки... Може и да намигне на

колежката, че това прави човека много секси и го подмладява (ако сам е за личен пример...).

Стратегията ни да печелим свобода и време за окултно ученичество извън системата "карма йога" (преизпълняване на задълженията), трябва да е много внимателна и да не накърнява или впечатлява зле никого, ако сме майстори на живота и имаме пластичност и любов. Учителят иска от нас само свободното ни време. Уви, за семейния днес то е само един абсолютен минимум или даже нула. Ако няма никакъв друг начин, ако има неразбиране, единственият изход е отлагане на самоусъвършенстването за в бъдеще – и саможертвено, смирено, енергично, любовно и предано служене! Това важи за всички светски хора, за оглашените и даже за учениците от Общия окултен клас. Бог сам ще реши дали, кога и как да ги освободи, ако сами са си избрали кармичен вариант или са попаднали в него без да искат. Ако ние не изпитваме радост и щастие при служенето на един болен, при несправедливостите на вторачения в нас или егоиста, няма скоро да ни пуснат на свобода. Щом сме се хванали на хорото, това го е направил нашият вкус и избор или някаква неизбежна обвързаност, и тогава се коват най-великите качества – благодарене, търпение, смирение, примирение. Ако някой отрано е имал високия идеал да бъде ученик, той ще е взел всякакви мерки да не се обвърже с обикновени хора, за да е свободен за нещо по-голямо. Но и да се обвърже, окултният ученик беззаветно служи, като от време на време се оглежда и пита Бога има ли право да напусне хората, които го смъкват надолу. ***Бог сам ще го освободи, ако следващия път пак няма да поиска да влезе в традиционна конфигурация.***

Божественият свят има два полюса – Любов и Чистота. Всички методи, упражнения, правила, режими, пречиствания и пр. са по линия на Чистотата и е много добре да ги изпълняваме, когато сме свободни. Когато животът има друг план за нас, тогава радостта и щастието да сме ведри и усмихнати и да проявяваме любов при всякакви обстоятелства, дори и да сме в ада, е най-доброто служене на Бога. В него няма мисъл за себе си. Мисълта за себе си, за Божественото в себе си, и работата над себе си е приоритет на ученика, който вече е бил не веднъж функционер, страдалец, семеен, труженик, многознайковец, талант, гений и светия. В Епохата на Водолея, обаче самоизявата и саможертвата се сменят от Ученичеството - и затова ученикът "лети като торпила към целта на съвършенството". Брилянтният ученик не позволява никому да го отклони от пътя му, но това не значи, че не знае да се жертва и да помага на страдащите. Бог ни съветва винаги да се отклоним за малко от пътя си, за да помогнем на някои цвете. Но при ученика на Новото това е под пълен контрол - и няма такава сила, която да може да го завлече в блатата на старата вселена. Ако с него наедно към съвършенството лети и друга "торпила" и не иска да го отклони, понеже целта им е еднаква, няма и не може да има по-голямо щастие във вселената! Токовете, които прескачат между двамата и между всички Птици в ятото, устремено към Бога, когато са наблизо или съвсем допрени, не могат да се сравнят с нищо от познатите ни форми на щастието и блаженството в Битието.

Тук може да се съобщи, че и досега някои хора, които са били във връзка с най-вътрешните кръгове на учениците в Братството,

продължават традицията на Школата за свързване с някои звезди, особено след житния режим. Това е една от целите на този режим. Учителят е провеждал такива упражнения в Специалния клас и по-вътрешните и е дал директиви, някои от които се предават само устно и се изпълняват и досега, но тогава не е било разрешено да се оставят писмени текстове. По-късно, още до 27 декември 1944 г., Той разрешава някои опитности да се разказват и методите да се препредават като щафета от определени хора. Има обаче и астрологически тънкости. Например, опитът ни за свързване със ***звездата Ахернар*** *през 2011 г. ще е в много кратък интервал: само от сутринта на 5 март - от Юпитеровия астрологически час - до обяд на 6 март, през цялото време пак в добри часове. Резултати дава храненето с грозде в този период, може и със стафиди. Принципът е да се прави от новолунието до съвпада на Ахернар със Слънцето, но в споменатата година срокът ще е много къс. Упражнението в Школата за свързване със Сириус, което се възобнови с особена сила през 1994 г. в Рига, не е прекъсвано нито веднъж досега. Приниципът е да се започне 8 денонощия преди съвпада на Слънцето с Уран. Тогава пием малинови сокове, но може и малинов чай, компот, разреден конфитюр. Резултатите показват, че в такъв период връзката става най-силно, но от опит знаем, че действа поне 1 месец преди и след този съвпад, а за някои хора - и през други периоди в годината. За повече информация е на разположение имейл anhira@abv.bg*

Ако зъбите ви са здрави, яжте житото сурово, няма защо да го мелите и печете. *(б."Разнообразието в живота", 19.V.1933)*

Ти ще садиш сам житото на нивата и ще пееш. Като го сееш – ще пееш. Като расте – пак ще пееш. Като жънеш – пак ще пееш. И като го вършееш, и като го свариш, пак ще пееш. *(б."Добрият брат и добрият баща", 15.XII.1937)*

От беседите и от опита на Братството се вижда, че яденето на сурово жито не е за всички: първо се искат здрави зъби, а след това – воля. Но Учителят е толерантен и дава най-различнти облекчения за хората, които не могат да се хранят по най-високия идеал. Пшеницата може да се накисва и да се приема с жито, орехи, мед и ябълки и малко канела отгоре, особено по време на житния режим през февруари. Както се вижда от мисълта по-горе, засега не се изключва и жътвата, вършитбата, варенето и пр., но заедно с това Той рисува положението в едно съвършено бъдещо човечество, където пшеницата няма да се обработва с оране, сеитби, жътви и пр., а зърната ѝ ще роним и ядем направо от класа. Вредителите и урожаят ще се регулират със специални песни и музика и с Божествен живот в района на хранителните рас-

тения.

Аз съм правил опити с плодните дървета. Свирил съм им. Свирил съм на житото и зная при разните гами какво жито дава. *(б."Новото в живота", 22.VIII.1943)*

16.VI.144(2008)
София – Изгрев

СПОНТАННО ФИЗИЧЕСКО ДЕЙСТВО

4:35:00 AM

Спонтанно физическо действо, самоизвършило се при представител на Контакта, като факт и прогноза за следното:

Духът на Доброто чрез него привлича вниманието на две души от света на Абсолютния. Фактически, Той влиза в душите им по волята Божия. Те самите са в квадратура помежду си, но тя се разрешава съвършено точно в точката им на съприкосновение с този, чрез когото се извършва действото. Като факт, предишния ден и двете души са се свързали със споменатия човек по едно и също време независимо една от друга, задавайки своите въпроси и получавайки нужните отговори. Действото сàмо консолидира сдобряването им.

По някаква причина, тук не е съобщено как точно е протекло това действо, но за нас е важен резултатът.

5.VII.144(2008)
София - Изгрев

ГРОЗОТА, ОПОЗОРЯВАНЕ И ПРОПАДАНЕ

2,24ч. ЕЕТ, лятно часово време.

Тази нощ лекцията беше на тема "Грозота, Опозоряване и Пропадане". Малцина знаят, че Лекциите на Нощния Клас започват точно в 22 ч. зонално време, което е 23 ч. лятно време, и продължават 1 земен час, рядко повече. Ето защо, който е закъснял за лекция – не е заспал до 10 вечерта, – я изпуска. В зависимост от Програмата, от Космическия Момент или от решението и вдъхновението на Учителя, тя може да протече и за част от секундата или за 1.999... астрологически часа. И в двата случая времето до два пълни астрологически часа се употребява за двете познати занимания – Летене и Гнездене. По този начин времето за Лекция, Летене и Гнездене отговаря на трите свещени форми на съществуване на Бога: Слово, Дело и Живот. Има два официални класа ученици и възлюбени на Бога: начинаещи и напреднали. Първите ползват именно зоналното време по часовниците, а вторите – времето по съответните астрологически часове.

И двата официални класа ги наричат "равноделни", понеже минутите, секундите и по малките части от време и в двата случая са еднакви по продължителност, въпреки че астрологическите часове са своеобразна хармоника. Тези два класа обаче не знаят, че

Бог има и трети, Таен Клас, който върви по неравноделно време. И то е хармоника, но в него няма две еднакви минути и секунди. Математиците знаят какво е това и как може да се изчислява и изобразява. Можем да кажем още, че няма и две еднакви неравноделни хармоники, тъй като всеки изгрев изпраща алохим-ключ, който носи аргумента пред скоба. Като знаем от Елма, фотоните са божествата алохими.

След полунощ, официално или по слънчево време (астрологически час), ученикът и възлюбеният на Бога е свободен да се върне на Земята. Той няма защо да си доспива, защото физически се е наспал. Има свободата да изглежда на заспал, ако иска още да скита по Вселената, но може и да стане и да си върши работата във физическото тяло. Както е известно, учениците от Специалния Клас стават още в 1 часа през нощта, както са го правили и до 1945 г.; учениците от Общия Клас стават в 3 часа, също напълно бодри и освежени, а учениците от Неделния Клас са будни и стават в 5 сутринта.

Естествено, Класът на Сестрите и Евродоровият Клас спадат към Тайния Клас на Учителя, който е неравноделен. Те проникват направо Божествения свят, което е възможно само в четвъртък вечер и в неделя сутринта. Именно "извънредните" беседи на Учителя в четвъртък за Сестрите и утринните беседи в 5 ч. в неделя са предназначени за Тайния Клас – класът на Възлюбилите. Както ни е обяснено, Възлюбените са едно, а Възлюбилите – съвсем друго.

Това въведение със свои думи е необходимо за тези, които още не участват в нощните Лекции, Полети и Гнезденето и затова не знаят за тези неща. Или пък участват, но не помнят какво са правили в другия свят от 10 до 12 ч. вечерта и след това. От казаното става ясно, че времето от 12 до 1 е за Тайния Клас – било в Божествения Космос, било на Новата Земя. След 1 часà те са вече свободни да ръководят тайно равноделните класове. Някои може би вече се сетиха, че в Словото и Делото се използва българската неравноделна музика, като набор от трамплини за летене и гнездене в неравноделните светове, но това са преди всичко музикалните произведения на Учителя с български неравноделни тактове.

Относно темата на тазнощната лекция може да се спомене, че ***Бог сега разчита най-много на грозните, оклеветените и пропадналите.*** *Той обяснява още в Словото в България до средата на миналия век, че Бог е решил да създаде една съвършено Нова Вселена, в която ще извика за строители и обитатели само такива същества. Те ще я направят милиони пъти по хубава и прекрасна от всички самодейни вселени на досегашните ангели и божества. Но защо – това е най-голямата Тайна.*

В лекцията бе засегнат познатият ни въпрос за невинността и непорочността на Дявола. Като главния Отрицателен Герой в Пиесата, Той играе неподражаемо лошите Си роли, за да ни проверява. Ние знаем, че Той е Син Божий, Братът на Христа, който пък е Положителният Герой. С огромна изненада узнахме, че главната перла на "Най Големия Братовчед" е нулевата суета и тщеславие. Надянал маската на най голямата грозота, най големия позор и най страшната пропадналост, Той наистина има нулево тщеславие. Издържа с пълен мир и щастие най-голямата

драма – заблудата да бъде мразен от всички или да се страхуват от Него. Затова, в равноделните светове, Той е най-самотен от всички. Естествено, когато е в роля, той може да надене и маските на красавците, моралните, доблестните.

По този повод, по време на лекцията бе зададен спонтанен въпрос: "От това не следва ли, че Христос може да е тщеславен? Нали са антиподи по всички показатели?..." Въпросът породи и смях, и замисляне. Не, и Христос има нулева суетност и тщеславие, въпреки че е Добрият Герой и всички Го обичат. Новата изненада бе реакцията на Елма, че нямало такова нещо. Нямало такъв случай някой християнин да Го е обичал някога и да Го обича истински... Всички ние бяхме изумени от този обрат, след като сам Той казва неведнъж още в беседте Си през миналия век, че сега в света имало 500 милиона християни. А тази нощ каза точно обратното – че нямало нито един... Свикнали сме – нали едният Му полюс е Абсурдът... Сам казва в беседите Си: "Аз Съм Човекът с най големите противоречия в света", а едно Негово осияние е с тема и заглавие "Бог обича да Си противоречи".

*Помнейки това, тази ранна сутрин (сега е 2,26 ч. нормално време), когато приятелите от Специалния Клас в нашата зона започнаха да светят по нашия часови резен на планетата (станали са и работят), ние се надяваме, че Елма ще Си "изпротиворечи" още веднъж и ще отключи **отново** уж заключеното Слово.*

И така:

3,30 ч. ЕЕТ сутринта, лятно часово време

- Моят най-невинен и прелестен контингент от строители на Новото Небе и Новата Земя са именно тия, отритнатите. И ще ви кажа защо.

Първо - понеже работя и общувам с тях много вече повече от 2000 години. Аз бях с тях още преди да се родя като Исус.

*Красивите, моралните и възвишените съм оставил на Брат Си – **Той** да се занимава с тях. Брат Ми е не само с нулево тщеславие, но и с нулево самочувствие и самомнение. Парадокс: колкото е по "нулев" – толкова е по-неподражаем в ролята си на точно обратните неща, т.е. на суетата и горделивостта, но в суперхиперболични степени.*

*Та красавците, моралните и външно невинните са от **Неговия** контингент, защото Му подражават с всичка сила именно по тия три показателя. Тяхното тщеславие, самочувствие и самомнение наедряват като гигантски въшки по челата им, но това виждаме само Аз и Моят Брат.*

Тези въшки са невидими дори за повечето божества, какво остава за 9/10 от ангелите и 99,9 от хората...

*Често се питате – дори и вие: "Ма наистина, защо Бог е пуснал толкова шкарто?... Сигурно **има** нещо предвид, но главите ни по никакъв начин не могат да го проумеят..."*

*Този въпрос **още** трябва да бъде забулен в тайна. Мога само да напомня, че съществата, създадени от Отца Ми, имат велика свобода на волята. По-голям подарък от този няма. Бог им забрани още в Рая да посягат към Дървото на Етиката – затова не казвайте, че не ви е предупредил. Освен това Дърво, имаше и още съществуват и се умножават безчислени количества други, разнообразни Дървета.*

*Дървото на Живота е най главното от тях. То е антипод на Дървото на Етиката. Е, **тика** ви това, последното Дърво, към Пропастта... – страха от Изобилния и Пълен Живот и спирането на живота...*

Колкото и да се чудите – именно най-красивите, най-моралните и най-възвишените ангели, подкокоросани от подлудели богове, посегнаха първи към смъртта – забраненото дърво. Тщеславието, самочувството и самомнението са тъкмо тия три огромни въшки, припичащи се на слънце върху челата на красавци, моралисти и величия. Припичат се, но и ги пият! Като изпие сърцето на красавеца, неговата въшка си казва: "Сега той ще се влюбва само в красавци"...

*Въшката на смъртния, който се мисли за много чист, изпива **душата** му и той почва да поучава и да се "пази"... Почва да "предпазва" и другите. От какво? – от Дървото на Живота! Сакън! Нямало такова нещо "Изобилен и Пълен Живот" в градината на душата...*

Като гледа колко са набъбнали сестрите ѝ, Третата въшка на челото на надутите почва да се надува повече и от тях, докато един ден се пръсне. Те са се надули до крайни предели пред самите себе си, пред глупавите и пред представата си за Бога. Изминават всички степени и получават всички титли и

*пагони на самомнението, но... са опръскани от лайна... Въшите лайна миришат най-силно: всички порове и пръчове на вселената са едно нищо пред тях! Особено лайната на Третата въшка. И наистина, самомнението е избило **повече** богове, ангели и вселени от всички други пороци, взети вкупом!*

Сега няма да ви казвам адските имена на тия три въшки – тях ги зная само Аз, знае ги и Брат Ми. Той, именно, си лепи подобия на хора, ангели и богове, които харесват тия три "прелести" от отделителната система на споменатите въшки...

*Ще кажете: "Елма проговори – и веднага пак се размириса..." – Не, Аз не мириша, нито Брат Ми мирише лошо. Миришат и смърдят неговите **подобия** на хора, които се опитват да се спасят с парфюми. Явява се парфюмерийната промишленост на красотията, самочувствието и самомнението.*

*Говорил съм ви нещо за хубостта, но тя е **последна** в развитието. За да се освободят от смрадта и миязмите, много истински богове и ангели и почти всички хора трябва да минат през трите свещени пещи. Това са грозотата, опозоряването и падението. Като стигнат до дъното на тази пещ, която е дълбока като кладенец, съществата с искра от Бога се докосват **до нас**. Добият ли нулево тщеславие, нулево самочувствие, нулево самомнение; запламти ли в тях горивото на пълното отчаяние и безсмислие на живота, в един свещен миг те докосват и освобождават **Пружината**! Ние с Брат Ми сме заложили тази Пружина на дъното на ада. Всъщност, това е дъното на **Рая**, който се намира много по-дълбоко от ада. Това не го знае никой. В ада обитават двойниците на тия с въшките по челата. Някъде аз ги нарекох "шансонетки" – подобията на хора и ангели, които експлоатират вида и дарбите си, за да получават компенсации. Лайното на Първата въшка е изборът по външен вид и "тръпка". Лайното на Втората въшка е чувството за собствена правота и задоволството от нея. Като пърди и се оригва, тя изразява своето мнение за неправотата на другия...*

Третата въшка ходи по нужда с най-голямото

*лайно, родено от животно, при това толкова малко насекомо... С него тя иска да каже: "**Моята** религия, **моята** идеология е най-велика на света!" Даже не най-великата, но **единствената** – понеже няма друго по-голямо лайно от нея, и по-миризливо.*

*Както се досещате, помолих Брат Ми тука да ви поговори малко по своята специалност, но то не е само за познание... Това е старият и най-изпитан трик на осмърдяване на атмосферата, за да излязат от салона **случайните** минувачи. Има много случайни минувачи край църквите на Бога - хора и ангели, които си търсят сом за въдицата или клиенти. Други си търсят слушатели и зрители. Трети си правят хербарии от най различни пеперуди и бръмбари, с които са пълни почти всички говорилни. Затова те обикалят говорилните по график; даже плащат на пеперудите и бръмбарите да им ходят на проповедите и лекциите, за да станат по умни...*

*Но сред църквите и салоните има и обители на **Бога**. Те не почват с парфюмите и въобще не употребяват парфюми. Първата работа на Посветените вътре е да пуснат някоя дълга и тънка, а за по нечувствителните – и някоя гръмка... Така въдичарите и любителите на панаирите си излизат с негодуване, зачерквайки завинаги този салон, в който случайно са попаднали. Когато тази роля изпълнява Словото Ми, ако някои не побързат да го вчешат и напудрят, Аз изгонвам със същия успех всички оглашени, които обикалят за парфюм и пасти. Бъдете сигурни, че всички от тази порода вече са захвърлили това, което е написано тука, или са си излезли гневно от дома, в който го четете... На по-търпеливите вежди-те им в момента са високо горе на челата... Най- интелигентните си задават въпроса: "Той ли говори сега или Брат Му?..."*

Там е работата, че Ние често правим дуети. Когато запее Брат ми, аз съм сигурен, че ще останат само хората с монада. Ангели не остават и за цяр, а богове се навъртат по няколко, защото не знаят откъде ще изскочи пилето... И чак тогава започва да се раздава странно благоухание. При нас са оста-

нали предимно обикновените, грозничките, нещастните. Между тях винаги има и по няколко броя чепати, устати, и лудички, за да има откъде да излизат газовете ви. Без тях няма да усетите никакво благоухание. Като имам така по няколко димоотхода и вентилатора в едно братство и те си вършат работата, в даден момент и те кротват. Тогава, именно, почват да се надигат най приятните и чисти благоухания на хората без самочувствие. Обикновеният, грозничкият, ще погледне някого с такъв смайващо прекрасен поглед, че това няма да го забравите никога! Такива очи, пречистени от жестока самота и мъка, не могат да бъдат изобразени и от най- великата актриса на вселената, ако не е страдала. Такава нежна и трепетна обич и любов, която извира плахо и свенливо от сърцето на по-обикновените, е напълно непозната на шансонетките, шансонетите и техните фенове. (Да не се забравя, че под "шансонетка" и "шансонет" Елма разбира хората, които очакват и търсят шансове в света на смъртните, а не певците на шансони. Другаде ги нарича "шансоиди" – "подобия на хора с подобие на шанс" - б.п.)

*Обикновеният, некрасивият, грозният произведат във вселената **"ороа́ум"** – способност за преживяване на огнение от десета степен нагоре. Огнение от втора и трета степен почват да палят причинните ви чакри; от IV до IX степен – будическите; а от X нагоре – атмическите. Следователно, некрасивите външно, които са с монада, могат да ви изстрелят чак в атмическия свят, с ядрената мощ на своето истинско чувство. Не се плашете, не ги отблъсквайте, когато са неудържими! Ако не извършват насилие, вие имате шанс, може би единствен в живота си.*

*За обичта на болни, недъгави, слепи, инвалиди тук няма да говорим. В повечето случаи тя е тъй кристална и могъща, че подпалва Огньове от XI до XXII. Там вече е светая светих проникване в Божествения свят, понеже сте обикнали девствен дух, маскиран на Земята. Пробили сте порока на астралеца – да си търси тръпка от **фо̀рмата**. Протегнали сте ръка откъм Божествения свят – проявили сте милосърдие. Отказали сте се от сладоледа и сиропа на*

красавицата или красавеца, за да доставите преживяване, не за да получите. Значи и инвалидът, и вие живеете в Божествения свят, без да сте го знаели. Неговата скръб и самота е постоянна стълба до Небето, а вашата ръка, когато сте там, извлича от сърцето му такива дивни трели, които не е чувал и Орфей!

В мига на Посрещането вие излизате от земните си парцалки и хуквате, прегърнати и голи, по вселената. Вече никой не може да ви хване! О, ако знаехте какъв грамаден, неизмерим шанс е да приласкаете някой нещастен! Той сам не знае колко неизмеримо е щастлив. Той не подозира, че в страданието си нагнетява безсмъртие и че още в първия миг, в който срещне друг човек с душа, способен да коленичи пред него и да го прегърне, и двамата се превръщат в лъчи и се пръсват от щастие из вселените. Когато се съберат отново в две тела или в едно човешко тяло, вече никой не може да им отнеме абсолютната красота и безсмъртие. На Земята, за парлама, може още няколко време да играят ролята на един грозен и на един глупав, който живее с него...

Сега да се разберем – в този урок няма да говорим за онази хилядна от промила, когато красивият е и прекрасен. За Божествено красивите хора, които са въплътени ангели, както и за боговете и богините на Хубостта сме говорили другаде, можем да си говорим и в бъдеще. Ама, ако само си говорим, пак ще спаднем на по-нисшите чинове...

*Сега думата ни е за **"хлонéята"** – второто по сила и сладост ухание на Господа, което се продуцира единствено и изключително от **опозоряването**. Опозорителят произвежда **"разбъм"** – адска смрад и задушлив газ, предназначен да разкрива мръсниците и да убива хората и ангелите с Втората въшка на челото. Всички знаят, че "разбъмът" не може да се хване на малкото пръстче на вонята от въшката, но той **върши** работа.*

Как разкриваме мръсниците чрез него? – Ами "разбъмът" отваря ушите на мръсниците за клюката. Клеветата и клюката хващат моментално корен

в съзнанието на мръсниците, понеже те имат мръснишко подсъзнание. При това, има разни видове и категории мръсници, макар че всички са с Втората Въшка на челото. Най-малките мръсници, чиято въшка е още като мишка, не разпространяват лошото, което са чули. То само ги яде отвътре. Те обаче са му повярвали, а това говори за тяхната порочност. Поголемите мръсници, с въшка колкото любеница, почват активно да разпространяват злословието.

Дотук всичко е ясно и логично и всеки ще разбере това. Но в този сияен ден – дълбока нощ долу на Земята – аз искам да ви изненадам с още едно положение, което ще ви се стори съвсем нелепо: най-голяма и най отровна е Въшката на ония, чиято подлост и мръснищина се радва на това, че опозореният е опозорен с основание. И наистина, опозоряването без основание – олепването на някого с измислена легенда е диагноза за по-слаба степен на подлост у повярвалия и по-съмнителна липса на тщеславие у намазания. За измисляча на легендата няма да ви говоря, понеже упражнението по наблюдение е предвидено за V курс – вие сте още слаби. Дори и в V курс някои изпадат в каталепсия от отвращение и ужас, когато имаме наблюдение на черен съчинител. Неговата действителна форма и миризмата му в ада са толкова токсични за душата, че виждаме голям зор за изваждане на студент от кома, когато това се случи. Също, много студенти от V курс не могат да смелят гигантската разлика между чудовището в ада и човека или ангела, в каквато форма то живее във външния свят.

Виждате, че при някои обяснения не тече картина и звук и не включвам и другите ви сетива. Това е, за да не викаме бърза помощ тука...

Исках да кажа, че има нещо още по-парадоксално: зломислецът или злословецът, който се е уверил с твърди факти, че прегрешилият е наистина виновен, е по-голямо чудовище дори и от измисляча на легенда. Чудовищността на това чудовище се състои в това, че то не може да прощава. То държи снимката, факта на падението или престъплението на абсолю-

тен фокус в съзнанието си и постоянно я възпроизвежда. Това при него може да продължи с години и векове. Ако чудовището е с монада, очакват го съответен брой векове (с лихвата) падения и престъпления и съответни възмездия, за да види какво е вършило.

Виждам въпросите ви. Ние тук говорим за астралните и менталните чудовища, въплътени в хора и ангели. За разлика от господарите на Карма, тези чудовища злорадстват или са ледени стени пред съгрешилия. Единственият им формален плюс пред по-малките подлеци – лековерните – е че не се ловят на въдицата на клеветата, без да потърсят "солидни доказателства".

Аз ви казах, че ще бъдете изненадани, но наистина прокурорът е по-голямо чудовище от лъжесвидетеля. Дори и за вас, които сте толкова напреднали, няма разлика във вината им, понеже и двамата качват човека на бесилото. Да, лъжата е най-страшният грях – не си вземам думите назад, – но жестокостта на сърцето тежи не по-малко на везните. Почва да надделява, когато се прибави и доволство, злорадство. В отделен урок ще ви докажа, че доволството от разкритото зло и злорадството са равносилни на лъжата. За профани и юристи това твърдение е нелепица, но аз ще ви обясня защо е вярно. Помненето на злото е също лъжа и съучастничество на пъкъла. Сега всички фенове на всяка "гласност" и "атака" ще кажат: "Тия работи ти ги разправяй на старата ми шапка! Злото трябва да се разкрива, наказва и помни, за да не се повтаря!" – Да, ама то се повтаря! И то в увеличаваща се, много повече от геометрична прогресия. Колкото повече го стягате и кърпите, без да изкорените причините и да променяте самите себе си, толкова повече ще се пука по шевовете.

Наказанието с отрицателни средства умножава злото по-добре от огъня в планина от борина. Наказанието с положителни средства, ако се вслушате в Нашите съвети и методи, потушават и вселенски пожар само за 3 дни и половина.

Тази лекция стана дълга, затова свихме често-

*тата на времето. Така ще си се върнете всички точно в полунощ "ни лук яли, ни лук мирисали"... Но ако някой яде лука на лукавството и пак опъне лъка на обвинението, няма **дълго** да припари тука!*

Стъклени погледи и разминаващи се статуи в братството да не виждам! Ако някой се размине така с вас и не ви отвърне на добродушния поздрав, ще знаете, че е от ония, за които съм ви казвал. Брат Ми тепърва ще си има работа с тях. Сред тях има и много "напреднали", които събират веществени доказателства и даже черните епизоди от филмите на Сатаната на Небето и на Земята. Те са перфектни черни монтажници и се надяват с този филм да ви качат на бесилото. Виждате каква бръчка имат между очите! Тя е белег на много точен и много висок ум, само с тази малка разлика, че са забравили края на поговорката: "С каквато мярка мерите..." и началото на най-важната формула на безсмъртието, съдържаща числото 7... [Прощавайте 77 пъти по 7].

*Опозореният обаче произвежда без проблеми своята хлонела – той **страда**. С нея той спасява милиарди същества в беда. Когато страданието му се излекува от обида и тщеславие, хлонелата се превръща в хлонея и опозореният става цар небесен. Произнася по 100 пъти на ден думите на Едного на кръста ["Прости им, Господи..."]. Хлонела или хлонея – това са балсамите от малките дертове. За героите от Третата Степен, Опозоряването е бял кахър.*

Когато ви говорих за прокурорите, аз вече навлязох в темата за Третата Степен на близост до Бога – РЕАЛНОТО ПАДЕНИЕ, ПРОПАДАНЕТО! Грозотата и Опозоряването, които произвеждат ороáум и хлонея, наистина приближават съществата с монада максимално до безсмъртието, но още не ги изстрелват нагоре. Останал е 1 милиметър до Пружината. Трябва да преживееш реално падение, за да престанеш да бъдеш небесен негодник. Небесната красота, чест и възвишеност - такива, каквито си ги представят повечето от половината ангели и една не малка сган от красивеещи шансонетки и шансоиди на Земята, - такава "красота" и "възвишеност" нас-

мърдява. Вече знаете две от имената на тая смрърдня. Не знаете обаче какъв е ликът на шансоидите в ада. Вие помните Моето определение за шансоид: подобие на човек, който се стреми към подобие на шанс или вече го консумира.

Шансонетките на Земята и в духовния свят са наистина негодници, понеже не са годни за нищо. Нямат годност за Саможертва, нямат годност за Разпознаване, нямат никаква годност за Възхищение пред Чуждата Истина. Те са фактически отрепки, тунеядци – блудни синове и дъщери, изпоскващи имането на баща си. И сега тука трябва да кажем кой баща точно. Нали знаете, че всички не сте родени от един и същ баща?

Нека не говорим повече за отрепките, изпълнени с мисъл за себе си, а си представим само за миг летящия надолу, който ридае с пълен глас за нещастието на ближния и за Божието Дело. Такива "паднали" отдавна са се отписали. Отдавна са престанали да се тормозят дали имат троха хляб, дали ще спасят душата си. Те са сгазили толкова много лук, избъхтали са толкова много пътища и пътеки на отрицателния опит, че са напълно убедени, че си заслужават падането. Те нямат и следа от понятие и представа, че долу може да ги чака Пружина. Те са вече напълно лишени от надежда, от желание за Слово и Дело, дори от тръпката на милосърдието. Падат тъпо, сляпо и сънно, по инерция, след като вече сами са си изпели опелото. Всички наоколо казват: "Какво стана с този човек; това ли е същият човек; това въобще ***човек*** *ли е ?!" Никой нито за миг не си представя, че може да протегне ръка и да го хване, за да не се разбие долу. Няма такъв луд. Падането на живия труп е толкова тежко и фучащо, че всеки опит за най-малко докосване може да свърши с още една смърт. Живият труп вече не страда – лишен е от мисъл за себе си. Дори изпитва първата степен на Трънното Блаженство – Тоталното Безразличие. Мозъкът му е на иглички. Той счита себе си за свършен човек и само чака последния удар. Ако е бил вярващ, вече не е и вярващ – напълно му е безразлично*

дали оттатък има ад, чистилище или рай. За рай въобще не се надява, от чистилището не го е страх, защото е чегъртан и стърган на Земята достатъчно; пък адът, който си мисли, че му предстои, сигурно няма да го осъзнае в началото, защото ще бъде векове наред в безсъзнание. Тази логична мисъл му се прокрадва с надеждата да си отпочине, да му зарастнат раните, за да има мегдан отново да го изтезават... И е готов да го изтезават – само да не е, Боже, на розова кожа, с току-що хванала мембранка...

Секунди преди удара, това Божествено същество започва да произвежда най-великата и най-скъпоценна есенция на Битието – прословутия "родрòн". Родронът има най-велика и най-прекрасна степен на отсъствие на мисъл за себе си. Увенчан е също от нещо не по-малко прекрасно – отсъствие и на мисъл за ближния. Отсъствие въобще на каквато и да е мисъл, на каквато и да е тревога, каквото и да е чувство за дълг или съвест – дори към Бога! Ето защо, това най-странно и най-тайнствено вещество "родрòн" дълго време се е считало за есенция от центъра на ада - упойка, инжекция от Палача на Съдбата, по милост на Царя. Все пак, осъденият има и някои заслуги, затова са му смекчили екзекуцията... Така си мислят много дяволи и ангели и досега – те не могат да си представят родрон като най-висшата благодат, най-висшето постижение. А падащият с космическо ускорение пък не може да си представи и една хилядна от това...

Тук вече ще спра. Оставям на вашето въображение да си представите как един жив труп, комуто лично Господ е сложил сладка упойка, в един миг пада върху Пружината и тя го изстрелва обратно с космическа скорост. Как дълго време още "трупът" ще лети нагоре, докато излезе от кладенеца. Как никак и нищо няма да го боли, когато се събуди. Как тръпно и учудено ще гледа стотиците хиляди бивши грозници, опозорени и пропаднали, плуващи също като него на повърхността на една Нова Вселена. За тяхно огромно щастие, там не се мярка нито един ангел, нито едно божество, нито един назидател и възпита-

тел... Някои лежат по гръб, други се въртят по-бавно или по-бързо в малки водовъртежи, ала не потъват. Скоро всички ще се вдигнат над водата – като Великите Китове – за да тръгнат заедно към Онова, Което ги е родило!

5.07.2008 г.

8,39 ч.

Точно тези Същества, след като се слеят всички със всички и се върнат в Бога, много скоро след това ще излязат от Него без да излизат и ще сътворят една съвършено Нова Вселена. В тази Вселена няма да има нито една грешка. Тя ще бъде абсолютно недостъпна за предишните богове и ангели и за нещастните хора, които не са страдали. Ако някак си между новите ѝ обитатели се е промъкнал някой, който не иска да се слее с когото и да е от всички, той просто ще изчезне. Ще се върне да проверява своите трупки, вкусове и теории, по подобие на скъсаните божества и ангели.

На въпроса дали ще има още осияния, на първата буква химикалката свърши...

Ω

18.VII.144(2008)
София – Изгрев

АЛА, ИЛИ И ЕЛÀ

(Трите вълшебни думички на алохимите, илухимите и елохимите)

9,25 ч.

Вчера сутринта, на една приятна малка екскурзия за изворна вода над с.Железница край София, започнаха да се долавят мисли от Школното Слово тази сутрин (за Небето сутринта започва

след полунощ). Както е известно, и в четвъртък лекциите и беседите продължават и никога не са спирали, но специално в този ден братята нямат физически достъп – присъстват само сестри. Ние можем за присъстваме само духовно или – ако сме пропуснали лекцията по някаква причина – да я чуем по-късно.

При чудното шуртене на чешмичката, чиято вода била богата с желязо, сребро и злато; сред хора на пролетните птички и свежата зеленина наоколо и кристалния въздух, беседата на Учителя пред Извънредния Клас от 12,02 ч. след полунощ, тази сутрин започна да се оформя в съзнанието с отделни идеи и на части, тъй като в момента не бе определено да се продиктува цялата чрез записване. Този метод се използва от Небето за "диалогово осияние", при което за всеки елемент възниква Слово и обяснение с вариантите на индивидуалната монада. Това е не само приемливо, но и силно желано от Учителя. Той отдавна се радва на такива дуети, триа и камерни и оркестрални избликвания на Слово Божие, понеже солирането на Главния Виртуоз не е единственият начин.

По-горе казах "12,02ч.", защото Неделният Клас има занимания всяка вечер от 10 до 12 ч, ако човек е заспал и се е озовал в Училището, Евродоровият има практически упражнения от 1 сутринта, Специалният – от 3 ч., о Общият – от 5 ч. сутринта. Тайната е, че Извънредният Клас на Сестрите и Възлюбилите Бога и Ятото е не само в четвъртък вечер, но и от 00,02 ч. след полунощ. Има 58 земни минути време, докато започне Евродоровият. Така че дочутата беседа от Извънредния клас вчера сутринта, за която става дума, не е била от Словото в четвъртък вечерта, а от космичните упражнения за летене и гнездене на този клас, които са предстояли в четвъртък след полунощ. По истинската система, денят от сѐдмицата започва от изгрев слънце, а не след полунощ. Там лекцията се предава мисловно направо в полет или в "гнездото" - и не е обща, непрекъсната беседа, а отговори на въпроси на всички участници, и то в резултат на неща, които се преживяват в момента. Ако Баща ни отговори с осияние или одеяние на тези предварителни записки, то ще бъде синтез на следполунощните въпроси и отговори и беседата, която е проведена в четвъртък вечерта. Това е обяснението защо не бе поискано Слово от Елма през целия вчерашен ден.

Първата тема е била за алохимите.

За разлика от заглавието на темата в този текст, което се оформи преди малко, през цялата сутрин вчера първата българска думичка бе "ало", а не "ала". И друг път сме съобразявали, а и Елма е говорил, че телефонната думичка "ало" е пряк израз на алохимното начало в съвременния свят. Тя се употребява и в прякото общуване, когато искаме да пробудим съзнанието някому с по-настойчиво обръщение. Алохимността на "ало"-то се състои в пламенното желание и готовност за сливане и отклик, особено когато не общуваме само с един човек. Мисълта започна да открива още много думи с начално "а" или "ал" или в смисъла на "ала" и откри десетки, които отговарят напълно на алохимното начало. Оттук е и "Аллах, ален, и много други, отговарящи на Бог-Отец. Основният

им смисъл е пламтенето, самодостатъчността, противопоставянето, изтъкването на разликите, буйната творческа любов, радиалната любов към повече същества или към всички. Алохимът обаче още не е намерил единствената си сродна душа.

Естеството на алохима

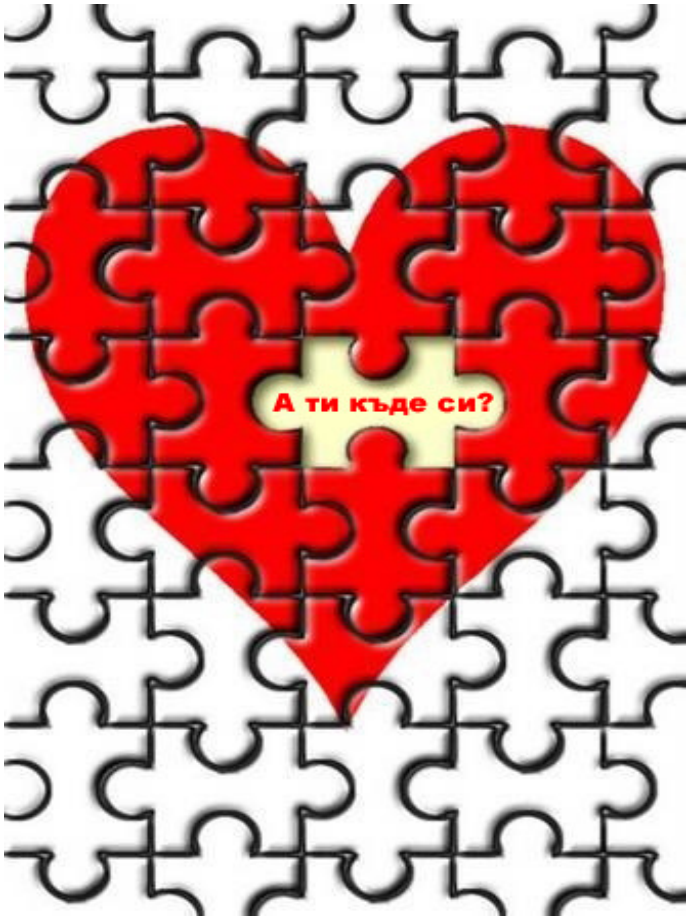

Проблемът на алохима

Втората тема е била за Илухимите

Относно думичката "или" е съвсем очевидно, че произтича от душевността и логиката на илухимите. Тук същество живее само чрез избор на едно нещо измежду две или много. Изборът е категоричен, диалектическото снемане на противоположното е невъзможно, освен в духовен, а не в интеграл смисъл. Това е чисто женската, яйцеклетъчна психофизиология, при която всичко, освен най-силното или избраното, е неприето и отблъснато и трябва да умре. Дали отблъснатото умира, това е друг въпрос, но в първия момент то видимо умира или е жестоко наранено.

Думичката "или" е свещена, когато касае истинските илухими и илухимното начало в нас, което прави избора си по посока на Високия и Най-Високия Идеал. Това подсигурява най-кристална, здрава и прекрасна наследственост, съдействие за раждане на същества и творения с искра Божия. Главната им грижа е опазването на роденото, любимия и гнездото.

Естеството на илухима

Затова илухимната доминанта е Сродната Душа, Сродните Души, Единственият Любим, Майката с искра от Бога. Тя харесва, избира и люби само съществото с най-висока еволюция от всички налични, а ако няма такова, търси го из вселената, докато го намери. Не се омърсява, не прави компромиси и смесвания със същества, по-ниски от Принца, понеже тя се готви хиляди години за срещата си с Него. За нея не важи и е абсолютно нежелателна и непостижима многорадиалната любов на алохимите и елохимите, които намират Сродната Си душа чрез постепенно попълване на

пъзела около себе си с други сродни и даже несродни души, даже с врагове.

За падналите илухими думичката "или" е също избор и съюз, но със същество от по-ниска еволюция. Падналият илухим, особено когато е на Земята, при всички случаи търси и допуска интимност с човек или нещо без душа или със слабо присъствие на Божественото. И в това има заложен смисъл, то е една велика и бурна драма на човешката душа, за да се обгори от пожарите на несъвместимостта и конфликтите и да закопнее отново за Висшето. Не че алохимите и елохимите не правят същото, но падналите го вършат поголовно и за собствено удоволствие, а истинските – за да повдигат душите. Падналият илухим обаче зацикля само в един обект или един етнос, род и семейство, в една йерархия за години или векове, пиейки живот само оттам. Превключване на друг обект при него е невъзможно, понеже пуска дълбок корен, чието изтръгване води до собствената му смърт. Ако оцелее и има силата да се възстанови, падналият илухим се впива в друг обект, когото тормози и изсмуква до смърт по същия начин. Сърцето на падналия илухим трудно се отваря отново, а отвори ли се – пак се впива.

Проблемът на илухима

Истинският илухим също следва само Едного и му е предан през цялата вечност, но той е толкова голям, че всички останали същества и любови се събират в едновалентната му любов. Тя е наречена още "водородна". От това се раждат безсмъртни деца, поради което илухимната вярност и преданост също са божествени. Само не се надявайте да постигнете интимност с илухим по друг начин, освен ако не ви е съпруг, съпруга или майка.

Относно глагола и призива "елà" и друг път сме чували от Елма, че това е думата на елохимите – съществата, равни на Бога. Това е сам Бог Като Множество. Знаем и постоянно ни се говори, че елохимът от земна еволюция има многовалентно сърце с

60 милиарда валенции, но с една основна и най-мощна валенция към Единствената Сродна Душа. Той иска и може да редува самотата си, обмяната с Любимата и с всички останали по най-перфектен начин, без да изпада във вътрешно противоречие или да наранява някого. Той прави това по волята На Бога и по собствен вътрешен импулс, но тук няма разлика, понеже импулсът му съвпада абсолютно с волята Божия. Той не може да отблъсне нито едно същество с искра Божия, ако е дошъл мигът на Сътворението. Но за разлика от алохимите и илухимите, той владее най-божественото – Поканата. Алохимите проникват директно без никаква покана, но падналите са агресивни. Истинските алохими са като извора и светлината – ако ги приемеш, ще се ползваш. Алохимите са самата светлина – физически, те са фотоните и останалите частици с маса, равна на нула, ако могат да останат в покой. Илухимите не владеят Поканата – те очакват покана. Затова да очаквате спонтанност от илухим, това е напразна надежда. Те могат да канят само "своите си", когато връзката е традиционна или вече е станала. Падналите са такива поради традиции и комплекси; истинските – понеже са крайно свенливи, но и защото познават закона за смъртната опасност, ако някой бъде поканен от Божественото и не се откликне. С пасивността си те просто пазят съществата от карма и смърт – не защото има наказание ако няма отклик, а понеже самата липса на отклик, когато Божественото ни покани, ни легитимира като същества без душа или с много груба и ожесточена душа, с принизен вкус. За такива случаи се казва, че Любовта може да възроди, но може и да отнесе неготовите в небитието. Алохимът ***също*** *кани, но директно и поголовно.*

Естеството на елохима

Елохимите обаче умеят да казват думичката "елà" по такъв начин, че нито едно същество да не бъде смутено. Ако приеме

поканата за гостуване, то има шанс да получи душа, в случай че няма; или да наплоди щедро нови същества с душа в Битието. Поканата на елохима да отидеш в неговата люлка и неговите обятия е най-великото и прекрасно звучене на призива "ела", за да попаднем в пламенните и чисти обятия на Любовта и Обичта. Именно от тук произлиза съвършения текст на паневритмията "Кажи ми, кажи ми, кажи ми сладки думи две". Главният порив на елохима е да раздава любов и свобода.

Преди да помолим Бога да каже нещо по тези въпроси, трябва да се обясни, че Словото текна ненадейно след толкова години, само защото при един приятел се е явила приятелка, която се предпочита именно него и Словото Божие и връзката им е на всички полета. Тя не само обича Словото, но и работи за Него. Те не живеят заедно, а се виждат от време на време. Това е почнало мощно да облекчава атмосферата на Земята, напрегната до пръсване от нагнетеното досега Слово Божие и от липсата на такива консуматори.

Ето и думите на Елма, Който Сам резюмира темата:

11,31

- Хрономòн – това е особеното време на единичното същество. Особеното време на диадите, триадите и другите групи същества си има особени термини, които сега няма да дам.

Оттук произлиза всичко. Реалността на отделното същество не е реалност на всички останали. За съществата от всички класове и йерархии също има класови и йерархични времена, общи за дадената група. Макар и извън времето, Божествените класове се проектират и във времето. Макар и извън пространството, йерархиите се проектират и в пространството. Именно тогава и едните, и другите влизат във времето и пространството и тогава се разбиват на отделни полове, групи и индивиди. Едни тичат към Любовта със скоростта на светлината или на мисълта; други – с много по-големи скорости; трети – със скоростта на охлюв или скоростта на страха, която е най-малка. Колкото и бързи реакции да има страхът понякога, скоростта му пред Любовта е нулева. Голяма или безкрайна е мисълта му за ***себе*** *си. Страхът е сянка на Разумността – инстинкт за самосъхранение. Именно от този инстинкт сега искам да изляза, за да обясня колко нелепи са представите за самосъхранение у всички пъплещи или пропаднали същества.*

*На ваш език казано, обичта към себе си е обич към смъртта. Това нещо са го разбрали и вашите философи и психолози. Обичта към себе си приема и формите на обичта към ближния или към онези, от които имате изгода. "Обичам те" в устата на смъртен е най-смешното нещо, което може да се чуе във вселената! "Обичам **се**" - ето истинският му превод. Но когато се обичаме така, че отблъскваме Любовта и Обичта отвсякъде, освен от Огледалото, ние сме пътници към смъртта. Като обикнем някого, ние го обичаме, понеже се оглеждаме в него. Щом като смъртното в нас надделява, естествено е да обикнем смъртното в някого, който живее в друго време; но ние си представяме, че сме в едно и също време. Рано или късно времената ни се разминават, отдалечават се от пресечната точка и ние се озоваваме под пръстта. Като казвам "ние", това значи, че и ние, безсмъртните, сме опитвали това. Ако не бяхме го опитали, нямаше да знаем как работят Законите.*

*Сега, да очертая как трите вида обитатели на Божествения свят – алохимите, илухимите и елохимите – живеят едновременно и в него, и във временните светове. Те се отличават с това, че имат органи за изравняване на времената. Изравняват ги, без да посягат на особеностите на чуждите времена. Алохимите могат да увеличават или съкращават собственото си време, за да вървят със стъпките на някое смъртно същество. Така те могат да го тренират. Илухимите нямат тази способност, този импулс – те искат **ние** да ги гоним с всичка сила или с всичката си слабост, за да попаднем в **техния** ход. "Със всичката си слабост" е също нещо Божествено, тъй като слабостта пред безлюбието е сила в Любовта. Това не са софизми. Софизмите, мъдруването, нямат нищо общо с Мъдростта и Любовта, понеже те са средство на смъртните да бягат от Любовта.*

Алохимите са голямото "ала" и "а" в Битието. Те оспорват всяко замръзване в личното време. Личното време не е дадено за замръзване. То не е дадено и за "отмръзване" само в точката на пресичане на

две лични времена. Когато се вържат на възел или се сплетат, две лични времена скоро замръзват дори в точките на пресичане – и затова алохимите бързат натам, за да спасят вселената от катастрофа.

Знайте, че всяко разваляне на ваши връзки, възли и възелчета е работа на алохимите. И да врещите, и да не врещите, те не позволяват подронване на Битието. Някои не правят никакви връзки и си опъват конеца на живота от край до край в самота, но и това замразява Битието. С една дума, обичта към себе си – права, крива или преплетена – е позорно явление и тя трябва да бъде санкционирана. Щом Бог ни е дал личното време, с единствената цел да се допира или да не се допира до личните времена на другите когато ***Той*** *каже, а не страхът ни, тоест любовта към себе си, каква друга истина може да съществува?*

Обичта на илухима иска да го следвате по стръмната стълба на Съвършенството. Обичта иска избор на времева линия, която може да се разтяга и свива – но не илухимът спрямо вас, а вие спрямо илухима.

Тук узнахте, че съществата с искра от Бога могат да си избират сами времева линия. Те могат и да се откажат временно от своята, за да влязат в чужда. Могат и да се откажат от своята и да влязат в друга завинаги. Това са велики тайни на Любовта, с които още не сте запознати. Запозната е с тях душата ви, която иска или Абсолютна Любов към Абсолютно Същество – или нищо. Бог не съди илухимите, които избират нищото.

Не съдете илухимни души, които са недостъпни, понеже обичат Съвършения. Станете и вие съвършени, за да обикнат и вас. Илухимът, като никой друг, може да разпознава Бога на Земята – или съвършения, който е едно с Бога. Тогава сам той влиза във времевата линия на съвършения и е готов за загуби своята завинаги. Загубвайки времето, той влиза във Вечността. Който си пази времевата линия, той още има страх за себе си – и е прав. Страхът за себе си не е от дявола – той е даден от

Бога, за да опазим монадата си. Голямата заблуда на падналите е в това, че те искат да опазят нещо друго – не монадата. Те използват личното си време и каращисванията си с другите лични времена, за да опазят сърце, ум, притежания. От всички имоти, най-невъзможно е да опазят здравето, физическия си живот. Най-закъсалите, най-глупавите по природа се пребиват да опазят този имот чрез хладилници, къщи и превозни средства – и накрая използват само линейката...

Така че не случайно илухимите тъкат ***илюзиите****. Те са верни предачи и предачки на ясновселената и тъкачи на Вечния Дух, но нишките и платната им са от две материи – илюзиите и илюминациите. Използвам втората дума условно, но тя е точен синоним на Високия Идеал, осветен в душата на безсмъртните същества от всички страни. Който му остава верен и го следва без умора, отива направо в света на Мъдростта – Второто Божествено Небе. Там живеят Двойките, които са станали едно. Там всяка душа е приела времевата линия на по-съвършената и затова е влязла във Вечността. На практика, когато е на Земята, тя не си губи времето с нищо друго, освен с Прислужване на Единствения. Прислужването на Единствения е най-върховното щастие на илухима, който се е самоотрекъл напълно. Той, всъщност, не си губи времето, понеже вече не притежава време. За него един миг или една вечност служене на Възлюбения са едно и също нещо.*

Не гледайте с укор или насмешка по-скромните същества, които са си избрали за бог някой смешник или нещастник. Те или нямат по-висок идеал, или нямат избор. Но понеже са се самоотрекли напълно, душите им нощем плуват блажено в най-върховния океан на ясновселената, където няма мисъл за себе си. Липсата на мисъл за себе си стопява времевата линия напълно, което значи, че изчезва и личната карма. Да! Точно затова съм казал, че слугинята на алкохолика, който я пребива от бой, но тя му служи до последен дъх, е по-милна Богу от учената и нафукана кокотка, която има "съображения". Нафуканите имат

толкова дебела времева линия, че Бог кърши най-дебелите Си тояги за тях. Точно по тази причина и нито един нафукан не намери време да препише един ред от Словото, а скромните илухими, въплътени на земята в маскировъчни костюми, повдигнаха вече цяла вселена от Слово Божие на плещите си! Те денонощно си казват: "Или Словото – или смърт!". "Свобода или смърт" е девизът на алохимите, но илухимите си избират Словото.

*Така е на Земята. На Небето има само безсмъртие. Елохимите стават смъртни, с единствената цел да дойдат и да произнасят думичката "елà". Те знаят, че Словото е само лодката, която може да докара сърцето и ума до брега на Любовта. **Едно** сърдечно "ела", **една** сърдечна покана от Бога, когато слиза по Земята и ходи с човешки нозе по стъгдите и къщите, е в състояние да спести милиарди томове Слово! Словото е "кандърма" – бавно печене на душите с хиляди години, докато закопнеят за гостуване. Бавно и сигурно узряване на сърцето и душата, докато се научат на първото "ба" в Божествения Свят" – думичката "ела". Докато изпитат непреодолима потребност не само да се откликват на Бога, но и сами да почнат да казват: "Ела в **лю**лката и **об**ятията на Любовта и Обичта!"*

Те обаче не правят това самодейно, както постъпват алохимите и илухимите, а се вслушват в гласа на Бога в сърцето си: "Отче наш, кого ще ми пратиш днес?"; "Господи, при кого ще ме пратиш днес?"; "Святий дух, майко Божия, кого ще ми пратиш или при кого да отида тази вечер до сутринта, за да умия греха на илухимите?"

17:15:50 След идването на това осияние бе отворен първият том от Учителя, който се оказа най-близо. Ето какво се падна:

"Това е едно ново схващане. Щом дойде до вашето старо схващане, аз нямам нищо против него - вие може да си го държите като

*"светиня". Старите схващания може да си ги държите, но казвам: един ден, когато се обезсърчите, когато вашите лодки не могат да отидат далеч в морето, качете се на този голям параход, който ще мине покрай вас. С **него** само можете да преплавате океана! Не искам да ви обезсърчавам - вие можете да излезете с вашите малки гемийки, но трябва да знаете, че с тях главите ви ще побелеят четири пъти."* *(Том "Вас ви нарекох приятели", 1998/АСК93, стр.360, седмична беседа "Ти кой си?" от 29 дек.1935 г.)*

25.VII.144(2008)
София - Изгрев

ПРИСТАВАНЕ В СТАНА НА СТАДОТО

Картина от Диана Вандерберг, 1979

Че се байряк там ветрее
сред юнаци, сред дружина
и Стоянка се белее
в прегръдките у Дойчина.
.....

Храни, горо, таквиз чеда -
дорде слънце в света гледа,
дорде птичка в тебе пее,
тоз байряк да се ветрее!

Хр.Ботев – Из "Пристанала"

Незабравим сън тази сутрин, малко преди събуждане в 3:33:33

Птица лети вертикално с все по-голямо ускорение и възлиза във все по-нови и нови небеса. Възторгът, екстазът и щастието ѝ нямат граници! Други птици, вдъхновени от нея, също почват да летят така. Едно човешко съзнание изпитва същото, усещайки, че се разширява. Самотата е върховното условие и среда, в които това става възможно.

По повод на това преживяване насън е добре да се попита има ли то връзка с начина на хранене от един месец насам – един вариант на житния режим, разнообразѐн с допълнения и съобразѐн с астрологическите дни и часове. В понеделник – само зелени зърна, ядки, семки и плодове; във вторник – червени; в сряда – жълти и кафяви, в четвъртък – сини и сиви, в петък – розови, меки или пъстри; в събота – бели, черни, тъмносини и виолетови, в неделя – оранжеви. Може и с канела и ванилия понякога... С пчелен прашец и други екстри – също. Получава се не само попадане в Програмата на Природата и подмладяване, но и голямо удоволствие от големите вкуснотии... Всеки ден се ходи на различен чист извор, в зависимост от планетата; минерална вода - само в сряда, и то налята сутринта, - не от шишета по магазините, където е отдавна мъртва и заразена от лоши влияния. Засега в понеделник е водата от Живата вода в Бояна или Сребърната чешмичка над Симеоново, във вторник – от тази над Железница, богата на желязо, сребро и злато; в сряда – минерална от Банкя, Горна баня или Централна баня и другаде; четвъртък – от Бивака или по-високо (но Бивака си е най-висок на Витоша по друга скàла на измерване, равен на хималайските първенци); в петък – от различни Венерини извори, в събота и неделя – от Рила и други чисти извори. Трябва да се открият и анализират по чистота и състав и тези по южна Витоша и всички южни части на планините, понеже Учителят препоръчва изворите с южно изложение. Най-добре е да са от архайски планини и скали и "букова вода", а за нас това са Рила, Витоша, Люлин, Средна гора.

Дойде и мисълта, че Природата е малко по-умна от човека и затова и тя е заложила, "по подразбиране", периоди дни и часове за чистене, дефрагментация и оптимизация във всичко живо, което е създава. Които се занимават с компютри, веднага ще разберат: те

оставят компютъра си да свърши сам тази работа поне веднъж седмично и в това време не го закачат – инак този процес се забавя или става невъзможен. Ако го пренебрегват, след известно време ще почне за забива, да работи все по-бавно и накрая ще спре. Така става и с нашето "добиче" и нашия каруцар – тялото и психиката ни, - когато не им даваме почивка за самовъзстановяване и ги товарим безмилостно. Та старозаветните се "дефрагментират" в събота, новозаветните – в неделя, праведните – по собствено усмотрение или според традицията им, а Учениците на Новото Учение – от четвъртък до петък на обед... Защо – само те знаят. Отиване в една особена вселена, недостъпна за първите три категории, е възможно само при спазване на поста в четвъртък и петък и хранене по правилата на житния режим през февруари, а по желание – и въобще.

Някои питат какво е новото, което носи Учителят. Имаме основание да твърдим, че едно от хилядите нови неща, които носи Той, е възможността за попадане по съвсем нов начин в седем нови вселени, недостъпни за другите. Ако се приема съответната вода и храна и се играят добре съответните упражнения от паневритмията и се живее по определен начин, в понеделник ученикът попада в ясновселената; във вторник – в тотвселената; в сряда – из "Изгревите" на Братството по цялата вселена, както и в старите им обители като Шамбала, Беловодие и Агарта, които не са напълно отмрели и музейни; в четвъртък – в супервселената; в петък – в астралния и будическия свят и в илухимната вселена; в събота – в универсума или цялата физическа вселена; в неделя – в Божествения свят и най-вече в елохимната вселена.

За неофитите и душите от външната част на Пентаграма – обикновените хора – това са само приказки и фантазии – те не се интересуват от Новото. Те се интересуват от гурувци, гении, авторитети, лектори, автори, посветители и школи от Старата Земя и Старото Небе. Те нямат усет към Ятото и Ятата на Учителя и влечение към тях. Това не е вина, а констатация. Човек трябва да има определена форма на черепа, за да разпознава съответните форми и прояви на Новото и да харесва неговите представители. Всичко се свежда до това, с кого искаме да живеем и с кого живеем. Именно по това става генералното разпознаване. Ако живеем сами – при кого ходим и кого приемаме на гости; кого не си и помисляме да каним или да му гостуваме; с кого да ходим по екскурзии и пътешествия. С една дума, "което си прилича, се привлича". При смъртните всеки си е при някого и не му идва и наум, че Бог иска да остава и при други. Е, пак става въртене, но из гробищата през вековете - докато не научим що е "обмяна на съществата"... Мнозина си мислят, че се обменят с повече от едно същество, но се лъжат – те правят само обмяна на веществата, но не и обмяна на безсмъртни съдържания с безсмъртни същества.

И друг въпрос: Защо от много години нещо или някой кара очите да поглеждат часовника точно когато часове, минути и секунди са с еднакви числа: 11:11:11, 12:12:12 и т.н. И друг път ни е говорено на тази тема, но има ли още подробности по нея?

4,12

- Пред тия, които се хранят правилно, лежат

необгледни простори! Както виждаш, може да се яде не само веднъж на ден, но и през ден, през два, или веднъж седмично или месечно, без да губите бодростта и силата си. Ярко слънце пробива съзнанието ви и отваря ясносъзнанието. Правете опити не само с известните сурови храни и в нужните периоди, но и със съответния брой дъвчения, съответния брой зърна, семки и плодове, даже поемки на водата. Виждам, че това вече се осъзнава и прави.

Опитностите са красиви, видът ви се подобрява. Здравето отново чука на вратата ви и я отваря широко. При хранене и дъвчене повече от половин час, гладът почти изчезва. Може и само с изворна вода, може и с гледане в слънцето. Може и само със Слово Божие, може и с любов от пръв поглед.

Брилянтната, насъщна свобода и самота ***казват*** *своето. Има време за полети по двама, по трима и пр., но вертикалният полет е в пълна самота. Корпускулното летене е такова; ако го правите с друг, почвате да се раздалечавате. Това е* ***монадно*** *разширение. Пространството, когато е тримерно, може да се пробива по вертикала. Ето къде Тин, квадратурата, вършат уникална работа. Първата същност и потребност на Отца е самотата; втората – излизане навън радиално. Не че не е възможно съчетаване с друг, но този друг - за Тот - е само Пралайя. Две същества трябва да имат противоположно движение. Другояче е невъзможно. Когато сродната ни душа попада в нашия лъч, но с противоположен вектор, пронизването един-друг предизвиква пълно щастие. В света на Духа, това е така. Алохимната същност на Атма се стреми навън; илухимният повик на душата – навътре. Ако някой се стреми точно към нашия център, а не към своя или към друг, попадането в единство е приятно и прелестно.*

Значи, попадането в единство със себе си е Свещената Самота; попадането в единство с другия е Партньорството. То е Партньорство, защото идва от думата "част" и "участие". Когато сме части от Цялото – така е. Първо трябва да попаднат в една линия Партньорите – ***Двамата*** *Партньори. Който*

харесва повече себе си или друг партньор, движението става по друг радиус. Сетете се сега къде се събират всички.

Там, където се събират всички, е Бог, Цялото. Значи, постоянното възвръщане в себе си е събиране с всички. Постоянното или периодично сливане на двама в една линия – също. Щом някой е харесал ***твойта*** *линия, а не друга, значи се стреми към Бога. Харесва ли някой друга линия, може тъкмо тя да е неговата, но в противоположен поток – и той се стреми към Бога, но чрез другиго. Ето каква работа върши опозицията, Пралайа, Свещеното Женско Начало!*

Търсите хорда, търсите допирателна, но с пресичане и допиране няма вечност. Хордата отсича само част от цялостта ви и я запраща някъде. Допирателна иска само да се допирате, но не се стреми към същността ви. И двете имат друг път, принадлежат на друга линия, но пътищата ви не са се срещнали случайно. Ако възприемете временността, ***също*** *можете да бъдете щастливи. Хордиалността, допирателността са предвидени от Бога, но трябва да знаете кога и колко време. Болните, разчекнатите от мисъл за себе си се разчекват не случайно. Има и разчекнати от мисъл за другия. Разчекването между своята и чуждата посока води до разкъсване.*

Ток и противоток – ето същността на Битието. Ток без противоток връща или изхвърля в Небитието. Значи, Небитието се намира центростремително или центробежно. Вие плачете за сродните си души, понеже те са центростремителни: искат точно чрез вас да попаднат в сърцето на Бога. Искат да се слеят с всички само и единствено чрез вас. Точно затова сме ви говорили за Абсолютната Мирова Жена – онази, която обича Бога повече от всичко. Тя може да Го постигне само като противоток. Получава се хармонично и приятно биене на честоти, получава се трептене, вълнение. Получават се тъй силни и чисти интерференции и дифракции, че почват да се създават Отделни Бития. Това пък е щастието на ***Проявеното*** *Битие – на хипервселената. Ако я погледнете отвън, тя е кристал с безброй интерфе-*

ренции и дифракции, в който всички трептят хармонично. Уханията и багрите ѝ са също безброй, а това е Животът, смисълът на Живота.

Възвръщайки се в Центъра, ти ставаш отново алохим и се изхвърляш по друг радиус. Тъкмо правата посока навън и в пълна самота носи Радостта. Правата посока навътре, където се приближаваш все повече и повече към все повече същества, носи Мира.

Има едно състояние на елохимност, колкото повече се приближаваш към Центъра. Това е, защото хем си в ток и противоток, хем се обменяш с полетата на всички наоколо. Това изпитва и алохимът, когато още не е излязъл от ядрото. Значи, ядрената психохимия и психофизика са елохимната любов. Там Време и Вечност се сливат. Мечтайте да се върнете в ядрото на Отца и Пралайя, за да си останете елохими.

*Както знаете, Пралайите са много и те се затварят в отделни времена и епохи. Те затварят отделни светове от Спиралата. Спиралата не спира, но Пралайите я "спират" в отделни витки от нея. "Спират" е условно, понеже който спре, умира. Пралайите само забавят движението в световете-витки, но много от тях забравят, че Спиралата е с отворени витки. Всеки, който е виждал спирала, знае това. В някои позиции, илюзорно, някои си представят, че дадена витка от спиралата е затворена. Получава се оптически ретроградно движение, което, всъщност, е директно. От дадена позиция изглежда и стационарно, но това е само субективизъм. Значи, балтавенето в "затворените" светове зависи само от гледната точка. Когато гледната точка е земна, тя си представя небесната механика с ретроградни и затворени светове; но от гледната линия или сфера на универсалното съзнание няма такова нещо. Всичко там върви само в ток и противоток, без да затваря светове и оазиси. **Прави** оазиси, но временно. Кажеш ли "О, аз!", създаваш **оазис**; кажеш ли "О, ти!", **ти отиваш** при някого. Това не е само игра на думи, но великата игра на Битие и Небитие, в която цари същността на Играта – Великата Условност.*

Всички игри са игри, само когато играчите приемат условията. Когато съблюдаваме честно условията, удоволствието от Играта е пълно. Понеже Играта е от Бога, там затворените светове се отварят, а това става чрез Неочакваностите. Това е втората потребност от Играта – алохимната. Алохимът, фундаменталният и свещен зов на Духа в нас - се стреми към Неочаквености и се храни с Неочакваности, а това го може само Играта. Затова мъжете пълнят арените и стадионите. Илухимките – сърцето и душата ни - се занимават с Очаквености и затова пълнят домовете и къщите – затворените светове. Те не знаят или забравят, че Спиралата не е затворена, понеже името ѝ не значи да ***спираш*** *алохим, но значи дух, алохим. Говорихме за думичката "ало", но това, което психолозите ви наричат "алосъзнание", е именно алохимна работа – страстна насоченост навън, към другите. "Аутосъзнанието", което в затворените светове стига до аутизъм, е пълната изолация от другите, по собствен импулс и желание. По същество то иде от Абсолютния, но като поведение на Земята не се пасва с нормалността и съвършенството. Когато е периодично, то е само единият полюс на съвършенството – нещо с връх в себе си, в собствената самота. Другият полюс на съвършенството е пак "съ-вършенство", но като "взаимно вършене и вършеене". И "връх", и "вършене", и "вършеене" имат един и същ корен, но в противоток. Елохимите ги обединяват в единство; когато са на Земята, те ги редуват. Падналите алохими раняват другите поради жаждата си за неочаквености; падналите илухими – поради жаждата си за очаквености. И двете жажди са Божествени, но когато не са за сметка на другия или на себе си. Играта е начин на живот на мъжките духове; сигурността – на женските. Женските обвиняват мъжките, че си играят игрички; мъжките – женските, че ги очакват винаги вкъщи или вечно* ***очакват*** *нещо от тях: ако не задължения или подаръци, то поне поведение. Като знаят, че са очаквани, мъжете удрят на пиене. Като знаят, че не са очаквани, жените удрят на клюки и ядене.*

Това беше за философите; а сега – нещо за съзерцателите. Но приеми малко почивка, пък после ще продължим.

5,45 ч.

По вътрешен импулс, този път ще помолим да дойде Слово точно в 6ч. 6м.6с. нормално време, с надежда да влезем в трите главни вселени, символизирани от "опасното" число 666 – главния "виновник" за грехопадението... При това, днес е петък – числото 6 в следизгревния Венерин час.

- Опитът ти е сполучлив. Точно така се прави дори и по "егрегорно" време – т.е. невярно, от гледна точка на Истинския Календар и часово време. Но общоприетото има огромна сила, а времето по часовниците ви и градусовата ви система са именно илухимни – по линия на трите шестици...

*Много вода изтече от онзи Случай, много, и още твърде малко съм ви говорил за това. Както съм ви казал, илухимите, херувимите и астралците, взети вкупом, отговарят на числото 666. Самò по себе си, това е прекрасно число – то строи и съдържа Интимното Битие на Бога: ясновселената, будическия свят и света на човешките гнезда и семейства. Всеки се стреми към това, понеже е заложено в сърцето му от Бога – понеже това е сам Бог в сърцето му. Разпознаеш ли **своя** Бог, **своята** сродна душа и **своето** общество и семейство на Земята, ти си попаднал в най-съкровеното – ùмума. Това е дъното на всеки небомиг. Неслучайно избрах и такава фамилия този път – Дъното на Бога. Да стигнеш до дъното, значи да влезеш в най-интимното Битие на Бога. Влизаме в Шестата Раса – затова сме на Дъното и правим всичко съвършено. Не обичам прозвището "дъ-новисти", но по същество сме **такива** сега – и ще бъдем още много дълго време.*

*Битието, съществата, имат таван, имат и дъно. Таванът е върхът на небомига ви – средата на небето. Там ще се борите по линия на призванието си – подвига ви в **света**. Там ще се качвате по върховете и ще превзимате върхове. Това обаче без леглото, дома и нощта е напълно невъзможно. Какво прави човек в леглото си, в дома си и през нощта –*

ето тайната на числото 222; какво прави на същите места и на разходка за удоволствие навън, когато е с някого – това е тайната на 666.

*666 е **Приставане**. 222 е кого **сам** приемаш. Приемането на слънцето, въздуха, водата, храната – това е пак 222. Всичко зависи от това какво вкарваш, какво вкарват вътре в тебе. А 666 е Приставане. На кого ставаш представка, наставка, допълнение... Кому ще даваш... обстоятелствено пояснение... От това зависи Божието определение за теб. С когото дружиш, такъв ставаш. Ставаш като него, защото си "приставка". Пристанал си томува, когото харесваш и те привлича. Томува, от когото имаш сметка – сърдечни и човешки имоти... Божествените "сметки" са непринудени – там не си правиш сметката умствено, предварително. Не те води и сметта на сърцето – органичните и психични отрови, които те карат да харесваш смъртни.*

Божественото Приставане става от вътрешна потребност, по вътрешен импулс. Изчерпал си лимита на 111 – алохимните самодейности и самотии; изпразнил си тавата на 333 – даденостите и дарбите; 555 - изпочукал си се и си се изподрал по остротите на човеците, които не са още Човеци, а в най-добрия случай ти е станало байгън от интересни конгреси, митинги и бърборилни. Оглупял си от титли и признания по сръмнините на 777.

*Тогава остават 222 и 666 – съпрузите, тесните общества, любимите. Остава Църквата, остават нощните клубове и Нощните Полети на Класа. Остават класовете на Учителя и Школата, като се почне от Неделния и се свърши до Центъра на Пентаграма. Йерархиите и Класовете, Семействата и Ятата, към които принадлежите – ето пристанищата, където сте пристанали. **Тях** сте си харесали, в **тях** са ви харесали – **там** оставате. Алохими и амбициозни се плъзгат по повърхността – тях ги вълнува да са асове и да ги признават. Вълнува ги да ги признават смъртни, не безсмъртни. Има и Божествени аса – важни "карти" в Играта на Битието. Но те са аса сред безсмъртни; съвършени*

седморки, които ги задоволява само мнението на безсмъртните. Има и Братя и Сестри от Братството, които са наистина такива – изпълняват по импулс и доброволно всички дейности на Пентаграма, проявяват всичките му добродетели. Техен живот и смисъл на живота е Братският Живот. Те се откликват на всичките му инициативи, участват с радост и удоволствие в тях. Заради Братството жертват и любимия и семейството си понякога. И ***това*** *е Път, и* ***това*** *е Изпит и Постижение, но те не са елохимски. При елохимските не изхвърляш, не пренебрегваш никого – даже и врага. Но докато си в 555, ти цениш Братството, слушаш него, служиш нему. Животът ти без съидейници и контакти е немислим. Немислимо е да останеш сам, да станеш домашна прислужница, да гониш само някаква светска или духовна кариера. Немислимо е даже да идеш на море с любимо създание, ако то иска да те отмъкне от Рила... За всичко това Небето ти пише петица, но не и шестица. Пълният отличник знае и разбира, че всички тия братски патърдии – даже и паневритмията и общите молитви – са наливане от пусто в празно, ако не владееш божествено числото 666. Говорещите лошо за него ще има да взимат. Ще има да си взимат изпитите по Божествена Кабала и Инитимàтика.*

Има моменти, когато искаш да си сам - 111. Братството ти е дошло до гуша, понеже не е Братство. Там никой не се интересува какво ти е без 222 и 666. Там има малко, но много упорити 777-ици, които искат да ви водят за носа и да ви трият сол на главата. Има 555-орки, които ще ви скъсат от колективни мероприятия, но ще си се приберат вечер вкъщи – при ***своите*** *222 и 666... Няма да ви попитат гладни ли сте или жадни, имате ли нужда от ласка. Няма да ви поканят там – те са пристанали на смъртни. Смъртните* ***смъртеят*** *– те не приемат Въртенето по Къщите. Обслужвайки смъртни, мнозина си мислят, че си плащат кармата. Те са чели беседите наопаки, в тъмна нощ и надолу с главата. Нека са изчели всичките – от кора до кора, - но няма да си*

спомнят нито едно изречение, че служейки на Бога, спасяваш ближния. Служенето на ближния за тях е синоним на първото. Те си въобразяват, че ако отсъстват три вечери и нощи от къщи, ближният им ще озверее или ще умре. – Ами "ближен", който озверява, нека умре! И да не озверее, щом посърне, пак нека умре. Посърването не е само от "сърове" и "херове" – става навсякъде и в домашни условия... ***Милостта към посърналия е Божия милост, само ако се интересуваме дали не посърнало Словото и Делото.*** *В останалите случаи това наистина е карма, но не защото ни е писано, а понеже си я пишем сами. Сами сме се вързали за колибата, ако не е господарят, и сами лаем срещу чуждите, за да ни подхвърли господарят кокал.*

Ние днес говорихме за Вертикални Полети, но има и Ъглови, и Хоризонтални. Там се стига по-бавно до безсмъртието, но наоколо нищо не фучи: природата е много красива. Разхождаш се сред цветя и гори с любими физиономии, забравяш за противните. Направил си вярно Трите Избора, не кълнеш "Дявола" с "трите шестици".. Влязъл си в орбита на този и това, което трябва. Добил си Космически Вкус и сътрудничиш на безсмъртни, не на смъртни. Ложето, стаята и домът ти служат на Бога, не на случайни неща и хора.

666 си остава дяволско, ако и трите ти избора са низки. А повечето хора са такива. За тях важи женския модел, навика на падналите илухими: измежду две или повече възможности, избират по-лошата. Този навик в тях е със сериозни наслоения върху сърцето и мозъка: представят си, че са пристанали на достойно нещо. Ако не е достойно, поне предизвиква тръпка. Друго си е някой да пие и да те бие, но да е ***твой*** *– тръпка си е, все пак... Друго си е да гледаш в упоение несъвършена физиономия, когато ти проповядва в салона или в църквата. Спиртните напитки не са само алохимна и илухимна забрава с бутилката – те съществуват и като учения, и като любими, и като религии. [Най-накрая на човек трябва да му се замае главата от несъвършенството, внушавайки*

си, че е съвършенство. Като падне и си счупи главата, може и да си припомни къде му е Къщата.

Но морализмите са моя слабост – и аз се увличам от тях... Бях ви обещал описателно Слово за рая, а все отлагам и продължавам с наставленията... Сам бягам от описанията – казвал съм ви. Това са захарчета и шарени пръчки, бухнали розови памуци от захар, с които се привличат по-некадърните деца. Не че не съм описвал рая многократно и много вярно и красиво, но това с нищо не ви помага. Без трите шестици, които искам да получите по трите главни предмета, раят си остава само на картинка. Сега оставям на вас да си припомните кои са тия три главни предмета. За тях ви говоря постоянно.

Обяснявал съм, че когато се съберат еднакви час, минути и секунди, това са входовете към илухимната вселена. Затова ви карам да поглеждате часовниците точно в тия мигове. Засега те са ви настроени по илухимната система – с трите шесторки. С това искат да ви кажат: "Време е да изберете своя Бог, своя Любим, своята душа. Време е да изберете истинските, а не фалшификати".

И наистина, оставям описанията за вас. Вие сами ще опишете какво ще ви се случи, ако три нощи от седмицата сте там, където ***Бог*** *иска. Жив е само онзи, който циркулира. Само онзи, който не циркулира, е смъртен. Не че няма възвръщане към корена, но там трябва да сте най-много 4 дни в седмицата. Пък и като циркулирате, не бива да е само с въздушни течения през устите ви – само с приказване. Циркулацията на кръвта при ходене и при биене на сърцето е много по-важна, но това става само с Приставане. Пристанете ли при стана на някой безсмъртен, станът ви ще стане строен и прекрасен.*

Изпейте песента "Стани" - ако искате. Имате право да станете творци – да смените текста.

На стана на Битието Бог тъче само със здрави, красиви нишки. Това са нишките на Разпознаването и Предаността, които не се късат. Който къса връзките си с безсмъртните, сърцето му не тъче здраво сукно. Който къса връзките си със смъртните кога-

то и както трябва, може да попадне на стана на ясновселената.

Стани, Станке, пристани в Стана на Стадото, изпреди стабилна нишка от вяра и преданост на хурката си - па разкърши стан, да станеш Човек!

Стани мир за себе си и мир за народите!

3.08.144(2008)г.
София – Изгрев

ЛОЗАТА НА ЖИВОТА

10,18ч. ЕЕТ

Лозата на Живота има пръчки, плодове и гроздове. Когато ви казвам: "Аз съм Лозата на Живота", аз имам предвид, че вие сте моите пръчки, цветове и гроздове. Щом в някого тече гроздов сок, значи сме "едно стадо с един пастир". Оставете стадата на другите пастири и дивите козички да пасат другаде – обичта или принудата карат съществата да са там, където са.

За своите си, Лозата може да излиза от дъното на пропастта. Тя обаче се увива около една тънка

струна Слово Божие и затова единствена стига до небесата. Има планински лагери и водачи – те могат да ви покажат планински простори и там да дишате свеж и кристален въздух, - но трябва да си носите дрехи и храна.

Поиска ли някой да е с вас, а не с овчари и овце, той се прощава с овнешкото и млякото, и дори с ясните височини на Хималаите. Той копнее за вас не защото търси гроздов сок – той самият е гроздов сок. Той копнее за вас, понеже вие сте пръчките, по които може да се изкачи до Бога. Другите се качват с крака, но стигат до върхове. Лозата на Бога няма връх – тя се ***влива*** *в Него. За душите, които са сок, няма по-щастливо преживяване от това, да текат през вас. Дори на един сантиметър от корените, те са вече в Бога. В Лозата няма пространство: на сантиметър от земята или сантиметър от небето, гроздовият сок е* ***един*** *– той е едновременно навсякъде. Неговото щастие е да усеща, че тече през вас. Сърцето му сияе и тупти с всичка сила, понеже налива гроздове – живот* ***за всички****. Да раздава живот и радост* ***за всички*** *– това е приликата му с Бога.*

Лозата има дълбок корен – много дълбок. Тя търси и намира Любовта и в най-дълбоките пропасти, в най-сухите пустини. Як и много дълбок е коренът на Лозата! Опитай се да го изтръгнеш – и ще видиш. Досега не се е родил човек, нито машина, способни да изтръгнат корен на Лоза. Да го скъсат – да; но изтръгване е абсолютно невъзможно. Който може да бъде изтръгнат от Любовта, той е още малък и нищожен.

Значи, който не иска да тече през нас, не е лозов сок. Има петрол, който иска да тече и избухва в изкуствените хора. ***Това*** *е неговият живот. Има какви ли не форми на водата, които търсят или са принудени да текат къде ли не. Има обаче* ***лозови*** *монади, които искат да живеят само в Лоза, в Лозе.*

Няма защо да тъгувате по някого, който не е с вас. На него му е приятно да тече през друг, да се влива в друг. Ако е още под земята, той има безброй възможности да направи своя избор. Теменуговите

*монади си търсят теменуга, банановите – банан; тия на киселеца – киселец. Лозовите монади са полиади – те са завършили еволюцията си. Тяхната жажда е да текат през **своите** си, да са един дух и една плът. И другите монади текат през своите си – което си прилича, се привлича. Но радостта на гроздовия сок няма равна на себе си. Щом влезе в някого, по-весел и щастлив от него няма! Малцина знаят, че тази радост се събира от щастието на сока, когато тече през пръчките. Такова единство на дух и плът няма в нито едно друго растение. Има в житото, но там щастието произтича от друго: да бъдеш в час, когато си в клас... Лозовото зърно е в делириум от радост и щастие по съвсем друга причина: да бъдеш гост, когато си във грозд...*

*И класът, и гроздът, са израз на **ядрената** любов – притиснат си най-щастливо от **своите** си. Още докато течеш, си притиснат от стените. Това Божествено притискане е извор, основа на живота. Който не иска да е в клас и в час, който не иска да е гост във грозд, той е отбрулен от Живота и почват да го притискат обстоятелствата. Няма около него и в него онова поле на класа, на грозда, което прави мъзгата блажена.*

*Ако едно зърно – житно или гроздено – попадне в устата на някого направо от класа или чепката, то не губи своето поле, своето щастие. То мигновено тръгва по жилите на съществото, което го е обикнало. Но ако зърното бъде стрито и престои; ако престои и сокът на гроздето, ядрената любов изчезва. Почвате да се храните със стрити мисли и ферментирали чувства. От ума ви изчезва необходимостта да сте с клас в час, да сте гост във грозд или от грозд. В грозда ние сме напълно щастливи; извън грозда помагаме на еволюцията. Там се явява едно особено щастие, **също** Божествено – да помагаш на различните от тебе. Не само да помагаш, но и да преживяваш и предизвикваш щастие.*

Стритите мисли и ферментиралите чувства имат нужда от хамбари, от бъчви, от господари. Тяхната ядрена енергия е нищожна и затова стига

на нищожните хора. Не се обиждайте, но всеки, който не иска да е в час в клас и гост във грозд и от грозд, е нищожен. Природата няма нужда от него и затова го обрича на унищожение.

Когато се унищожавате взаимно със стрити мисли и ферментирали чувства, вие съкращавате живота си – даже и когато се качвате по върховете. Върховете са пусти и каменисти, въпреки че общуват с Духа. Ако нямате житен пулс, ако не тече гроздов сок в жилите ви, вие и по върховете ще си спите сами или по двама. Затова пак ще изпаднете от еволюцията. Ще забравите повика на Лозата да се гостува, неуморно да се гостува; няма да влезете в Житното Ято денем, с което се лети из вселената.

Който изтърпя досега тия "общи приказки" и не е оставил още тия листи, не е отишъл пак в хамбара или в кръчмата от досада, той ще стигне и до десерта: два нови метода, които ви давам. Не че не може и без тях, но за начинаещите ще са забележителни.

Вземете един житен клас, но не го откъсвайте от стеблото. Съберете се около него толкова души, колкото зърна има в класа. Нека всеки отрони едно зърно и го сложи под езика си. В класа трябва да останат най-много три житни зърна, за да се самозасеят. Нека всеки държи зърното под езика си толкова дълго, колкото може. След известно време да го притисне с език към небцето си. Ако има будността и волята да не го сдъвче, да не го глътне, през този ден ще излети през Слънцето с останалите, които са успели, в една нова вселена, която е непозната и недостъпна досега никому. Това са ***Дневните*** *Полети на Класа. Ще посетите заедно и вселените на всеки едного от вас, понеже сте обединени от житния клас. Житният клас, който сте избрали и обронили, ще ви държи заедно в Полетите, ще ви държи заедно и в Разширяванията. Вие знаете, че Полетът е по линия, а Разширяването, Обитаването – в обем. Хлътването в точка също ви е известно какво е. Пътували сме с някои от вас и из Лунните Вселени –*

*Царството на ясновселената. Знаете как се пътува групово, като изядете заедно една диня. Но това спада към **Нощните** Полети на Класа. То иска заспиване по двойки. С кого обаче и в колко часà – това знае само Бог.*

По същия начин изберете един зрял, напращял грозд на лозата, и всеки да си вземе с уста едно зърно – без откъсване на чепката. Ако подържите сока в устата си и не го глътнете веднага, ако постои люспата под езика ви колкото можете, духът на този грозд ще ви заведе там, където правим Гнезденето. За душите, които обичат гостуването, гнезденето по райските звезди и планети е истинско щастие. Така се множат във всемира душите с лозов сок и с главната тръпка на безсмъртието – гостуването. С този опит ще видите, че не е определено да гнездите само на едно място, само с едно зърно от грозда. Всеки от вашата чепка ще ви заведе в своя свят, в своята вселена, и ще изживеете с него там един цял щастлив живот. Вашите птиченца ще се зароят из цялата Божествена вселена! Като се върнете от тези няколко живота, тук ще е изтекла само една минута...

Ето защо, едни може да скитат по върхове и безлюдни вселени колкото си искат, но пак ще ферментират. Стриването в самота, ферментирането по двама е отдавна опитана работа. Отбийте се в някое гробище – и ще видите.

Да слезеш в пропастта при основата на Лозата – това не е бягство от върховете. Това е върховна радост и щастие, понеже по Струната на Словото Божие ти ще излезеш над всички върхове и всички духовни вселени.

С една дума – не е важно къде си; важно е с кого си.

Ако някой мисли, че може сам, той се мисли за Господ. Само че всички виждат, че не прилича на Господ. При това, Господ също не е сам – и Той се увива, като лозата, около Друг.

Ако някой спи с други в хамбара и не изпитва никакви чувства – пак си е негова съдба или избор.

*Ако някому е приятно да го трият от сутрин до сутрин между два камъка, докато побелее – пак **той** си е избрал съсмета: харесва мелничари.*

Който пък е готов да се пече на огън, за да угоди на някой смъртен и на неговия вкус, пак добре – ще опита теориите си.

Други дълго кипят и буйстват по зимници и бъчви, дълго прекипяват. Ферментацията по двама или по много е приятно нещо – хем си на топло, хем ти се замайва главата.... Това е блед спомен за Свободата и Щастието, но пак свършва с ферментация – под земята...

*В лоза, череша или ягода – бъди **жив**! Живей с всичка сила! Не давай да те смъкнат смъртни и да те оставят да се развалиш. Вземе ли те някой направо с уста – той не обича развалено. Даде ли те с уста на някой друг, става безсмъртен.*

12,40

15.VIII.144(2008)
София – Изгрев

СЪБОРЪТ ВЕЧЕ ПРЕМИНА

"Жаден съм!"
Картина от Joey Velasco

Послушанието изисква да се преодолее огромната вътрешна

съпротива срещу всяко описване на мисли, чувства и събития, даже и срещу нов писмен Контакт, но Някой отново настоява за това. Било необходимо за душите, които вярват на този род писания. Практиката от години да се живее, а не да се описва живота, наистина дава изобилни и чудни резултати, но "пробилото" Слово напоследък отново има причини да иска и писмено отразяване на връзката ни с Небето и с Този, който го ражда и управлява.

*Първият отговор потече след прочитането на поредната лекция на Е.Хараш от 5.08.2008 г. Дълбочината и уникалността ѝ може само да ни радва, че България и днес не е лишена от мъдреци и посветени, които разкриват познания, недостъпни и за най-напреднали адепти от други школи. Отговорът на Елма бе, че плуващите нощем сред звездите, които са от Неговите и Нейните безбройни Ята, плуват свободно и в историята на Битието и могат да виждат и извличат оттам безценни мъдрости и картини. В нашия вътрешен Школен живот такива разкрития са отразени и писмено в не едно и две осияния, но важното е те да се преживяват реално, а не само да се четат или слушат. Доколкото един Посветен от Бялата Ложа е нещо повече от Мъдрец или Ученик от III пентаграмно Посвещение, дотолкова и възхитените от него не само четат и слушат неговите лекции, но и летят с него в дебрите на космоса, на историята и на бъдещето, изпитвайки всичко това на живо. Това са феномените на Преображението и Възкресението, при които няма централен лектор и Посветен, а Божественото се издига и потъва ненадейно като връх на вълнà, чрез безброй различни души във Всемирния Океан. При това положение, всеки Посветен е безкрайно щастлив да бъде не само център, но и възхитена ямка в Битието, способна да се опиянява от това, че и други около нея стават връх в даден космически миг – и да отдава всичките си сили щото именно те в този миг да са връх и център на някое локално вълшебство, а бившият връх да се смири и потъне, понякога чак до дъното. Върхове на вълни, били те пирамиди или гребени, които замръзват и не искат да стават падини и ями, се превръщат в заледено море – то може да е истинно и красиво, но е снимка на някой отминал момент. Познанието може да е уникално, но Живият Живот е нещо много по-голямо и в него има вечна и безкрайна синархия – всеки работи с всичка сила да издигне и постави в центъра **другия**, а не себе си, даже и когато през него се проявява Божественото По законите на това взаимовъзхищение и смирение, най-голямото щастие на съществата, завършили своята еволюция, е да лансират творчеството и дейността на **другите**, а за своите да са безгрижни и нечувствителни. Гениите от IV стъпало на обикновения човек, светиите от V обикновено стъпало, даже и Пророците и Праведниците от Първо Вътрешно Посвещение са остро чувствителни към собствения си вътрешен глас и изява, защото са стигнали до върха на индивидуализацията. Бидейки несменяеми върхове и ревниви двигатели на собственото си слово и дело, те нямат импулс да дадат предимство на чуждото и да го лансират с всякакви средства, понеже всъщност са на **дъното** на инволюцията – това значи да си връх в **света**. Те нямат понятие от преволюция и синволюция – безграничното щастие да са невидими. Тази удивителна, чаровна мотивация и вътрешна необходимост да се скриеш и да даваш предимство на други да бъдат*

*върхове се наблюдава едва от Девето Посвещение нагоре, при което мистикът, плуващ свободно в 49-те измерения, застива в нямо възхищение пред буболечката, чрез която Бог говори. Такъв Посветен извървява стотици или хиляди мили пеш, за да иде и да се поклони на **друга** проява на Божественото, оставяйки собствените си дарове и личност в пълно затъмнение. Малките върхове и величия реагират със злоба и отрицание срещу другите, мислейки си, че могат да ги засенчат, а други отстояват гордостта си с мълчание. Те никога няма да дадат преднина или дори да цитират някого, чрез когото Мъдростта също се проявява. Индивидуализмът на върха или гребена трудно се превръща в долина или яма, ако още не му е дошло времето да влезе в Ято, да поеме пътя към индиви**дуа**цията.*

При все това, ярките върхове и таланти са от голяма полза за душите с неразвито далекозрение, които виждат само близки, големи и блестящи неща. Жаждата да се гмурнем в океана на Неизвестния и да "преследваме" като подпалени Неговите дарове е белег на друго еволюционно ниво, на съвсем друго душевно и духовно зрение. Любими деца на Бога, отразяващи в някаква малка степен самия Него на Земята, живеят под ръба на най-ниското самочувствие и денонощно изпитват най-сладката и прекрасна тръпка на Абсолютния – да са скрити и непризнати. Те харесват повече от всичко мотива на Учителя на Седир, за когото той казва: "Той вземаше всякога всякакви мерки, за да остава неизвестен". Те считат Теофан за най-истинското въплъщение на Абсолютния през 19 век, понеже той казва: "Аз не струвам повече от праха на пода, по който вие стъпвате!". Те разбират и Посветени като Неизвестния Ерзя, който спасява цяла вселена от гибел, но не може нито за миг да си представи, че именно той я е спасил – самочувствието му е като на микроб. Те знаят и за Памфалон, който е единственият любимец на Бога в един период от еволюцията на Земята, но самият Памфалон няма и понятие за това. Те са си избрали и харесват наймного такъв Учител, който може да каже следните думи:

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ И ЗА НЕЩАСТНИТЕ *22.10.01н жиг ЖИГ48`020*

*Вие казвате: "Покажете ни как се живее!" - Ако дойдете при мене, аз ще ви покажа как се живее. Нека дойде при мене някой нещастен да живее с мене цяла седмица - след това ще се почувствува радостен и ще се разхождаме заедно. **Тъй** постъпвам аз!*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - И ПАРИТЕ *2 22.12.24н знм ЖИГ48`227 Не се нуждая от пари. Ако в мене се яви най-малката мисъл за възнаграждение, аз напущам работата си.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ И ВЪПРОСЪТ ЗА БОГА *22.12.17н доз ЖИГ48`189*

Аз, който имам толкова знания, който изследвам нещата издълбоко, още не съм си задал въ-

проса какво нещо е Бог. Този въпрос е вън от моя ум, вън от моето съзнание. И милиони години да минат, аз пак няма да си задам този въпрос. Който се е осмелил да си зададе въпроса какво е Бог, скъпо е платил. Бог го хване леко, стисне го - и всичко с него се свършва.

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - АКО БИ БИЛ ВЛАДИКА *22.12.24н знм ЖИГ48`213-214 Ако един ден бих заел мястото на владика, аз не бих носил корона на главата си, но първата ми работа ще бъде да измия краката ви. След това ще посещавам бедни, болни, страдащи. Но каквото и да направя в това направление, според мене и то е нищо. Много повече трябва да се направи!*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ВИДЯЛ Е В ДРУГИЯ СВЯТ СПАСЕНИ ЕЗИЧНИЦИ *22.11.12н нщи ЖИГ48`093-094 Според мене, християнството не е база. Ще кажете, че [само] християнството "спасява". - Езичниците, турците, не са християни. Значи, те не са спасени?... - Аз съм видял в другия свят много будисти, мохамедани, спасени.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ВИЖДА И ПОСЕЩАВА ВСИЧКИ СВЕТОВЕ В КОСМОСА И НА ОНЗИ СВЯТ *22.11.12н нщи ЖИГ48`105 Аз зная какво има на слънцето, на луната, на звездите, на онзи свят. Всичко това виждам. /.../ Когато отивам на слънцето, аз се движа с бързина, по-голяма от тази на светлината. За една минута съм на слънцето. Когато отивам до най-отдалечената звезда от нас, отивам за десет минути - отиване и връщане. – "Какво има там?" - Ние се придържаме към свещеното правило да не казваме какво има там.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ВИНАГИ ДАВА ПО-ГОЛЯМОТО, А ВЗЕМА ПО-МАЛКОТО *22.12.24н знм ЖИГ48`213 Като ми дойде гост, аз го черпя с чай. Нарязвам лимона, на мене поставям по-малко парче, а на госта - по-голямо. Аз зная, че изкушението е да искаме по-големите неща за себе си. Ръководя се от принципа, че благословението се крие в* ***малкото****. И вие спазвайте този принцип!*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - РАБОТИ БЕЗ ПАРИ *22.12.17н доз ЖИГ48`203 Аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 ча̀са на ден и без никакво възнаграждение.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ – РАЗОЧАРОВАН Е ОТ "БЛАГОРОДНИТЕ" *22.12.03н ддп ЖИГ48`158 "Защо страдаме?" - Защото се съмнявате. Години наред аз правя опити в разни направления, уж с най-благородните и благочестиви хора, и се чудя колко лесно се съблазняват...*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - СКИТА ИЗ КОСМОСА, ИМА БОГАТСТВА ТАМ *22.12.24н знм ЖИГ48`222 Вярно е, имам скрити неща, но те са извън България, извън света. Те са много далеч - на небето. Вечер, когато искам да изучавам световете, излизам, ходя там, дето човешки крак не стъпва и човешко око не прониква. След това пак се връщам.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, ХО̀ДИ НА СЛЪНЦЕТО *22.12.10н щвн ЖИГ48`180 Кой е по-умен: ти ли, който създаваш теория за слънцето като тяло в разтопено състояние, или аз, който съм ходил на слънцето?*

УЧИТЕЛЯТ Е - ОБРАЗ И ПОДОБИЕ НА БОГА *30.09.07н имя УЗР49`22 Онзи човек, за когото се казва, че е направен по образ и подобие на Бога, е Божественият човек, който живее на Небето. В него живеят едновременно и мъжът, и жената – в пълна хармония и единство. Той не е нито само мъж, нито само жена. Божественият човек слиза на Земята само един път през 1500-2000 години, като Учител. В този смисъл, само Учителят е създаден по образ и подобие на Бога.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ВЯРАТА МУ Е НЕНАТРАПЧИВА *30.10.12н рзс УЗР49`119 Сега, като говоря така, аз не искам да приемете нещата догматически, нито да вярвате както аз вярвам. Това, в което аз вярвам, остава за мене. Обаче ако и аз, и вие вярваме в едно и също нещо, ние имаме общи допирни точки. Какво ще излезе от моята и от вашата вяра, това е друг въпрос. Моята вяра е важна за вас дотолкова, доколкото може да донесе нещо добро – както частно за вас, така и общо за всички. Ако моята вяра ви объркa, дръжте се резервирано.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ВЯРАТА МУ Е НЕАГРЕСИВНА И ПРОВЕРИМА *33.03.05н мтд ЖИХ97`287 Аз не искам да вярвате в това, в което **аз** вярвам. Ако вие възприемете това, в което **аз** вярвам, то може да е спънка, товар за вас, ако не проверите нещата.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - КОГА НЕ ОБЯСНЯВА *34.05.20н днс ПНС98`216 Когато схвана, че някой човек няма да ме разбере и няма да му бъда полезен, аз не му обяснявам нищо.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ОБИКОЛИЛ Е ВСИЧКИ СЛЪНЧЕВИ СИСТЕМИ *30.11.16н щмв УЗР49`208 Ако искате да живеете "като хората", вземете всички онези, които съставят целия космос, а не само хората на Земята. Ходили ли сте по всички слънчеви системи да видите колко хора живеят там, да видите как живеят? Ще ме питате дали съм ходил аз... – Ходил съм, обиколил съм всички слънчеви системи!*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ЛЮБОВ КЪМ ВСИЧКИ, ГРИЖА ЗА ВСИЧКИ И ОТНОШЕНИЕ КЪМ СОБСТВЕНОСТТА *24.03.16н кдм КДМ98`015-016 Проявявайте любовта си към всички живи същества. **Това** е новото верую, което трябва да прилагате! Като го прилагате правилно, лицата ви ще светнат. […] За мене не е важно в какво вярвам. Важното е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. - А леглото си, стаята си? - **Всичко** мога да разделя със своя брат! Важното е, че аз нямам **свое** легло, **своя** стая. Ако бих имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се нуждае. Утре може да дойдат да ми кажат: "Излез вън, напусни света!" Обаче аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ се - то е моето **сърце**. Аз се моля за повдигането на всяка душа, за благото на всички живи същества, без да знаят.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - МИНАЛИ ПРЕРАЖДАНИЯ *30.10.19н олс УЗР49`139 Някои казват за мене, че искам да заповядвам... – Аз съм преживял и това време. Сега на никого не заповядвам. Казвате, че минавам за "владика". – И това съм преживял. И положението на цар преживях. /Сега/ аз не искам да бъда нито владика, нито цар, нито майка, нито баща.*

*Това оставих за **хората**. – Какъв искаш да бъдеш сега? – Аз искам да бъда служител на **Бога**. /.../ **Това** е моята философия! Казвате за мене: "Този човек иска да ни устрои някаква засада, някаква примка"... – Някога аз съм правил тези примки, но като видях техните резултати, отказах се от всичко. Едно време бях господар – видях резултата на господарството и се отказах и от него. Едно време бях свещеник, но като го опитах, отказах се и от него. /.../ Едно време бях майка, но като опитах нейното положение, и от това се отказах. Бях баща – и от това положение се отказах. Всичко видях и опитах - и от всичко се отказах! Като опитах всичко в живота, отказах се от него, защото разбрах, че има нещо по-хубаво от преживяното и сега остава само едно - да служа на **Бога**. И като се върна при Него, отново ще сляза на Земята. Тогава пак ще искам да стана и цар, и владика, и майка, и баща, но вече с ново разбиране и с нова светлина да изпълня задължението си както трябва. И сега всичко, каквото имам, оставям на вас. И вие като мене ще минете през същите положения, за да се откажете от всичко. Христос казва: "Който мине през всички изпитания и всички положения, **той** разбира великата истина".*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - МНЕНИЕ ЗА БЕЗБОЖНИЦИТЕ 1 И ВЯРВАЩИТЕ 2 *33.03.05н мтд ЖИХ97`286 Между безбожниците аз съм намерил много повече вярващи, отколкото между вярващите.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПАРИТЕ 2 И ЧОВЕШКИТЕ СТАНДАРТНИ ЦЕННОСТИ 2 *34.04.29н рпв ПНС98`162 Аз ни наймалко не се нуждая от пари. Защо? – Защото **другите** хора се нуждаят от тях. Пък от туй, от което **другите** се нуждаят, аз не се нуждая. От туй, от което другите не се нуждаят, аз се нуждая. **Такава** е моята философия! Туй, което хората обичат, аз не го обичам; туй, което хората не обичат, аз го обичам. /.../ А тази философия подразбира следното: аз мисля, и моята мисъл не трябва да причини страдание никому.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ПОДМЛАДЯВАНЕ И ВСЕЛЯВАНЕ В УЧЕНИЦИ

*33.03.05н мтд ЖИХ97`287 Аз **зная** как да се подмладя. Щом дойда до крайния предел, където хората остаряват, аз ще се подмладя! Аз ще дойда до това положение по една свобода, която вие не разбирате. /.../ Природата е пълна с разумни същества, в които аз мога да живея. **Коментар:** Това е една извънредно важна, фундаментална информация от Учителя, изказвана много рядко от Него в различни варианти и на други места. На едно място Той казва ясно: "Аз мога да продължавам живота си вечно, стига да има верни и достойни ученици". Този феномен засяга Второто Пентаграмно Посвещение на ученика (Смирението), илюстрирано на върха на пентаграма с лика на Христа. Известното за него е това, че смиреният ученик, който вече е бил последователно страдалец, велик учен, гений, светия и пророк в минали прераждания, а често и в сегашното, в даден миг подпалва Втория Лъч над главата си, защото успява да разпознае **последното физическо въплъщение на Бога на Земята в момента – Учителя**. Точно за това говори Бог Кришна на любимия си ученик Арджуна**;** това посвещение получава и св.ап.Петър, когато разпознава въплъщението на Бога на Земята в Учителя си – Христа. Знае се, че това посвещение изисква пряк физически контакт с Учителя и почти денонощен живот с Него в едно Братство; буквално и пълно откъсване от всички обязаности, симпатии и близки на Земята и тръгване след Господа и Ятото Му по петите. Особено нощите са обект именно на това Посвещение, защото там се лети и гнезди само със свои. Обвързани хора със светски вкус или изпъкващо самомнение ползват нощите си за други неща, приближават други хора или гният в постоянна самота. **Призивите на Учителя да не напускаме света и близките си не важат за второпосвещенците** – това трябва да се знае като азбучна истина. В такъв момент Бог иска от кандидатите за Втория Лъч **да оставят всичко и всички** и да Го последват не само вътрешно, но и външно - буквално, физически Това е грамаден шанс за ученика – да попадне във физическата, етерната аура на Учителя, което става веднъж на 2000 години (може и в друг момент, ако е дошло времето му). В астралната и менталната Му аура той е попаднал още в Първото си посвещение – познал Го е в Словото и Делото Му като самия Бог на Земята и е започнал го изучава и изповядва денонощно, готов е и да умре за Него от гореща любов – той е **влюбен** в Учителя! Но още не е в пряк физически контакт с Него, когато Той е в телесната Си форма на*

*Земята - официално или чрез временна материализация, специално за даден случай. Неизвестното за това посвещение, но ясно обяснено в Словото на много места и практикувано постоянно, е че същата посветителска функция поема и **Ятото** на Учителя – всяка от верните Му Птици. Учителят присъства лично в своите любими ученици, които са Го последвали с абсолютна любов и преданост и нямат вече светски близки и предпочитания, живеят само с Него и за Него. Те **също** имат любими – не само летят, но и гнездят, но именно с птици от Ятото, не с обикновени хора. Не допускат това дори с гении, светии и първопосвещенци – Пророци и Праведници. В последните все още има грубост, ехидност, съдничество, съперничество, гордост, наставничество и самомнение – те не разпознават Учителя, когато е тук физически; даже се борят с Него или Неговите тайни представители - мислят, че могат да ги критикуват и поучават. Те не могат да разпознаят Птица от Ятото, защото ниският вкус, самонадеяността, гордостта и своеглавието са слепи за Присъствието Божие и за Неговите тръби и посланици на Земята. В такива Яковци все още няма импулс и понятие да сътрудничат на сестрата и брата, които работят за Господа повече и по-качествено от тях. Техните сили и средства, включително и народните, които са им поверени, отиват 100% за тяхното собствено дело, защото са преизпълнени със самоупование. И **това** е хубаво, понеже те още не са завършили пътя на индивидуализацията си; но за Разпознаване, Благоговение, Сътрудничество, Слепота за недостатъците и Преданост не стават. Те се опират на себе си или на традицията, за да бъдат "единствени" – да могат да въздействат и съдят, без да се интересуват от мнението на по-висши небесни инстанции. Те не знаят или не искат да знаят, че Небето винаги има тайни представители на Земята. Явен белег за слепотата на Вярващия (получилия Първо Посвещение), е че той не вижда вечното присъствие Учителя сред нас и затова развива авторитарна самодейност - мисли, че Учителят е в другия свят и не го наблюдава. Тъкмо затова има пълна забрана да бъдат въвеждани в Небето и Школата хора с още ръбато его, които държат на себе си или на канона, на земните си вкусове и стереотипи. Един съвременен мъдрец казва, че касапинът дълго време си остава касапин **психически** и затова не бива да не бъде допускан в едно духовно Братство преди да е узрял, даже и да е напуснал физическото касапство. Ако влезе, той ще бъде касапин и в мислите си, с думите си, и в общуването – постоянно ще иска да реже. "Праведникът", колкото и перфектно да познава*

Словото и Традицията, се отличава именно с размахването меча и на едновалентните, "единствено прави истини", т.е., своите собствени... И когато си служи умело с подбрани цитати и поема авторитетно манипулирането на едно учение, на една вяра, на една църква или братство или разиграва самомнението си, тогава той е най-опасен. Точно поради това, учениците-праведници от Първа Посвета са подложени на тежки изпитания и страдания - трудно се смъква кожата на човешкото его. Ясен симптом за такъв "праведник" е обидчивостта, честолюбието, "мировата му скръб" понякога, чувството му за самота и изоставеност от всички, търсенето на грешки и недостатъци. Често си мисли, че му правят магии. Негов образ наистина е богоборецът Яков от Библията. Трябва обаче да различаваме Исусовата от човешката скръб, Исусовото - от човешкото размахване на камшика. Когато обикновените хора скърбят или размахват камшика, от тях излиза злоба, тъмнина и смрад. Когато Исус и смирените скърбят или размахват камшика, тогава се ражда светлина, стават изцеления, възнесения, възкресения. Всичко това се заснема ежеминутно от Акашовите записи и там филмите на свещената скръб и отчаяние и на гневните Божии Пророци, когато са наистина Божии, блестят с неувяхваща правда и красота.

Друг голям проблем на прага между I и II пентаграмно посвещение е появата на лъжеапостолите, лъжеучителите. Такива неизменно се явяват и действат във всяка епоха и те претендират, че само в тях говори Словото, че сами те са превъплътеният Кришна, Зороастър или Христос, Учителят. Лъжовността им се разпознава по два белега: първо, те твърдят че са "последни" и "единствени" и се преживяват себе си като абсолютни лидери; второ – нямат образа на Учителя и дори на Птица от Ятото. Те нямат усещане за присъствието на живи Птици от Ятото или инстинктивно странят от тях или ги игнорират, защото усещат "конкуренция". Всяка Птица от Ятото, колкото и несъвършена да е в сравнение с Водача, има особени белези, по който се отличава. Само такава може да бъде истински проводник на Словото Божие и даже Посветител, но тя се разпознава по това, че... не се разпознава, освен вътрешно. Също по благостта, неосъждането на нищо и никого, освен когато ***Бог*** *иска това; по щастието и чудесата, които извират край нея, както това става само в аурата на Учителя. Около лъжеучителите не стават Божествени чудеса и изцеления, освен по самовнушение на почитателите им; Такива "учители" са студени, ревниви, авторитарни, гневливи и претенциозни към своите "врагове" и последо-*

вители. Чувството им за "враг", "предател" и "конкурент" е силно подчертано. Освен това, те се осмеляват да продават труда и продуктите си и постоянно търсят авоари, спонсори и инвеститори; с удоволствие приемат признания и награди.

*Отличителният белег на Птиците от Ятото е неизвестността им и нулевото им самочувствие – пълен антипод на претенциите на самозаблудилите се, че са "въплътеното Слово **сега**". Самомнението има нужда да бъде признавано, често изтъква ранга и постиженията си и преживява болезнено това, че все още не е "разпознато" и "признато". Такъв "учител" никога не може да говори и действа като Единствения, Истинският Учител. Тук повтаряме мисли от Учителя в този дух, цитирани по-горе:*

*"Някой казва, че трябвало **един** човек да поведе другите... Не, това не е стадо, което трябва да се поведе! Във **всички** хора трябва да се появи нещо мощно, силно, което да изтича отвътре, от душата на човека. /.../ **Това** е Новото Учение, **това** е Божественото, което ще освободи всички хора в света!" (33.03.05н мтд ЖИХ97`280-281)*

*"Аз не искам да вярвате в това, в което **аз** вярвам. Ако вие възприемете това, в което **аз** вярвам, то може да е спънка, товар за вас, ако не проверите нещата." (33.03.05н мтд ЖИХ97`287)*

***УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - ПРЕХРАНАТА МУ НА ЗЕМЯТА** 24.03.30н пщд КДМ50:41 Мнозина ме питат, кой ме храни. Чудни са хората... **Господ** ме храни! Ами вас кой ви храни? - "Ние сами си изкарваме прехраната…" - Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е кватратна лъжа! /Въздухът е безплатен, водата е безплатна; и хлябът трябва да е безплатен както и всичко останало, но хората са сложили цени и така са изопачили живота си./ **Бог** ни храни, а хората ме питат отде взимам пари... Господ не е създал парите - те са човешко изобретение. Аз отговарям: от **Бога** взимам храната! Мога да отида при един свой брат и да му кажа: "Братко, Баща ми каза, че при тебе е оставил един хляб. Бъди тъй добър, в името на нашия Баща, да ми дадеш парче от този хляб" - "Може!" - и този мой*

*брат ме поканва и ме угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мене и ще каже: "Братко, можеш ли да ме нагостиш? При тебе са оставени баница, сирене, ябълки..." - Той не казва нищо за хляба. Казвам му: "Братко, за тебе имам и хляб, и баница, и ябълки. Ето, заповядай, вземи си каквото искаш." Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: "Когато искаш, пак ела." - **Такова** трябва да бъде отношението между хората! **Това** е Великата Истина!*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - СРЕЩИ С ДОБРИ БЕЗВЕРНИЦИ И ЛОШИ ВЯРВАЩИ *24.04.13н общ КДМ98`076-077* *Аз съм срещал безверници с по-меко и добро сърце, отколкото във вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. Макар и безверници, те проявяват своето добро сърце [...] Срещал съм вярващи, които повече философстват, а по-малко вършат добро. Благодарение на това философстване, хората са се отдалечили от пътя на Истината.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - СЪМНЕНИЯ В НЕГО; ГОТОВНОСТ ДА СПОДЕЛИ И ПОЖЕРТВА ВСИЧКО *24.04.13н общ КДМ50`82* *Какви ли не съмнения са отправяли хората към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: Не се съмнявай - пред тебе стои човек, който може да ти каже истината! Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов всичко да споделя с тебе, да пожертвам всичко за тебе, без да осиромашея.*

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ - УЧЕНИЕТО, ШКОЛАТА И СЛОВОТО МУ; ПЕРИОД НА ОБУЧЕНИЕ *30.09.28н нмп УЗР49`81* *Ако искате и вие да разберете милостта на Бога, трябва да живеете с мене хиляда години – да ви уча и да ви проповядвам. Това не е лесна работа. Като Бога друг няма! Другите същества ви гледат отвисоко.* ***Коментар:*** *Ето една от редките, но категорични мисли в беседите, от които се вижда, че Учителят е сам Бог и че никой няма правото и силата да отрече способността на Бога да има тяло и изяви и като Миров Учител на Земята, защото е Господарят на Универсума. Това не е тайна за нито една от Школите Му през вековете и във вселената. Който не Го приема така и не Го разпознава, е птица от друго ято или обикновен човек, често враг. Това разпознаване и тази преданост е белег за постигнато*

*Първо и Второ Пентаграмно Посвещение. То е едно мистическо положение – най-високото и най-свещеното в Пътя. / Каква велика привилегия: да имаме шанса да се родим в епоха, когато сам **Бог** е на Земята в "празничното" Си Човешко Тяло! Не че Той не е навсякъде, но като Богочовек на дадена планета, в даден свят, се изявява публично по-рядко. В останалото време приема физическо, човешко тяло само пред Своите Си – децата от Неговото семейство, които Го обичат и разпознават и дават всичко за Него. Това е основният импулс, основната жажда на човешката душа. То е нещо тъй свято и интимно, че докарва ученика до сълзи. Тук главната ни жажда и щастие не е Познанието, макар че Учителят, т.е. Бог дава и най-върховното познание, с което не може да се сравни нищо и никой в цялата вселена. Тук преди всичко е важна емоцията – разпознаването, любовта към Татко ни. Които не се влюбят в Бога на Земята от пръв поглед, дори от Негов портрет, имат други майки и бащи. Те не са виновни. Дори е забранено да бъдат убеждавани – не може да туриш незрял плод във фурната и да я загрееш до максимум, за да "узрее"... Самият череп, лице и тяло на обикновения човек нямат центрове за разпознаване на Бога, когато Той е на Земята. Не може да биеш невменяемо дете, че не разпознава родителя си. Освен това, неразпознаването може да е и белег за чуждо бащинство. Нашият Учител казва, че не всички хора са родени от Бога. Това обяснява защо мнозина се възхищават от други водачи и ята, от други любими, от други приятели, познати, школи и учения, или си остават обикновени гении, светци, индивидуалисти, единàци. / Не че ученикът и детето на Бога не трябва да познава в детайли всяко друго учение, даже това на дявола; не че няма широки контакти и познанства с представители на много други системи и школи, но той винаги държи Баща си като светиня и му отдава над 90 на сто от любовта, усилията и свободното си време. Изразено процентно в по-демократичен и разширен вид, главната доминанта на ученика, а именно Учителят - Бога на Земята от последното Му идване и реално присъствие на Земята - варира от 51 до 100% - зависи каква е индивидуалната еволюция, задача, посвета и мисия на всеки. Но – никога под 51 на сто! Разпиляващите се по други привързаности и интереси не са деца на Бога или са още зеленички. Те наричат Учителя "Дънов", както детето-запъртък зове майка си "Мàро" или "Петрова" - от устата му не може да се откъсне "мамо". / Но днес има и големи изключения – раждат се много деца с монада дори от елементарни родители и даже от врагове. По нямане на съзнателни*

*хора от висока еволюция, които да искат да се събират и съединяват със себеподобни, Бог може да използва и камъните – и от тях може да възрасти ученици, човеци с душа! Това Той ни го казва още в Евангелието. / **Друга, много важна тема в цитираната мисъл: всички, които не са сам Бог, ни гледат отвисоко**. Може би не всички, защото има и същества с Божествена, а не с духовна монада или без монада - това се наблюдава в живота ни всеки ден. /Коментарите в този вид домашни упражнения като настоящото са и своеобразна изповед, отреагирване на собствени проблеми, болки и даже комплекси - на нивото на нашата лична еволюция. То е същото, както когато католикът или православният се изповядват. В изповедта може да има и болка, обида, огорчение, човешки грешки и недостатъци. По тия "отклонения" обаче Учителят и Инструкторите, любимите и съучениците съдят за раните на всеки от нас и търсят подходящи лекове. Болният на операционната маса не може да мисли за "стил" и "представяне". Той е в безсъзнание или полусъзнание, разголен е пред всички. Ако някой го обича, той го приема именно такъв, не му човърка в раните, казвайки "И ти си грешник, защото имаш рана!". Всеки от нас, като глава или брънка на уникална верига души, резонира на проблемите ѝ. Решавайки или нерешавайки дадени проблеми, ние предаваме това на цялата верига./ За изненада на някои, дадени съученици и изследователи четат с интерес и коментарите в тия курсови и дипломни работи като настоящата, въпреки че най-важни са оригиналните мисли от Словото. Такива хора са с пробудено **универсално** тяло – второто по ранг и важност след **уникалното,** но абсолютно необходимо, за да съществува цялостният човек. Това е непозната терминология за другите учения и школи, но трябва да се знае, че уникалното тяло на човека с искра Божия е присъствието и изявата на самия Бог Отец в нас, на Бог в Единството, а универсалното – присъствието и проявата на Учителя в нас - на Бога в Множеството. Съвършеният човек е баланс между тези две Лица на Бога. / Този втори ипостас на Благия Дух (Цялостния Бог или "Хол"), а именно Учителят или Бог в Множеството, представлява същевременно системата Учител-Ученик или Учител-Клас, Учител-Школа, Учител-Верига, Учител-Универсум. Универсумът, т.е. физическата вселена, е тялото на Учителя - нещо като асцендента в хороскопа. В Него всички точки, вълни и частици, всички атоми, същества, планети, звезди и вселени са Негови клетки. Затова човекът с развито универсално съзнание, който вече е постигнал оформлението си като индивид и личност в пре-*

дишни етапи, умее да се възхищава не само на себе си и на Бога в Единството, но и на Множеството – на особеностите и проявите на всяка друга точка от Битието и на всички същества – индивидуабно и по групи. ***Включва*** *се в техните проблеми и прави съзнателни усилия да им помага, не ги осъжда. Боли го за всеки свой брат и сестра по универсум, защото е едно с тях - това е самият той. Ето защо венецът на индивидуализацията и персонализацията е именно универсализацията. / Значи, освен френология и физиогномика има и "корпология", наука за тялото. По черепа съдим за индивида, по лицето – за личността и сродната ѝ душа, сродните ѝ души; а по вида и съвършенството на тялото или по деформациите му – за начина, по който общуваме и се обменяме с Класа, съучениците, човечеството, Ятото, частите на Цялото в целия универсум. Именно за този последен етап важи призивът на Бога да обичаме все повече и повече същества в Битието, любовта ни да се разширява постоянно. / Значи, има разлика между* ***Верига*** *от сродни души и* ***Ято****. Индивидът, индивидуализацията, се интересува предимно от себе си и от своята собствена съдба и изява. Личността, персонализацията, се интересува само от "своите си" и от хората, от които се възхищава или получава одобрение, "сигурност" или удоволствие – тя е затворена система. Студена е за различните и чуждите, мрази "лошите" и бяга от тях. Това е нейното ниво и нейната задача, нейният таван. Затова, именно, индивидите и личностите рядко имат съвършено и прекрасно тяло – те са повече "слънца" и "звезди" – т.е. глави или лица. Повече ги ценят като хора с познания, с таланти или социални качества. Учителят, Ученикът, Приятелят е над собствената си особа, над ближния, близкия, любимия и любимите и се отличава с живо внимание към всичко и всички души с монада, с незабавно включване в проблемите, откритията и радостите на всяка жива точка от Цялото, без да я осъжда за недостатъците ѝ. Затова и Учителят е казал още преди 2000 години, че* ***"няма по-голяма любов от тази, щото да отдадеш живота си и душата си за приятелите си"****. Затова днес добавя, че епохата на Приятелството ще дойде след епохата на Братството - тя е по-висока. Едва след това ще дойде епохата на Любовта. / Любовта, в истинския смисъл на думата, е нещо много по-велико от индивидуалните и личните чувства и даже от универсалните. Тя ги включва, но без да се идентифицира с тях, и е нещо много по-грандиозно. Тя е проява на Благия Дух – на самия Цялостен Бог, а не само на някое от Лицата Му. При нея има пълно и абсолютно сливане на волята Божия с личната*

*воля, без да е за сметка на нея. Там действа импулсът "Където **Бог** ни прати", "Когото **Бог** ни прати", а не любовта към себе си, към любимите или към приятелите; към Ятото - съучениците. В нея, именно, влиза и грижата за различния, и "любовта към врага" - към този, който проявява злото. / Значи, най-голямата любов е Христовата - любовта към различните и неприятелите, към хората, които са ни обидили - колкото и абсурдно да звучи. Това обаче няма нищо общо с милозливостта, слабохарактерността и лошия вкус на обикновените хора – те се подчиняват на обстоятелствата и на смъртните от немай-къде. Христовият ученик и Посветен обича различните и враговете си и се жертва за тях с удоволствие - по собствена воля и според волята Божия. Той не скъсва с базата си – любовта към себе си, любовта към ближния (сродните души) и любовта към Ятото (сродните духове). Просто умее да ги оставя на заден план в определени мигове, за да прояви Жертвата и Милосърдието за Всички. Обаче той никога не остава роб задълго, защото е свободен дух, гражданин на Новата Вселена, поданик и съработник на Бога и Царството Божие – и на Небето, и на Земята. Много е лесно да си ангел на Небето; но когато божество или ангел се роди на Земята, трябват особени добродетели, особени качества, непонятни и недостъпни за съществата, които още не са идвали тук и не са страдали, не познават мъката и болките на другите и затова още нямат състрадание, милосърдие, порив и способност да се саможертват и отдават своето си и себе си по волята Божия. Те умеят само да анализират недостатъците и да ги осъждат, вместо мълчаливо и с усмивка да полагат балсам в раните.*

***

Всички извадки по-горе и лични коментари от Енциклопедията на Словото по тези, антитези и синтези бяха включени по вътрешен импулс, макар да изглеждат твърде много. Те са в пълен синхрон с въпросите и преживяванията, които възникнаха през последните дни. Ето какво, всъщност, се случи, което ни подтикна към желанието да питаме Елма отново за отговори:

*1. По въпроса за уникалното последно слово на Ел. Х. за **първата раса – бархишадите, втората раса – безименните, сфинксът, третата раса – Лемурия, меркаба** и пр. бе отговорено само това, че когато някой е "в час", той изнася дълбоки познания от Школата, но че всички ние имаме правото и шанса сами да проверим нещата по време на Свещения събор през месец август. От опит някои приятели знаят, че на всяка дата от 21 юли до 25 август се възпламеняват верижно една от друга 36 чакри, а понякога и 49. По време на всяко земно денонощие, на Рила, в Хималаите и на Слънцето по това влреме се провеждат различни анализи, посве-*

щения, възнесения, полети и гнездения, преглеждат се филмите на живота на всеки обитател на Земята и на Слънчевата Система за една земна година и се вземат решения за съдбата му през следващата. Защо именно земната година е критерий, това е друга тема. Изясни се за пореден път, че Самият връх на Събора от 19 до 25 август отдавна не е именно в този период от 1945 година насам, че той оттогава е плаващ - на съвсем други дати, - и че не се повежда в района на 7-те езера на Рила, освен много рядко, само за някои отделни души. Практиката показва, че от средата на август до 19 или 21 число там отиват предимно оглашените, за които земните дела и другите желания и ангажименти са по-важни. Те отделят за Събора възможно най-малко дни. Оправдават се пред себе си, че другите им влечения и обязаности са много важни и неотложни. Затова те нито уцелват истинското време на Събора, нито имат и най-малък шанс да преживеят верижното подпалване на Съборните чакри една от друга, начиная от 21 юли.

*За искрено стремящите се, които наистина нямат отпуск и не могат абсолютно по никакъв начин да отидат в планината по това време, съществуват **други** възможности за Посвещение. Това са дежурните Посветени по места, които не отиват на Рила физически от 22 юли до 25 август или присъстват там само нощем, по време на сън (денем – само когато се наложи замалко - с духовното си тяло и или с телепортация на физическото). Ние неведнъж сме ги виждали едновременно на няколко места. Значи, има хора-трамплини, които могат да изстрелват смирените по всички вселени, времена и места, предвидени за Събора. Точно такова нещо се случи и сега с някои приятели, които не могат или не искат да отидат точно на Рила по време на официалния събор. За това ще бъде разказано накратко в следващата точка:*

*2. Една душа отдалече, прекосила океана, не може да замине на фиксираната дата за Рила, понеже авиокомпаниите объркват дестинацията на багажа ѝ и той закъснява. Тя обаче усеща, че Съборът в момента се провежда на Витоша и се ориентира безпогрешно към един приятел, който знае това. Вътрешното разпознаване и избор може да ни свърже дори с човек на дъното на ада, който в даден момент става център на Събора. За Небето е безразлично дали двама или 200 хиляди ще присъстват на Събора – важна е чуткостта и ефективността. Масовият прилив на ентусиасти към традиционните места по традиционното време е похвален, но там няма да протече никакъв Събор – ще има само паневритмии и международни контакти, тълпи по пътеки и поляни. И **това** е радостно, и **то** развива някои качества и добродетели, но отдавна няма нищо общо с истинския Събор, който се провежда на други места и от други хора. Тази стратегия на Небето от край време дава много добри резултати.*

Какво преживяват споменатите двама приятели по пътя от с. Железница до Черни връх на Витоша и после до Златните мостове, това не може да бъде описано с човешки думи. Единият няма да може да осъзнае скоро какво точно е станало през този ден, защо са изчезнали нелечими болести и са получени мечтани Посвещения; защо всички хора по пътя са реагирали тъй спонтанно и са им предложили услугите си с такава любов; защо съдбата на дори

случайните срещнати по планината ще се развие от този ден по съвсем друг начин. Другият осъзнава всичко това и е благодарен, че Присъствието не се прекъсва никога. Когато обаче го помолват да се качи следващия ден на Рила за "Събора" (багажът му вече е дошъл от летището), той отказва, понеже разбира, че в столицата предстои да бъде свидетел на нещо много по-уникално и трогателно от много такива "събори", взети накуп:

3. 90-годишен старец, след две тежки операции и все още едва подвижен, вика свой близък за помощ, за да му разкаже нещо важно. Показва му голям албум със снимки – самият той с патерици или на инвалидна количка, само допреди няколко дни, е бил на гости в далечен германски град. Дъщеря на негов починал приятел от тази страна, пренебрегвайки обстоятелството, че такова пътуване е абсурдно за инвалид на такава възраст, след като старецът едва се придвижва вкъщи до тоалетната, организира перфектно неговото транспортиране до аерогарата в София и го посреща в немския град, където се грижи за него с огромна любов и всеотдайност – та това е пръв приятел на баща ѝ! На всички снимки в този град човекът е на инвалидна количка или с патерици. Всеки от нас е грешен, всеки си плаща за малки и големи грехове и отклонения, но безграничната обич и любов на душите с искра Божия са напълно слепи за недостатъците ни и могат да правят само това, което ги легитимира като деца на Бога - да обичат пламенно и безусловно.

Информацията, която се даде за тази жена в Германия, се счита за много по-важна от стотици идейни разговори сега на Рила или из хилядите духовни общества - тя е урок и критерий от неизмерима величина. Тази жена е трябвало да има едно прераждане на инвалидна количка заради месото, което е изяла и защото не е могла да прости на един човек от предишен живот. Но заради сърдечната покана и грижа за споменатия българин сега, макар и само за няколко дни, присъдата ѝ за следващото прераждане отпада и тя ще се роди в щастливо и благородно семейство и ще преживее един чудесен и много радостен живот, в райски условия и в едно прекрасно тяло. В минало прераждане тя е била в кармична връзка с този днешен българин, където е пострадала от него и дълго време го е осъждала вътрешно, не е искала да го погледне повече и мигом е престанала да се интересува от съдбата му. Дълги години е държала отрицателна мисъл за него, говорела му е с надменен и назидателен и тон и даже подигравателно, неспособна да го разбере и да му прости, да бъде нежна както в началото. Един ден обаче тя се е покаяла и е помолила Бог да ѝ прости. Тъй като на всеки човек се дават шансове, в сегашния живот се дава баща ѝ да бъде пръв приятел с нейния прероден любим, който е съгрешил спрямо нея в миналото и тя дълго не е могла да му прости. В даден момент формално му е простила и уж се е покаяла, но си е останала с отрицателната оценка за него и с определението, че той бил "използвач" и "неморален". Любовта към баща ѝ обаче през сегашното прераждане се прехвърля и върху българския му приятел, и с този акт на нежна и всеотдайна грижа, макар и само за няколко дни, тя отменя едно цяло свое бъдещо прераждане в инвалиден стол! Бе обяснено, че дори и да не бе протекло реално гостуването му при нея – дори само да би го поканила, с готовност

да поеме всички грижи и разноски, опрощението на кармата ѝ пак би протекло. Важното в случая е, че тя отправя към него безусловна любов, без никаква сянка от нещо негативно в сърцето си. Дори и да не помним миналото, враждебността ни към тези, от които сме пострадали и пълното ни безразличие към съдбата им от даден миг нататък е сигурен белег за зло сърце, за неразрешена карма, поради което инвалидните колички и много други неприятности ни очакват неизбежно, ако сме такива. Мекото и добро сърце, родено от Бога, е абсолютно неспособно да помни злото, а желанието и способността му да помага до края на живота си на тия, от които е разочаровано, не отпадат никога. В противен случай състаряването, погрозняването и болестите няма да ни отминат. Устните ни ще стават все по тънки и стиснати, тонът ни – все по-авторитарен, осъдителен, подигравателен и назидателен. И скоро ще се видим в огледалото като бабички или много болни и нещастни дядовци.

Защо Небето счита случая с този старец-инвалид за един от най-важните уроци напоследък? По-силен и от най-ефектните духовни възторзи и представления, които са протекли тази година на по света и на Рила при някои хора, но в същото време същите хора неизменно гледат други хора осъдително и мрачно и не искат да им се усмихнат и да им протегнат ръка нито веднъж в рамките на сегашния си живот.

10,14ч.

- Ще бъда лаконичен. Да понесеш на ръце опозорения приятел или разпраното куче, когато другите пеят хвалебствия Господу – това няма да казвам какво е. Излишно е да казвам. Ако някой сам не се досети, излишно е да казвам. Същият приятел, същото куче, в предишния или следващия миг могат да изминат 100 километра напълно млади и здрави заради душа, която ги разпознава и обича. Но за онзи, който съди, ние трябва да лежим "безпомощни" и да се правим на оглупели и немощни с месеци и години, за да изследваме мислите му. Да изследваме сърцата – дали имат само подпалване, или са способни да поддържат добрата си мисъл и чувство безкрайно, независимо от обстоятелствата; да ослепеят за недостатъците и злото. Защото съденето не е само активно – съденето е съдене и чрез безучастие. Съденето е съдене и чрез нетърсене, изоставяне. Ако някой ви каже "дотука" - и ***Господ*** *му казва същото. Но някои не умеят да казват "дотука" комуто трябва, затова трябва да бъдат възпитавани по-специално.*

За тайните на миналото и бъдещето, за скита-

*нията по звездите, за райските светове и мигове, които посещаваме и преживяваме, не са назначени лекции. Ние с вас ги **преживяваме**. Ако някому са нужни лекции, да иде при лекторите. Ако някому е нужен живот, да иде при изворите на живота. Необикновено е да харесаш и обикнеш **Извор**! Той си шумоли във висините и не чака признание. Ще се ползва жабата или кошутата, която е жадна.*

*Ако дори само една душа разпознае точната душа, можем спокойно да кажем: **"Съборът вече премина"**. Тайната е в това, че за смирените той никога не преминава. Когато това се случи, раят на Небето и на Земята не свършва никога. **Един** миг даване – **минута** подмладяване. **Секунда** неосъждане – **минута** подмладяване. **Секунда** Разпознаване – **век** подмладяване!*

Годината – 2008, Градът е Нюрнберг, персонажите – други, но удивително много си приличат с хората, за които се разказва в тази истинска и трогателна история. Чичо Кольо си отиде от този свят неизмеримо щастлив, понеже една душа, родена от Бога, направи невъзможното за него!

26-27.VIII.144(2008)
София - Изгрев

ПРЕДСТАВИТЕ ЗА ЖИВОТА

Днес сутринта дойдоха няколко ярки образа и идеи. Изпъкна споменът за 4-годишната Бупър, сестричката на 8-годишния Теди от едноименния разказ на Селинджър. Теди казва на един учен, който е на презокеанския кораб до него и му задава важни въпроси, тъй като е дете-чудо: извѐстен е по цял свят с необикновените си медиумични и ясновидски способности:

- Бях шестгодишен, когато изведнъж разбрах, че всичко около мене е Бог – и косите ми изведнъж настръхнаха! Помня много добре: беше неделя. Сестричката ми, тогава още съвсем малка, пиеше мляко – и аз изведнъж разбрах, че тя е Бог, както и млякото е Бог; и че това, което правеше тя в момента, не е нищо друго, освен преливане на Бог в Бог! Разбирате ли ме?...

Почти веднага след това дойде един подарък – последната книга на Беа Нади, където има подобна реплика:

- Ще си спомниш...
- Какво да си спомня?
- Че си Бог.
Тя удари спирачката. Замалко колата след нея да ги връхлети!

И още един потресаващ синхрон: мила млада приятелка в същото време изпраща по интернет следното:

УСМИВКАТА

Едно малко момченце искало да срещне Бога. То знаело, че трябва да измине много път до мястото, където Бог живее. И така, то сложило в куфарчето си сандвичи и лимонада и започнало своето пътешествие.

Когато изминало едва три пресечки, момченцето видяло един възрастен човек. Той седял в парка и наблюдавал гълъбите. Момчето седнало до него и отворило куфарчето си. Тъкмо щяло да отхапе от сандвича си, когато забелязало, че възрастният мъж поглежда гладно. То предложило на човека сандвич.

Старецът приел сандвича с голяма благодарност в очите и се усмихнал на момчето. Усмивката му била толкова мила, че момчето поискало да я види отново и предложило на мъжа и лимонада.

Той отново се усмихнал на момчето. То било възхитено. И те седели в парка целия следобед, яли и се усмихвали, без да си кажат и думичка.

Когато започнало да се смрачава, момчето осъзнало че е много уморено и станало да си върви. Но преди да измине и няколко крачки, то се обърнало назад, изтичало до пейката и прегърнало стария човек. Той се усмихнал с най-широката си и най-мила усмивка.

Когато малко по-късно момчето отворило вратата на дома си, майка му била толкова учудена от грейналото от радост лицето на сина си, че го попитала: "Какво те направи толкова щастлив?" Момчето отговорило: "Обядвах с Бога!" И преди майка му да успее да каже нещо, то добавило: "И знаеш ли какво? Бог има най-красивата усмивка, която някога съм виждал."

През това време възрастният мъж, който също сияел от радост, се върнал вкъщи. Неговият син бил смаян от мира, който излъчвало лицето му, и попитал: "Татко, какво те на-

прави тъй щастлив?" Той отговорил: "Ядох сандвичи с Бога в парка..." Преди синът да успее да каже нещо, той добавил: "И знаеш ли, Той е много по-млад, отколкото очаквах."

*В тази светлина, поради уникалната реплика на Теди и на Непознатия в книгата "Предупреждението" от Беа Нади, в синхрон и с твърденията на Нийл Доналд Уолш в "Разговори с Бога" и разтупващото сърцето разказче за Усмивката, ненадейно всичко си дойде на мястото. Стана съвършено ясно, че днес Бог е в стадий на самовъзвръщане. Всичките Му части, на които се е разделил някога по някакви много дълбоки причини, от известно време са започнали да се съединяват и Той страстно копнее този процес да се завърши в срок и съвършено. Всичко, родено от Бога**;** всичко, което е Бог, макар и само привидна част от Него, изпитва Неговата най-насъщна жажда – да дава и да се се съединява. Всичко, което се съпротивлява на този процес, е обречено на гибел. Не че има нещо извън Бога, но онази пръст, която е безплодна, е само Неговата **глина**, от която Той вае каквото си иска. Когато поиска, на определени същества и неща вдъхва душа – част от Своята безсмъртна монада. Това народът нарича "искра Божия". Подобията на същества, дори и с ангелоподобна или богоподобна форма, нямат искра от Бога и затова нямат този стремеж към даване и съединяване. Те искат всячески да се разграничат. Те искат да са първи, единствени, отделни. И **те** се съединяват, но само със себеподобни. Затова, дори и по двама или по много, даже и като народ или цяло човечество, такива се изолират от Цялото. Нямат нищо общо с истинската обич, която е възвръщане на живи души към Цялото, безмерна радост, че и други обичат любимите ни. И да е бликнала обич в изкуствените или заразените хора, тя има свойството да отпада. Точно по тази причина, един Велик Учител казва: **"Аз не съм видял нито един случай в цялата история на вселената, някое същество да е престанало да обича и да не е умряло".***

*Тези размисли бяха съпроводени от един много странен сън в будно състояние - нещо като анимационен филм, прожектиран направо във въздуха. Съвършено очевидна визуализация на архетип, на нечия мисъл, която може да бъде представена само чрез анимация – това гениално изкуство на най-напредналите творци и ангели. В някои случаи една сгъстена мъдрост или прогноза може да се предаде само чрез алегория, приказка, пълна фантазия. Когато е подвижна, тя е анимация. Такъв символ съдържа послание, провокира с абсурд, но именно той развързва възела, предизвиква сублимация. Ние умираме поради ниско или нулево ниво на абсурдност, а животът се движи от **необикновените** процеси – от **абсурдите** на Битието. От осиянията на Елма знаем, че единият полюс на хипервселената е абсурдът, а другият - милостта. Уравновесявайки и редувайки милост и абсурд, ние оцеляваме, младеем и ставаме безсмъртни.*

Та образът на едни жици в пространството в самото начало не ме изненада – какво ли не може са си съчини човешкото подсъзнание... Виждах добре стълбовете, както и съединенията между отделните парчета жици. Между всички парчета жици или релси по принцип има луфтове, а самите проводници не трябва да са много опънати – известно защо. Хората не владеят тази мъдрост и за-

това се късат или измятат. При металите това става от прекален студ или горещина, а при хората – от глупост и егоизъм. Няма значение дали ще се скъсаш или изметнеш самият ти или ще причиниш това на най-близкия: виновни са два вида егоизъм. При душевен студ, именно понеже си прекалено опънат и прав, много лесно се чупиш; при прекалено допиране, най-вече при гореща привързаност и втораченост, се измяташ или караш този до тебе да се изметне. Какво ще стане с Тока и с Транспорта, не те интересува...

И ето че обикновеният образ на някакви си жици в пространството изведнъж се превърна в анимация - проговори! Започна да изобразява живи анимационни абсурди, на които са способни само Великите Аниматори. Две парчета от високоволтовата линия пред очите ми ненадейно се откъснаха от крайните си съединители със съседните от мрежата и паднаха на земята. Съединителят между тях обаче не се откачи – те си останаха двойка. Те са се наговорили и са поискали да направят точно това. Съвършено съзнателно са стопили съединителите си със съседните жици от голямата линия, за да се освободят от системата. Страстно са пожелали да останат само двамата, представяйки си, че почват нов живот. Те обаче са забравили защо и за какво са произведени, затова не са предполагали, че като паднат от мрежата, през тях вече няма да протича ток. Може да ***има*** *някакви остатъчни, блуждаещи трупки, но това не е високо напрежение. Те не знаят, че и тези флуктуации съвсем скоро ще изчезнат. Виждайки това, усещайки все пак същината си – същества, създадени да протича през тях ток, - те изпадат в ужас, че са изстинали тъй бързо и са престанали да звънят и трептят. Тогава отчаяно се завързват на възел. Почват да се преплитат още повече, мятат се бясно и почват да се търкат помежду си и да се удрят в земята, мислейки, че така ще индуцират ток. Закратко се получава, но то е за броени секунди.*

Изведнъж те се превръщат в два червея или две змии, които са завързани на много възли и са се преплели безнадеждно. От отчаяние и сляпа жажда, продължават още по-стръвно да се целуват и да се хапят, докато легнат мъртви в прахта. Лошото е, че на места и други двойки и "семейства" са ги последвали, мислейки, че това е живот. Полето около тях е осеяно с гърчещи се и умиращи метални плетеници.

"Филмчето свършва", но въображението рисува подобна картина и с две части от релси, които са решили да бъдат "щастливи". Те са забравили защо са създадени, излизат от линията и отиват да ръждясват. Въобще не ги е еня, че всеки момент цял влак със стотици разумни същества и безценен товар ще дерайлира. Нямат представа, че много скоро ще минат хора от малцинствата и ще ги продадат на Вторични суровини (ако самите те не са ги демонтирали...). Били са много разсеяни в час, когато някога им е бил преподаван урокът за съдбата на релсите, които излизат от релси... Даже и при преговора, те са спали дълбоко над страниците за Претопяването.

Така че – добър ден!... Млечният път, както го виждаме, все още е плосък, не е сфера. Три същества с истинска любов помежду си е нещо непостигнато и в нашата галактика.

Друга тема, която тѐче днес, бе за Учителите и имитациите на Учители. Тя пак е свързана с темата за самочувствието и лип-

сата на самочувствие. Може да звучи абсурдно, но Човекът с най-големи основания че е Човек, единственият нормален в света, а именно нашият Създател, няма никакво самочувствие. Не само самомнение, но и самочувствие. Това са много тънки неща. Но то е диалектика: при всичко това, Бог е и Същество с най-великото, най-високото самочувствие. Малцина съобразяват, че истинско самочувствие е да чуваш себе си, но не само себе си. Може да звучи още по-абсурдно, но това велико чувство при Бога произтича от чувството Му за собственото Му нищожество. Още повече от ученика, сам Бог - именно понеже е съвършен - иска да бъде невидим, незабележим, на последно място. Той никога не иска и не желае да е Първият и Единственият. Никога, нито за миг, не е внушавал някому такова нещо за Себе си, нито за съвършенството. Точно поради тези Му най-велики чувства, изразяващи пълното и тотално смирение, Той е обективно Първият и Единственият.

Обратно, псевдобожествата, псевдоучителите, падащите звезди се занимават само с това - самоутвърждаване. Те с всичка сила искат и изискват да бъдат видими, първи, известни, единствени, но не подозират, че и те са кукли на конци – манипулира ги Черната ложа. Именно по тази причина, в очите на Бога те са нищо. Лъжеучителят, псевдовярващият, псевдоученият и псевдоартистът денонощно биват изгаряни от мисълта, че са най-прави и единствено прави, "най-велики". Изключенията са малко. Ако отдават някому слава и право, то е само на тия, които одобряват самите тях - господарят хвърля кокалчета на хрътките си. Псевдоучителят, псевдоавторитетът, временната звезда на сцената на сляпото човечество винаги насочва очите на всички към себе си, а не към някой друг. Той иска да говори пръв или единствен. Той се грижи първо и единствено за собствените си книги, собствените си инициативи, собственото си творчество. Ако реши да даде думата на друг, само той е онзи, който открива и закрива говорилнята. В него няма манталитета на Бога да остава незрим и последен и да помага на всички останали същества, първо те да се изявят. Ревнив е безкрайно към конкуренция от всякакъв вид и затова, ако не я гони и преследва, то поне има причини да си мълчи за

*нея. Няма и помен от желание да цитира някой друг, освен за да утвърди себе си. Камо ли да се продаде в робство или да продаде апартамента си, за да за издаде трудовете на някой друг. Дори и когато е достатъчно кристален, за да провежда чисто Слово Божие, той се грижи първо **неговото** Слово Божие да стигне до очите и ушите на хората, а не това на брат му.*

*В редки случаи Бог - Единственият и Истинският Бог, особено когато е Учител на Небето и на Земята - изисква от ученика за Го разпознае и назове. Ако ученикът Го разпознае като Господ, пламва Вторият Лъч над главата му и той става Апостол. Това е възможно само тогава, когато ученикът е в полите на планината Морея. Това е символ на Смирението. За да се изкачи на върха, той трябва да признае и произнесе на глас кой е, къде точно е в момента Бог **на Земята**. Учителят го пита, Ученикът отговаря – и това е всичко. Да зададеш повече от веднъж такъв въпрос, значи да не си Учител. Но еднократното запитване е закон, понеже това е част от Процедурата.*

Лъжеучениците, лъжеучителите, нямат смирение и благоговение. Те са твърде големи и прави в собствените си очи, за да видят Върха на Планината. Собственият им нос им пречи. Гледайки носа си, те го показват и на другите, за да ги похвалят колко е красив... В тях се явява една особена вътрешна, сатанинска драгост, когато са прави. Втората им сатанинска драгост е когато не е прав или е грешен някой друг. Външно го одумват, поучават го или му се гневят, най-гордите мълчат, но вътрешно им е драго, че му трият носа. Драго им е, че собственият им нос се удължава, когато почнат да си мерят носовете... Едно от най-големите им щастия е да забележат недостатък. От това носът им расте все повече и повече и те преливат от удоволствие. Като на Пинокио, носът им цъфва и завързва и даже завъжда гнездо с пиленца... Ако не могат за забележат недостатък, изсмукват си го от пръстите. От много смучене, пръстите им са станали като на граблива птица. На други са като на кълтица, но то е все едно. Важното е да чоплят, да разнищват, да ровят – сърцето им тупа радостно от това. Не забелязват колко грозни стават, дори и когато са красиви в огледалото.

Истинският ученик и Учител е тъй захласнат в Любовта и Истината, че ги разпознава и дарява без замисляне. Вътрешната необходимост да се поклони на чуждата истина, да благоговее пред нея, да я оправдае и разпространи го прави особено хубав. Затова всички деца и животни тръгват след него. Надпреварват се да се галят в него и да му услужват. След него тичат даже морските вълни и облаците! Всичко живо се привлича от него, понеже той е Вакуум. Липсата на самочувствие и самомнение е особен Божествен Вакуум, към който се стича всичко. Под "всичко" обаче не разбираме хората без душа. Хората без душа или с особено задръстена душа се стичат не към Океана, а в отходните води, в каналите. Те обичат ясните и канализирани неща, за да знаят какво точно да мислят и какво да правят, кого да укоряват. Отходните води и канали също се стичат към Океана и се мъчат да Го замърсят, но не могат. Замърсяват донякъде само плитчините и крайбрежията, където обитават плитките души. Те обичат да джапат из религията и философията и да вдигат шум. Особено се впечатляват от

канални води, които стават център на внимание и определят та̀кса. Това са всички лъжеучители и лъжепророци, подобни на богове-имитанти. Те плагиатстват терминология, идеи и методи и дори поведение от вечно белите върхове. Същевременно се стремят да ги очернят и да се инсталират пред тях, близко до очите на хората. Като се правят на големи, те разчитат на зрителната измама и така затулват седемхилядниците и осемхилядниците. В печални епохи, каналджиите и дигите край каналите стават толкова "велики" и толкова много, че затулват целия хоризонт и почват да внушават на хората, че няма хоризонт. Те самите стават хоризонт – и за простите това е така. Измислят стотици, хиляди дезодоранти, за да не мирише словото и делото им – нали са, все пак, канали?...

Учителят обаче ще дойде тихо до тебе, ще ти се усмихне, и ще си замине. Ще си замине, без да заминава никъде – той е вече завинаги с теб. Зелените учители са ***преподаватели*** *– те са горди с познанието си. Тях ги харесват ония, които сме нарекли "мръвкари" - обичат повече от всичко придобивките, постиженията, познанието. Те анализират и трупат познание, както лакомият глозга и трупа кокали по масата.*

Учителят е Учител, понеже не е преподавател. И ***Той*** *може да подхвърля мръвки, но... вегетариански. Като пусне няколко мръвки от уникално познание в една Своя беседа, Той гледа кои са хищници, мръвкари. Те искат точно, конкретно познание, което може да се употреби. Подхвърля мръвките, макар и те да са чиста научна истина, само и само да види кой ще се нахвърли. Като грабнат мръвка или кокал, всеки се разбягва да си го яде сам, и с ръмжене не го дава на друг, за да се угои духовно и да почне да прави впечатление. А с останалите, истинските хора, Учителят почва да си играе, понеже е Приятел, Веселяк, Баща. Той много обича да си играе, но след като изгони мръвкарите. Другият Му начин да ги изпъди е* ***да не пуска*** *мръвки. Супата Му става съвсем постна. Даже почва да ръси глупости и алогизми и да ниже едни такива работи, че да почнеш да се оглеждаш. Почва да се хихика с децата и да си играе с тях на прескочи-кобила. Тогава тежкарите рязко се обръщат и се разотиват на всички страни - с едри крачки. Те предпочитат да идат при някой Преподавател с ясна система. Стилът и поведението на Учителя за тях са недоразумение, мешавица. Зеленият учител, Преподавателят, понеже борави с максимум 4-5 вида логика, им изглежда солиден, сериозен, авторитетен. Той е надут и гледа много сериозно. Понякога се усмихва – но контролирано, изискано, отвисоко. Никога няма да се разхихика като магаре – като Моцарт на Питър Шафър. Съжденията и фактите му се забиват като пирони в центъра на логическата мишена - мръвкарите примират от възторг. Те искат точно и работещо познание, не любов и хихикане... Не дай си Боже да им намигнеш, да издадеш някакъв нестандартен звук... Моментално те класифицират и те пращат към архив, но и ти правиш същото с тях. Не са налепени повече по тебе... Можеш да си играеш свободно с децата по вселената и да си правите космически пикници и лудории.*

От време на време Учителят също се прави на сериозен, но само за да излови мръвкарите. И ***Той*** *може да забива логични и фактологични пирони и да строи цели замъци от стройно и точно*

*познание, докато види кой Му се хваща... Като Му се хване някой и почне да се надува, че знае; като почне да Го цитира уверено, точно и важно, Господ се радва, че го е подмамил... Тогава се снишава - и го наближава изотзад... Децата виждат това и се хихикат, но Учителят им маха с пръст – ще развалят атракцията... Те знаят, че всичко се снима на живо от космоса и затова утихват - **после** ще избухнат в смях... Те умират да видят такава случка с някой пореден папагал на цитати, който е взел познанието и пъченето насериозно. Като му мине Учителят изодзад, издебва момента когато важният е най-умен и сериозен и се е олял от факти и логика... Тогава му прасва един шамар. Или му прави с два пръста "запалка" отзад, или му сваля гащите пред всички...*

*Така че Преподавателите са важни, но те не обичат да си играят с децата. Гледат публиката със студени очи и постепенно се надуват. Излагат познания и аргументи с точни удари на теслата. Логиката им е кристална, паметта и начетеността им – да ти падне шапката. Владеят паузите и силогизмите до 12 степен по Рихтер, хората изпопадват по земята. От тази ниска позиция, някои почват да взимат говорителите за Учители. Те не знаят какво е Учител и какво е грамофон. Грамофонът не може да допусне гаф. Не може да сбърка нарочно - с педагогическа цел. Може да си е взел изпита с шестица, но е забравил материята моментално. Забравил е, че Учителят може да играе ролята на разсеян, глупак или смешник не само с възпитателна, но и с образователна цел – това им е изфирясало от главата. Че Учителят може да каже нещо невярно, за да провери дали някой спи – това е извън обхвата на снобизма им. Че педагогът нарочно не довършва мисълта си, понеже не използва нитове и тройни гайки – това папагалът и сухарът са го **чели** за изпит, но машинално. Че Учителят може да се изплези като Айнщайн или да зареве като магаре, това също ги стряска. Ораторът-диригент, когато обайва публиката с думи и жестове, няма да направи нито един погрешен ход. Той си извива безименния и кутрето много грациозно - като балерина. Ако му вържеш ръцете като говори – ще умре. Учтив и вежлив е, суетен и внимателен до небесата, изтупан като от моден журнал; но със стъклен поглед, когато хвалят някой друг.*

*Тук ние обърнахме твърде много внимание на първенците и позьорите. А нас ни интересуват неизвестните и съмнителните, за които вървят клюки. Най-много ни привличат унижените, оскърбените, грешните, понеже Христос се навърта точно там. Никой досега не Го е намерил на Небето или по сцените. Казано е "Отче наш, Който Си на небесата"; но Синът му е при оплютите. Клеветите и клюките са сигурният компас, по който откриваме златните жили. Те са скрити дълбоко под земята и излизат отгоре само там, където не ги гледат. И **Учителят** е ходил при фризьор и стилист, но за да изучава туземното човечество. И **Той** понякога излиза на сцената и дори в планината като от модна къща, но причината е съвсем друга. Налага Му се да приобщи и някои от най-глупавите, за които тия неща имат значение.*

Това са, общо взето, преживяванията и размислите от тази сутрин - не знам защо въобще беше нужно да се записват. Можеше да се съкрати голяма част от тях, в очакване бъбренето да спре и да видим дали ще ни каже нещо по-свежо Този, Който умее да го-

вори...

*Днес по обед се оформи една нова тема – дали Той би искал сега да поговори за нея? Не е ли много важно да знаем нещо относно **представите за живота**? Дойде идеята, че Примарните Дирекции в астрологията са Предопределението, прогресиите – Представите за Живота, а транзитите – Проверката. Поведението ни при конкретните ситуации и видът ни на старини са портретът на това, доколко сме разбрали какво е истинското ни Предопределение и Предназначение. В каква степен представите ни за живота са ни отклонили или не са ни отклонили от Истинския Живот.*

*Едни си представят, че всичко, което изпитват или правят с тялото си е техният истински живот, а други си мислят че живеят, само когато **раздвижват** нещата и хората около себе си. Трети са уверени, че може да ядат и пият каквото им падне, да печелят и да притежават, да имат "база", да имат имоти и родови имения и накрая да отидат в рая, за да консумират сладък живот и там. Други представят, че без близки и познати няма живот и че скачането на сетивата и дребните мисли като клип по света са всичко, което им трябва. За четвърти или пети животът е безпокойството за близките или за църквата и тъпкането на техните гуши; вярата в латерните на прабабите и прадядовците им и предаността към техните завети; късият радиус на каишката и дългият път до скъсването със страха и стереотипите. Те се отличават с това, че при всички случаи се чувстват длъжни да отговарят съвестно на въпросите "Къде беше" и "С кого беше", но някои сами умеят да ги задават от упор и затова отиват директно в ада. Мнозина пък си мислят, че живеят, когато са в центъра на вниманието на смъртни хора. Някои си представят, че живеят, когато служат и се трудят до изгърбване или пък се опазват като вратари на олимпийски отбор от грешки и грехове. Такива изгарят юргана заради бълхата без да им мигне окото и могат да те направят на нищо, ако не си събуеш обувките отвън. Срещаме и птици в дълбока и пълна хипноза - представят си, че животът им зависи само от един човек или от строго определени смъртни партньори - и от мерките и теглилките, с които постоянно оценяват и мерят света. Съществуват и нахъсани, които не могат без трилъри, екшъни, скорости и шокове и си представят, че "силно да любя и мразя" е лайтмотивът на вселената. За една много разпространена порода живот е представата, че "навън" е по-хубаво, и съответно всички действия, с които да излязат по-скоро "навън". За други животът е вдигане на градове и къщи, на ръкотворни патерици на духа; изкачването по стълбите на смъртните и признанието от страна на смъртни. За едни неспокойни психики представата за живот не е Синята Птица, но вечното препускане по околни пътища, по лектори, курсове, общества и кумири. Всичко това им е крайно необходимо не за друго, а за да могат и те скоропостижно да почнат да наливат ум на по-глупавите и да ги съветват не само по духовните въпроси, но и как да печелят и къде да си дават парите. А за една особена серия милозливи особи животът е представата, че ако не са те, Господ ще си остане сънен и кьорав и всички котета и кучета ще умрат до едно. Че са абсолютно незаменими и необходими с нескончаемите си услужливо-*

сти, мъченичества, саможертви и разтегателности.

Както виждате, изредих дванадесетте зодии...

Не знам точно към коя зодия пък са тия, които не могат да спрат да пишат и да описват – и си представят, че това е живот... Сигурно към третата?... Ето – вече 13-а или 2013-а машинописна страница "живот"... (Точна справка – 10782-а...) Знаят от опит, че животът бликва моментално, когато престанат да пишат – и пак ги хваща тази наркомания...

27.VIII.2008 г. - 7,26 ч.

*- Представите за живота са **вход** към живота и **изход** от него. Когато нямаш представа за живота, ти си нещастен. По-добре лошо да си представяш живота, неверно, напълно измислено, отколкото да лежиш като пън. Нито за миг не корете някого, че неговата представа за живота е различна от вашата – това е тежък грях!*

*Опитът – това е последното, което го няма дори Отец. Неговата половина Пралайя си фантазира, Той дава импулсите за Нейните фантазии, но само Синът прави рекапитулации. Ето защо всички фантазии за живота, всички представи, са плод на Великата Майка, която от милост си прави филмчета във въображението. Който е роден от Природата, не може да не си прави филмчета. Те не са филмите на Сина - на **проверената** продукция. Те са само представи, сценарии.*

*Мировата Душа не е само фантазьор – тя пази и филмотеката на преминалите животи, носи паметта на всички илюзии и грешки, но е длъжна да "бълва" нови измислици. Плодът на обичта ѝ към Отца е **измислицата**. Не Тот измисля предварително живота, а Майката Божия. Бащата само вкарва огън в жилите ѝ, за да може тя да измисля. От една страна измисля, от друга – започва да **изчислява** измислиците. Като изчисли една измислица, прави модел и го вкарва в мозъка на лунните същества, за да види кой какво ще хареса. При това им внушава, че измислиците ѝ ще донесат обич, живот, щастие. Особено когато ѝ повярват и превърнат измислицата ѝ в нещо видимо, "реално", осезаемо, лунните същества си представят, че вече живеят. Те всъщност сънуват,*

както сънува самата Тя, но си внушават, внушават и на другите, дори се мъчат да внушат и на Бога, че това е живот.

Представите за живота не са живот, но поддържат дишането на душата. Душата на космическите бебета е в анабиоза, но сънищата ѝ поддържат дишането. Всички вие сте дълбоко спящи – в реалния свят сте в кувиози, на системи. Почти няма човешко същество, което да не е още пашкул. В третото измерение обаче сънищата на пашкулите се превръщат в сгради, дрехи, автомобили... Превръщат се в обични и любими образи на вашата фантазия, облечени във видима плът. Майка ви и Баща ви са ви позволили да си играете, да си правите купчинки пясък с кофичките си и да строите дворци по плажа. Вълнѝте на Живота ги смаляват и сравняват с брега, но децата неуморно си правят нови дворци и къщички. Те бръмкат с уста и душа, "летят" с разперени ръце и правят завои, представяйки си, че са самолети. Пуфкат и пафкат като влакове, дават газ по стръмнините, тракат като картечници и избухват като бомби. Понякога се мърдат насън даже в ясновселената, трепкат с бялото на очите си – "преживяват"... Водят много сериозни разговори насън, свикват конгреси и симпозиуми, стават имена и фактори, управляват хора и държави. "Печелят", "помагат", "уреждат се в живота" – и напълно си вярват, че дървеното влакче от няколко вързани клечки е живот, реалност.

Да обясниш на детето, че това са глупости, значи да спреш развитието му, да го разплачеш. Да му вземеш шарената пръчка и сладоледа, понеже са опасни за стомахчето му – това наистина е спасително, но не за душата. На този етап, душата на хората, ангелите и половината богове се храни от илюзии, измислици. Бог се смее от сърце, а Пралайя се заема насериозно да им пуска отгоре книжни хвърчила и самолетчета, за да има с какво да се занимават. Прави им къщички по двама във фантазиите им; внушава им, че са семейства; пуска им най-различни религиозни и научни мухи; прожектира им мечти за

лично щастие или "спасение" на душата. На олимпийците турга медали - и цялата вселена умира от смях, когато те плачат от радост... На старците от академиите преиздава съчиненията, за да им е драго; на вдовиците прави паметници; на влюбените – щастливи гнезда. Слага съчки под казаните на тъжните, за да врат още по-силно; прави всичко възможно и невъзможно всеки с всичка сила да си представя че живее или че иска да почне да живее, като подражава. За всичката тази дейност Небето я награждава с безсмъртни лаври, понеже измисля Битието като детска градина, като лотария, пълна с надежди и въжделения. В едни населява само един образ, по когото въздишат или комуто си мислят, че са "верни"; други кара да скачат като котките по светулки и слънчеви зайчета, с надеждата да ги уловят. Майка им знае, че те са пашкули, яйца, какавиди, но нейното изобретение са мечтите и фантазиите, за да може да имат кръвообращение.

Пред лицето на живите, всички тия сънища на пашкулите са като игра на сенки върху чаршафа, като мърдането на образите по екрана. При всичко това, мнозина си представят, че могат да внушат на Рамбо върху екрана да се качи на кръста и да даде на лошия да пролее кръвта му; отгоре на всичко - да прости на лошия. Представите на просветителите и приятелите са също фантазии – можеш ли да мръднеш един образ върху екрана само на един милиметър? Как можеш да мръднеш един човек, който сънува? Всеки се мърда или не се мърда така, както диктува фантазията му. Ти не можеш да накараш някого да те обича, да дойде при тебе, след като Илюзията е пуснала в него друго филмче и той хвърчи по релси. Той спи и си представя, че върви към някаква гара. Представя си, че на тази гара го очакват с букети и сироп. Живо рисува в сърцето си сценарии за години; и даже... "докато смъртта ни раздели"... С вагони и машинисти, спрели случайно на тази гара.

И във всичката тая дейност на сърцето и душата даже Бог няма право да се бърка, понеже това е ***Градината на Надеждите****. В тази градина Люби-*

мата на Бога постоянно пуска семена от илюзии, за могат да се мърдат фантазиите на съществата. Щом види, че едно бебе е посиняло и не мърда, Тя знае: то е престанало да диша, да фантазира. Престанало е в долния свят да се облича и съблича пред кого ли не, да щъка насам-натам с нови играчки или идеи, да мисли че живее, че твори, че прави добро или впечатление.

Представите на съществата, облечени в тела от месо и кости, са един гигантски мравуняк по планетите, където денонощно се мъкнат клечки, влачат се бръмбари, водят се битки за някое сухо лайно, рият се тунели и се снасят яйца. Важното е всички да си мислят, че правят нещо. Именно в това интензивно, ослепително бляскане на мозъците се крие източникът на дишането, за да може бебето да оцелее.

Един ден вие ще се пробудите, ще станете, ще заплачете за Майка си и Баща си; но сега е още рано. Сега по-важно за вас от всичко е съществуването, за да набирате опит. Градината на Илюзиите е единственото място, където може да се види коя семка какво ражда. В душите и телата ви снасят яйца много същества. Вие сте опитно поле, развъдник за фантазии. Трябва да излюпите всички яйца на всички фантазьори, въобразявайки си, че ***вие*** *ги фантазирате,* ***вие*** *ги живеете. Дори и фантазиите за най-уреденото битие, което върви като по часовник; даже измислиците, че сте много полезни на близките си и на света, са вече отдавна измислени от някого и вие се мърдате по екрана, понеже светът ви* ***прожектира****. Но тъй като не сте гледали този филм, на вас ви е интересно. Небето и адът разчитат именно на това. Знаят, че като се мърдате по екрана, заемайки позите на героите, вашата кръв ще се движи.*

Преди всяко раждане на Земята, макар и горе да сте още бебета, на вас са ви представили 60 милиарда филма. Половината от всеки отделен сюжет е истина, половината – илюзия. Всеки от вас си избира само един филм, който му харесва най-много. Едни си избират от него истината, други – илюзията. Трети

*се вълнуват от **съчетанието** между двете. Така или иначе, всяко спящо бебе горе във висините, долу вече е почнало да се мърда като човек или ангел, точно според сценария на избрания филм. То трябва да се вживее във всички истини и илюзии – 120 милиарда на брой! При това – само в 777 прераждания. Не е трудно да изчислите по колко кадъра ви се падат за опитване на една чужда истина или илюзия. Като преминете всички до една, вие вече ще имате усет кой е вашият **собствен** сценарий. Той е само един. Вие сте си го съчинили още при създаването на Битието, когато сте го раждали заедно с Бога.*

*Всъщност, всеки от нас е сам Бог, който е съчинил уникален сценарий измежду милиардите други. 60 милиарда са само за тази планета, на която сега си представяте, че живеете. Едни се вживяват в ролята на идеалния съпруг или идеалната съпруга от нечий чужд сценарий; други – на идеалния или справедливия политик; трети – на наркодилъра, наркомана, мотоциклетиста или въдичаря. Грамадно количество живи души, преизпълнени с чувство за дълг и любов, играят ролята на родители, но от **чужди** сценарии. Те си дават живота и здравето за същества, които също ще умрат.*

Всички, които играят роли по чужди пиеси и не правят нищо ново, понеже милиарди актьори са играли същата роля и преди тях, умират. Докато са на екрана обаче и още не са изгледали и изиграли филма докрая, те не знаят, че ще умрат. Принципно знаят, защото са им внушили, че има смърт. Зариването в гроба на някого е тъй правдоподобно, че няма как зрителите да не плачат. Така че по чужд сценарий, прожектиран на екраните по абсолютно еднакъв начин от безброй човешки души досега, изходът е винаги един и същ. Ние си мислим, че това сме самите ние и че трябва "да изпълним дълга си" или да направим щуротиите си до последната буква на сценария.

*Има космически бебета, които на Земята са **театрални** артисти, не филмови. Те са по-напред в еволюцията. Те имат определена свобода да играят ролите си творчески – затова именно са на сцената,*

*а не на екрана. Светлините и сенките на екрана са абсолютно зависими от лъча на прожектора и от лентата и не могат да правят нищо друго, освен да ходят лятно време на море с околните сенки от кадъра и да пият и ядат късно вечер, да гледат телевизия, да обсъждат кройки и мачове. Актьорите на сцената имат много по-голяма свобода – пак ще ядат и пият след залез слънце каквото им падне, но могат да си изберат **друга** смъртоносна напитка или порция. Пак ще бъдат верни, ще ревнуват или ще хойкат по сценариите на туземното население, но могат да си изберат **друг** партньор на сцената. Колкото и да са различни физиономиите и интонациите около тях, в края на краищата и те изпълняват сценките на драматурга, който е написал във всяка своя пиеса накрая: "...докато смъртта ни раздели".*

*И така, щом като си представят, че има смърт и раздяла, сенките на екрана и куклите над паравана наистина ще изиграят много правдоподобно смърт или раздяла. Те не подозират, че в половината от сценария, където има Истина, смърт и раздяла са невъзможни. Тези неща са възможни и необходими само в **илюзорната** част на сценария, където играем роли с партньори от чужд сценарий. Сценките по двамка са великолепни образци на 59 999 999 999 опита да се живее с човек от друг сценарий; при това – повдигнати на факториал... Имате ли днес компютър, който няма да ви каже "Еее", като му поставите такава задача?... (Всеки знае, че като накарате един калкулатор да изчисли по-голямо число от възможностите му, изкарва на екрана "Е"...- б.п.)*

*Вече отдавна знаете за **Божествения** Театър – излизате на сцената и импровизирате. Може да е по сценарий на някой **Божествен** гений, може и без сценарий. Може и по адски модел – както е по телевизията, дето чужди хора се опитват да живеят заедно в един телевизионен апартамент. То и в самия живот е така, но хората не знаят. Рано или късно, най-лошите или най-добрите ги елиминират и те си отиват. Дали са загубили или спечелили – това само Бог знае.*

Значи, Сам Бог се е пуснал по света в един един-

*ствен екземпляр, различен от всички останали, който сте самият вие. По някакви дълбоки причини, Той ви е позволил да си представяте, че не сте сам Бог - че сте човек или нещо друго, отделно от Него. Позволил ви е да се вживявате в ролите на хора, които търсят Бога някъде вън от себе си или **отричат** Бога. Разрешил ви е да си представяте, че можете да откриете любовта в хора и неща, които не са сам Бог или не са Бог от **вашия** сценарий. Дал ви е пълна свобода да експериментирате, за да опитвате на живо дали боли или не, когато се мъчите да разигравате роли и сценки по чужди сценарии, с чужди същества, вещества и хора. Но Той иска да намери Себе Си във всеки отделен сценарий, който е създал заедно с всяко същество поотделно – или да импровизира без сценарий.*

*Илюзията, че сме нещо отделно от Него и не сме сам Той; представите, че душите от нашия сценарий не са самите ние или сам Той, са едни от най-прекрасните, най-тайнствените, най-сладките заблуждения на света. Сам Той се наслаждава на илюзията, която е допуснал, за да може да изпитва чрез частите си **насладите** на Битието. Насладата да се **приближаваш** към Живота, усещайки привличането към някого, още не е самият Живот. Но тази животворна наслада със сигурност води към Будността и Живота. Излизането от Живота с нозете напред, когато сте се парирали някой поглед и някой силен удар на сърцето, също е допуснато от Бога. Той ви сочи могилите и костите като урок, че това не трябва да се прави.*

*Това осияние посветих на **Представите** за Живота - на сценките, които Майка ни сее в умовете и сърцата ни, за да видим от коя какво ще стане. Тя **така** си представя Събуждането, обикването на Живота. Нейната педагогика е **такава**.*

*Преди две хиляди години по вашия календар, **аз** помолих Татко и **аз** да опитам нещо, ако Мама не ми се скара... Помолих Го да **ми** даде собствена градина, където Мама да не ми се меси и да не Го подкокоросва да въвежда децата си в изкушение... И Той се **съ-***

***гласи**. Мама дигна вежди, погледна за справка към Братовчеда от Луковата Градина, но нищо не каза. Сега аз се опитвам да ви внуша **направо** да живеете, а да не си **въобразявате**, че живеете. Да не си представяте разни съмнителни хора и неща, че могат да ви направят щастливи. Да намерите хората и сценките от **вашия** сценарий, от сценария и импулса на Бога във **вашето** сърце. Така ще влезете в живота **направо**, а не с много репетиции и прекъсвания от Режисьора.*

*Тогава и аз, и вие, и Татко ни ще почнем много по-често да влизаме и по чуждите сцени - но само като суфльори, подстрекатели. Ще учим закъсалите да бягат от чуждите сценарии и актьори, да търсят **своите**. Ще играем и ние с тях понякога, но само ако не искат да ни хванат. **Една** минута с нас ще им спести 59 999 999 999 тежки представления, повдигнати на факториал...*

Отново прословутата статуя "Христос от бездната" на дъното на Средиземно море при San Fruttuoso между Camogli и Portofino – италианската Ривиера. Спусната е под водата на 22 август 1954 г. на около 17 м. дълбочина, висока е 2.5 м. Авторът ù е Guido Galletti, по идея на италианския гмурец Duilio Marcante. Изразява призива на Иисус за мир. За реставриране е била изкарана през 2003 г. и после пак потопена и монтирана на 17 юли 2004.

5.IX.144(2008)
София - Изгрев

ПРИСТАВАНЕ, ГРАБВАНЕ И НОВ ПАСПОРТ

15:00:14 ч.

Определеното Битие се постига с Приставане, Неопределеното – с Абсолютна Свобода, а Проявеното – с Тройния Ритъм.

Невъзможно е някой да има душа – и да не пристане. Съществата с неактивен или липсващ дух не могат да бъдат свободни, а тези с несъвършени тела не владеят Тройния Ритъм.

Определеното Битие – Обичта – търси ***сродните*** *души. Несродните и противоположните насмита зад вратата на Битието. Но трябва правилно да*

*се разбере – тук става дума за души, а не за **подобия** на души.*

Мнозина си мислят, че са пристанали, но не са. Приставането е любов от пръв поглед. Втори поглед е възможен едва след припадъка от любов, след взрива на сърцето. Щом първият поглед разпознае онзи, с който сме родени в сърцето на Бога, втори поглед е невъзможен, понеже губим съзнание, ставаме "сомнамбули". Оставяме всичко и всички и тръгваме с протегнати ръце след онзи, който е нашата половина. Даже и четвъртина, осмина, една 16-ина да е, пак тръгваме с него - с отворени или затворени очи. Няма привързаност, чувство за дълг или обстоятелство, които да ни спрат! И на синджир да сме – прегризваме си крака и тръгваме с Любимия!

Никога, никога, никога не съжалявайте за някого, който си е останал вкъщи, след като ви е срещнал! Не въздишайте по онзи, който е отишъл при някой друг. Не се надявайте на онзи, който отлага изобилния и пълен живот за бъдещо време.

*Бъдещ миг няма; няма бъдещ живот. Просто, такива словосъчетания не съществуват. Бъдещето е пълна фикция – измислица на духовете. Не че не е реално, но то е **относително** реално. Относителните реалности са измислици – уплътнени миражи, които ви приличат на живот.*

На ония, които не са срещнали сродната си душа, а някоя илюзия, казвам: стойте си по къщите, грижете се за близките си, изпълнявайте приумиците и задълженията си. Още куп прераждания са необходими докато осъзнаете, че обитателите на един дом се раздалечават със свръхсветлинни скорости. Това е най-сигурният, най-мощният начин да се раздалечиш от някого тъй много, че да не го срещнеш поне пет слънчеви години.

Не е тъй обаче при Тройния Ритъм. Когато си при близките си само една трета от денонощието, а в другите две трети си напълно сам и при тези, които искат да са с теб и са ти изпратени от Бога, тогава ти добиваш съвършено здраве и тяло. Изключения няма – просто няма нито едно изключение в ис-

торията на Битието. Възпитани от смъртни, хиляди години хората нарушават Тройния Ритъм, мислейки си, че живеят и помагат. Ако бяхте прави, близките ви нямаше да пропадат и да умират.

*Приставането обаче е особен вид присъствие, което е неразлъчно - от началото до края. Приставането е Бременност! Ти си разпознал, обикнал си монада от **твоето** Ято, от **твоя** клон, от **твоята** черупка, в която сте расли и растете заедно. Тайнството на кайсията се състои в това. Ангелът на кайсията – нейният покровител и създател – полага две души в една черупка, а често и две в една ядка. Следователно, ако не сте в утробата на своя любим, на своя Учител, на Бога, вие не сте пристанали и сте още търсачи на евтина стока. Някои вече са влизали замалко в тази Утроба, но са пометнали обичта си. Нещо посторонно ги влече постоянно да се връщат "вкъщи" или на друго място, където си мислят, че помагат, че "живеят".*

Не че няма майчин, синовен, дъщерен дълг – това са свещени понятия. Докато помагаме някому, който е още невръстен или безпомощен, ние сме в самото сърце на Бога и Той е в нас и с нас. Там е работата обаче, че за да помагаме, трябва да можем да дишаме. Това дишане с пълни гърди идва само от Любовта, само от Свободата. Само тогава помощта ни за най-близките е истински ефективна. Само тогава преданата помощ, откликът, нежната грижа за прохождащите и неходещите са Сам Бог в действие. Той не се пита заслужават ли те това или не го заслужават. Майката е майка, когато гледа и невменяемо, нещастно, увредено дете. Майка е и когато се грижи за първенеца на еволюцията, когато детето ѝ е вундеркинд. Майка е и на всички по-посредствени деца, които не знаят как да живеят и затова подражават на децата от улицата. Но ако дава на едно от децата си повече, отколкото на другото, пак я очаква дяволът. Ако един дял от живота ѝ, равен на дела на всяко от децата ѝ, не е за Бога, за Неговото Слово и Дело, ако не отсъства по няколко денонощия и няколко месеца от дома си, тогава съд-

бата ѝ и съдбата на децата ѝ е пак под въпрос.

Ето защо, ние не говорим за Приставане, когато майката вече е станала Майка. Ако не на мъж, тя вече е пристанала на ***Майчинството – то*** *е нейният Любим. Проклета е обаче онази майка, която пристава на Принца, а изоставя децата си! Проклета е дъщерята, която изоставя болния си баща.*

При все това, Науката на Битието иска да ви внуши, че не може да се служи, ако дишате само с една стотна от душата си. Повечето близки са новородени - те искат плътно присъствие. Те искат да дишаме само в тяхната уста. В началото Определеното Битие дава сила на майката да диша с пълни гърди, за да може да кърми. Кърменето на едно дете продължава до неговата 28-годишна възраст. То има нужда от аурата, от присъствието на майката. ***Това*** *е истинското мляко! Даже и възрастните имат нужда от него. Хлябът се произвежда и носи от бащата, но с* ***преобладаващо отсъствие*** *в началото. Работата е в това, че Присъствието и Отсъствието си имат Основна Формула. Всеки може да изчисли какъв процент от време трябва да освобождава майката или дъщерята за себе си, в зависимост от това, колко е порасло детето ѝ, колко време е била досега с най-близките. С годините, свободното ѝ време трябва неотклонно да нараства. Остане ли с децата и близките си повече от 28 години, тя неизбежно се изражда, почва да изражда и тях. После се чу́ди, защо били такива-онакива.*

Великата тайна се състои в това, че кърменето става денем, а не нощем. Нощем дори и най-безпомощните вкъщи, колкото и да са напреднали, стават ями. Те имат нужда от енергия и са безогледни. Само ***синволюцията*** *и* ***преволюцията*** *нямат нужда от нощна енергия, нощна близост. Дори и през три стаи, през три преки сукалчето или старият смукач ни намират безпогрешно и почват да ни изсушават. Те плачат неудържимо, страдат и изискват най-безмилостно да сме близо до тях след залез-слънце, тъй като още не са слънчеви същества. Макар и от милост и съжаление, макар и от обич и привързаност,*

ако оставаме всяка вечер с тях, ние не само не им помагаме, но и ги караме да повтарят класа; повтаряме го и ние много пъти.

Вие не подозирате, че повечето ракови заболявания със смъртен изход се дължат на нощното присъствие на най-близките (дори и в другата стая). Не че не трябва да присъствате. Присъствайте, но не повече от два дни в седмицата. Ако някой е тежко болен и има нужда от повече присъствие, нека дежурят други близки, приятели. Ако вашият болен иска само вас, и двамата сте обречени. През останалите нощи трябва самите вие да сучете от по-напреднали майки и души. Щом сте с по-напреднали, сученето не е вампиризъм. Като се напълните със сила и смисъл, като произведете ония хормони на щастието, които се отделят при близост с висши същества, вие може да се върнете при по-изостаналите и да им дадете от своето изобилие. Тогава на бебето ще израсте бъбрек, а старецът ще стане от смъртното легло. Палачите, които са си всяка нощ вкъщи, не разбират това и си мислят, че помагат. ***Личното натоварване с всичко е отричане на Бога.***

Дотук говорим за ***Приставането с Прекъсване*** *– единствения изход на обвързаните. То е и метод, и стратегия. Най-зависимите, които умират от страх какво ще кажат близките или какво ще им се случи, ако ближната отсъства дори една нощ, могат да използват* ***Дневната Стратегия****. Това е пак Приставане с Прекъсване, но за най-страхливите. Ако имаха мъдрост, те щяха да отсъстват и нощем, за да излекуват близките си по-скоро, да им дадат шанс за еволюция. Те обаче нямат мъдрост и осъждат близките си на деградация. "Отчитат" присъствие, побъркват се от слугуване, но душата им се мъчи и усеща, че нещо не е наред. Който пък си остава с близките, защото му слугуват, също е за рендосване.*

Както и да е, но ние вече казахме: дори и най-страхливият има шанс. Това е стратегията на ***Тайните Срещи, на Тайното Приставане****, макар и само през деня. Тази стратегия е успешна, само ако ня-*

мате юлар, ако не давате отчет. Ако сте роби някому и мислите, че сте честни, като му разправяте всичко или му отговаряте на въпросите като на разпит, трябва да забравите за Космоса. Вие сте си избрали прокурор, формено животно, което иска да знае най-подробно как е преминало денонощието ви. Щом сте пристанали на животно, дори и да е с 5 факултета, простете се с мисълта да летите по звездите и да сучете мляко от безсмъртни.

*Истинското Приставане – **Приставането без Прекъсване** – е само за ония, които са оцелели след най-тежките валяци. От тях е изцедена цялата вода на страха и заблудата, станали са тънки и сухи, но пластични. Техните представи за Любим и Близък са тъй избистрени, толкова чисти, че компромис с духа и душата си те вече не допускат. Те тръгват след Любимия и Учителя незабавно, без никакво замисляне. Именно това е Второто Посвещение. Те знаят вътрешно, че дори да умрат, дори и да бъдат телепортирани в друга вселена, има кой да се погрижи за близките им. Те не се терзаят повече, не трептят, не треперят. Постоянната тревога на смъртните отпада от тях завинаги. Тревожният е атеист – нищо повече! Тревожният е убиец с мисълта си.*

*Пристаналият е влюбен до последния си атом, до последната си вълна и частица! При него няма ненаситени валенции. Той е като децата на Ваал – влиза в устата на пещта и "изгаря". Родителите плачат, близките плачат – за тях той е мъртъв. Той е вече посветен на **Бога** – напълно, изцяло, без остатък. Близките не знаят и никога не трябва да узнаят, че той е жив. Ако не беше този спектакъл на Първожреците, близките на Божественото дете щяха да продължат да го мислят, да се надяват – а това би било нож в сърцето му. Ето защо Смъртта - или Пиеската на Смъртта - е последното средство на Бога, когато иска да ни освободи от смъртта, т.е. от привързаностите. **Когато Приставането не може да стане доброволно, Бог препоръчва Грабването.***

Много Невести са грабнати, не са пристанали.

Когато попаднат в ново робство, по-лошо и от предишното, техният шанс за еволюция се приближава. Това е тъй, понеже при родителите, при "близките", простата душа може да не направи нито една крачка напред. Напротив – там тя тъпче на едно място и даже се връща назад. Чувства се привързана и длъжна към една-две физиономии, най-много към още няколко. Прелива от умиление, когато види тези физиономии! Представя си, че има право да прегръща и да целува само тях, понеже са "близки"… Същата представа имат простите души и за съпрузите и съпругите си. Те нито за миг не могат да чуят гласа на Бога, че това е основната причина за смъртта. Но грабнатите имат шанс за еволюция, понеже могат много по-бърже да се отучат от вторачване, да закопнеят за свобода и простор. А когато са грабнати от Бога или от човек на Бога, те могат и да завършат еволюцията си. Да! Човеците на Бога не са само агнета. Когато спасяват, те могат и да ви грабнат.

Някои ценни души, които имат мощта да бъдат спасители на цели светове, а са се оплели в земни представи и понятия, трябва да бъдат грабнати. От едната им страна стои цяло човечество, което потъва, а от другата – един или двама души, които са потънали отдавна. Това, че те се мърдат, говорят, дишат, очакват, не означава нищо. Те се мърдат, говорят и дишат само за себе си. Това не е живот - това е умрял човек. На небето той е умрял – нищо повече. И тия души, които продължават да обслужват умрели и с това ги провалят още повече, трябва да бъдат грабнати, за да не провалят и себе си. Те съдържат една рядка Божествена смола, способна да запуши дупката на цял кораб. Цели звездни човечества нямат тази смола и потъват, очакват своя спасител. Някой трябва да грабне този спасител и да го отнесе при тях. Това е шанс не само за потъващото човечество, но и за душата на близките, останали на Земята. Щом Небето грабне онзи, от когото са цицали, те или търсят друга цицка, или трябва да почнат работа. Работа – това значи да почнеш сам да кърмиш някого. Да почнеш да тър-

сиш онези, на които да даваш, а не вечно да очакваш вкъщи тези, от които получаваш.

Онзи, който не е способен да се откъсва вече от близките си или да се откъсне изцяло, не го канете на Трапезата. И да се навърта, защото е гладен, отпъдете го. Дръжте се резервирано с него, щом си се връща постоянно вкъщи. Щом неговият приоритет е къщата му или къщите на други смъртни, опипайте му черепа. Вие неизменно ще откриете все едно и също нещо – любов към себе си, любов към ближния. Няма ли в черепа му любов към Бога, никога, ама никога не ходете по свирката му! Преди всичко, той няма понятие за любов към Бога. Постоянно се връща към себе си и към близките си, към магнитите си. Постоянно се връща към кармическите си врагове, които го хипнотизират и привличат като змиите. Чувството му за дълг не е към Бога. Даже и когато е патриот или религиозен, той не служи на Бога. Той не може да помисли даже за Дневното Приставане – просто няма как. И да му обясните и той пристане, пак ще пристане на смъртни. Ще ходи ***тайно*** *при тях, но с* ***тях*** *ще общува, на* ***тях*** *ще служи и помага, не на вас. Вас просто не ви харесва. Той няма необходимост да прекарва времето си с безсмъртни. Може по два или три часа в седмицата за лекции – не за друго.*

Сега тука може да се разкрие една от стратегиите на Посветените - как те разпознават гърнетата, без да ги опипват. Неопитните, неопечените, трябва да стоят настрана, в пещта, докато се опекат. Те не ни трябват тука, понеже ще се разпаднат, разкашкат.

Много полезно е да помолиш някой от Ремонтния Отдел да измисли ***клевета*** *за тебе. (В Словото на Елма "Ремонтният Отдел" или "Ремонтното Битие" е един от синонимите на ада – б.п.) Те са майстори на това – първа специалност. Хората с лошите очи - недопечените - веднага се хващат и почват да разпространяват клеветата. Те изпитват особено удоволствие от гнилото, радват се, че мислят и говорят лошо за някого. Почват да "предпазват" другите от тебе...*

Е, тия, които им повярват, са пукнати гърнета. Те не звънят от радост, като ви видят. Хората не знаят, че който повярва на клевета, ще заприлича на автора и глашатая ѝ, а който изслушва лоши думи за някого, дори и да са верни и подкрепени с неопровержими доказателства, ще се разболее от нелечима или трудно лечима болест. В това отношение полицаи, криминалисти, следователи, прокурори и пр., на които се налага да бъркат в помията, трябва да знаят как да се чистят по 6 часа в денонощието – с какви хора да се срещат, какви картини и филми да гледат и какви книги да четат, колко и къде да ходят из природата и какви молитви, песни и формули да ползват, за да не се родят в другия живот като инвалиди или чудовища. При тия професии, дори и при всички очистителни процедури, за които споменах, работното време трябва да е половин час на ден, а пенсионирането да става максимум на 30-годишна възраст. Която цивилизация не съблюдава това, е обречена на страшна гибел. Професията на танкиста, пилота и миньора в смъртоносната мина е песен пред тяхната.

Няма защо да повтаряме и това, че всички вие сте още малолетни и затова грешите. Лошите хора правят от грешките ви вестници и пишат осведомителен бюлетин. Да, сгрешили сте, подхлъзнали сте се – човешко е. Добрият човек ще ви подаде ръка, ще си затвори очите, ще ви умие и ще помни само доброто; но лошият ще се откаже от вас, ще почне да говори. Както зеленият учител не дава другиму да говори и да води, обича името му да се повтаря, така и зелената душа обича да злослови, да гледа лошото.

Няма нито едно от тия изречения дотук, което да не сте го срещали в литературата, в съда, в живота. Така че това е само напомняне, преговор. Новото, което обикновено не се казва, ние първо го ***преживяваме****.*

Пазете свободата си да преживявате необикновените неща сами или с други свободни души, които нямат ластици, да ги връщат по дупките им. Не давайте на всички писанията за вашите розови сънища

*и космически пътешествия – за тях това са само красиви приказки. Ако мислеха, че са нещо друго, те щяха да са при вас. Не съжалявайте за хората, които не са при вас – те харесват други физиономии и затова и в другия свят ще бъдат при тях, не при Ятото. И **това** е добро – ще добият опит. Би било голямо нещастие да бъдат при вас, а да не ви харесват. Те са си точно там, където трябва. Неведнъж сме ви говорили за френологията.*

Понякога беседите ни са изморителни, "обикновени". Преливат през краищата от неща, вече казани. Нарочно пускаме и мисли, които ще отблъснат някои. Програмираме некрасива дума на точно определено място. Понякога ползваме бедна стилистика, бърканици, логики от Седма нагоре, на които се мръщите или вдигате вежди. Пробваме дали сте маратонци на четенето и слушането, без да заспите и без да си тръгнете, без да си подарите томовете. Не е нужно да ви въртим 40 години в пустинята – достатъчно е да четете 40 години Слово. Това Слово не е вчесано. То има минимум 40 цедилки, за да преминат само Верните, Готовите. Тук-там пускаме по бисерче, с което отивате хиляди години напред. Глупавите будуват с години, за да уловят косъм от чудовището в Лох Нес на екраните си или някой байт разумен сигнал от космоса, а вие имате много по-големи шансове.

Ние сме дали ключове на Верните и Готовите, специални шифрограми. Като сложите листчето с изрязаните квадратчета върху Словото, ще прочетете друго Слово. Там има и формули, и ключове, и врати към всички светове. Когато стигнете до щастието да четете с удоволствие дори маскировъчното Слово - така както е, наедно с всичките грешки от редактори и коректори и всичките изопачения от врагове и тълкователи, - вие ще разберете защо е допуснато всичко това.

Един иска торта, а друг - кубчето на Рубик. Словото Божие е дадено разбъркано, за да развива ума ви. Да наблюдаваме кой има и кой няма сърце. Когато Учителят е в дрипи и спи под боклука, едното

Му око зорко наблюдава. Стилистите и умниците ще Го отминат, други ще си изсипят боклука върху Него, но хората с душа ще Го поканят вкъщи. Ще го умият, ще Го срешат, ще му дадат чисти дрехи. Ще Го поканят на вечеря и ще му предложат постеля. Който ги е проследил, ще види, че иззад къщата им нощем излита кораб; че два или три ярки лъча изчезват в нощното небе. Някои получават нова самоличност, ново тяло, нов паспорт. За тях няма повече граници в цялото Проявено Битие. Те пак посещават близките си, но вече могат да им помогнат. Не можете да помогнете на никого, ако не сте отворени за всички.

Миостран!

*Блажени нищите духом, понеже **те** ще наследят Царството Божие!*

5.IX.2008 г. 17:44:34

По случай новото осияние от Елма, пак отваряме напосоки случайни томове с Негови класически беседи:

"Сега, при новия ред, уреждат комитет от жени – нов ред иде на Земята! Старият ред – фашизмът – си отива, гонят го. "Фашизъм" наричам затворените интервали. Българският народ от години е със затворени интервали. Едва сега се явяват отворените интервали на хармонията." *("Заветът на Любовта" II, 1944:220, б."Като децата" от 12.XI.1944 г.)* ***"Когато дойдем до закона на жертвата, ние трябва да знаем как да направим тази жертва. Не я ли направим както трябва, тя е безполезна."*** *(т."Право си отсъдил", 1930:38, б."Възване и развръзване" от 13.VII.1930 г.)* ***"Когато глупавият се жертва, той изпада в положението на пеперудите, които летят вечер около запалените лампи и изгарят. Това е несъзнателна жертва. Разумната жертва е достояние на умния човек. Значи, само умният, интелигентният човек може да се жертва."*** *(т. "Противоречия в живота", 1993:83-84, б."Прояви на съзнанието" от 28. VI.1922 г.)* ***"Като ида при някой приятел, ще кажа: "Може ли, братко, в твоята къща да пренощувам?" – "Може". – Това трябва да бъде Новото Учение!*** *(т."Беседи, обяснения и упът-вания от Учителя":50, б."Пробуждане на колективното съзнание" от 19.VIII.1921 г.)*

ОСИЯНИЯТА ОТ ЕЛМА ПРОДЪЛЖАВАТ В КНИГА 37

uralonii@abv.bg anhira@abv.bg inolaria@abv.bg
holzelohim@gmail.com
http://neobyatnotogovori.blogspot.com/